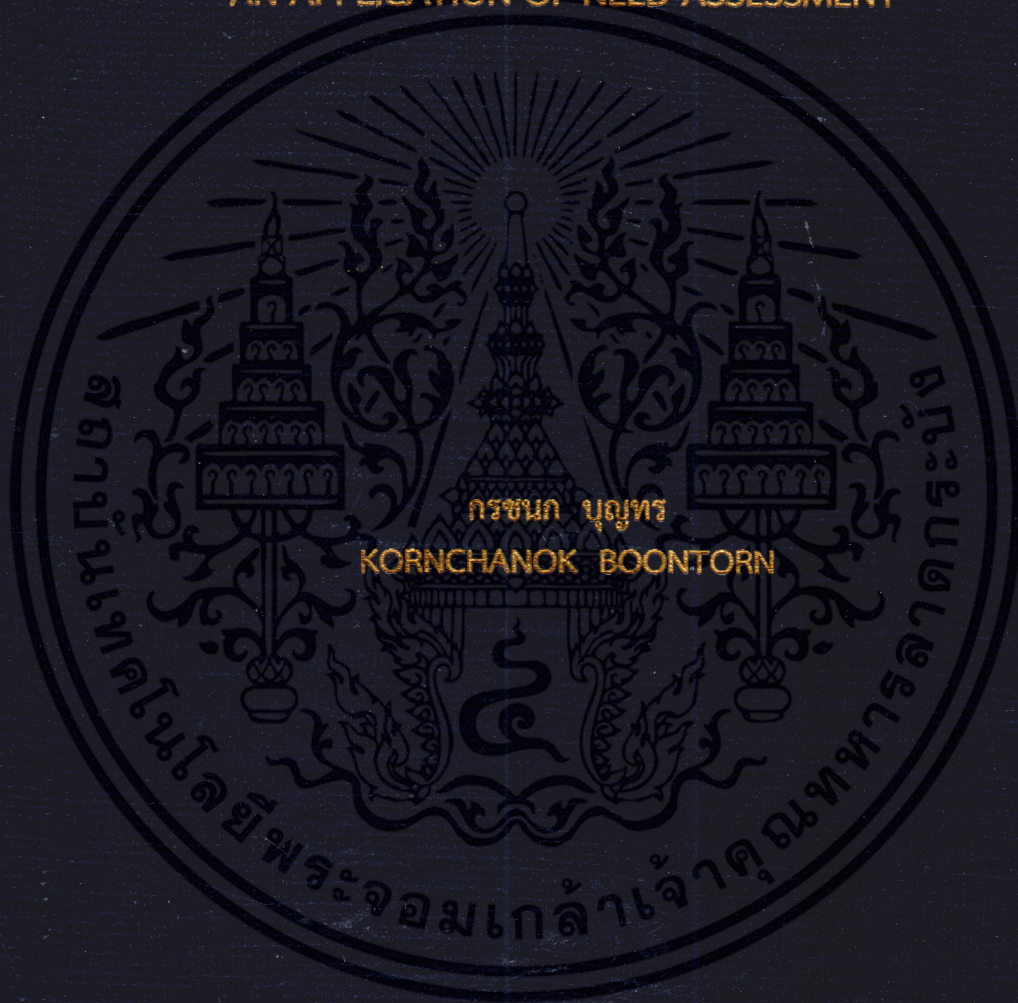

แนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่น
ในประเทศไทย: การประยุกต์ใช้การประเมินความต้องการจำเป็น

A GUIDELINE OF THE COMPETENCY DEVELOPMENT FOR
FASHION DESIGN UNDERGRADUATE STUDENTS IN THAILAND:
AN APPLICATION OF NEED ASSESSMENT

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตร์อุตสาหกรรมดุสิตบัณฑิต
สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม (การศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ)
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ. 2562

KMITL-2019-ED-D-230-124

แนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่น
ในประเทศไทย: การประยุกต์ใช้การประเมินความต้องการจำเป็น

A GUIDELINE OF THE COMPETENCY DEVELOPMENT FOR
FASHION DESIGN UNDERGRADUATE STUDENTS IN THAILAND:
AN APPLICATION OF NEED ASSESSMENT

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตร์อุตสาหกรรมดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม (การศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ)

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ. 2562

KMITL-2019-ED-D-230-124

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

A GUIDELINE OF THE COMPETENCY DEVELOPMENT FOR
FASHION DESIGN UNDERGRADUATE STUDENTS IN THAILAND:
AN APPLICATION OF NEED ASSESSMENT

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF
THE REQUIREMENTS FOR THE DEGREE OF
DOCTOR INDUSTRIAL EDUCATION IN INDUSTRIAL EDUCATION
(EDUCATION OF ARCHITECTURE AND DESIGN)
FACULTY OF INDUSTRIAL EDUCATION AND TECHNOLOGY
KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG
2019

KMITL-2019-ED-D-230-124

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

COPYRIGHT 2019

FACULTY OF INDUSTRIAL EDUCATION AND TECHNOLOGY

KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อวิทยานิพนธ์	แนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย : การประยุกต์ใช้การประเมินความต้องการจำเป็น
นักศึกษา	กรชนก บุญทร
รหัสประจำตัว	56603030
ปริญญา	ครุศาสตร์อุตสาหกรรมดุสิตบัณฑิต
สาขาวิชา	ครุศาสตร์อุตสาหกรรม (การศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ)
ปี พ.ศ.	2562
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนิษฐ์ รัตน์โอฬาร

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย: การประยุกต์ใช้การประเมินความต้องการจำเป็น ใช้การวิจัยเชิงผสมวิธี มีจุดมุ่งหมายของการวิจัยแบ่งเป็น 2 ขั้นตอน ขั้นตอนที่1เพื่อศึกษาความต้องการจำเป็นสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง คือ นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่นในสถาบันอุดมศึกษาจำนวน 23 แห่งในประเทศไทย จำนวน 115 คน และนักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย จำนวน 250 คน ขั้นตอนที่2 เพื่อนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคือ ผู้ทรงคุณวุฒิทางการออกแบบแฟชั่น จำนวน 10 คน และผู้ประเมินแนวทางคือผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบแฟชั่น จำนวน 100 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามความต้องการจำเป็น แบบสัมภาษณ์ และแบบประเมิน วิเคราะห์ผลโดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์ค่าความต้องการจำเป็น ($PNI_{modified}$) และการวิเคราะห์เนื้อหาสถิติที่ใช้คือ ค่า ($PNI_{modified}$) ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ประเมินอรรถประโยชน์ ความเป็นไปได้ ความเหมาะสมใช้มาตรฐานการประเมินทางการศึกษาของ คณะกรรมการมาตรฐานการประเมินทางการศึกษา (Joint Committee on Standard Educational Evaluation,2019) ผลการวิจัยพบว่า นักวิชาการและนักปฏิบัติการมีความต้องการจำเป็นด้านความรู้ ทักษะ 3 ลำดับแรกที่สอดคล้องกันได้แก่ 1) ความรู้ ทักษะด้านภาษาต่างประเทศ 2) ความรู้ ทักษะด้านการจัดการสินค้าแฟชั่น และ 3) ความรู้ ทักษะด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยี ตามลำดับ และนักวิชาการและนักปฏิบัติการมีความต้องการจำเป็นในสมรรถนะด้านคุณลักษณะ 3 ลำดับที่สอดคล้องกันได้แก่ 1) บทบาททางสังคม 2) แรงขับภายในและ 3) มโนทัศน์เกี่ยวกับตัวเอง ตามลำดับ จากการศึกษาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะ

สำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ได้แนวทางในการพัฒนา 18 แนวทาง และผลการประเมินอรรถประโยชน์ ความเป็นไปได้ ความเหมาะสม ผ่านเกณฑ์การประเมินทุกด้านคือ มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญโดยรวมอยู่ในระดับมาก ถึง มากที่สุด ($\bar{x}=4.19-4.27, SD=0.591-0.661$)

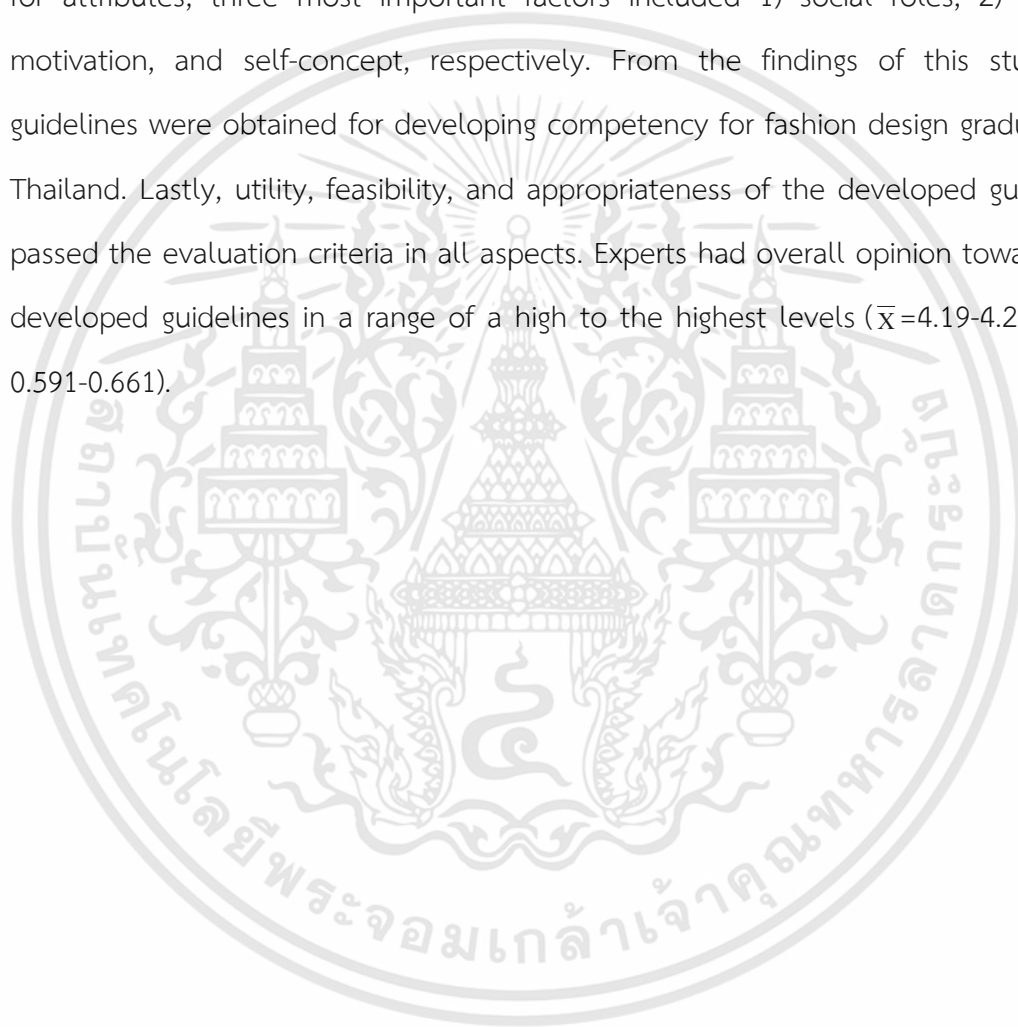

Thesis Title	A Guideline of the Competency Development for Fashion Design Undergraduate Students in Thailand: an Application of Need Assessment.
Student	Kornchanok Boontorn
Student ID.	56603030
Degree	Doctor of Industrial Education
Program	Industrial Education (Study of Architecture and Design)
Year	2019
Thesis Advisor	Assistan Professor Dr. Thanin Ratanaolarn

ABSTRACT

The guideline of the competency development for fashion design undergraduate students in thailand: an application of need assessment. The objectives of this mixed methods research were 1) to study the needs for competency for fashion design graduates in Thailand and 2) to suggest the guidelines for developing competency for fashion design graduates in Thailand. The methodology of this research was divided into two steps. The first step focused on collecting data on needs for competency for fashion design graduates in Thailand from the sample of 115 fashion design scholars in 23 higher education institutions in Thailand and 250 fashion design practitioners in Thailand. The second step aimed to develop the competency guidelines by collecting data from key informants, consisting of 10 fashion design experts. The developed guidelines were evaluated by 100 fashion design experts. The research instruments used for collecting data included a questionnaire, an interview and an assessment. The results were analyzed by using Modified Priority Needs Index (PNI_{modified}). The content analysis was conducted in this research by determining PNI_{modified} frequency, percentage, mean, and standard deviation. Utility, feasibility, and appropriateness of implementing

educational evaluation standards of the Joint Committee on Standard Educational Evaluation (2019) were analyzed. The results of this research indicated that based on the consistent opinions of the sample scholars and practitioners on the needs for knowledge and skills, three most important factors included 1) foreign language knowledge and skills, 2) fashion product management knowledge and skills, and 3) innovation and technology knowledge and skills, respectively. In terms of the needs for attributes, three most important factors included 1) social roles, 2) intrinsic motivation, and self-concept, respectively. From the findings of this study. 18 guidelines were obtained for developing competency for fashion design graduates in Thailand. Lastly, utility, feasibility, and appropriateness of the developed guidelines passed the evaluation criteria in all aspects. Experts had overall opinion towards the developed guidelines in a range of a high to the highest levels (\bar{x} =4.19-4.27, S.D.= 0.591-0.661).

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ด้วยดีเนื่องด้วยความอนุเคราะห์จากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ที่กรุณาให้คำปรึกษาแนะนำแนวทาง รวมถึงแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างยิ่ง ตลอดจนให้กำลังใจ และติดตามความก้าวหน้าในระหว่างดำเนินการจัดทำวิทยานิพนธ์มาโดยตลอด จนสามารถจัดทำได้อย่างสมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาและขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัทธภรณ์ ทิพย์โสธร และท่านอาจารย์ผู้สอนทุกท่านในวิชาเอกการศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ และคณาจารย์ สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้ตลอดจนข้อคิดเห็นต่างๆ อันก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการศึกษาค้นคว้า และเป็นแนวทางในการจัดวิทยานิพนธ์จนประสบความสำเร็จ

ขอขอบพระคุณ ผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน ที่กรุณาตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและให้คำแนะนำ เกี่ยวกับข้อคำถามเพื่อปรับปรุงให้เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีคุณภาพ

ขอขอบพระคุณ คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ทุกท่าน ที่ให้คำแนะนำในการแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ เพื่อให้วิทยานิพนธ์สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณ ท่านอาจารย์ทุกท่านในสาขาวิชาออกแบบแฟชั่นทั้ง 20 มหาวิทยาลัย และผู้ประกอบการและนักออกแบบการด้านเสื้อผ้าแฟชั่น ทุกคน ที่ให้ความร่วมมือในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ บิดา มารดา ครอบครัวอันที่รัก ที่คอยให้กำลังใจ ให้การสนับสนุนทุนการศึกษา และความช่วยเหลือตลอดมา

ขอขอบพระคุณ คุณกรวรรณ งามวรรณ พี่ๆ น้องๆ และบุคคลที่ผู้วิจัยไม่ได้กล่าวไว้ในที่นี้ ที่ให้การสนับสนุน ตลอดจนให้ความช่วยเหลือในด้านต่างๆ และเป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบให้แก่ บิดา - มารดา ครู - อาจารย์ และผู้สนับสนุนช่วยเหลือทุกท่าน ด้วยความเคารพยิ่ง

กรชนก บุญทร

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	III
กิตติกรรมประกาศ.....	V
สารบัญ.....	VI
สารบัญตาราง.....	VIII
สารบัญภาพ.....	IX
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
1.3 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย.....	4
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	5
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย.....	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
2.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับสมรรถนะและการพัฒนาสมรรถนะ.....	12
2.2 ระบบคุณวุฒิวิชาชีพ มาตรฐานอาชีพและการฝึกอบรม.....	42
2.3 คุณวุฒิวิชาชีพการออกแบบแฟชั่น.....	52
2.4 ความต้องการจำเป็นการจัดลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็น.....	65
2.5 รายละเอียดหลักสูตรการออกแบบแฟชั่นของสถาบันอุดมศึกษาใน ประเทศไทย.....	78
2.6 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการประเมิน.....	90
2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	104
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	112
3.1 ขั้นตอนการวิจัย.....	112
ขั้นตอนที่ 1 เพื่อศึกษาความต้องการจำเป็นสมรรถนะสำหรับบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย.....	112

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ขั้นตอนที่ 2 แนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการ ออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย.....	117
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	126
4.1 เพื่อศึกษาความต้องการจำเป็นสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการ ออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย.....	126
4.2 เพื่อนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการ ออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย.....	148
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	193
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	193
5.2 อภิปรายผล.....	204
5.3 ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ.....	206
5.4 ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยและงานวิชาการในอนาคต.....	207
5.5 ข้อจำกัดในการศึกษา.....	207
บรรณานุกรม.....	208
ภาคผนวก.....	211
ภาคผนวก ก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	212
ภาคผนวก ข การหาคุณภาพของเครื่องมือ.....	236
ภาคผนวก ค หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	262
ภาคผนวก ง ภาพการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	298
ประวัติผู้เขียน.....	304

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
4.1	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	127
4.2	ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะด้านความรู้สำหรับบัณฑิตสาขาวิชา.....	129
4.3	ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะด้านทักษะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย จำแนกตามผู้ประเมิน.....	130
4.4	ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะด้านคุณลักษณะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย จำแนกตามผู้ประเมิน....	131
4.5	ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะความรู้ ด้านการออกแบบสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย จำแนกตามผู้ประเมิน.....	132
4.6	ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะความรู้ ด้านการจัดการสินค้าสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย จำแนกตามผู้ประเมิน.....	133
4.7	ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะความรู้ ด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยีสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย จำแนกตามผู้ประเมิน.....	134
4.8	ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะความรู้ ด้านภาษาต่างประเทศสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย จำแนกตามผู้ประเมิน.....	135
4.9	ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะทักษะด้านการออกแบบสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย จำแนกตามผู้ประเมิน.....	137
4.10	ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะทักษะด้านการจัดการสินค้าแฟชั่นสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย จำแนกตามผู้ประเมิน.....	139
4.11	ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะทักษะด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยีสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย จำแนกตามผู้ประเมิน.....	141

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.12	ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะทักษะทักษะด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยีสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย จำแนกตามผู้ประเมิน.....	142
4.13	ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะคุณลักษณะด้านบทบาททางสังคมสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย จำแนกตามผู้ประเมิน.....	144
4.14	ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะคุณลักษณะด้าน มโนทัศน์เกี่ยวกับตัวเองสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย จำแนกตามผู้ประเมิน.....	145
4.15	ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะคุณลักษณะด้าน แรงขับภายในสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย จำแนกตามผู้ประเมิน.....	147
4.16	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ประเมิน.....	176
4.17	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของผลประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ด้านความมีอรรถประโยชน์(Utilty).....	178
4.18	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของผลประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะ สำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ด้านความเป็นไปได้ในการนำไปใช้.....	179
4.19	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของผลประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ด้านความเป็นไปได้ในการ นำไปใช้.....	185
4.20	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของผลประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ด้านความเป็นไปได้ในการนำไปใช้.....	188

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
2.1	แบบจำลองภูเขาน้ำแข็ง (The Iceberg Model).....	15
2.2	คุณวุฒิวิชาชีพแห่งชาติของประเทศไทย.....	44
2.3	กรอบคุณวุฒิวิชาชีพแห่งชาติออสเตรเลีย.....	45
2.4	กรอบคุณวุฒิแห่งชาติประเทศนิวซีแลนด์.....	46
2.5	สถาบันคุณวุฒิวิชาชีพประเทศไทย.....	48
2.6	ผลการประเมินความต้องการจำเป็นโดยใช้การวิเคราะห์เมทริกซ์.....	77
5.1	แนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นใน ประเทศไทย.....	197
5.2	QR Code ภาพแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการ ออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย.....	198
5.3	แนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้าน ความรู้ ทักษะ ภาษาต่างประเทศ.....	198
5.4	QR Code ภาพแนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้าน ความรู้ ทักษะ ภาษา ต่างประเทศ.....	199
5.5	แนวทางการพัฒนาสมรรถนะ ด้านคุณลักษณะ บทบาททางสังคม.....	200
5.6	QR Code ภาพแนวทางการพัฒนาสมรรถนะ ด้านคุณลักษณะ บทบาททาง สังคม.....	201
5.7	ข้อเสนอแนะอื่นๆ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย.....	202
5.8	QR Code ภาพข้อเสนอแนะอื่นๆ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะ สำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย.....	202

บทที่ 1

บทนำ

การศึกษาเรื่อง แนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย: การประยุกต์ใช้การประเมินความต้องการจำเป็น ผู้วิจัยได้ศึกษารายละเอียด ดังนี้

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ตลาดเสื้อผ้าแฟชั่นเป็นตลาดที่มีมูลค่าทางการตลาดสูงโดยมีมูลค่าทางการตลาดทั่วโลกถึง 1.3 พันล้านดอลลาร์สหรัฐต่อปี โดยที่มูลค่าตลาดค้าปลีกเสื้อผ้าแฟชั่นอย่างเดียวไม่รวมเครื่องประดับและรองเท้ามีมูลค่าสูงกว่าเศรษฐกิจของประเทศรัสเซียเล็กน้อย และเกือบเทียบเท่ากับมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศยากจน 126 ประเทศในโลกรวมกัน (CODA,2019)

ตลาดเสื้อผ้าแฟชั่นไม่เพียงแต่สร้างรายได้ให้กับประเทศเท่านั้น แต่ยังเป็นอุตสาหกรรมที่สร้างงานและรายได้ให้แก่คนจำนวนมาก ในประเทศสหรัฐอเมริกา มีแรงงานจำนวนประมาณ 1.8 ล้านคนที่ทำงานในอุตสาหกรรมเสื้อผ้าแฟชั่น (World bank JEC Democratic, Bureau of Labor,2018) โดยมีรายได้เฉลี่ยต่อปี เริ่มตั้งแต่ 26,440-84,600 ดอลลาร์สหรัฐ ในวิชาชีพด้านการตลาด การผลิต และการขาย นอกจากนี้ยังมีผู้ประกอบการวิชาชีพนักออกแบบประมาณ 18,000 ตำแหน่งซึ่งมีรายได้ต่อปีโดยเฉลี่ย 73,690 ดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งหมายความว่าพวกเขาได้รับค่าจ้างถึง 30 ดอลลาร์สหรัฐต่อชั่วโมง (Brunton & Jeffrey, 2010).

สำหรับประเทศไทยนั้น มีรายได้จากอุตสาหกรรมแฟชั่นมูลค่า 525 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ หรือราว 1 หมื่น 8 พันล้านบาทในปี 2018 และคาดการณ์ว่าจะเติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยธุรกิจแฟชั่นที่มีตลาดใหญ่มากที่สุดคือเสื้อผ้า ซึ่งมีมูลค่าถึง 1 หมื่น 2 พันล้านบาท (Thailand Creative Design Center, 2019) ยิ่งไปกว่านั้นธนาคารออมสินได้คาดการณ์ว่า ตลาดเสื้อผ้าแฟชั่นจะมีการเติบโตอย่างต่อเนื่อง ตามการเจริญเติบโตของพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ (e-commerce) (Government saving bank, 2019)

ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับงานด้านแฟชั่น เป็นวงจรธุรกิจขนาดใหญ่ที่มีมูลค่าสูง และส่งผลต่อระบบเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศและจากกระแสในเรื่องของเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ที่เป็นนโยบายหลักในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ โดยนำมาเป็นยุทธศาสตร์ในการปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจ มีการส่งเสริมและพัฒนาในส่วนที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญา เอกลักษณ์ด้านศิลปะและวัฒนธรรม อุตสาหกรรม การออกแบบและสินค้าเชิงสร้างสรรค์ รวมทั้งการขับเคลื่อนสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจสร้างสรรค์ในรูปแบบของโครงการเช่น Creative Thailand, Creative City

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โดยมุ่งหวังให้มีการพัฒนาไปสู่อุตสาหกรรมสร้างสรรค์ แนวคิดในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจดังกล่าวจึงอยู่บนพื้นฐานของการใช้องค์ความรู้ (Knowledge) การศึกษา (Education) การสร้างสรรค์งาน (Creativity) และการใช้ทรัพย์สินทางปัญญา (Intellectual property) ที่เชื่อมโยงกับพื้นฐานทางวัฒนธรรม การสั่งสมความรู้ของสังคม และเทคโนโลยี/นวัตกรรมสมัยใหม่ เพื่อผลิตสินค้าและบริการที่สร้าง “มูลค่าทางเศรษฐกิจ” จากนโยบายดังกล่าว จึงนำไปสู่แนวคิดในการพัฒนาการศึกษาด้านแพชชั่นและสิ่งทอ ที่เป็นพื้นฐานสำคัญในการผลิตบุคลากรและการสร้างสรรค์งานด้านแพชชั่น เพื่อให้มีทิศทางที่สอดคล้องกับระบบเศรษฐกิจสร้างสรรค์ของประเทศได้ต่อไป (ใจภักดิ์ บุรพเจตนา, 2560: 92-93)

ถึงแม้ปัจจุบันจะยังไม่มีสถิติอย่างเป็นทางการที่เกี่ยวกับจำนวนการจ้างงานในอุตสาหกรรมเสื้อผ้าแพชชั่นแต่มีการคาดการณ์ว่ามีการจ้างงานประมาณหนึ่งล้านตำแหน่งในอุตสาหกรรมดังกล่าว (กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม, 2558) ซึ่งทรัพยากรบุคคลเหล่านี้นับเป็นทรัพยากรที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการที่จะผลักดันให้ธุรกิจไปสู่ความสำเร็จได้ ธุรกิจที่มีบุคลากรที่มีความสามารถ มีสมรรถนะสูงย่อมมีความได้เปรียบทางการแข่งขันกับคู่แข่งในอุตสาหกรรมเดียวกัน

สมรรถนะมีความหมายถึงส่วนผสมของทักษะ ความรู้ ทักษะคนดี คุณลักษณะ และ พฤติกรรมที่ทำให้บุคคลหนึ่งๆ สามารถปฏิบัติงานให้ประสบผลสำเร็จได้ (Leach, 2008) ดังนั้นบุคลากรที่มีสมรรถนะสูงจึงมีแนวโน้มที่จะทำงานให้สำเร็จได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพและเป็นที่ต้องการของนายจ้าง (Cardy & Selvarajan, 2006).

การนำสมรรถนะมาประยุกต์ใช้ในการบริหารทรัพยากรบุคคลนั้น สามารถช่วยยกระดับองค์กรให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นได้ สำหรับบุคลากรที่สามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และได้ผลการปฏิบัติงานตรงตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายขององค์กร จากสภาวการณ์การเปลี่ยนแปลงของโลกดังกล่าวทำให้องค์กรต่างๆ ต้องหันมาทบทวนการพิจารณาสมรรถนะขององค์กร เพื่อให้้องค์กรสามารถรองรับการเปลี่ยนแปลงที่รุนแรงจากภายนอกได้ หากองค์กรต้องการที่จะสร้างความได้เปรียบในเชิงการแข่งขัน (competitive advantage) และสร้างขีดความสามารถที่จะต้านทานต่อกระแสการเปลี่ยนแปลงนั้นได้ จำเป็นต้องพัฒนาสมรรถนะของบุคลากรในองค์กรเสียก่อน ซึ่งบุคลากรในองค์กรถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญในการที่จะช่วยส่งเสริมผลักดันให้สมรรถนะขององค์กร เป็นสมรรถนะที่แท้จริงและสามารถแข่งขันกับองค์กรอื่นๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังช่วยให้้องค์กรมีความแข็งแกร่ง และสามารถยืนหยัดท่ามกลางกระแสการเปลี่ยนแปลงได้ (พรชัย เจตมานาน, 2556)

มหาวิทยาลัยเป็นสถาบันการศึกษาที่มีพันธกิจในการผลิตทรัพยากรบุคคลที่มีสมรรถนะสูงเพื่อตอบสนองความต้องการของตลาดแรงงาน (David & Motala, 2017) การพัฒนาสมรรถนะนิสิตนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา จึงมีความจำเป็นอย่างมากในปัจจุบัน เพราะนิสิตนักศึกษาต่างถูกคาดหวังว่าทุกคนจะต้องเป็นบุคคล ชี้นำของประเทศทั้งในด้านวิชาการและทักษะทางสังคม คือการนำความรู้ในสาขาวิชาที่ศึกษามา ปฏิบัติได้ด้วย ความรับผิดชอบ (อัจฉรา ไชยูปถัมภ์, 2550) ในการที่มหาวิทยาลัยจะสามารถผลิตบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแพชชั่นที่มีสมรรถนะสูงให้แก่อุตสาหกรรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เสื้อผ้าแฟชั่นได้นั้น มหาวิทยาลัยจำเป็นจะต้องทำการศึกษาสมรรถนะนักออกแบบแฟชั่นที่เป็นที่ความต้องการของผู้ประกอบการหรือนายจ้างเสียก่อน เพื่อนำความต้องการดังกล่าวมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นให้สามารถตอบสนองต่อความต้องการของผู้ประกอบธุรกิจในอุตสาหกรรมเสื้อผ้าแฟชั่นได้

จากความสำคัญของสมรรถนะนักออกแบบแฟชั่นที่บัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นพึงมี ดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความประสงค์จะทำการวิจัยเรื่อง “แนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย: การประยุกต์ใช้การประเมินความต้องการจำเป็น” โดยมุ่งหวังให้ผลของการวิจัยสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่น ซึ่งจะส่งผลต่อความได้เปรียบทางการแข่งขันให้กับวงการการออกแบบแฟชั่นและอุตสาหกรรมเสื้อผ้าแฟชั่นของประเทศไทย ในอนาคต

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

แนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย: การประยุกต์ใช้การประเมินความต้องการจำเป็น ดังนี้

1.2.1 เพื่อศึกษาความต้องการจำเป็นสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ประกอบด้วยวัตถุประสงค์ย่อยดังนี้

1.2.1.1 เพื่อศึกษาความต้องการจำเป็นของ นักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

1.2.1.2 เพื่อศึกษาความต้องการจำเป็นของ นักวิชาการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

1.2.2 เพื่อนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ประกอบด้วยวัตถุประสงค์ย่อยดังนี้

1.2.2.1 เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

1.2.2.2 เพื่อประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

1.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย

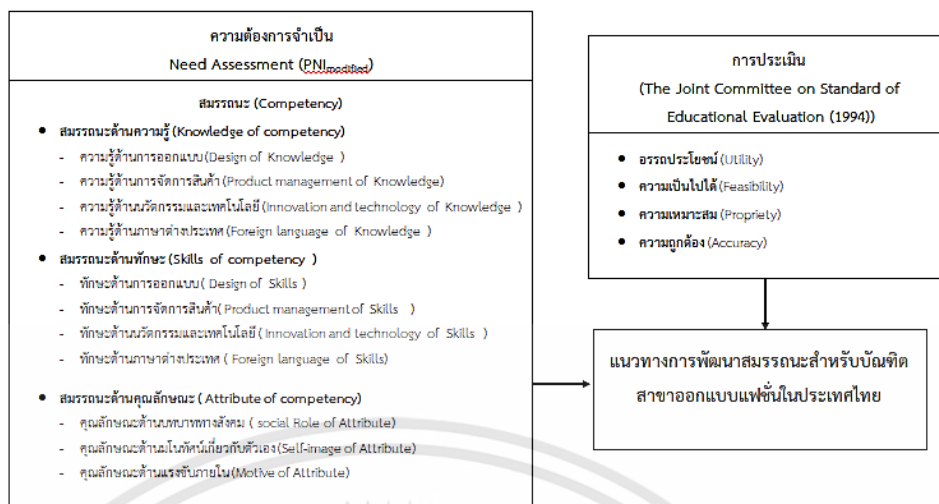
กรอบแนวคิดการวิจัยมาจากการทบทวนวรรณกรรมแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับสมรรถนะของ McClelland (1973) กรอบคุณวุฒิวิชาชีพการออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้า (สถาบันคุณวุฒิวิชาชีพ, 2562) และแนวคิดทฤษฎีความต้องการจำเป็น (สุมิตล ว่องวาณิช, 2558: 62) อธิบายถึงองค์ประกอบของสมรรถนะ แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ คุณลักษณะที่บุคคลมีอยู่ซึ่งมองเห็นได้ง่ายและพัฒนาได้ง่ายได้แก่ด้านความรู้และด้านทักษะ และคุณลักษณะที่บุคคลมีอยู่ซึ่งมองเห็นได้ยากและพัฒนาได้ยากได้แก่ด้านคุณลักษณะส่วนบุคคล แนวคิดกรอบคุณวุฒิวิชาชีพนักออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้าแบ่งชั้นคุณวุฒิวิชาชีพนักออกแบบแฟชั่นเป็น 6 ชั้น รายละเอียดของหน่วยสมรรถนะแยกย่อยเป็นด้านการออกแบบการจัดการสินค้าแฟชั่น นวัตกรรมและเทคโนโลยี และภาษาต่างประเทศ ตามชั้นของคุณวุฒิวิชาชีพนักออกแบบแฟชั่น และแนวคิดทฤษฎีความต้องการจำเป็น ประกอบด้วย 1) พยายามกำหนดสิ่งที่มีมุงหวัง 2) พยายามวัดสภาพที่เป็นจริงอยู่จริงในปัจจุบัน 3) หาความแตกต่างระหว่างข้อมูลที่ได้สิ่งที่มีมุงหวังและสภาพจริง 4) จัดลำดับความสำคัญของปัญหา

ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย โดยในกระบวนการวิจัยและนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะประกอบด้วย 2 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาความต้องการจำเป็นสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ประกอบด้วย การประเมินความต้องการจำเป็นสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ประกอบด้วย การสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิและเชี่ยวชาญเพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย และการประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ด้วยผู้เชี่ยวชาญนักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่นและผู้เชี่ยวชาญนักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่นโดยอิงมาตรฐานของ The Joint Committee on Standard of Educational Evaluation (1994) มาประยุกต์ใช้ในการประเมิน โมเดลประกอบด้วยมาตรฐาน 4 ด้านคือ มาตรฐานด้านอรรถประโยชน์ (Utility) มาตรฐานด้านความเป็นไปได้ (Feasibility) มาตรฐานด้านความเหมาะสม (Propriety) และมาตรฐานด้านความถูกต้อง (Accuracy) ดังนี้

กรอบแนวคิด แนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย: การประยุกต์ใช้การประเมินความต้องการจำเป็น สรุปได้ดังภาพที่ 1.1

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

แนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย: การประยุกต์ใช้การประเมินความต้องการจำเป็น มีขอบเขตการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงผสมวิธี (Mixed Approaches Research) ซึ่งเป็นการนำระเบียบวิธีการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research approach) และระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research approach) มาใช้ร่วมกัน เพื่อให้ได้ข้อมูลทั้งในเชิงลึก

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาความต้องการจำเป็นสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ประกอบด้วย

1 การประเมินความต้องการจำเป็นสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

1.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ

ประชากรกลุ่มที่ 1 ได้แก่ นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่นในสถาบันอุดมศึกษา จำนวน 23 แห่งในประเทศไทย มีจำนวน 207 คน

กลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1 ได้แก่ นักวิชาการประจำหลักสูตรสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในมหาวิทยาลัยของรัฐ มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล มหาวิทยาลัยราชภัฏ และมหาวิทยาลัยเอกชน จำนวน 23 แห่ง มีจำนวนนักวิชาการประจำหลักสูตรสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่น จำนวน 115 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประชากรกลุ่มที่ 2 ได้แก่ นักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น ในประเทศไทย จำนวน 184 แห่ง มีจำนวนนักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น จำนวน 639 คน

กลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 2 ได้แก่ นักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น กลุ่มโอต์ กูตู (Haute Couture-Semi Couture) จำนวน 50 คน กลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดกลางถึงขนาดย่อม (Luxury Brand) จำนวน 100 คน กลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ (Ready to Wear) จำนวน 100 คน

1.2 ตัวแปรที่ศึกษา คือ ความต้องการจำเป็นสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

ขั้นตอนที่ 2 แนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

1 การศึกษาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

1.1 ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คือ นักวิชาการผู้ทรงคุณวุฒิทางการออกแบบแฟชั่น จำนวน 5 คน และ นักปฏิบัติการผู้เชี่ยวชาญทางการออกแบบแฟชั่นจำนวน 5 คน เพื่อสัมภาษณ์หาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

1.2 ตัวแปรที่ศึกษา คือ แนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

2 การประเมินอรรถประโยชน์ ความเป็นไปได้ ความเหมาะสม และความถูกต้อง ของแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

2.1 ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คือ ผู้เชี่ยวชาญนักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น และผู้เชี่ยวชาญนักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น เพื่อตรวจสอบและประเมินความเป็นไปได้ ความเหมาะสม และ อรรถประโยชน์ จำนวน 200 คน เป็นนักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น จำนวน 50 คน และปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น จำนวน 150 คน

2.2 ตัวแปรที่ศึกษา คือ อรรถประโยชน์ ความเป็นไปได้ ความเหมาะสม และความถูกต้อง ของแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

1.5 คำนิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

1.5.1 แนวทางการพัฒนาสมรรถนะ หมายถึง แนวทางการพัฒนาสมรรถนะความรู้ ทักษะ ด้านและคุณลักษณะของบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

1.5.2 สินค้าอุตสาหกรรมแฟชั่น หมายถึง เสื้อผ้าที่จำหน่ายภายใต้ตราสินค้ามีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทั้งรูปแบบและวัสดุ แบ่งได้ 3กลุ่ม คือ กลุ่มโอต์ กูตู (Haute Couture-Semi Couture), กลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดกลางถึงขนาดย่อม (Luxury Brand), กลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ (Ready to Wear)

1.5.3 สมรรถนะ หมายถึง ความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะที่จำเป็นสำหรับการปฏิบัติงานได้สำเร็จของนักออกแบบแฟชั่น

1.5.3.1 ความรู้ หมายถึง ความรู้เฉพาะในเรื่องที่ต้องรู้ด้านการออกแบบ ด้านการจัดการ ด้านนวัตกรรมเทคโนโลยี และด้านภาษาต่างประเทศ เป็นความรู้สำคัญเกี่ยวกับแฟชั่น

1.5.3.2 ความรู้ด้านการออกแบบ หมายถึง ความรู้เฉพาะในเรื่องที่ต้องรู้ในด้านการออกแบบแฟชั่น เป็นความรู้เกี่ยวกับหลักการออกแบบเบื้องต้น การออกแบบสินค้าแฟชั่นสำหรับช่วงระดับวัยต่างๆ การออกแบบเพื่อสร้างตราสินค้า (Brand) แนวโน้มแฟชั่น และลักษณะทางกายภาพและสมบัติของวัสดุที่ใช้ในการออกแบบและผลิตสินค้าแฟชั่น

1.5.3.3 ความรู้ด้านการจัดการสินค้า หมายถึง ความรู้เฉพาะในเรื่องที่ต้องรู้ในด้านการจัดการสินค้าแฟชั่น เป็นความรู้เกี่ยวกับ การจัดทำข้อมูลเอกสารต่างๆในองค์กร การวางแผนและการเลือกวัสดุพื้นฐานการตลาดสินค้าแฟชั่น กฎและระเบียบต่างๆในการนำเข้าและส่งออก และการควบคุมคุณภาพและการตรวจสอบสินค้าแฟชั่น

1.5.3.4 ความรู้ด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยี หมายถึง ความรู้เฉพาะในเรื่องที่ต้องรู้ในด้านการนวัตกรรมและเทคโนโลยีที่ใช้ในอุตสาหกรรมเสื้อผ้าแฟชั่น เป็นความรู้เกี่ยวกับ นวัตกรรมและเทคโนโลยีในการออกแบบ นวัตกรรมและเทคโนโลยีในการตกแต่ง นวัตกรรมและเทคโนโลยีในการตัดเย็บชิ้นรูป และนวัตกรรมและเทคโนโลยีในการส่งเสริมสินค้าแฟชั่นสู่เชิงพาณิชย์

1.5.3.5 ความรู้ด้านภาษาต่างประเทศ หมายถึง ความรู้เฉพาะในเรื่องที่ต้องรู้ด้านภาษาต่างประเทศสำหรับวิชาชีพนักออกแบบแฟชั่น เป็นความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์และสำนวนที่ใช้ในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการติดต่อ สื่อสาร ในงานอาชีพ และการใช้ภาษาต่างประเทศในการนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่น

1.5.3.6 ทักษะ หมายถึง ความสามารถ ความชำนาญหรือความคล่องแคล่วในการปฏิบัติงานเกี่ยวกับแฟชั่น ด้านการออกแบบ ด้านการจัดการ ด้านนวัตกรรมเทคโนโลยี และด้านภาษาต่างประเทศ โดยที่นักออกแบบหรือกลุ่มตัวอย่างใช้อย่างน้อยส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายหรือการใช้สมองเพื่อคิดสิ่งต่างๆ

1.5.3.7 ทักษะด้านการออกแบบ หมายถึง ความสามารถ ความชำนาญหรือความคล่องแคล่วในการปฏิบัติงานด้านการออกแบบแฟชั่น เป็นความสามารถ ความชำนาญหรือความคล่องแคล่วเกี่ยวกับ สร้างสรรค์งานออกแบบสินค้าแฟชั่น การนำความรู้ทางศิลปะที่เป็นสากลมา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประยุกต์ใช้ในการออกแบบสินค้าแฟชั่น วาดภาพต้นแบบด้วยมือ วาดภาพต้นแบบด้วยคอมพิวเตอร์ การใช้สีในการออกแบบ ออกแบบแฟชั่นเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคสำหรับระดับช่วงวัย ระดับต่างๆ ออกแบบเพื่อสร้างชุดของสินค้าแฟชั่น (Collection) ตามฤดูกาล วิเคราะห์แนวโน้มแฟชั่นเพื่อประยุกต์ใช้สู่งานออกแบบสินค้าแฟชั่น ใช้แนวโน้มแฟชั่นในการออกแบบให้ตรงกับความคิดของตราสินค้า เลือกใช้วัสดุที่เหมาะสมกับการออกแบบสินค้าแฟชั่น และพัฒนาสินค้าแฟชั่นต้นแบบสู่การผลิตเชิงพาณิชย์

1.5.3.8 ทักษะด้านการจัดการสินค้า หมายถึง ความสามารถ ความชำนาญหรือความคล่องแคล่วในการปฏิบัติงานด้านการจัดการสินค้าแฟชั่น เป็นความสามารถ ความชำนาญหรือความคล่องแคล่วเกี่ยวกับ การวางแผนกลยุทธ์การออกแบบสินค้าแฟชั่น การวางแผนการประชุมทีมงานเพื่อนำเสนอกลยุทธ์การออกแบบสินค้าแฟชั่นภายในองค์กร การวางแผนร่วมกับทีมงานผลิตสินค้าแฟชั่นตามชุดของสินค้า (Collection) การเลือกและการร่วมกำหนดแนวคิดการพัฒนาวัตถุดิบที่นำมาใช้ในการออกแบบสินค้าแฟชั่น การกำหนดแนวคิดในการออกแบบสินค้าแฟชั่นเชิงพาณิชย์ให้สอดคล้องกับนโยบายขององค์กร การวิเคราะห์กลยุทธ์เพื่อจัดจำหน่ายสินค้าแฟชั่นเชิงพาณิชย์ การสื่อสารและวิเคราะห์ความต้องการของผู้บริโภคสินค้าแฟชั่น การวิเคราะห์สินค้าแฟชั่นต้นแบบและทดลองสวมใส่ การวิเคราะห์และจัดทำข้อมูลให้เป็นระบบเพื่อใช้ในการพัฒนาการออกแบบสินค้าแฟชั่นในเชิงพาณิชย์ การประมวลผลการจัดจำหน่ายเพื่อพัฒนา การออกแบบชุดของสินค้าแฟชั่น (Collection) ต่อไป การติดตามการสร้างผลิตภัณฑ์ต้นแบบ (Prototype) การติดตามการผลิตสินค้าแฟชั่นตามใบสั่งผลิต การตรวจสอบและแก้ไขสินค้าแฟชั่นตามใบสั่งผลิตให้ตรงกับแนวคิดการออกแบบ และการติดตามผลการออกแบบสินค้าแฟชั่นในเชิงพาณิชย์หลังการจัดจำหน่าย

1.5.3.9 ทักษะด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยี หมายถึง ความสามารถ ความชำนาญหรือความคล่องแคล่วในการปฏิบัติงานด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยี เป็นความสามารถ ความชำนาญหรือความคล่องแคล่วเกี่ยวกับ การใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีที่เหมาะสมกับขั้นตอนการออกแบบสินค้าแฟชั่นได้ การใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีที่เหมาะสมกับกระบวนการตกแต่งสินค้าแฟชั่น การใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีที่เหมาะสมกับการตัดเย็บชิ้นรูปสินค้าแฟชั่น และการใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีที่เหมาะสมในการส่งเสริมสินค้าแฟชั่นสู่เชิงพาณิชย์

1.5.3.10 ทักษะด้านภาษาต่างประเทศ หมายถึง ความสามารถ ความชำนาญหรือความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาต่างประเทศ เป็นความสามารถ ความชำนาญหรือความคล่องแคล่วเกี่ยวกับการฟังการสนทนาภาษาต่างประเทศ ได้อย่างเข้าใจ พูดภาษาต่างประเทศ สนทนา สื่อสาร การนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านแฟชั่นได้ทั้งในองค์กรและนอกองค์กร อ่านภาษาต่างประเทศ และจับใจความสำคัญเกี่ยวกับงานด้านแฟชั่น และเขียนภาษาต่างประเทศ เพื่อการติดต่อ สื่อสาร การนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้งานด้านแฟชั่นได้

1.5.3.11 คุณลักษณะ หมายถึง ลักษณะพื้นฐานของบุคคลที่มีอาชีพนักออกแบบแฟชั่นสามารถจำแนกเป็นความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง บุคลิกลักษณะ ประจำตัวของบุคคล และ เจตคติ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.5.3.12 ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง หมายถึง มุมมองที่นักออกแบบหรือกลุ่มตัวอย่างมีต่อตนเอง ในด้านรูปร่าง หน้าตา ลักษณะท่าทาง บุคลิกภาพ รวมถึง ความสามารถในการออกแบบสินค้าแฟชั่น และพฤติกรรมของนักออกแบบหรือกลุ่มตัวอย่าง เป็นความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองหรืออัตลักษณ์ที่นักออกแบบหรือตัวกลุ่มตัวอย่าง รับรู้ที่อาจไม่เหมือนกับที่บุคคลอื่นรับรู้เกี่ยวกับตน

1.5.3.13 บุคลิกลักษณะประจำตัวของบุคคล หมายถึง คุณลักษณะทางกายภาพของนักออกแบบ หรือกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งจะแสดงออกมาเพื่อตอบสนองต่อข้อมูลหรือสถานการณ์ต่างๆ อย่างสม่ำเสมอ

1.5.3.14 เจตคติ หมายถึง เป็นแรงจูงใจ หรือแรงขับภายในที่ทำให้นักออกแบบหรือตัวกลุ่มตัวอย่าง แสดงออกมาจากความคิด ส่งผ่านถึงการแสดงออกทางพฤติกรรมที่มุ่งไปสู่เป้าหมาย หรือมุ่งสู่ความสำเร็จ

1.5.4 สภาพที่เป็นจริง หมายถึง สิ่งที่ปรากฏและเป็นอยู่จริงในปัจจุบันเกี่ยวกับสมรรถนะด้านความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะของบัณฑิตสาขาออกแบบแฟชั่น

1.5.5 สภาพที่ควรจะเป็น หมายถึง สิ่งที่นักวิชาการ และนักปฏิบัติการด้านออกแบบแฟชั่น มีความต้องการและคาดหวังให้บัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่น ได้มีสมรรถนะด้านความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะตามระดับที่ควรจะเป็น

1.5.6 นักวิชาการ หมายถึง อาจารย์ประจำหลักสูตรระดับอุดมศึกษา สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นจากมหาวิทยาลัยของรัฐ มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ มหาวิทยาลัยราชชมงคล มหาวิทยาลัยราชภัฏ และมหาวิทยาลัยเอกชน ในประเทศไทย

1.5.7 นักปฏิบัติการ หมายถึง ผู้ประกอบการและนักออกแบบด้านเสื้อผ้าแฟชั่น แบ่งได้ 3 กลุ่ม คือ กลุ่มโอต์ กูตู (Haute Couture-Semi Couture), กลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดกลางถึงขนาดย่อม (Luxury Brand), กลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ (Ready to Wear)

1.5.8 การประเมินความต้องการจำเป็น หมายถึง การหาค่าความต้องการจำเป็นของสมรรถนะบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นเพื่อมาสร้างแนวทางในการพัฒนาสมรรถนะ โดยการกำหนดสมรรถนะความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะที่ควรเป็นในสมรรถนะบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย วัดสภาพสมรรถนะความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทยที่เป็นจริงในปัจจุบัน หาความแตกต่างระหว่างสมรรถนะความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะที่ได้จากสภาพที่ควรจะเป็นและสภาพที่เป็นจริง และจัดลำดับความสำคัญของสมรรถนะความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย: การประยุกต์ใช้การประเมินความต้องการจำเป็น ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามประเด็นสำคัญ ดังต่อไปนี้

2.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับสมรรถนะและการพัฒนาสมรรถนะ

2.1.1 ความหมายของสมรรถนะ

2.1.2 องค์ประกอบสมรรถนะ

2.1.3 ประเภทของสมรรถนะ

2.1.4 รูปแบบของสมรรถนะ

2.1.5 การประเมินสมรรถนะ

2.1.6 ความหมายของการพัฒนาสมรรถนะ

2.1.7 การพัฒนามาตรฐานสมรรถนะด้วยเทคนิควิเคราะห์งาน

2.1.8 การพัฒนาสมรรถนะด้วยเทคนิควิเคราะห์หน้าที่

2.1.9 แนวคิดการพัฒนาโมดูลฐานสมรรถนะ

2.2 ระบบคุณวุฒิวิชาชีพ มาตรฐานอาชีพและการฝึกอบรม

2.2.1 ระบบคุณวุฒิวิชาชีพ มาตรฐานอาชีพและการฝึกอบรมของต่างประเทศ

2.2.2 ระบบคุณวุฒิวิชาชีพ มาตรฐานอาชีพและการฝึกอบรมของประเทศไทย

2.3 คุณวุฒิวิชาชีพนักรออกแบบแฟชั่น

2.3.1 สาขาวิชาชีพการออกแบบแฟชั่น อาชีพนักรออกแบบแฟชั่นเครื่องแต่งกาย

2.3.2 สาขาวิชาชีพการออกแบบแฟชั่น อาชีพนักรออกแบบแฟชั่นเครื่องหนัง

2.3.3 สาขาวิชาชีพการออกแบบแฟชั่น อาชีพนักรออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้า

2.4 ความต้องการจำเป็น

2.4.1 ความหมายของความต้องการจำเป็น

2.4.2 การประเมินความต้องการจำเป็น

2.4.3 จุดมุ่งหมายของการประเมินความต้องการจำเป็น

2.4.4 ความสำคัญของการประเมินความต้องการจำเป็น

2.4.5 ประเภทของความต้องการจำเป็น

2.4.6 วิธีการในการประเมินความต้องการจำเป็น

2.4.7 การจัดลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- 2.5 รายละเอียดหลักสูตรการออกแบบแฟชั่นของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย
 - 2.5.1 หลักสูตรการออกแบบแฟชั่นในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ
 - 2.5.2 หลักสูตรการออกแบบแฟชั่นในสถาบันอุดมศึกษาในกำกับของรัฐ
 - 2.5.3 หลักสูตรการออกแบบแฟชั่นในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล
 - 2.5.4 หลักสูตรการออกแบบแฟชั่นในมหาวิทยาลัยราชภัฏ
 - 2.5.5 หลักสูตรการออกแบบแฟชั่นในมหาวิทยาลัยเอกชน
- 2.6 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการประเมิน
 - 2.6.1 นิยามและแนวคิดของการประเมิน
 - 2.6.2 ประโยชน์ของการประเมิน
 - 2.6.3 คุณค่าและเกณฑ์การประเมิน
- 2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 2.7.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 2.7.2 งานวิจัยต่างประเทศ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับสมรรถนะและการพัฒนาสมรรถนะ

2.1.1 ความหมายของสมรรถนะ

2.1.1.1 สมรรถนะ (Competency) หมายถึง ความสามารถที่จะทำงาน มีความพอเพียงในการดำรง อยู่ ซึ่งมีคุณลักษณะเป็นทั้งค่านิยมและคำกริยาที่สามารถแทนกันได้ (Crowther J Ed., 1995) จากการศึกษาคำนิยามของสมรรถนะซึ่งเป็นการแสดงออกถึงความสามารถตามปัจเจกบุคคล นั้น มีผู้ให้ความหมายไว้หลายความหมายดังนี้

(1) McClelland (1973) ได้ให้ความหมายของสมรรถนะว่า เป็นบุคลิกที่ซ่อนอยู่ภายในปัจเจกบุคคล ซึ่งบุคลิกลักษณะนี้สามารถผลักดันให้ปัจเจกบุคคลนั้นๆสามารถสร้างผลการปฏิบัติงานที่ดีหรือทำงานได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในงานที่ตนเองรับผิดชอบ

(2) Burgoyne (1989) จากผลงานเรื่อง Creating the Managerial Portfolio: Building the Competency Approaches to Management ได้ให้ความหมายของสมรรถนะไว้ว่า เป็นความสามารถและความเต็มใจที่จะทำงานให้ประสบความสำเร็จ อันแสดงให้เห็นว่า นอกเหนือไปจากสมรรถนะเป็นมุมมองในด้านพฤติกรรมแล้ว ยังเป็นสิ่งที่อยู่ภายในที่เป็นความเต็มใจที่มีต่อการทำงานเพื่อให้เกิดผลอีกด้วย

(3) Woodruff (1991) เสนอไว้ว่า สมรรถนะมีความหมายจำแนกได้สองนัยยะ นัยยะแรก สมรรถนะเป็นความสามารถของบุคคลที่จะปฏิบัติงานให้ได้มาตรฐานที่กำหนด และนัยยะที่สองเป็นชุดของพฤติกรรมของบุคคลที่ถูกนำมาใช้เพื่อให้สามารถทำงานได้บรรลุผลหรือนำไปสู่ผลงาน ความหมายของคำดังกล่าว

(4) Parry (1998) กล่าวว่า สมรรถนะว่า คือกลุ่มของความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะที่เกี่ยวข้องกันซึ่งมีผลกระทบต่องานหลักของตำแหน่งงานหนึ่งๆ โดยกลุ่มความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะจะสัมพันธ์กับผลงานของตำแหน่งงานนั้นๆ สามารถวัดผลเทียบกับมาตรฐานและเป็นที่ยอมรับ เป็นสิ่งที่สร้างเสริมขึ้นได้โดยผ่านการฝึกอบรมและการพัฒนา มีการกำหนดสมรรถนะเพื่อให้พนักงานสามารถปฏิบัติงานได้สำเร็จตรงกับเป้าหมายขององค์กร และเพื่อส่งเสริมสมรรถนะในการแข่งขันขององค์กรในโลกทางธุรกิจในปัจจุบันได้

(5) Dubois and other (2004) ให้ความหมายไว้ของสมรรถนะไว้ว่า สมรรถนะ หมายถึงลักษณะ เฉพาะที่มีอยู่ในตัวบุคคลและนำมาใช้ได้อย่างเหมาะสมในแนวทางที่ถาวร เพื่อบรรลุ การปฏิบัติที่นำไปสู่ความสำเร็จลักษณะเฉพาะเหล่านี้รวมถึงความรู้ความชำนาญ ลักษณะของมโนภาพใน ตัวเอง แรงจูงใจทางสังคม ลักษณะเฉพาะของบุคคล แบบแผนความคิดความตั้งใจ แนวทางของ ความคิดและความรู้สึก

(6) Raja Suzana Raja Kasim (2008) ให้ความหมายของสมรรถนะว่า สมรรถนะ หมายถึง ทักษะที่แสดงออกทางพฤติกรรม รวมกับความรู้ทางด้านเทคนิค และทักษะสำคัญ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ของในแต่ละตำแหน่ง สมรรถนะเป็นคุณลักษณะส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับระดับประสิทธิผลและความสามารถในการทำงานของงานแต่ละสถานการณ์ซึ่งจำเป็นต้องมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ระบบการบริหารผล การทำงานใช้สมรรถนะในการทำงานเป็นตัวประเมินผล ซึ่งสมรรถนะส่วนบุคคลจะถูกแบ่งจากคุณค่า และสมรรถนะหลักขององค์กร สมรรถนะจึงเป็นสิ่งสำคัญหลักขององค์กรนำมาเป็นพื้นฐานในการวัด ความสำเร็จ วัดความพึงพอใจของลูกค้า วิเคราะห์และเรียนรู้ความสามารถ การทำงานเป็นทีม และ การร่วมแรงร่วมใจในองค์กร สมรรถนะจึงเป็นตัวเชื่อมระหว่างการเฝ้าติดตามและประเมินผลแบบ รายบุคคล และแบบรวมทั้งองค์กรตลอดจนเป็นการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขัน

(7) ณรงค์วิทย์ แสันทอง (2547) ให้ความหมายของคำว่าสมรรถนะว่าแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ (1) สมรรถนะ หมายถึง บุคลิกลักษณะของคนแต่ละคนที่สะท้อนเห็นถึงความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skills) ทศนคติ (Attitude) ความเชื่อ และ อุปนิสัย (Trait) (2) สมรรถนะ หมายถึง กลุ่มของความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skills) และคุณลักษณะของ บุคคล (Attributes) หรือ KSAs ที่สะท้อนให้เห็นจากพฤติกรรมในการทำงานที่แสดงออกมาของบุคคล ที่สามารถวัดประเมินผลและสังเกตได้

(8) สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา (2547) ได้ให้ความหมายของคำว่า ความสามารถ เชิงสมรรถนะไว้ว่า ความสามารถเชิงสมรรถนะ (Competency) หมายถึง ความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skill) และความสามารถ (Abilities) ของมนุษย์ที่แสดงผ่านพฤติกรรม (Attributes) สอดคล้อง กับทฤษฎีภูเขาน้ำแข็ง 2 ส่วน คือเหนือผิวน้ำง่ายต่อการบริหารเช่นทักษะและความรู้ ส่วนใต้ผิวน้ำเป็นส่วนที่ซ่อนเร้นยากต่อการบริหารจัดการเช่น ลักษณะนิสัยและทัศนคติ การบริหารขีด ความสามารถเชิงสมรรถนะ (Competency-based Approach) คือกระบวนการที่จะดึงขีด ความสามารถที่ซ่อนเร้นของทรัพยากรมนุษย์ ออกมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดในการทำงานคือ ลักษณะส่วนบุคคล (Characteristics) พฤติกรรม (Behavior) และผลสัมฤทธิ์

(9) สำนักงานพัฒนาระบบข้าราชการพลเรือน (2548) ได้ให้ความหมายของ สมรรถนะว่า สมรรถนะหมายถึงคุณลักษณะเชิงพฤติกรรมที่เป็นผลมาจากความรู้ ทักษะ/ ความสามารถและ คุณลักษณะอื่น ๆ ที่ทำให้บุคคลสามารถสร้างผลงานได้โดดเด่นกว่าเพื่อนร่วมงาน อื่นๆ ในองค์กร

(10) ฐิติพัฒน์ พิษุธาตางค์ (2548) อธิบายคำจำกัดความของสมรรถนะว่าประกอบด้วย ฐานข้อมูลสมรรถนะขององค์กร (Competency Basket) ประเภทของสมรรถนะ (Competency Categories) ชื่อสมรรถนะและคำจำกัดความ (Competency Names & Definitions) ระดับชั้น ความสามารถ (Proficiency Level) และดัชนีชี้วัดเชิงพฤติกรรม (Behavioral Indicators)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(11) กอบสุข คมนัส (2549) ให้ความหมายของคำว่าสมรรถนะ (Competency) ซึ่งมีการเรียกที่ แตกต่างกันไป ได้แก่ สมรรถภาพ สมรรถนะ ศักยภาพ สมรรถนะวิสัย ความสามารถ ความสามารถ เชิงสมรรถนะ ขีดความสามารถ ขีดจำกัดความสามารถ

(12) ประจักษ์ ทรัพย์อุดม (2550) ได้ให้ความหมายของ คำว่า สมรรถนะไว้ว่าคือความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skill) และคุณลักษณะส่วนบุคคล (Personal Characteristic of Attributes) ที่ส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรม (Behavior) ที่จำเป็น และมีผลให้บุคคลนั้นปฏิบัติงานในความ รับผิดชอบของตนได้ดีกว่าบุคคลอื่น ซึ่งสมรรถนะของคนเกิดได้จาก 3 ทางคือ (1) เป็นพรสวรรค์ที่ติดตัวมาแต่กำเนิด (2) เกิดจากประสบการณ์การทำงาน และ (3) เกิดจากการฝึกอบรมและพัฒนา

จากการศึกษาความหมายของสมรรถนะ สรุปได้ว่าสมรรถนะคือกลุ่มของความรู้ ทักษะ ความสามารถและคุณลักษณะที่เกี่ยวข้องกัน ซึ่งมีผลกระทบต่อพฤติกรรม เป็นผลให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพของบุคคลในด้านการงานซึ่งเป็นไปตามมาตรฐานอาชีพ สามารถวัดผลเทียบกับมาตรฐานและเป็นที่ยอมรับ เป็นสิ่งที่ สร้างเสริมขึ้นได้โดยผ่านการฝึกอบรมและการพัฒนา ดังนั้นการกำหนดสมรรถนะในการปฏิบัติงานจึง มีความจำเป็นเพื่อให้พนักงานสามารถปฏิบัติงานได้สำเร็จตรงกับเป้าหมายขององค์กร และเพื่อส่งเสริมสมรรถนะในการแข่งขันขององค์กรในโลกทางธุรกิจในปัจจุบันได้

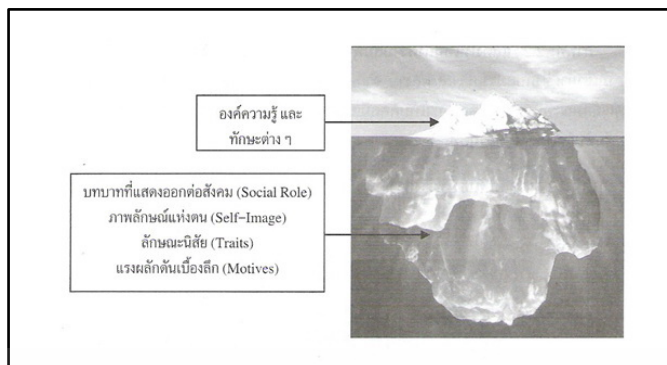
2.1.2 องค์ประกอบสมรรถนะ

มีนักวิชาการไทยและต่างประเทศกล่าวถึงองค์ประกอบของสมรรถนะไว้ ดังนี้

2.1.2.1 McClelland (1973) อธิบายเรื่ององค์ประกอบของสมรรถนะ โดยใช้รูปแบบภูเขาน้ำแข็ง (Iceberg Model) 2 ส่วน คือ

(1) ส่วนที่เห็นได้ง่าย (Visible) คือ ก้อนน้ำแข็งที่ลอยอยู่เหนือน้ำ ได้แก่ ความรู้ และทักษะที่ เป็นสมรรถนะที่มีโอกาสพัฒนาได้ง่ายด้วยการศึกษา ค้นคว้า ฝึกอบรม และการฝึกปฏิบัติ

(2) ส่วนที่มองเห็นได้ยาก (Hidden) คือ เป็นก้อนน้ำแข็งส่วนใหญ่ที่สุด ที่อาศัยอยู่ใต้น้ำ เป็น ส่วนที่พัฒนาได้ยาก เนื่องจากเป็นส่วนที่อยู่ลึกลงไปหรือซ่อนอยู่ภายในตัวบุคคล ซึ่งมีผลต่อพฤติกรรม ในการทำงานเป็นอย่างมาก ลักษณะส่วนบุคคลที่รู้จักกันดีคือแบบจำลองภูเขาน้ำแข็ง (Iceberg Model) ของ Spencer and Spencer (1993) ทักษะ และความรู้ต้องสามารถวิพากษ์ และสังเกตได้ (Discussable and Observable) เป็นส่วนหนึ่งที่มีมองเห็นได้ของภูเขาน้ำแข็ง แต่อัตมโนทัศน์ ทัศนคติ ค่านิยม และ ลักษณะบุคลิกภาพที่อยู่ภายใต้พื้นผิวจะไม่ได้สังเกตโดยตรง แต่เป็นปัจจัยส่วนหนึ่งที่เป็นแรงขับให้เกิด พฤติกรรมความเป็นมืออาชีพของบุคคล

ภาพที่ 2.1 แบบจำลองภูเขาน้ำแข็ง (The Iceberg Model)

ที่มา: ชูชัย สมิทธิไกร (2550 : 29)

2.1.2.2 Spencer and Spencer (1993) เสนอแนวคิดไว้ว่า การนำสมรรถนะมา กำหนดเป็นระดับสมรรถนะ เพื่อใช้วัดความสามารถในการปฏิบัติงานของบุคคลนั้น มีองค์ประกอบ 3 ประการดังนี้

(1) กลุ่มของสมรรถนะ (Competency Cluster) เป็นกลุ่มสมรรถนะที่จัด ตามความต้องการ เพื่อวิเคราะห์จำแนกระดับพฤติกรรมระหว่างผู้ที่เข้าใจงานอย่างลึกซึ้งซึ่งกับผู้เข้าใจ งานเพียงผิวเผิน โดยกลุ่มหนึ่งจะประกอบด้วยหนึ่งสมรรถนะหรือมากกว่าก็ได้

(2) มิติ (Dimensions) เป็นมิติของสมรรถนะ โดยจะพิจารณาครอบคลุม ถึงความรู้สึกรู้สึกที่ ต้องการอย่างแท้จริง และความสำเร็จที่ต้องการให้เกิดขึ้น ขนาดของผลกระทบต่อคน และโครงการ ความซับซ้อนของพฤติกรรม ความพยายามและความเป็นเอกลักษณ์ของงาน แล้วนำมา กำหนด จำนวนมิติในแต่ละสมรรถนะ ซึ่งส่วนมากสมรรถนะหนึ่งจะประกอบด้วย 2-3 มิติ ตัวอย่างเช่น การ ให้บริการลูกค้า (Customer Service Orientation) ประกอบด้วย 2 มิติ คือ มิติที่ เกี่ยวกับความ ต้องการของลูกค้า (Focus on Client's Needs) และมิติที่เกี่ยวกับการช่วยเหลือหรือ บริการ (Initiative to Help or Serve Others) (3)ระดับของสมรรถนะ (Competency Level) เป็น การอธิบายระดับพฤติกรรมของ สมรรถนะ โดยทั่วไปมักจะแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ พฤติกรรม ทางบวก พฤติกรรมเป็นกลางและ พฤติกรรมทางลบ แต่ละพฤติกรรมจะอยู่ในทุกมิติ ซึ่งมิติของ สมรรถนะจะพิจารณารวมถึงความ ต้องการจากที่กล่าวในข้างต้น

2.1.2.3 Bryant and Poustic (2001) กล่าวว่า องค์ประกอบของสมรรถนะมี 3 กลุ่ม ดังนี้

(1) ความรู้ (Knowledge) หมายถึง ความสามารถที่ถูกพัฒนาสามารถนา ไปใช้ปฏิบัติงานได้ เช่น ทักษะด้านมนุษย (Human Skills) ทักษะทางความคิดรวบยอด (Conceptual Skills) และ ทักษะทางเทคนิค (Technical Skills)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(2) เจตคติ และ ค่านิยมที่เหมาะสม (Appropriate Attitude and Value) หมายถึง คุณลักษณะด้านพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกมามีผลกระทบต่อทำให้ความรู้และทักษะของบุคคล ซึ่ง อาจทำให้มีความอดทนหรือท้อถอยในการปฏิบัติงาน

(3) ประเภทของสมรรถนะ ที่ใช้ในการศึกษาสมรรถนะที่จำเป็นสำหรับผู้ปฏิบัติงานแบ่งเป็น 3 ประเภท คือ

(3.1) สมรรถนะหลัก (Core Competency) หมายถึง สมรรถนะที่สะท้อนสิ่งที่ยั่งยืน ทำได้ดีที่สุด เป็นสมรรถนะที่จำเป็นของพนักงานทุกคนในองค์กรและเป็นพื้นฐานในการกำหนดค่านิยม ขององค์กร

(3.2) สมรรถนะด้านพฤติกรรม (Behavioral Competency) หมายถึง คุณลักษณะ ด้านการปฏิบัติงานของบุคคล ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับงานหลายๆ ด้านขององค์กร มีอิทธิพลและ แรงผลักดันทำให้บุคคลเกิดการปฏิบัติงาน

(3.3) สมรรถนะด้านเทคนิค (Technical Competency) หรือ สมรรถนะด้านวิชาชีพ (Professional Competency) ซึ่งเป็นสมรรถนะที่เกี่ยวข้องกับความรู้ หรือ ทักษะเชิงเทคนิคจึงเป็น สมรรถนะที่จำเป็นอย่างยิ่งต่อความสำเร็จในการปฏิบัติงานด้านเฉพาะ

2.1.2.4 TFPL (2003) ได้กำหนดระดับของสมรรถนะไว้ในพจนานุกรม สมรรถนะการจัดการความรู้ (Knowledge Management Competency dictionary) ว่าสมรรถนะ มีทั้งหมด 4 ระดับ ได้แก่

- (1) ระดับผู้นำยุทธศาสตร์ (Strategic Leader)
- (2) ระดับหัวหน้าทีม (Team Leader)
- (3) ระดับสมาชิกในทีม Team Member
- (4) ระดับพนักงานทั้งหมด (All employee)

2.1.2.5 Kaplan and Norton (2004) แบ่งองค์ประกอบของสมรรถนะได้ดังนี้

(1) ความรู้ (Knowledge) หมายถึงความรู้ที่เหมาะสมต่องานที่องค์กรกำหนด เช่น รู้เรื่องงานที่จะคุยกับลูกค้า เป็นต้น

(2) ทักษะ (Skills) หมายถึงทักษะที่สอดคล้องกับความรู้เช่น ทักษะในการ ต่อรอง ทักษะในการให้คำปรึกษา และทักษะในการบริหารโครงการ เป็นต้น

(3) คุณค่า (Values) หมายถึงกลุ่มของคุณลักษณะพิเศษหรือพฤติกรรมที่สร้าง ผลงานที่โดดเด่น งานบางอย่างต้องทำเป็นทีมและงานบางอย่างต้องทำคนเดียวการสร้างคุณค่าให้ กลมกลืนกับงานจึงเป็นสิ่งจำเป็น

2.1.2.6 Manus and Mour (2007) ได้นำเสนอองค์ประกอบของสมรรถนะซึ่งมีทั้งความสามารถที่ ติดตัวตัวมา (innate) และความสามารถที่สร้างขึ้น (acquired) ความสามารถที่สร้างขึ้นอาจเกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์โดยที่ผลรวมของความสามารถทั้งสอง คือ พฤติกรรม

(Behaviors) ทักษะ (Skills) ความรู้ (Knowledge) ทศนคติ (Attitude) และลักษณะเฉพาะบุคคล (Personal characteristics)

2.1.2.7 ฐิติพัฒน์ พิษณุธาดาพงศ์ (2548) กล่าวถึงองค์ประกอบของสมรรถนะว่า ประกอบด้วย ฐานข้อมูลสมรรถนะขององค์กร (Competency Basket) ประเภทของสมรรถนะ (Competency Categories) ชื่อสมรรถนะและคำจำกัดความ (Competency Names & Definitions) และระดับชั้นความสามารถ (Proficiency Level) โดยมี รายละเอียดดังนี้

(1) ฐานข้อมูลสมรรถนะขององค์กร (Competency Basket) หมายถึงฐานข้อมูลที่เก็บ รวบรวมสมรรถนะที่จำเป็นในการปฏิบัติงานในตำแหน่งต่างๆ ที่มีอยู่ทั้งหมดภายในองค์กร สมรรถนะแต่ละตัวจะได้รับการออกแบบตามบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบของแต่ละตำแหน่งงาน/กลุ่มงาน เพื่อให้บุคคลสามารถปฏิบัติงานได้บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่องค์กร กำหนดไว้

(2) ประเภทของสมรรถนะ (Competency Categories) หมายถึง การจำแนกรวบรวม สมรรถนะออกเป็นกลุ่มต่างๆ เช่น สมรรถนะหลัก สมรรถนะตามสายวิชาชีพ สมรรถนะร่วมของกลุ่ม งาน/สายวิชาชีพ สมรรถนะเฉพาะทาง และสมรรถนะด้านการบริหารจัดการ เป็นต้น

(3) ชื่อสมรรถนะและคำจำกัดความ (Competency Names and Definitions) ชื่อของสมรรถนะ (Competency Names) เป็นการกำหนดหรือตั้งชื่อสมรรถนะ แต่ละตัวให้ชัดเจน ชี้บ่งความแตกต่างกับสมรรถนะตัวอื่นๆ ซึ่งจะทำให้บุคลากรในองค์กรเข้าใจตรงกัน คำจำกัดความของสมรรถนะ (Competency Definition) เป็นการให้ความหมาย ของสมรรถนะตัวนั้นๆ ว่าหมายถึงอะไร มีขอบเขตมากน้อยเพียงใด การให้คำจำกัดความเพื่อให้บุคลากรในองค์กรเข้าใจตรงกันว่าหมายถึงอะไร ซึ่งคำจำกัดความของสมรรถนะนั้น ในแต่ละองค์กร อาจมีการใช้ภาษาและการให้ความหมายที่แตกต่างกันได้ ดังนั้น ในการกำหนดชื่อและความหมาย ย่อมมีความหลากหลาย และเหมาะสมแตกต่างกันไปในแต่ละองค์กร ระดับของสมรรถนะ (Proficiency Scale) เป็นการกำหนดระดับทักษะ ความรู้ ความสามารถของสมรรถนะ

2.1.2.8 อภรณ์ ภูวิทย์พันธุ์ (2548) กล่าวว่าระดับความสามารถ (Proficiency Level) เป็นการบ่งบอกถึงพฤติกรรมที่คาดหวังหรือต้องการให้เกิดขึ้น ซึ่งจะแยกตาม ระดับที่แตกต่าง กันไป ทั้งนี้การเขียนรายละเอียดของพฤติกรรมจะกำหนดแยกตามบทบาทของแต่ละ ตำแหน่ง โดยจะ แบ่งออกเป็น 5 ระดับได้แก่

(1) Basic Level ขั้นเรียนรู้: การเริ่มต้นฝึกหัดซึ่งสามารถปฏิบัติงานได้ โดยต้องอยู่ ภายใต้กรอบหรือแนวทางที่กำหนดขึ้นหรือเป็นสถานการณ์ที่ไม่ยุ่งยากซับซ้อนได้

(2) Doing Level ขั้นปฏิบัติ: การแสดงพฤติกรรมที่กำหนดขึ้นได้ด้วยตนเองหรือ ช่วยเหลือสมาชิกในทีมให้สามารถปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมาย

(3) Developing Level **ขั้นพัฒนา:** ความสามารถในการนำสมาชิกในทีม รวมถึงการ ออกแบบและคิดริเริ่มสิ่งใหม่ๆเพื่อประโยชน์และเป้าหมายของทีมงาน

(4) Advanced Level **ขั้นก้าวหน้า:** การคิดวิเคราะห์และนำเสนอสิ่งใหม่ๆมาใช้เพื่อ เสริมสร้างประสิทธิภาพการทำงานของหน่วยงานและความสามารถในการสอนผู้อื่นให้สามารถ แสดง พฤติกรรมนั้นๆได้ตามที่กำหนด

(5) Expert Level **ขั้นผู้เชี่ยวชาญ:** การมุ่งเน้นกลยุทธ์และแผนงานในระดับองค์กร รวมถึงความสามารถ ในการให้คำปรึกษาแนะนำแก่ผู้อื่นถึงแนวทางหรือขั้นตอนการทำงาน และมีการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น

2.1.2.9 **สุรชัย พรหมพันธุ์ (2554)** กล่าวว่า สมรรถนะมีองค์ประกอบหลักที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวพันกัน และสนับสนุนกันและกัน 3 ประการ คือ

- (1) การแสดงออกทางความรู้ (Knowledge)
- (2) การแสดงออกทางทักษะ (Skills)
- (3) การแสดงออกทางคุณลักษณะของบุคคล (Attributes)

จากการศึกษาองค์ประกอบในความหมายของสมรรถนะในทักษะของนักวิชาการดังกล่าวสรุปได้ว่า องค์ประกอบของสมรรถนะ แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ คุณลักษณะที่บุคคลมีอยู่ซึ่งมองเห็นได้ง่าย และพัฒนาได้ง่ายได้แก่ ด้านความรู้และด้านทักษะ และคุณลักษณะที่บุคคลมีอยู่ซึ่งมองเห็นได้ยาก และพัฒนาได้ยากได้แก่ ด้านคุณลักษณะส่วนบุคคล ซึ่งมีความหมายของคุณลักษณะทั้ง 3 ด้าน ดังนี้ (1) ด้านความรู้ (Knowledge) หมายถึงข้อมูลหรือสิ่งที่ถูกส่งสมมาจากการศึกษาทั้งในสถาบันการศึกษาสถาบันฝึกอบรมสัมมนาหรือการศึกษาด้วยตนเองรวมถึงข้อมูลที่ได้รับจากการสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์กับผู้รู้ (2) ด้านทักษะ (Skills) หมายถึงการกระทำ เป็นสิ่งที่จะต้องพัฒนาและฝึกฝนให้เกิดขึ้นโดยจะต้องใช้ระยะเวลาเพื่อฝึกฝนปฏิบัติให้เกิดทักษะนั้นขึ้นมาเป็นการต่อยอดจากความรู้แล้วนำไปสู่การปฏิบัติ (3) ด้านคุณลักษณะส่วนบุคคล (Attributes) หมายถึงบทบาทที่แสดงต่อสังคม (Social Role) อุปนิสัย (Trait) แรงจูงใจ (Motive) และภาพลักษณ์ของบุคคลที่มีต่อตนเอง (Self Image) ได้แก่ ค่านิยม (Value) และทัศนคติ (Attitude) ซึ่งคุณลักษณะส่วนบุคคลนั้นจะเป็นสิ่งที่เกิดจากการสะสมหรือก่อตัวมาจากการประสบการณ์ทุกอย่างของบุคคล

2.1.3 ประเภทของสมรรถนะ

มีนักวิชาการหลายท่านกล่าวถึงประเภทของสมรรถนะไว้ดังนี้

2.1.3.1 **McClelland (1973)** ได้จำแนกสมรรถนะออกเป็น 2 กลุ่มดังนี้

(1) สมรรถนะขั้นพื้นฐาน (Threshold Competencies) หมายถึงความรู้หรือทักษะพื้นฐานที่บุคคลจำเป็นต้องมีในการทำงานในตำแหน่งต่างๆซึ่งสมรรถนะพื้นฐานเหล่านี้ไม่ทำให้บุคคลมีผลงานแตกต่างจากบุคคลอื่น หรือไม่สามารถทำให้บุคคลมีผลงานที่ดีกว่าผู้อื่นได้ ดังนั้น

Competency ในกลุ่มนี้จึงไม่ได้รับความสนใจจากนักวิชาการมากนัก นักวิชาการบางกลุ่มลงความเห็นว่าคุณสมบัติพื้นฐานเหล่านี้ไม่ถือว่าเป็น Competency

(2) สมรรถนะที่ทำให้บุคคลแตกต่างจากผู้อื่น (Differentiating Competency) หมายถึงปัจจัยที่ทำให้บุคคลมีผลการทำงานที่มีประสิทธิภาพสูงกว่ามาตรฐานหรือดีกว่าบุคคลทั่ว ๆ ไปซึ่ง Competency ในกลุ่มนี้จะมุ่งเน้นที่การใช้ความรู้ทักษะ และคุณลักษณะอื่นๆ (รวมถึงค่านิยมแรงจูงใจและทัศนคติ) เพื่อช่วยให้เกิดความสำเร็จที่โดดเด่นในงานเป็น Competency ที่นักวิชาการจำนวนมากให้ความสำคัญในการพัฒนาให้มีขึ้นในบุคคลมากกว่า Competency กลุ่มแรก และได้พยายามอธิบายถึงความแตกต่างของความรู้ทักษะ และแรงจูงใจ/ทัศนคติกับ Competency ในเชิงเปรียบเทียบดังนี้ (1) Competency กับ Knowledge: Competency จะหมายถึงพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดผลงานที่โดดเด่น (Excellent Performance) เท่านั้น ดังนั้นตัวความรู้ (Knowledge) โดดๆ จึงไม่ถือเป็น Competency เว้นแต่ความรู้ในเรื่องนั้นๆจะสามารถนำมาประยุกต์หรือนำมาใช้กับพฤติกรรมซึ่งทำให้เกิดความสำเร็จในงานจึงถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของ Competency (2) Competency กับ Skills: Competency เกี่ยวข้องกับทักษะ (Skills) แต่จะหมายถึง เฉพาะการใช้ทักษะที่ก่อให้เกิดความสำเร็จอย่างชัดเจนจึงจะเป็น Competency (3) Competency กับ Motive/Attitude: Competency ไม่ใช่แรงจูงใจหรือทัศนคติ (Motive/Attitude) แต่เป็นแรงขับภายในซึ่งทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมที่ตนมุ่งหวังไปสู่สิ่งที่เป็เป้าหมายของเขาหรือเป้าหมายขององค์กรจึงถือเป็น Competency

2.1.3.2 Boyatzis (1982) แบ่งสมรรถนะทั้งหมดออกเป็น 6 กลุ่ม (Cluster) ดังนี้

(1) กลุ่มที่ 1 กลุ่มความสามารถในด้านการบรรลุเป้าหมาย (Gold and Action Management Cluster)

(2) กลุ่มที่ 2 กลุ่มความสามารถในด้านการบริหารทรัพยากรมนุษย์ (Human Resource Management Cluster)

(3) กลุ่มที่ 3 กลุ่มความสามารถในด้านการมีภาวะผู้นำ (Leadership Cluster)

(4) กลุ่มที่ 4 กลุ่มความสามารถในด้านการบังคับบัญชา (Directing Subordinates management cluster)

(5) กลุ่มที่ 5 กลุ่มความสามารถในด้านอื่นๆ (Focus on others Cluster)

(6) กลุ่มที่ 6 กลุ่มความรู้พิเศษ (Specialized Knowledge Cluster)

2.1.3.3 Shermoon (2005: 40) แบ่งสมรรถนะออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

(1) สมรรถนะด้านเทคนิค (Technical Competency) มีลักษณะดังต่อไปนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(1.1) สมรรถนะที่ใช้ความชำนาญพิเศษ เช่น การอุตสาหกรรม กระบวนการเทคนิคการมีส่วนร่วมประกอบต่างๆ การใช้ทักษะ หรือองค์ความรู้ในการทำงาน เช่น ความรู้ในการควบคุมระบบความปลอดภัย การร่วมมือในการใช้หลักเกณฑ์ระหว่างประเทศ การบริการ การสั่งการ ทักษะการบูรณาการ ความชำนาญ ตั้งแต่จุดเริ่มต้นจนถึงจุดหมายปลายทาง

(1.2) สมรรถนะด้านนี้โดยทั่วไปจะรวมไปถึงการฝึกอบรม เช่น การเรียนรู้ การศึกษาในระบบ ซึ่งอาจจะต้องมีใบประกาศนียบัตรมาประกอบด้วย

(2) สมรรถนะด้านที่ไม่ต้องใช้เทคนิค (Non-technical Competency) มีลักษณะดังต่อไปนี้

(2.1) สมรรถนะด้านนี้พิจารณาโดย “ทักษะอ่อนๆ” เป็นความสามารถทั่วไปและบุคลิกลักษณะเฉพาะของบุคคล เช่น การรับความเสี่ยง การยืดหยุ่น ความรู้สึกรักองค์กร ความอดทน การให้คำมั่นสัญญา

(2.2) สมรรถนะด้านนี้โดยทั่วไปจะไม่เฉพาะเจาะจงในเรื่องการอุตสาหกรรมกระบวนการ เทคนิคการมีส่วนร่วมประกอบต่างๆ หรือการใช้ทักษะหรือองค์ความรู้ในการทำงาน

2.1.3.4 Clark (2007: 26) แบ่งสมรรถนะออกเป็น กลุ่มหลักๆ ดังนี้

- (1) สมรรถนะหลัก (Core Competency)
- (2) สมรรถนะด้านภาวะผู้นำ (Leadership Competency)
- (3) สมรรถนะด้านวิชาชีพ (Professional Competency)

2.1.3.5 ณรงค์วิทย์ แสงทอง (2546) แบ่งสมรรถนะไว้ 3 ประเภท ได้แก่

(1) ความสามารถหลัก (Core Competency) หมายถึงบุคลิกลักษณะของคนที่สะท้อนให้เห็นความรู้ ทักษะ ทักษะ ทักษะ ทักษะ ทักษะ และความเชื่อ และอุปนิสัยของบุคคลในองค์กรโดยรวม ที่จะช่วยสนับสนุนให้องค์กรบรรลุเป้าหมายตามวิสัยทัศน์ได้

(2) ความสามารถเฉพาะงาน (Job Competency) หมายถึงบุคลิกลักษณะของคนที่สะท้อนให้เห็นถึงความรู้ ทักษะ ทักษะ ทักษะ และความเชื่อ และอุปนิสัย ที่จะช่วยส่งเสริมให้บุคคลนั้นสามารถสร้างผลงานในการปฏิบัติงานในตำแหน่งนั้นได้สูงกว่ามาตรฐาน

(3) ความสามารถส่วนบุคคล (Personal Competency) หมายถึงบุคลิกลักษณะของคนที่สะท้อนให้เห็นถึงความรู้ ทักษะ ทักษะ ทักษะ และความเชื่อ และอุปนิสัย ที่ทำให้บุคคลคนนั้นมีความสามารถในการทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้ดีเด่นกว่าคนทั่วไป ซึ่งเราเรียกว่าบุคคลนั้นมีความสามารถพิเศษ

2.1.3.6 อาภรณ์ ภูวิทย์พันธ์ (2548) ได้แบ่งประเภทของสมรรถนะออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

(1) ขีดความสามารถหลัก (Core Competency) หมายถึงบุคลิกลักษณะหรือการ แสดงออกของพฤติกรรมของพนักงานทุกคนในองค์กร ที่สะท้อนให้เห็นถึงเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สวอนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความรู้ ทักษะ ทักษะ ทักษะ ทักษะ และอุปนิสัยของบุคคลในองค์กรโดยรวม ถ้าพนักงานทุกคนในองค์กรมีขีดความสามารถ ประเภทนี้ ก็จะมีส่วนที่จะช่วยสนับสนุนให้องค์กรบรรลุเป้าหมายตามวิสัยทัศน์ได้ ขีดความสามารถ ประเภทนี้จะถูกกำหนดจากวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าหมายหลัก หรือกลยุทธ์ขององค์กร

(2) ขีดความสามารถด้านการบริหาร (Managerial Competency) คือ ความสามารถด้านการบริหารจัดการ เป็นขีดความสามารถที่มีได้ทั้งในระดับผู้บริหาร และระดับพนักงาน โดยจะแตกต่างกันตามบทบาทและหน้าที่ความรับผิดชอบ (Role-based) แตกต่างตามตำแหน่งทางการบริหาร งานที่รับผิดชอบ ซึ่งบุคคลในองค์กรจำเป็นต้องมีในการทำงานเพื่อให้งานสำเร็จ และต้องสอดคล้อง กับแผนกลยุทธ์ วิสัยทัศน์ พันธกิจ ขององค์กร

(3) ขีดความสามารถตามตำแหน่งงาน (Functional Competency) คือ ความรู้ ความสามารถในงานซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะเฉพาะ ของงานต่างๆ (Job – Based) เช่น ตำแหน่งวิศวกรไฟฟ้า ควรต้องมีความรู้ทางวิศวกรรม นักบัญชี ควรต้องมีความรู้ทางด้านบัญชี เป็นต้น หน้าที่งานที่ต่างกัน ความสามารถในงานย่อมจะแตกต่างกันตามอาชีพซึ่งอาจเรียก ขีดความสามารถชนิดนี้ที่เรียกว่า สมรรถนะตามตำแหน่งงาน (Functional Competency) หรือ Job Competency เป็น Technical Competency ก็ได้

2.1.3.7 ศุภชัย เยาวะประภาส (2548) กล่าวว่า สมรรถนะแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

(1) สมรรถนะหลัก (Core Competency) เป็นสมรรถนะที่ทุกคนในองค์กรต้องมีเพื่อที่จะทำให้ให้องค์กรสามารถดำเนินงานได้สำเร็จลุล่วงตามวิสัยทัศน์พันธกิจ เป้าหมาย แผนงาน และโครงการต่างๆ ขององค์กรสมรรถนะหลักนี้จะผูกโยงเข้ากับสมรรถนะหลักขององค์กรเอง องค์กรแต่ละแห่งจะมีบุคลิกลักษณะที่เป็นเสมือนแก่นหรือหลักขององค์กร อาทิเช่น ศาลยุติธรรม อาจมีสมรรถนะหลักคือสมรรถนะเรื่องการส่งเสริมและรักษาความยุติธรรม องค์กรของรัฐที่มีประชาชนมาติดต่อทุกวัน อาทิเช่น รัฐวิสาหกิจ ประเภทสาธารณูปโภคต่างๆ อาจเน้นสมรรถนะหลักเรื่องการให้บริการอย่างรวดเร็ว มหาวิทยาลัยอาจมีสมรรถนะหลักคือการรักษาและส่งเสริม คุณภาพวิชาการ เป็นต้น สมรรถนะหลักขององค์กรจะถ่ายทอดลงไปที่บุคลากรและกลายเป็นสมรรถนะที่บุคลากรทุกคนในองค์กรต้องมี

(2) สมรรถนะเฉพาะลักษณะงาน (Functional Competency) เป็นสมรรถนะที่บุคคลที่ทำงานในสายงานนั้นต้องมีเพิ่มเติมจากสมรรถนะหลัก อาทิเช่น ฝ่ายกฎหมาย ต้องมีสมรรถนะด้านความรู้เกี่ยวกับกฎหมายและมีสมรรถนะด้านทักษะในการตีความกฎหมาย ฝ่ายบัญชีต้องมีสมรรถนะหลักด้านความรู้ของการบัญชีและมีทักษะการทำบัญชีฝ่ายการวางแผน ต้องมีสมรรถนะหลัก คือสมรรถนะด้านการคิดเชิงวิเคราะห์และมีทักษะในการจัดทำแผน เป็นต้น

2.1.3.8 สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาข้าราชการ (2547) ได้กล่าวถึงสมรรถนะของบุคลากรว่า จำแนกสมรรถนะเป็น 2 ประเภทได้แก่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(1) สมรรถนะหลัก (Core Competency)

(2) สมรรถนะประจำกลุ่มงานสำหรับแต่ละกลุ่มงาน (Professional Competency) ซึ่งสามารถอธิบายได้ดังนี้ สมรรถนะหลัก (Core Competency) เป็นคุณลักษณะร่วมของบุคลากรทั้งระบบกำหนดขึ้นเพื่อหล่อหลอมค่านิยมและพฤติกรรมที่พึงประสงค์ร่วมกันประกอบด้วย สมรรถนะ 5 สมรรถนะคือ

(1.1) การมุ่งผลสัมฤทธิ์ (Achievement Motivation)

(1.2) การบริการที่ดี (Service Mind)

(1.3) การสั่งสมความเชี่ยวชาญในงานอาชีพ (Expertise)

(1.4) จริยธรรม (Integrity)

(1.5) ความร่วมแรงร่วมใจ (Teamwork)

สมรรถนะประจำกลุ่มงาน (Professional Competency) เป็นสมรรถนะที่กำหนด เฉพาะสำหรับแต่ละกลุ่มงานเพื่อสนับสนุนให้บุคลากรแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมแก่หน้าที่ และส่งเสริมให้สามารถปฏิบัติภารกิจในหน้าที่ได้ดียิ่งขึ้นโดยโมเดลสมรรถนะกำหนดให้แต่ละกลุ่มงานมี สมรรถนะประจำกลุ่มงาน 3 สมรรถนะ ยกเว้นกลุ่มงานนักบริหารระดับสูงมี 5 สมรรถนะ ในระบบนี้ ได้มีการจัดตำแหน่งงานทุกตำแหน่งให้อยู่ในกลุ่มงานต่างๆ มีทั้งหมด 18 กลุ่มงาน การจัดกลุ่มงานเป็น วิธีการจําแนกประเภทของงานจัดงานที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันเข้าไว้ในกลุ่มเดียวกัน

2.1.3.9 อํารงค์ดี คงคาสวัสดิ์ (2550) มองว่าประเภทของสมรรถนะควรมีแค่ 2 กลุ่มใหญ่ คือ

(1) กลุ่มที่ 1 สมรรถนะความสามารถหลัก (Core Competency) เป็นคุณลักษณะหรือความสามารถหรือคุณสมบัติภาคบังคับขององค์กรที่กำหนดให้พนักงานทุกคนจะต้องมี เพราะถือว่าเป็นคุณลักษณะที่สำคัญยิ่งขององค์กรที่จะช่วยให้พนักงานสามารถปฏิบัติงานในองค์กรได้ตลอดไป

(2) กลุ่มที่ 2 สมรรถนะในหน้าที่รับผิดชอบ (Functional Competency) เป็นคุณลักษณะหรือคุณสมบัติหรือความสามารถของผู้ดำรงตำแหน่งต่างๆต้องมีเพื่อให้สามารถทำงานในตำแหน่งงานนั้นๆได้อย่างสมบูรณ์

2.1.3.10 สุกัญญา รัศมีธรรมโชติ (2551) กล่าวไว้ว่าโดยทั่วไปกลุ่มหรือประเภท ของCompetency แบ่งออกเป็น 5 กลุ่ม ดังนี้

(1) สมรรถนะหลัก (Core Competency) เป็นสมรรถนะที่สะท้อนค่านิยมหลักที่มี ความสำคัญต่อการปฏิบัติงานของพนักงานทุกคนในองค์กร เป็นสมรรถนะร่วมที่องค์กรคาดหวัง ให้พนักงานทุกคนทุกตำแหน่งต้องมีเช่น การทำงานเป็นทีมการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง เป็นต้น

(2) สมรรถนะด้านการบริหารจัดการ (Managerial Competency)

หมายถึงกลุ่มสมรรถนะที่เกี่ยวข้องกับทักษะด้านการบริหารจัดการ โดยองค์กรคาดหวังให้พนักงานเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในตำแหน่ง หัวหน้างานหรือผู้บังคับบัญชาลูกน้องจะต้องมีทักษะดังกล่าว เช่น การตัดสินใจ การวางแผน เป็นต้น

(3) สมรรถนะในหน้าที่ (Functional Competency) เป็นกลุ่มสมรรถนะที่เกี่ยวข้อง กับความรู้และทักษะของกลุ่มงาน หรือฝ่ายงานหนึ่งๆ (job family) ซึ่งสมรรถนะในกลุ่มนี้จะเป็น สมรรถนะร่วมของพนักงานทุกคนที่ทำงานในกลุ่มทำงานหรือตำแหน่งงานนั้นๆ ในหนึ่งกลุ่มงานหรือฝ่ายงานหนึ่งๆ จะต้องประกอบด้วยตำแหน่งงานต่างๆ เช่น การมีมนุษยสัมพันธ์เป็นสมรรถนะในหน้าที่ (Functional Competency) ของพนักงานทุกตำแหน่งในฝ่ายการบริหารทรัพยากรมนุษย์ เป็นต้น

(4) สมรรถนะด้านเทคนิค (Job or Technical Competency) หมายถึงสมรรถนะที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับความรู้และความสามารถที่เป็นตัวกำหนดการทำงาน ของพนักงานในตำแหน่งงาน อื่นๆ โดยพนักงานแต่ละคนจะมีสมรรถนะด้านเทคนิค (Job or Technical competency) แตกต่างกันไปตามตำแหน่งงานของตน เช่น ทักษะการเจรจาต่อรอง เป็นสมรรถนะด้านเทคนิค (Job or Technical Competency) ของพนักงาน หรือทักษะการสัมภาษณ์งานเป็นสมรรถนะด้านเทคนิคของ HR (Human Resource) ที่งานด้านการสรรหา และการคัดเลือกพนักงาน เป็นต้น

(5) สมรรถนะส่วนบุคคล (Personal Attributes) เป็นกลุ่มสมรรถนะที่เป็นคุณลักษณะที่ ซ่อนอยู่ในบุคคลแต่ละคน ซึ่งมีผลอย่างมากต่อทัศนคติในการทำงาน และเป็น ความสำเร็จในงานของบุคคลนั้นๆ เช่น ความซื่อสัตย์ ความมุ่งมั่นสู่ความสำเร็จ ความอดทนต่อ แรงแกดดัน เป็นต้น

จากการศึกษาประเภทของสมรรถนะ สรุปได้ว่าประเภทของสมรรถนะ สามารถจัดเป็นกลุ่มใหญ่ ๆ ได้ 2 ประเภท ได้แก่ (1) ความสามารถหลักหรือสมรรถนะหลัก (Core Competency) หมายถึง คุณลักษณะของคนที่สะท้อนให้เห็นความรู้ ทักษะ เจตคติของคนในองค์กรโดยรวม ที่จะช่วยสนับสนุนให้องค์กรบรรลุเป้าหมายตามวิสัยทัศน์ได้ (2) ความสามารถตามตำแหน่งงาน หรือสมรรถนะการปฏิบัติหน้าที่ (Functional Competency) หมายถึง ความรู้ ความสามารถในงานซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความรู้ ทักษะ และเจตคติเฉพาะของงานนั้น ๆ ในบางตำแหน่งงานอาจจำเป็นต้องมีความสามารถการเป็นผู้นำ (Leadership Competency) ความสามารถทางสังคม (Social Competency) ซึ่งเป็นคุณลักษณะที่เน้นในเรื่องของการทำงานร่วมกันเพื่อการประสานงานกันด้วยดี

2.1.4 รูปแบบของสมรรถนะ

ความหมายของรูปแบบของสมรรถนะ ในเรื่องของการกำหนดรูปแบบของสมรรถนะ (Competency Model) นั้น ผู้บริหารที่ทำการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในองค์กรควรต้องพัฒนา กิจกรรมและทำความเข้าใจกระบวนการเรียนรู้ว่าการบริหารงานในตำแหน่งนั้นๆ ว่าควรจะมี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สมรรถนะด้านใดบ้าง และสามารถพรรณนาได้ถึงตัวชีวิต พฤติกรรมของภาระงานในทุกๆงานเพื่อให้การทำงานประสบความสำเร็จได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด (Nadler, 1970: 203) และได้มีนักวิชาการหลายท่านกล่าวถึงความหมายของรูปแบบ สมรรถนะไว้ดังนี้

2.1.4.1 Sponcer Lyle M. and Spencer (1993) กล่าวว่าไว้ว่า รูปแบบสมรรถนะ หมายถึง การจัดกลุ่มสมรรถนะ 3-6 กลุ่ม โดยแต่ละกลุ่มมี 12-27 สมรรถนะ และในแต่ละสมรรถนะมี 3-7 ตัวชีวิตพฤติกรรม การบรรยายและการอธิบายบางขั้นตอนจะมีหลายตัวอย่างและหลายคำอธิบาย ขณะที่บางขั้นตอนอาจจะมีคำอธิบาย คำบรรยาย หรือตัวอย่างแค่เพียงเล็กน้อยหรือไม่มีเลยก็เป็นได้

2.1.4.2 Hughes, Ginnett, and Curphy (2002) กล่าวว่า รูปแบบสมรรถนะ หมายถึง กลุ่มของทักษะ ความรู้และความสามารถหรืออื่นๆ ที่ทำให้เกิดความสำเร็จในการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมาย

2.1.4.3 Dubois and other (2004) กล่าวว่า รูปแบบสมรรถนะ หมายถึงการเขียนพรรณนาถึงสมรรถนะที่พึงประสงค์ที่สามารถทำให้บรรลุผลสำเร็จหรือเป็นแบบอย่างในการปฏิบัติงานในงานแต่ละประเภท การทำงานเป็นทีมแผนก ขอบเขต หรือในองค์กร

2.1.4.4 Shermon and other (2005) กล่าวว่า รูปแบบสมรรถนะ หมายถึง เครื่องมือในการประเมินและการตัดสินใจที่จะกำหนดคู่มือสมรรถนะสำหรับการปฏิบัติงานให้บรรลุผลสำเร็จ หรือการปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะในเขตพื้นที่นั้นๆโดยรูปแบบมักจะแบ่งส่วนโดยอาชีพ และรวมไปถึงในส่วนของความสามารถด้านเทคนิคและการมอบอำนาจ

2.1.4.5 สุกัญญา รัชมีธรรมโชติ (2551) กล่าวว่า รูปแบบสมรรถนะ หมายถึงการจัด กลุ่มสมรรถนะขององค์การหน่วยงานหนึ่งๆ โดยรูปแบบดังกล่าวมักเกิดจากการนำวิสัยทัศน์ (Vision) พันธกิจ (Mission) ค่านิยมหลัก (Core Values) หรือแผนกลยุทธ์ (Strategic Plan) ขององค์กรมาพิจารณาร่วมกับงานในฝ่ายต่างๆ ขององค์กร รูปแบบของสมรรถนะมักจะประกอบด้วย ประเภท (Category) หรือกลุ่ม (Groups) ของสมรรถนะประเภทหรือกลุ่ม ซึ่งในตำราต่างๆ เรียกกลุ่มดังกล่าวว่า Cluster โดยแต่ละส่วนหรือแต่ละ Cluster ก็จะมีประกอบด้วยสมรรถนะประมาณ 2-5 ตัว (อาจจะมากหรือน้อยกว่านี้ก็ได้)

2.1.4.6 วิธีกำหนดรูปแบบของสมรรถนะ เป็นการกำหนดกลุ่มของรูปแบบสมรรถนะที่จำเป็นต้องมีในองค์กรหนึ่ง ๆ โดยการกำหนดรูปแบบสมรรถนะอาจแตกต่างกันไปตามบริบทของแต่ละองค์การซึ่งสามารถกำหนดได้ดังนี้ (อานนท์ ศักดิ์วีระวิชัย, 2547)

(1) การกำหนดสมรรถนะโดยการเชื่อมโยงกับกระบวนการจัดการเชิงกลยุทธ์ (Strategic Management Process Approach) เริ่มจากการนำวิสัยทัศน์ พันธกิจ ค่านิยมขององค์กรมาเป็นแนวทางในการกำหนดสมรรถนะ โดยเริ่มจากวิสัยทัศน์ พันธกิจ หรือค่านิยมสู่เป้าหมายขององค์กรมากำหนดเป็นกลยุทธ์ขององค์กรจากนั้นมาพิจารณาถึงสมรรถนะหลักที่จะทำให้บรรลุเป้าหมายขององค์กรมีอะไรบ้าง จะใช้ความรู้ ทักษะและคุณลักษณะอะไรที่จะผลักดันให้บรรลุเป้าหมายขององค์กร จากสมรรถนะหลักก็มาพิจารณาสมรรถนะของหน้าที่ของ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บุคคลในองค์การตามตำแหน่งตาม ๆ ซึ่งจะต้องสอดคล้องกับสมรรถนะของบุคคล สมรรถนะของบุคคลกับสมรรถนะหน้าที่จะไปในทางเดียวกัน งานต่าง ๆ ก็จะไปในทางเดียวกัน ถ้ามองในทิศทางกลับกัน สมรรถนะหลักจะมาจากสมรรถนะของแต่ละคน ดังนั้น ถ้าจะให้ลึกลงในรายละเอียดสู่การปฏิบัติสามารถนำหลัก Balance Score Card และหลักของการกำหนดตัวชี้วัดผลการปฏิบัติงาน (KPI) มาใช้ ข้อดีของวิธีการนี้คือ ทำให้เห็นความเชื่อมโยงกับระดับกลยุทธ์และความสำเร็จของธุรกิจได้อย่างชัดเจน การกระทำเป็นลำดับขั้นตอนที่เหมาะสมกับระดับกลยุทธ์ ข้อเสีย คือ องค์การต่าง ๆ มักจะละเลยประเด็นที่จะต้องจำแนกความแตกต่างระหว่างผู้ประสบความสำเร็จในการทำงานออกจากผู้ที่ไม่ประสบความสำเร็จในการทำงานจึงทำให้สมรรถนะที่ได้ไม่มีความตรง

(2) การกำหนดสมรรถนะโดยใช้วิธีการประเมินสมรรถนะ (Job Competency Assessment Methodology: JCA) (รัชฎา ณาน, 2550) เป็นวิธีการที่ McClelland พัฒนาขึ้นในช่วงปี1970 ภายหลังจากที่ได้ทำงานให้กับบริษัทที่ปรึกษาทางธุรกิจแห่งหนึ่ง (รัชฎา ณาน, 2550) อธิบายการกำหนดสมรรถนะโดยใช้วิธีการประเมินสมรรถนะ 6 ขั้นตอน ดังนี้

(2.1) กำหนดเกณฑ์ที่มีประสิทธิผล ซึ่งอาจมาจากข้อมูลที่เป็นภววิสัย เช่น ยอดขายผลิตรายการค้า หรือข้อมูลอัตวิสัย เช่น การประเมินผลการปฏิบัติงานโดยผู้บังคับบัญชา ผู้ใต้บังคับบัญชา เพื่อนร่วมงานหรือลูกค้า เป็นต้น

(2.2) สุ่มตัวอย่างของตัวแปรเกณฑ์ที่สามารถจำแนกระหว่างบุคคลที่ปฏิบัติงานได้ดีกว่าปกติกับบุคคลที่ปฏิบัติงานได้โดยเฉลี่ย

(2.3) เก็บข้อมูลโดยเทคนิควิธีการต่าง ๆ เช่น วิธีการสัมภาษณ์ Behavioral Event Interview (BEI) ซึ่งเป็นวิธีหนึ่งที่แมคเคลแลนด์ (McClelland) พัฒนาขึ้นเป็นการสัมภาษณ์กลุ่มเป้าหมายที่เลือกขึ้นมาว่าพฤติกรรมอะไรที่คาดหวังและต้องการในแต่ละสมรรถนะตามระดับงานที่แตกต่างกันไปโดยระบุเหตุการณ์และพฤติกรรมสำคัญในการทำงานอย่างหนึ่งหรือการอภิปรายเป็นคณะของผู้เชี่ยวชาญหรือการประเมิน 360 องศา หรือใช้ข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญและการสังเกต เป็นต้น

(2.4) นำข้อมูลที่ได้มาระบุงานที่ต้องปฏิบัติและสมรรถนะที่จำเป็นสำหรับงาน

(2.5) ตรวจสอบความตรงของประเภทสมรรถนะหรือตัวแบบของสมรรถนะซึ่งอาจได้จากการวัดสมรรถนะนั้น ๆ โดยใช้วิธีการ เช่น การสัมภาษณ์ การทดสอบ การใช้วิธีศูนย์การประเมินผล (Assessment Center) เป็นต้น สมรรถนะดังกล่าวจะต้องสามารถจำแนกผู้ที่มีผลการปฏิบัติงานสูงออกจากผู้ที่มีผลการปฏิบัติงานปกติได้ หรือจะต้องมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สอดคล้องกับตัวแปรเกณฑ์ที่ตั้งแต่แรก

(2.6) การนำสมรรถนะที่กำหนดไปใช้ในด้านต่าง ๆ เช่น การสรรหา คัดเลือก การฝึกอบรมการประเมินผลการปฏิบัติงานหรือการสืบทอดตำแหน่ง เป็นต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อดีของวิธีการนี้ คือ มีการพิสูจน์ที่เป็นเหตุเป็นผลว่าสมรรถนะที่ได้มานั้นสามารถจะจำแนกความแตกต่างระหว่างผู้ที่มีผลการปฏิบัติงานสูงออกจากผู้ปฏิบัติงานปกติได้อย่างแท้จริง นอกจากนี้การเก็บรวบรวมข้อมูลจากหลายวิธีการจะทำให้ลดอคติที่อาจเกิดขึ้นจากการประเมินสมรรถนะของบุคลากรลงได้

ข้อเสียของวิธีการนี้ คือ เป็นวิธีการที่เน้นไปที่งานและผู้ปฏิบัติงานจึงมีความเชื่อมโยงกับกลยุทธ์ไม่มากพอและต้องใช้ผู้ที่มีความรู้ทางจิตวิทยา เนื่องจากกระบวนการส่วนหนึ่งใช้การวัดทางจิตวิทยาร่วมด้วย อีกทั้งใช้เวลาในการจัดทำมากพอสมควร

(3) การใช้ผู้เชี่ยวชาญ (Subject Matter Expert: SME) ผู้เชี่ยวชาญในที่นี้อาจเป็นผู้ที่ทำงานในตำแหน่งนั้นจริง ๆ หรือผู้ที่ชำนาญในงานที่ใกล้เคียง เป็นผู้ให้ความเห็นเกี่ยวกับสมรรถนะที่จำเป็นในการปฏิบัติงานในตำแหน่งนั้น ซึ่งสามารถทำได้หลายวิธี เช่น การประชุมร่วมกัน การระดมสมอง การวิเคราะห์หน้าที่หลัก หรือการวิเคราะห์งาน การใช้เทคนิคเดลไฟ การวิเคราะห์เหตุการณ์สำคัญ เป็นต้น นอกจากนี้ยังสามารถใช้วิธีการอื่น ๆ เสริมได้ เช่น การวิจัยเชิงสำรวจโดยอาศัยแบบสอบถาม การประเมินผลโดยตนเองและผู้อื่น การสัมภาษณ์ การสร้างสถานการณ์จำลอง การตรวจบันทึก และการประเมินผลการปฏิบัติงาน แบบทดสอบ การสังเกต เป็นต้น หลักการที่สำคัญของวิธีการนี้คือ ต้องเกิดความเห็นที่ตรงกันในหมู่ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับสมรรถนะที่จำเป็นซึ่งสามารถใช้สถิติเป็นตัวชี้วัดความเห็นที่สอดคล้องดังกล่าวได้

ข้อดีของวิธีการใช้ผู้เชี่ยวชาญ คือ ทำให้ได้รับการยอมรับจากบุคคลที่เกี่ยวข้องดีสามารถนำไปใช้กับตำแหน่งงานหรืองานที่ไม่เคยมีการกำหนดสมรรถนะหรืองานที่ไม่เคยมีมาก่อนได้อีกทั้งยังเป็นวิธีการเบื้องต้นที่ดีก่อนใช้วิธีการอื่น ๆ ซึ่งเสียเวลา และค่าใช้จ่ายไม่มากนัก

ข้อเสียของวิธีการใช้ผู้เชี่ยวชาญ คือ การขอความร่วมมือจากหลายบุคคล หลายฝ่ายเป็นเรื่องที่มีความยุ่งยากพอสมควรและประการที่สำคัญคือ เป็นวิธีการที่ไม่มีการพิสูจน์และตรวจสอบความตรงของสมรรถนะให้ชัดเจน อีกทั้งค่าสถิติที่แสดงถึงความสอดคล้องกันของผู้เชี่ยวชาญในระดับสูงอาจไม่ได้ชี้ให้เห็นถึงความตรง

(4) วิธีการใช้ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Source) ข้อมูลทุติยภูมิอาจได้มาจากหลายแหล่งที่มา ได้แก่ วารสารทางวิชาการ ฐานข้อมูล ด้านอาชีพโดยเฉพาะข้อมูลในองค์กรซึ่งอาจได้จากแฟ้มประวัติพนักงาน ผลการทดสอบที่มีอยู่หรือข้อมูลที่ได้จากตัวแปรเกณฑ์ เช่น ผลรูปภาพ ผลการปฏิบัติงาน ยอดขาย กำไร ที่ผู้ปฏิบัติงานแต่ละคนทำได้ เป็นต้น จากนั้นนำข้อมูลเหล่านั้นมาวิเคราะห์ในลักษณะของการวิจัยหลังจากทราบข้อเท็จจริง โดยองค์การต้องตั้งตัวแปรเกณฑ์ที่องค์การปรารถนาให้ชัดเจน เพื่อจะได้สามารถแยกแยะระหว่างผู้ที่ปฏิบัติงานดีเด่นออกจากผู้ที่ปฏิบัติงานปกติ จากนั้นนำมาพิจารณาประกอบกับการใช้หลักเหตุผลและวิจารณ์ หากตัวแปรใดสามารถจำแนกผลการปฏิบัติงานที่ดีและไม่ดีออกจากกันได้โดยมีนัยสำคัญทางสถิติก็น่าจะเป็นสมรรถนะสำหรับตำแหน่งนั้น ๆ หรือพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

ข้อดีของวิธีการนี้คือ ใช้เวลาน้อย บางแหล่งสามารถอธิบายเหตุผลหรือมีทฤษฎีรองรับ ทำให้สามารถตรวจสอบความตรงได้ง่ายมีโอกาสที่จะได้ค่าความตรงที่ดี (อานนท์ คักดีวีรัชญ์, 2547)

ข้อเสียของวิธีการนี้ คือ ต้องปรับปรุงให้มีความเหมาะสมกับตำแหน่งงานที่ต้องการหาสมรรถนะและต้องใช้วิจารณ์ญาณในการคิด เนื่องจากไม่สามารถยืนยันได้ว่า สมรรถนะที่ใช้จะสามารถจำแนกผู้ปฏิบัติงานดีเด่นออกจากผู้ปฏิบัติงานปกติ ซึ่งสอดคล้องกับข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญที่ว่าข้อควรระวังสำหรับการหาสมรรถนะจากข้อมูลทฤษฎีคือ ข้อมูลบางอย่างอาจไม่มีความเหมาะสมกับองค์การและตำแหน่งงานที่ต้องการ ดังนั้นควรมีการปรับเปลี่ยนข้อมูลสมรรถนะที่ได้ให้มีความเหมาะสมก่อนนำไปใช้ (อาภรณ์ ภูวิทย์พันธุ์, 2548)

จากการศึกษารูปแบบสมรรถนะดังกล่าว สรุปได้ว่า รูปแบบสมรรถนะ หมายถึงการจัดกลุ่มของสมรรถนะเป็นกลุ่มย่อยๆ โดยแต่ละกลุ่มจะประกอบด้วยสมรรถนะที่พึงประสงค์และมีตัวชี้วัดของแต่ละสมรรถนะกำกับไว้และเมื่อบุคคลในองค์กรสามารถปฏิบัติงานด้านนั้นๆ แล้วจะทำให้องค์กรประสบผลสำเร็จได้อย่างมีประสิทธิภาพ รูปแบบสมรรถนะมักเกิดจากการนำวิสัยทัศน์ (Vision) พันธกิจ (Mission) หรือแผนกลยุทธ์ (Strategic Plan) ขององค์กรมา พิจารณาในการจัดกลุ่มสมรรถนะที่พึงประสงค์ในการปฏิบัติงานแต่ละด้าน

2.1.5 การประเมินสมรรถนะ

การประเมินสมรรถนะ หมายถึง การเปรียบเทียบ พฤติกรรมและวิธีการทำงานที่ข้าราชการแสดงออกในสถานการณ์ที่จะสะท้อนสมรรถนะแต่ละเรื่อง (Evidence) โดยพฤติกรรมและวิธีการทำงานนั้น ถือเป็นข้อมูลหลักฐานที่จะใช้ประเมิน “โมเดลสมรรถนะ” ว่ามีความใกล้เคียงกับสมรรถนะในระดับใด ตามโมเดลสมรรถนะ (สำนักงานข้าราชการพลเรือน, 2552) การประเมินสมรรถนะ หมายถึงเครื่องมือสำหรับนำไปสู่การจัดทำแผนการพัฒนาความรู้ความสามารถของบุคลากรเป็นรายบุคคล ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของระบบการบริหารบุคลากรบนพื้นฐานของความสามารถเชิงสมรรถนะ (Competency-Based Human Resources Management) เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาความรู้ความสามารถ และ คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของบุคลากร ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว อันจะเอื้อต่อการบรรลุเป้าหมาย ขององค์กรในที่สุด (กระทรวงสาธารณสุข, 2548)

วิธีการประเมินพฤติกรรมที่ตรงไปตรงมามากที่สุด คือการสังเกตพฤติกรรม จดบันทึก และทำการประเมิน ในการสังเกตเพื่อประเมินพฤติกรรมนั้นมีสมมุติฐาน 2 ประการที่จะทำให้การสังเกตพฤติกรรมมีความถูกต้อง กล่าวคือ (1) ผู้ที่สังเกตและประเมินต้องทำด้วยความตรงไปตรงมา (2) ผู้ที่สังเกตและประเมินต้องใกล้ชิดเพียงพอที่จะสังเกตพฤติกรรมของผู้ที่ถูกประเมินได้ การที่จะสร้าง แบบวัดแบบข้อสอบที่มีการตอบแล้วให้คะแนนตามการตอบว่าผิดหรือถูกจึงเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ หรือ ถ้าจะสร้างแบบวัดสมรรถนะแบบมีการตอบ แล้วให้คะแนนตามการตอบว่าผิด หรือถูกจะเป็นการวัดความรู้เรื่องสมรรถนะ ไม่ใช่วัดว่าบุคคลมีพฤติกรรมที่แสดงสมรรถนะหรือไม่และมากน้อยเท่าใด

เครื่องมือประเมินสมรรถนะผลการปฏิบัติงานจะมีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับคุณสมบัติที่สำคัญของเครื่องมือในการวัด (ประมา ศาสตร์จรูญ, 2550) ผลที่ได้จากการประเมินจะได้แก่ความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่น โดยที่ความเที่ยงตรงหมายถึง การวัดในสิ่งที่ต้องการวัดให้ใกล้เคียงความเป็นจริงมากที่สุด ตรงประเด็นมากที่สุด และความเชื่อมั่น หมายถึง ผลของสิ่งที่ต้องการวัด ถ้าวัดซ้ำๆ ควรจะอยู่ในตำแหน่งเดียวกันทุกครั้งและความเที่ยงตรงของการวัดขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของการวัดเป็นสำคัญ และการวัดที่เริ่มต้นจากการเขียนพฤติกรรมที่ชัดเจนยังไม่เพียงพอที่จะบอกความเที่ยงตรงได้ ซึ่งการใช้วิธีศึกษาจากแหล่งข้อมูลร่วมด้วยจะช่วยให้แปลผลได้ชัดยิ่งขึ้น

2.1.5.1 ประเภทของการประเมินสมรรถนะ ประเภทของการวัด/ประเมิน ซึ่งแบ่งออกเป็นกลุ่มใหญ่ๆ 3 กลุ่ม คือ

(1) แบบทดสอบการทำงาน (Tests of Performance) เป็นแบบทดสอบที่ให้ผู้รับการ ทดสอบทำงานบางอย่าง เช่น การเขียนอธิบายคำตอบ การเลือกตอบข้อที่ถูกที่สุด หรือ การคิดว่าถ้า รูปทรงเรขาคณิตที่แสดงบนจอหมุนไปแล้วจะเป็นรูปใดแบบทดสอบประเภทนี้ออกแบบมาเพื่อวัด ความสามารถของบุคคล (can do) ภายใต้เงื่อนไขของการทดสอบ ตัวอย่างของแบบทดสอบประเภท นี้ ได้แก่แบบทดสอบความสามารถทางสมองโดยทั่วไป (General Mental Ability)แบบทดสอบที่วัด ความสามารถเฉพาะ เช่น spatial ability หรือความเข้าใจด้านเครื่องยนต์ กลไกและแบบทดสอบที่วัด ทักษะ หรือความสามารถทางด้านร่างกาย

(2) แบบสังเกตพฤติกรรม (Behavior Observations) เป็นแบบทดสอบที่เกี่ยวข้องกับการ สังเกตพฤติกรรมของผู้รับการทดสอบในบางสถานการณ์ แบบทดสอบประเภทนี้ ต่างจากประเภทแรก ตรงที่ผู้เข้ารับการทดสอบไม่ได้ต้องพยายามทำงานอะไรบางอย่างที่ออกแบบมา เป็นอย่างดีแล้วแต่เป็นการถูกสังเกตและประเมินพฤติกรรมในบางสถานการณ์ เช่น การสังเกต พฤติกรรมการเข้าสังคม พฤติกรรมการทำงาน การสัมภาษณ์ก็อาจจัดอยู่ในกลุ่มนี้ด้วย

(3) แบบรายงานตนเอง (Self-Reports) เป็นแบบทดสอบที่ให้ผู้ตอบ รายงานเกี่ยวกับตนเอง เช่น ความรู้สึก, ทักษะคิด, ความเชื่อ, ความสนใจ แบบทดสอบบุคลิกภาพ แบบสอบถาม แบบสำรวจ ความคิดเห็นต่างๆ การตอบคำถามประเภทนี้ อาจจะไม่ได้อาจเกี่ยวข้องกับ ความรู้สึกที่แท้จริงของผู้ตอบ การสัมภาษณ์อาจเป็นการผสมกันระหว่าง การสังเกตพฤติกรรม (Behavior Observations) และ รายงานตนเอง (Self-Reports) เพราะการถามคำถามในการ สัมภาษณ์อาจเกี่ยวข้องกับ ความรู้สึก ความคิด และทัศนคติของผู้ถูกสัมภาษณ์ และในขณะที่ผู้ สัมภาษณ์ก็สังเกตพฤติกรรมของผู้ถูกสัมภาษณ์ด้วยในขณะเดียวกัน

การประเมินสมรรถนะมีวิธีการประเมินดังนี้ (สำนักงานพัฒนาระบบราชการ, 2547)

1. วิธีผู้ประเมินคนเดียว เช่น ประเมินโดยผู้บังคับบัญชาจากการสังเกตจากพฤติกรรมที่ แสดงออกที่เห็นเด่นชัด (Critical Incident Technique)
2. วิธีให้ผู้รับการประเมินทำการประเมินตนเองก่อน และสรุปผลการประเมินร่วมกับผู้ ประเมิน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. วิธีผู้ประเมินหลายคน เช่น 360 องศา เป็นวิธีประเมินที่ให้มีผู้ประเมินมากกว่าหนึ่ง ซึ่งประกอบด้วย ผู้บังคับบัญชา เพื่อนร่วมงาน และผู้ใต้บังคับบัญชา โดยนาคะแนนการประเมินจากผู้ประเมินต่างๆ มาสรุปรวมกันเป็นคะแนนการประเมิน

2.1.5.2 มาตรฐานที่ใช้ในการประเมิน (Scale) มาตรฐานที่ใช้ในการประเมิน (Scale) เป็นเกณฑ์ในการให้คะแนนเมื่อผู้ประเมินทำการ พิจารณาสมรรถนะของผู้ถูกประเมิน มาตรฐานที่จะใช้ในการประเมินสมรรถนะมีอย่างน้อย 4 รูปแบบ โดยพัฒนามาตรวัดที่เหมาะสมเป็นที่เข้าใจของบุคลากร และ มาตรวัดนั้นต้องมีอำนาจในการ จำแนกบุคลากรออกตามระดับสมรรถนะได้ (Classification) มาตรวัดใดที่เมื่อนำไปใช้ประเมินแล้ว พบว่า ทำให้บุคลากรจำนวนมากถูกประเมินไปในระดับคะแนนสูง หรือต่ำโดยไม่สมเหตุสมผล แสดง ว่ามาตรวัดนั้นมีอำนาจจำแนกไม่ดีเท่าที่ควร จำเป็นต้องปรับเปลี่ยนใหม่

มาตรวัดแบบที่ 1: การวัดโดยพิจารณาจากร้อยละของพฤติกรรมที่ทำได้

มาตรวัดแบบที่ 2: การวัดโดยพิจารณาถึงระดับจุดแข็ง (Strength) ของผู้ถูกประเมิน

มาตรวัดแบบที่ 3: การวัดโดยพิจารณาสมรรถนะของผู้ถูกประเมินเทียบกับความเป็น

มาตรวัดแบบที่ 4: การวัดโดยอิงการเปรียบเทียบกับสมรรถนะของบุคลากรในระดับเดียวกันโดยมาตรวัดในการประเมินสมรรถนะ ได้แก่

(1) มาตรวัดแบบ Rating Scale จะดึงพฤติกรรมที่ในระดับที่มุ่งหวังเป็นฐานอ้างอิงเพื่อเทียบกับ Scale ที่ใช้ในการประเมิน

(2) มาตรวัดแบบ Bar Scale จะใช้พฤติกรรมสมรรถนะในพจนานุกรมเป็น Scale ในการ เทียบประเมิน

(3) มาตรวัดแบบ Hybrid Scale จะผสมผสานการใช้พฤติกรรมสมรรถนะเป็นมาตรวัด เบื้องต้น เมื่อประเมินได้ระดับสมรรถนะแล้วจึงลงใช้มาตรวัดแบบ Rating Scale

2.1.5.3 เท็อน ทองแก้ว, 2545 การวัดสมรรถนะเป็นการใช้เครื่องมือบางชนิดเพื่อวัดสมรรถนะของบุคคล ประกอบไปด้วยองค์ประกอบดังนี้

(1) ประวัติการทำงานของคน ว่าทำอะไรบ้างมีความรู้ ทักษะ หรือความสามารถอะไร เคยมีประสบการณ์อะไรมาบ้างจากประวัติการทำงานทำให้ได้ข้อมูลส่วนบุคคล

(2) ผลประเมินการปฏิบัติงาน (Performance appraisal) ซึ่งจะเป็นข้อมูลเกี่ยวกับการ ปฏิบัติงานใน 5 ลักษณะ คือ

(2.1) ผลการปฏิบัติที่เป็นเนื้องาน (Task performance) เป็นการ ทำงานที่ได้เนื้องาน แท้ ๆ

(2.2) ผลงานการปฏิบัติที่ไม่ใช่เนื้องาน แต่เป็นบริบทของเนื้องาน (Contextual performance) ได้แก่ ลักษณะพฤติกรรมของคนปฏิบัติงาน เช่นการมีน้ำใจเสียสละช่วยเหลือคนอื่น เป็นต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(2.3) ผลการสัมภาษณ์ (interview) ได้แก่ ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ อาจจะเป็น การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง คือ กำหนดคำถามสัมภาษณ์ไว้แล้ว สัมภาษณ์ตามที่กำหนดประเด็นไว้ กับการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง คือ สอบถามตามสถานการณ์ คล้ายกับเป็นการพูดคุยกัน ธรรมดา ๆ แต่ผู้สัมภาษณ์จะต้องเตรียมคำถามไว้ในใจ โดยใช้กระบวนการสนทนาให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ สบายใจ ให้ข้อมูลที่ตรงกับสภาพจริงมากที่สุด

(2.4) ศูนย์ประเมิน (assessment center) จะเป็นศูนย์รวมเทคนิคการวัดทางจิตวิทยา หลาย ๆ อย่างเข้าด้วยกัน รวมทั้งการสนทนากลุ่มแบบไม่มีหัวหน้ากลุ่มรวมอยู่ด้วยในศูนย์นี้

(2.5) การประเมิน 360 องศา (360 degree feedback) หมายถึง การประเมินรอบ ด้าน ได้แก่ การประเมินจากเพื่อนร่วมงาน ผู้บังคับบัญชา ผู้ใต้บังคับบัญชา และลูกค้า เพื่อตรวจสอบ ความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะ

2.1.5.4 การตรวจสอบสมรรถนะ การตรวจสอบสมรรถนะว่าพฤติกรรมที่เกิดขึ้นนั้นเป็นสมรรถนะที่ต้องการหรือไม่ มีข้อสังเกต ดังนี้

- (1) เป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้ อธิบายได้
- (2) สามารถลอกเลียนแบบได้
- (3) มีผลกระทบต่อความก้าวหน้าขององค์กร
- (4) เป็นพฤติกรรมที่สามารถนำไปใช้ได้หลายสถานการณ์
- (5) เป็นพฤติกรรมที่ต้องเกิดขึ้นบ่อย ๆ
- (6) ผู้รับผิดชอบในการประเมินสมรรถนะ

2.1.5.5 การประเมินระบบสมรรถนะ มีวัตถุประสงค์เพื่อนำมาใช้วัดระดับความสามารถที่มีอยู่จริงของบุคลากรเปรียบเทียบกับระดับของสมรรถนะที่องค์การคาดหวังในแต่ละตำแหน่งงาน การประเมินของแต่ละองค์กรนั้นอาจแตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการนำระบบสมรรถนะมาใช้และความพร้อมของบุคลากร ตลอดจนทรัพยากรและเวลาวิธีการประเมินระบบสมรรถนะ อาจแบ่งได้หลายรูปแบบ ดังนี้

(1) การประเมินโดยผู้บังคับบัญชา (Boss Assessment) เป็นเทคนิคการประเมินสมรรถนะที่ให้ผู้บังคับบัญชาเป็นผู้ประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาฝ่ายเดียว เพราะผู้บังคับบัญชาจะรู้จักผู้ใต้บังคับบัญชามากที่สุด และต้องรับผิดชอบการทำงานของผู้ใต้บังคับบัญชา ข้อจำกัดคือผู้บังคับบัญชาอาจไม่เห็นพฤติกรรมของผู้ใต้บังคับบัญชาตลอดเวลา การประเมินจากผู้บังคับบัญชาใกล้ชิดแต่เพียงฝ่ายเดียวอาจไม่สามารถให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการทำงาน และอาจมีความเอนเอียงหรืออคติกับลูกน้องบางคนได้

(2) การประเมินตนเองและผู้บังคับบัญชา (Self & Boss Assessment) เป็นเทคนิคการประเมิน สมรรถนะที่ได้รับความนิยมมากที่สุด เพราะเปิดโอกาสให้ทั้งผู้ใต้บังคับบัญชาและผู้บังคับบัญชา ร่วมกันประเมิน มีการพูดคุย ปรึกษาหารือและตกลงร่วมกัน วิธีนี้ทำได้ง่าย เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประหยัดค่าใช้จ่าย แต่มีข้อจำกัดคือบางครั้งผลการประเมินที่พนักงานประเมินกับผู้บังคับบัญชาอาจมีผลประเมินไม่ตรงกัน ทำให้ตกลงกันไม่ได้ ส่งผลให้เกิดความขัดแย้งวิธีแก้ไขคือพนักงานและผู้บังคับบัญชาต้องบันทึก พฤติกรรมระหว่างช่วงเวลาการประเมินไว้ให้ชัดเจนและนำมาใช้ประกอบในช่วงการสรุประดับสมรรถนะร่วมกัน การประเมินตนเองและผู้บังคับบัญชา (Self & Boss Assessment) มีขั้นตอน ดังนี้

- (2.1) ตัวบุคลากรประเมินสมรรถนะของตนเอง
- (2.2) ผู้บังคับบัญชาประเมินสมรรถนะของบุคลากรที่เป็น

ผู้ใต้บังคับบัญชา

- (2.3) ปรีกษาหรือและสรุป โดยความเห็นร่วมของผู้บังคับบัญชา

และผู้ใต้บังคับบัญชา

- (2.4) คณะกรรมการบุคคลของแต่ละหน่วยงาน/องค์กร ให้ความ

เห็นชอบผลการประเมิน

- (2.5) ผู้บังคับบัญชาและฝ่ายทรัพยากรบุคคลของแต่ละหน่วยงาน/องค์กรให้การดูแลพัฒนาบุคลากรให้มีสมรรถนะตามความคาดหวังขององค์กร

ข้อจำกัดของวิธีนี้ก็คือ การประเมินตนเอง ผู้ประเมินมักจะประเมินตนเองสูงกว่าความเป็นจริงหรือสูงกว่าที่ผู้บังคับบัญชาประเมินให้ และผู้บังคับบัญชามักจะประเมินสมรรถนะของลูกน้องต่ำกว่าความเป็นจริง และมักมีความขัดแย้งเกิดขึ้นเมื่อมาปรึกษาหารือสรุปกับผู้บังคับบัญชา แนวทางแก้ไขคือ ผู้บังคับบัญชาจะต้องบันทึกพฤติกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวกับสมรรถนะของผู้ใต้บังคับบัญชาในช่วงประเมินไว้เป็นหลักฐาน ขณะเดียวกันผู้ใต้บังคับบัญชาก็จะต้องบันทึกพฤติกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวกับสมรรถนะของตนไว้เป็นหลักฐานเช่นกันและนำมาใช้ยืนยันในช่วงปรึกษาหารือและสรุปสมรรถนะร่วมกัน นอกจากนี้ผู้บังคับบัญชาก็ควรมีทักษะในการให้คำปรึกษาที่ดีแก่ผู้ใต้บังคับบัญชา

(3) การประเมินโดยใช้แบบทดสอบ (Test: Knowledge & Skill) เป็นเทคนิคการประเมินสมรรถนะโดยใช้แบบทดสอบวัดความรู้หรือทักษะตามสมรรถนะที่กำหนด เช่น แบบปรนัย เลือกตอบแบบอัตนัยโดยให้ผู้เข้าทดสอบเขียนอธิบายคำตอบ แบบทดสอบประเภทนี้ออกแบบมาเพื่อวัดความสามารถของบุคคล (Can Do) ภายใต้งานของการทดสอบ ตัวอย่างของแบบทดสอบประเภทนี้ ได้แก่ แบบทดสอบความสามารถทางสมองโดยทั่วไป (General Mental Ability) แบบทดสอบที่วัดความสามารถเฉพาะ เช่น Spatial Ability หรือความเข้าใจด้านเครื่องยนต์กลไก และแบบทดสอบที่วัดทักษะหรือความสามารถทางด้านร่างกาย เป็นต้น

(4) การประเมินพฤติกรรมจากเหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่สำคัญ (Critical Incident) เป็นเทคนิคการประเมินสมรรถนะที่มุ่งเน้นให้ผู้ประเมินพฤติกรรมบันทึกพฤติกรรมหลักๆ จากเหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่ผู้ถูกประเมินแสดงพฤติกรรมและนำมาเปรียบเทียบกับระดับสมรรถนะ ที่คาดหวังว่าสูงหรือต่ำกว่า

(5) การเขียนเรียงความ (Written Essay) เป็นวิธีการประเมินที่ง่ายที่สุด เอกสารนี้เป็นเอกสารที่ส่งมอบไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โดยให้ผู้ถูกประเมินเขียนบรรยายผลการปฏิบัติงานในช่วงเวลาที่ผ่านมว่า ตนใช้ความรู้ ทักษะและพฤติกรรมอะไรบ้าง หลังจากนั้นผู้ประเมินจะวิเคราะห์พฤติกรรมจากเรียงความว่าผู้ถูกประเมินมีสมรรถนะแต่ละตัวอยู่ระดับใด

(6) ประเมินโดยการสัมภาษณ์ (Interview) เป็นเทคนิคที่ผู้บังคับบัญชา หรือผู้ประเมิน สัมภาษณ์ผู้ใต้บังคับบัญชาตามสมรรถนะที่กำหนด และประเมินว่าเขามีสมรรถนะอยู่ระดับใดการใช้เทคนิคนี้มีข้อจำกัดคือต้องใช้เวลามาก ในกรณีที่ผู้ใต้บังคับบัญชามากต้องเสียเวลามาก วิธีการนี้เหมาะสำหรับใช้ในการสัมภาษณ์เพื่อเลื่อนตำแหน่งงานหรือสัมภาษณ์คนเข้าทำงาน เป็นต้น

(7) การประเมินโดยใช้แบบสอบถาม (Rating Scale) เป็นเทคนิคการประเมินสมรรถนะที่สร้างแบบประเมินโดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า ซึ่งแบบประเมินพฤติกรรมนี้สร้างได้หลายแบบ แบบที่นิยมกันแพร่หลายได้แก่แบบประเมินที่ใช้ความถี่หรือปริมาณกำหนดระดับ (Likert Scale)

(8) การประเมินจากพฤติกรรมกรรมการปฏิบัติงาน (Behaviorally Anchored Rating: BARS) เป็นเทคนิคการประเมินสมรรถนะที่มุ่งประเมินพฤติกรรมหลักที่คาดหวัง (Key Result Areas) ในสมรรถนะตัวนั้นๆ โดยแบ่งช่วงการให้คะแนนของแต่ละพฤติกรรมที่แสดงออกระหว่าง 1-9 ช่วงตามแนวโค้งลงมาสำหรับผู้ประเมินอาจเป็นได้ทั้งผู้บังคับบัญชา เพื่อนร่วมงาน ผู้ใต้บังคับบัญชา หรือร่วมกัน ทั้ง 3 ฝ่ายเพื่อประเมินสมรรถนะของบุคลากร

(9) ประเมินแบบสามร้อยหกสิบองศา (360 Evaluation) การประเมินสมรรถนะแบบ 360 นี้เป็นการประเมินโดยใช้เครื่องมือที่เป็นแบบสอบถาม (Rating Scale) หรือแบบประเมินจากพฤติกรรมกรรมการปฏิบัติงาน (Behaviorally Anchored Rating: BARS) โดยให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับผู้ถูกประเมินเป็นผู้ประเมินสมรรถนะ เช่น ผู้บังคับบัญชา เพื่อนร่วมงาน ลูกน้อง ลูกค้า เป็นต้น และเมื่อทุกคนประเมินเสร็จแล้วก็หาข้อสรุปว่าผู้ถูกประเมินมีสมรรถนะอยู่ในระดับใด ข้อดีของการประเมินแบบนี้ก็คือ การประเมินโดยบุคคลหลายคนหลายระดับทำให้มีหลายมุมมอง ลดอคติจากการประเมินโดยบุคคล คนเดียว ข้อจำกัดคือมีภาระเอกสารจำนวนมาก บางครั้งผู้ประเมินมีความเกรงใจทำให้ประเมินสูงกว่าความเป็นจริงหรือเกิดพฤติกรรมฮั้วซึ่งกันและกัน เป็นต้น

(10) การประเมินแบบศูนย์ทดสอบ (Assessment Center) เป็นเทคนิคการประเมินที่ใช้เทคนิคหลายๆ วิธีร่วมกันและใช้บุคคลหลายคนร่วมกันประเมิน เช่น แบบสอบถาม การสังเกต พฤติกรรมการสัมภาษณ์ การทดสอบ การใช้แบบวัดทางจิตวิทยา กรณีศึกษา เป็นต้น ข้อดีของการประเมินแบบนี้คือผลการประเมินมีความเที่ยงและความเชื่อถือได้สูงเพราะใช้เทคนิคหลายวิธีร่วมกัน ใช้คนหลายคนช่วยกันประเมิน ส่วนข้อจำกัดก็คือต้องเสียค่าใช้จ่ายสูง ใช้เวลามาก เป็นต้น

จากการศึกษาการประเมินสมรรถนะสรุปได้ว่าสมรรถนะเป็นการประยุกต์ทั้งความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skills) และคุณลักษณะของบุคคล (Attributes) มาใช้ในการปฏิบัติงานในเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อาชีพนั้นๆ ให้ได้มาตรฐาน โดยผู้ที่ปฏิบัติงานในอาชีพจะมีส่วนร่วมในการกำหนดสมรรถนะ รวมทั้งมีการประเมินสมรรถนะในหลากหลายวิธีการที่แตกต่างกันออกไป

2.1.6 ความหมายของการพัฒนาสมรรถนะ

Shandler, Donald (2000) ได้เสนอแนวคิดในการสร้างกระบวนการในการสร้าง พัฒนาสมรรถนะ ไว้ทั้งหมด 5 ขั้นตอนดังนี้

2.1.6.1 ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์ความจำเป็น เป็นขั้น ตอนที่ตรวจสอบว่าสมรรถนะต่าง ๆ มีความจำเป็นต่อความสำเร็จเชิงกลยุทธ์ขององค์กรอย่างไร องค์กรต้องปรับปรุงผลงานด้านใดเพื่อให้สามารถบรรลุเป้าขององค์กร นอกจากนี้ยังเป็นแนวทางในการกำหนดผลตอบแทนจากการลงทุน (Return on Investment) และทางเลือกต่างๆ ในการปรับปรุง ผลงานที่ใช้เงินลงทุนขององค์กร

2.1.6.2 ขั้นตอนที่ 2 ขั้นตอนในการสร้าง Competency Model เป็นขั้นตอนการสร้าง Competency Model และการสร้าง Model ของตนเอง (Building You Own Model) เพื่อตอบสนองต่อความต้องการทางด้านแรงงาน โดยมุ่งเน้นที่ Competency ที่จำเป็นต่อการสร้างผลงานที่ใช้กำหนดเป็นมาตรฐาน (Exemplary Job Performance) บางองค์กรกำหนด Core Competency ที่จะต้องมีในพนักงานทุกคนไว้ใน Model สำหรับ Model ที่สมบูรณ์แบบจะกำหนด Competency ของแต่ละตำแหน่งไว้ด้วย

2.1.6.3 ขั้นตอนที่ 3 การออกแบบหลักสูตร เป็นขั้นตอนการนำสมรรถนะ มาใช้ในการพัฒนาระบบที่เต็มรูปแบบของการปรับปรุงผลงาน โดยเฉพาะการจัดระบบฝึกอบรม ซึ่งได้แก่หลักสูตร หัวข้อ โอกาสในการศึกษาที่สัมพันธ์กัน กิจกรรมหลัก (Core Curriculum) และหน่วยการฝึกอบรมขององค์กรรวมถึงแนวทางในการเลือกจัดระบบสมรรถนะด้วยวิธีการต่างๆ เช่น การออกแบบหลักสูตรด้วยตนเอง หรือการจ้างผู้เชี่ยวชาญภายนอกมาช่วยจัดทำให้

2.1.6.4 ขั้นตอนที่ 4 การนำสมรรถนะมาสู่การปฏิบัติ เป็นขั้นตอนที่แสดงให้เห็นถึงปัจจัยสำคัญที่ช่วยผลักดันให้การนำสมรรถนะมาใช้ในองค์กรได้สำเร็จ ปัจจัยดังกล่าวคือ บทบาท และการสนับสนุนจากฝ่ายบริหารขั้น ตอนนี้ยังได้ให้แนวทางในการจัดทำ “โครงการนำร่อง” ก่อนที่จะนำสมรรถนะ ไปใช้จริงทั่วทั้งองค์กร

2.1.6.5 ขั้นตอนที่ 5 การวัดและประเมินผล เป็นการตรวจสอบผลของการปรับปรุงผลงานใน 2 ระดับคือ

- (1) ระบบสามารถปรับปรุงผลงานของพนักงานได้ตามเป้าหมายหรือไม่
- (2) ระบบตอบสนองต่อเป้าหมายทางกลยุทธ์ขององค์กรหรือไม่

2.1.6.2 Sherman (2004) ได้นำเสนอขั้น ตอนการพัฒนาสมรรถนะเพื่อการบริหารจัดการองค์กรไว้ 3 ขั้น ตอน ดังนี้

(1) ขั้นตอนที่ 1 การเก็บรวบรวมข้อมูลและการเตรียมการมีแนวทางการดำเนินการ ดังนี้

- (1.1) ศึกษาวิเคราะห์งานในตำแหน่งที่ศึกษา
- (1.2) พิจารณาจัดกลุ่มทักษะที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงาน
- (1.3) พิจารณาสมรรถนะที่จำเป็นในการปฏิบัติงาน

(2) ขั้นตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูล มีแนวทางการดำเนินการดังนี้

- (2.1) ทบทวนและตรวจสอบรายการสมรรถนะในการปฏิบัติงาน
- (2.2) กำหนดค่านิยามสมรรถนะในการปฏิบัติงานแต่ละสมรรถนะ
- (2.3) กำหนดระดับความสำคัญในแต่ละสมรรถนะ

(3) ขั้นตอนที่ 3 การตรวจสอบความถูกต้องมีแนวทางในการดำเนินการ

ดังนี้

- (3.1) ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาสาระ
- (3.2) พิจารณาจัดลำดับความสำคัญของสมรรถนะที่จำเป็นต้องมี

และต้องใช้ในการปฏิบัติงาน

(3.3) พิจารณากลับกรองนิยามสมรรถนะที่จำเป็นต้องมีและต้องใช้ในการปฏิบัติงาน

จากการศึกษาความหมายของการพัฒนาสมรรถนะ สรุปได้ว่า กระบวนการในการสร้างพัฒนาสมรรถนะแบ่งได้ 5 ขั้นตอน โดยการวิเคราะห์ความจำเป็น เป็นขั้น สร้าง Competency Model การออกแบบหลักสูตร เป็นขั้นตอนการนำสมรรถนะ มาใช้ในการพัฒนาระบบที่ได้มีรูปแบบของการปรับปรุงผลงาน การนำสมรรถนะมาสู่การปฏิบัติ เป็นขั้นตอนที่แสดงให้เห็นถึงปัจจัยสำคัญที่ช่วยผลักดันให้การนำสมรรถนะมาใช้ในองค์กรได้สำเร็จการวัดและประเมินผล เป็นการตรวจสอบผลของการปรับปรุงผลงาน

2.1.7 การพัฒนามาตรฐานสมรรถนะด้วยเทคนิควิเคราะห์งาน

การวิเคราะห์งานเป็นข้อมูลพื้นฐานที่สำคัญที่สุดในการกำหนดสมรรถนะโดยตรง ในการวิเคราะห์งาน (Job Analysis) เนื่องจากการวิเคราะห์งานเป็นการศึกษาและพิจารณายละเอียดของงานในตำแหน่งต่าง ๆ ในหน่วยงาน ซึ่งต้องมีการวิเคราะห์งานหลัก การวิเคราะห์งานย่อย (Task) หรือกิจกรรม (Activity) หน้าที่ (Duty) และความรับผิดชอบ (Responsibility) ของตำแหน่งงานประเภทต่าง ๆ ทั้งเพื่อกำหนดผลลัพธ์ของงานและเพื่อการพัฒนาสมรรถนะในงาน (Swanson and Holton, 2001; สุภาพร พิศาลบุตร, 2551)

2.1.7.1 นพ ศรีบุญนาถ (2551) ให้คำจำกัดความของคำศัพท์ที่ใช้ในการศึกษาภาระหน้าที่ของงานในตำแหน่งงานไว้ เช่น ตำแหน่ง (Position) หมายถึง ผลรวมของภาระหน้าที่และความรับผิดชอบซึ่งต้องการบุคคลใดบุคคลหนึ่งมาทำงานเต็มเวลา ซึ่งสุภาพร พิศาลบุตร (2551)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กล่าวว่าตำแหน่งต้องประกอบด้วยกิจกรรมย่อย ที่เป็นหน่วยที่เล็กที่สุดของงานที่บุคคลต้องปฏิบัติ ซึ่งเป็นรายละเอียดและวิธีการ ขั้นตอน เทคนิคในการปฏิบัติจัดทำที่ก่อให้เกิดภารกิจและหน้าที่ ส่วนภารกิจ(Task) หมายถึง กิจกรรมต่าง ๆ ที่ผู้ปฏิบัติงานจะต้องเริ่มทำตั้งแต่ต้นจนจบ สามารถนำไปใช้กำหนดตำแหน่งได้ โดยระบุว่าต้องใช้ความรู้ความสามารถ ความชำนาญของตนอย่างถูกต้องเหมาะสม เพื่อก่อให้เกิดผลงานขึ้นมา (สุภาพร พิศาลบุตร, 2551) ส่วนคุณสมบัติของบุคคลในงาน (Job Specification) หมายถึง ข้อความที่ระบุข้อกำหนดเกี่ยวกับคุณลักษณะของบุคคลผู้ปฏิบัติงานที่จำเป็นต่อความสำเร็จในการปฏิบัติงานหนึ่ง ๆ

2.1.7.2 สุภาพร พิศาลบุตร (2551) เสนอข้อมูลสำหรับใช้ในการวิเคราะห์งานว่า ควรประกอบด้วยข้อมูลต่าง ๆ ได้แก่

(1) รายละเอียดของการทำงานจริง (Actual Job Activities) ในด้านหน้าที่และภารกิจที่ต้องปฏิบัติของผู้ดำรงตำแหน่งในงานนั้น ได้แก่ เหตุผลที่ต้องปฏิบัติงาน และขั้นตอนในการปฏิบัติงานซึ่งประกอบด้วยวิธีการปฏิบัติงานที่เป็นขั้นตอนอย่างละเอียด เวลาโดยเฉลี่ยที่ใช้ในการปฏิบัติงานในแต่ละขั้นตอน และช่วงเวลาหรือความถี่ในการปฏิบัติงาน

(2) พฤติกรรมในการปฏิบัติงาน เช่น ต้องใช้การสื่อสาร ต้องแก้ปัญหา ต้องตัดสินใจ ต้องเคลื่อนไหวทั้งร่างกาย เช่น ปีนป่าย เดินตรวจตรา หรือนั่ง ยืน ประจำที่ เป็นต้น

(3) การใช้เครื่องจักร เครื่องมือ หรืออุปกรณ์ ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน

(4) มาตรฐานในการปฏิบัติงาน เกณฑ์ หรือและดัชนีชี้วัดการปฏิบัติ มาตรฐานผลผลิต ในด้านปริมาณและคุณภาพ

(5) สิ่งแวดล้อมที่เป็นส่วนประกอบของงาน เช่น ความร้อน ความเสี่ยง ช่วงเวลาเข้างาน เป็นต้น

(6) คุณสมบัติที่ต้องการในการทำงาน องค์ประกอบของคุณสมบัติที่ต้องใช้ในการทำงาน ได้แก่ ความรู้ที่มีในงาน ความสามารถที่เป็นศักยภาพทางกายและสมอง มีทักษะหรือความชำนาญที่ได้รับจากประสบการณ์ในงาน และองค์ประกอบอื่น ๆ ที่จำเป็นต่อการทำงาน เช่น ความอดทน ความละเอียดรอบคอบ ความช่างสังเกต เป็นต้น

2.1.7.3 สุภาพร พิศาลบุตร (2551) เสนอแนะขั้นตอนการพัฒนารูปแบบสมรรถนะจากการวิเคราะห์งานว่า เริ่มจากการศึกษาภารกิจขององค์กรที่กระจายออกเป็นหน่วยงานเพื่อกำหนดเป็นงานที่ต้องรับผิดชอบกำหนดประเภทและขอบเขตของข้อมูลเพื่อนำไปสู่การกำหนดสมรรถนะที่จำเป็นในการทำงาน จากข้อมูลที่ได้มาจากการสัมภาษณ์เจาะลึก การใช้แบบตรวจสอบรายการ การใช้คำถามปลายเปิด หรือการใช้วิธีการแบบผสมผสาน จากนั้นนำข้อมูลมาทำการวิเคราะห์ จำแนก และประเมินค่าปัจจัยของงาน ที่เป็นความรู้ สติปัญญา ทักษะและความชำนาญที่เป็นความยากง่ายของงาน ความสามารถทางร่างกาย ตามขอบข่ายของงานและความรับผิดชอบ ในขั้นนี้ควรต้องมีการตรวจสอบความถูกต้อง โดยการตรวจสอบกับบุคคลที่มีผลการปฏิบัติงานดีหรือผู้เกี่ยวข้องและ

ผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ในงาน เพื่อนำมาสรุปเป็นขั้นสุดท้าย ปรับหรือเพิ่มคุณลักษณะที่เป็นสมรรถนะ บางประเภทและบางตัวและหาข้อสรุปร่วมกัน

2.1.7.4 เคลียร์ริงเฮาส์ (The Competency Model Clearinghouse) (The U.S. Department of Labor, 2012) นำเสนอบล็อกสมรรถนะ เพื่อให้พนักงานแต่ละคนได้จัดทำสมรรถนะของตนเอง ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อองค์กรในการจัดทำสมรรถนะที่เป็นภาพรวมขององค์กรได้ โดยการจัดแบ่งชุดของสมรรถนะออกเป็น 3 ชุด คือ

(1) ชุดที่ 1 ชุดสมรรถนะรากฐาน (Foundational Competencies) 3 หมวด ได้แก่

(1.1) หมวดที่ 1 ประสิทธิภาพส่วนบุคคล (Tier 1-Personal Effectiveness)

(1.2) หมวดที่ 2 สมรรถนะวิชาการ (Tier 2-Academic Competencies)

(1.3) หมวดที่ 3 สมรรถนะในสถานที่ทำงาน (Tier 3-Workplace Competencies) ชุดสมรรถนะนี้แสดงสมรรถนะที่สามารถบ่งบอกความสำเร็จด้านการเรียนรู้ในโรงเรียนและในโลกของงาน ซึ่งเป็นความเชื่อมโยงระหว่างสมรรถนะรากฐานกับการปฏิบัติงาน ที่เป็นข้อกำหนดของสมรรถนะที่มีมาก่อน (Prerequisite) ที่พนักงานจะเรียนรู้ทักษะอุตสาหกรรมเฉพาะทาง (Industry-Specific Skills)

(2) ชุดที่ 2 ชุดสมรรถนะอุตสาหกรรมสัมพันธ์ (Industry-Related Competencies) ประกอบด้วย 2 หมวด คือ

(2.1) หมวดที่ 4 สมรรถนะด้านเทคนิคอุตสาหกรรมทั่วไป (Tier 4-Industry-Wide Technical Competencies)

(2.2) หมวดที่ 5 สมรรถนะด้านเทคนิคอุตสาหกรรมเฉพาะส่วนอุตสาหกรรม (Tier 5-Industry-Sector Technical Competencies) สมรรถนะชุดนี้กล่าวถึงสมรรถนะในเชิงอุตสาหกรรมที่จะทำให้บุคคลสามารถเคลื่อนย้ายการทำงานที่อยู่ในแวดวงของอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องหรือคล้ายคลึงกัน แทนที่จะมุ่งจัดระบบความก้าวหน้าในอาชีพในแนวทางที่แคบหรือมีความจำกัดในงานหนึ่งงานใด ชุดสมรรถนะนี้จึงมุ่งที่พัฒนาในมุมต่าง ๆ ของแรงงานของอุตสาหกรรม

(3) ชุดที่ 3 ชุดสมรรถนะอาชีพสัมพันธ์ (Occupation-Related Competencies) มี 4 หมวด คือ

(3.1) หมวดที่ 6 สมรรถนะด้านความรู้เฉพาะอาชีพ (Tier 6-Occupation-Specific Knowledge Competencies)

(3.2) หมวดที่ 7 สมรรถนะด้านเทคนิคเฉพาะอาชีพ (Tier 7-Occupation-Specific Technical Competencies)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(3.3) หมวดที่ 8 สมรรถนะที่เป็นข้อกำหนดเฉพาะอาชีพ (Tier 8-Occupation-Specific Requirements)

(3.4) หมวดที่ 9 สมรรถนะการบริหารจัดการ (Tier 9-Management Competencies) เป็นชุดสมรรถนะที่มีความเกี่ยวข้องกับอาชีพและหน้าที่งาน ซึ่งมักพัฒนาขึ้นมาเพื่อบ่งชี้การปฏิบัติงานในสถานที่ทำงาน เพื่อการออกแบบหลักสูตรพื้นฐานสมรรถนะหรือเพื่อที่จะสร้างความชัดเจน ความน่าเชื่อถือในด้านข้อกำหนดในหน้าที่และภาระงานสำหรับการใช้ เป็นหลักฐานอ้างอิง เช่น การขออนุญาตประกอบการหรือการได้รับใบอนุญาตหรือประกาศนียบัตรให้ประกอบการ

2.1.7.5 ชีวาลย์ ทัดศิริวัต (2554) แนะนำสำหรับวิธีการได้ข้อมูลเพื่อนำมาพัฒนาสมรรถนะว่า ควรเริ่มต้นศึกษาวิเคราะห์และออกแบบสมรรถนะเพื่อนำไปใช้ในองค์กรซึ่งสามารถทำได้ด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น

(1) การสัมภาษณ์พฤติกรรมในงาน (Behavioral Event Interviews-BEI) ซึ่งเป็นการสัมภาษณ์ผู้บริหาร และเพื่อนร่วมงานของผู้ถูกประเมินสมรรถนะในเชิงลึกเกี่ยวกับเรื่องทั่วไป โดยผู้ถูกสัมภาษณ์อธิบายถึงสถานการณ์ หรืองานที่เกี่ยวข้องว่าทำอะไรและมีผลเกิดขึ้นอย่างไร เป็นต้น วิธีการนี้อาจมีการสังเกตหรือตรวจวัดบุคลิกภาพ และลักษณะความรู้สึของผู้ถูกสัมภาษณ์ถ้าเป็นคุณลักษณะที่จำเป็น

(2) การใช้ผู้เชี่ยวชาญ (Expert Panels) เป็นการระดมความคิดในเรื่องบุคลิกลักษณะของพนักงานจนถึงระดับบริหารที่ต้องการในการปฏิบัติงาน ซึ่งผู้เชี่ยวชาญอาจจะเป็นผู้บริหารพนักงานที่มีผลการปฏิบัติงานดี หรือผู้เชี่ยวชาญภายนอกที่มีความรู้เรื่องงานเป็นอย่างดีก็ได้

(3) วิธีการสำรวจ (Surveys) โดยการใช้คณะกรรมการที่เชี่ยวชาญและบุคคลอื่นๆภายในในองค์กรเข้ามาทำการประเมินสมรรถนะและอาจรวมทั้งการประเมินพฤติกรรม

(4) การใช้ระบบคอมพิวเตอร์ที่เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน (Computer-based Expert System) ในระบบคอมพิวเตอร์ที่มีระบบที่ช่วยกำหนดคำถามในการประเมินองค์ประกอบของสมรรถนะที่ผ่านระบบจะทำการวิเคราะห์และอธิบายรายละเอียดของสมรรถนะที่จำเป็นหรือต้องการในการปฏิบัติงานของผู้ที่มีผลการปฏิบัติงานในระดับสูงและผลการปฏิบัติงานในระดับพื้นฐานที่สามารถทำงานได้

(5) การวิเคราะห์หน้าที่งาน (Job Task/Function Analysis) โดยการสังเกตและจัดทำรายการที่เป็นรายละเอียดในแต่ละงานในหน้าที่งานและการปฏิบัติงาน ในแต่ละช่วงเวลา และรวบรวมข้อมูลเพื่อนำมาสร้างแบบสอบถาม คำนวณระยะเวลา ซึ่งโดยทั่วไปแล้วมักใช้การสังเกตนี้ประกอบกับการสัมภาษณ์

(6) การสังเกตโดยตรง (Direct Observation) เป็นการสังเกตการปฏิบัติงานของพนักงาน และพฤติกรรมการทำงานที่บ่งบอกถึงสมรรถนะที่ใช้ในการทำงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(7) การพัฒนารูปแบบสมรรถนะ นักวิชาการของ Seven Wave Solutions (2005) เสนอว่ามีลำดับขั้นตอน ดังนี้

(7.1) ระบุลูกค้า เช่น ลูกค้าภายในซึ่งเป็นผู้รับผลิตภัณฑ์หรือรับบริการต่อในกระบวนการทำงาน เพื่อนร่วมงาน ผู้บังคับบัญชาและพนักงาน

(7.2) ระบุผลลัพธ์ตรวจสอบผลงานที่จะส่งมอบให้กับลูกค้า เช่น การให้ความปลอดภัยและความสะดวก การรักษาระบบการขนส่งที่ดี

(7.3) ระบุตัวอย่างพฤติกรรม ตรวจสอบให้แน่ใจในการประเมินคุณภาพของผลที่ได้จากลูกค้า เช่น การตอบสนองต่อปัญหาและความเป็นมืออาชีพ

(7.4) เลือกสมรรถนะที่ต้องการโดยเลือกสมรรถนะที่เป็นพฤติกรรมสูงสุด 6-10 สมรรถนะ และจัดเรียงเป็นกลุ่มสำคัญมากสำคัญน้อย และที่ไม่เกี่ยวข้องในงาน เช่น ในงานช่างไม้ สมรรถนะ การริเริ่ม การแสดงความมีเกียรติและความเป็นผู้นำอาจไม่มีความเกี่ยวข้อง

(7.5) กำหนดระดับเป้าหมายสำหรับสมรรถนะที่สำคัญมากเป้าหมายระดับที่ได้มาตรฐานขั้นต่ำสุด ผู้ที่ปฏิบัติได้สูงร้อยละ 75 ของเวลา คือ ผู้มีประสิทธิภาพสูง

(7.6) ทบทวนและ ตรวจสอบ ขั้นตอนที่มีความถูกต้องและความสมบูรณ์

(7.7) นักวิชาการของ Seven Wave Solutions (2005) ให้ข้อคิดเห็นว่าการกำหนดสมรรถนะไม่ควรพิจารณาเฉพาะสมรรถนะที่เป็นปัจจัยสำเร็จในปัจจุบันและในอดีต ปัจจุบันในสภาพแวดล้อมการแข่งขันที่เปลี่ยนแปลง สมรรถนะที่จำเป็นสำหรับการแข่งขันในอนาคตเป็นสิ่งสำคัญ (Fulmer and Conger, 2004)

จากการศึกษาการพัฒนามาตรฐานสมรรถนะด้วยเทคนิควิเคราะห์งาน สรุปได้ว่าการพัฒนารูปแบบสมรรถนะกระบวนการและวิธีการในการกำหนดสมรรถนะ ซึ่งเป็นแนวทางที่นำไปกำหนดสมรรถนะ รวมทั้งเครื่องมือมีความสำคัญ สำหรับเครื่องมือที่นำไปสู่การพัฒนารูปแบบสมรรถนะ

2.1.8 การพัฒนาสมรรถนะด้วยเทคนิควิเคราะห์หน้าที่

เทคนิควิเคราะห์หน้าที่เป็นแนวทางการพัฒนาสมรรถนะที่กระทรวงแรงงานของประเทศอังกฤษเป็นผู้กำหนดและใช้กันอย่างแพร่หลายในสมาคมอาชีพต่าง ๆ ซึ่งมีการปรับใช้ในหลายประเทศ มีขั้นตอนดังนี้ (Lloyd & Cook, 1993)

2.1.8.1 จัดทำแผนภาพแสดงหน้าที่ (Functional mapping) ขั้นตอนนี้เป็นการกำหนดแผนภาพการแสดงหน้าที่ของอุตสาหกรรม/องค์กร/หน่วยงานโดยแบ่งหน้าที่หลัก (Function) ของอุตสาหกรรม/องค์กร/หน่วยงานตามงานที่ทำเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กรไม่ใช่แบ่งตามโครงสร้างขององค์กร (Organization structure) เช่น สถาบันการศึกษามีหน้าที่หลัก คือ การวางแผน วิจัย จัดการเรียนการสอน การประเมินผล การดูแลอาคารสถานที่ เป็นต้น โดยขั้นตอนนี้จะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใช้วิธีการสัมภาษณ์ผู้บริหาร ผู้ปฏิบัติงาน สภา รวบรวมเอกสารข้อมูลเบื้องต้น หรือจัดให้มีกลุ่มสัมมนา (Workgroup) เพื่อระดมสมองก็ได้ บางครั้งในอุตสาหกรรมที่มีขนาดใหญ่ อาจใช้แบบสอบถามไปยังองค์กรที่เกี่ยวข้อง และรวบรวมข้อมูลทั้งหมด โดยผู้ที่เกี่ยวข้องกับขั้นตอนนี้ ต้องเป็นผู้แทนขององค์กรต่าง ๆ และผู้เชี่ยวชาญจากสถานศึกษา มาทำงานร่วมกัน โดยเริ่มจากการกำหนดภารกิจหลัก (Mission) ของอุตสาหกรรมหรือองค์กรนั้น และจะต้องตกลงกันให้ได้ก่อนว่าเป็นความเห็นร่วมกัน เพื่อไม่ให้เกิดความสับสนและตีความต่างกันภายหลัง อันจะสร้างปัญหาในขั้นตอนต่อไป เมื่อได้ภารกิจหลักแล้ว ขั้นต่อไปก็พิจารณาถึงหน้าที่ (Function) ของอุตสาหกรรมหรือองค์กรนั้น ๆ ว่ามีหน้าที่หลักอะไรบ้าง โดยเน้นเฉพาะภารกิจหลักที่สำคัญเท่านั้น การจัดทำแผนภาพหน้าที่ของอุตสาหกรรม/องค์กร/หน่วยงานนั้น เป็นขั้นตอนสำคัญที่มีผลต่อขั้นตอนการจัดทำในขั้นต่อไป ถ้าผิดพลาดก็จะทำให้การกำหนดหน้าที่ในขั้นต่อไปผิดพลาดด้วยซึ่งวิธีการจัดทำแผนภาพหน้าที่นี้ แสดงให้เห็นว่าเทคนิควิเคราะห์หน้าที่ (Function analysis) เป็นวิธีการแบบบนลงล่าง (Top down) ไม่ใช่จากล่างขึ้นบน (Bottom up)

2.1.8.2 ขั้นตอนการตรวจสอบ ขั้นตอนนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อนำเอาแผนภาพแสดงหน้าที่ (Functional map) ที่ได้จากขั้นตอนที่ 1 ให้ผู้เชี่ยวชาญและผู้ที่เกี่ยวข้องตรวจสอบอีกครั้งว่าถูกต้องหรือไม่เป็นการระดมความเห็น เพื่อแก้ไขและเปิดโอกาสให้ผู้จัดทำได้ชี้แจงถึงเหตุและผลของการจัดทำสิ่งที่จะได้จากขั้นตอนนี้ นอกจากจะได้แผนภาพแสดงหน้าที่ที่สำคัญยังเป็นการสร้างการมีส่วนร่วมของผู้เกี่ยวข้องเพื่อการยอมรับมาตรฐานอาชีพที่จะทำต่อไปด้วย

2.1.8.3 ขั้นตอนการทำหน่วยสมรรถนะ (Unit of competence) และหน่วยย่อย (Elements) หลังจากได้แผนภาพหน้าที่ (Function map) ขั้นต่อไป ได้แก่ การจัดทำหน่วยสมรรถนะ (Unit of competence) และหน่วยย่อย (Elements) ซึ่งหน่วยย่อยนี้จะป็นหน่วยเล็กที่สุดของหน้าที่ (Function) นั้น ๆ โดยหน่วยย่อยนี้ เมื่อรวมกันจะเป็นหน่วยสมรรถนะ (Unit) การเขียนหน่วยสมรรถนะไม่ใช่เรื่องง่ายและมักสับสนกันได้เสมอ เพราะบางครั้งการเขียนหน่วยสมรรถนะที่เล็กเกินไปไม่สามารถเขียนหน่วยย่อยได้ ดังนั้น การเขียนหน่วยสมรรถนะและหน่วยย่อยจึงต้องอาศัยการวางขอบเขตหน้าที่ที่เหมาะสม การเขียนหน่วยสมรรถนะที่ดีต้องประกอบด้วย

- (1) เขียนให้อยู่ในรูป กริยา-กรรม-เงื่อนไข
- (2) ประกอบด้วยหน่วยย่อยที่อิสระต่อกัน รวมเข้าด้วยกัน
- (3) สามารถออกคุณวุฒิรับรองเฉพาะหน่วยสมรรถนะนี้ได้
- (4) สามารถปฏิบัติได้ด้วยคนหนึ่งคน

2.1.8.4 การเขียนหน่วยย่อย (Elements) ต้องประกอบด้วย

- (1) เป็นหน่วยสุดท้ายของการวิเคราะห์หน้าที่
- (2) เขียนในรูป กริยา-กรรม-เงื่อนไข
- (3) สามารถปฏิบัติได้ด้วยคนหนึ่งคน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(4) ประกอบด้วยเกณฑ์การปฏิบัติงาน (Performance criteria) ขอบเขต (Range statement) หลักฐานในการปฏิบัติงาน (Performance evidence) หลักฐานความรู้ (Knowledge Evidence)

ข้อควรระวังในการจัดทำขั้นตอนนี้ ได้แก่

(1) อย่าพยายามเริ่มต้นการวิเคราะห์หน้าที่ (Functional analysis) ด้วยการกำหนดตำแหน่งของผู้ปฏิบัติงานก่อน หรือการจัดทำ ตามโครงสร้างขององค์การ (Organization structure) เพราะชื่อตำแหน่งอาจมีชื่อเรียกเหมือนกัน แต่ทำหน้าที่ต่างกัน

(2) อย่าเปรียบเทียบ การวิเคราะห์หน้าที่ (Functional analysis) กับใบพรรณนาหน้าที่ (Job description) เพราะในพรรณนาหน้าที่ เขียนลักษณะขั้นตอนการปฏิบัติงาน แต่การวิเคราะห์หน้าที่ เขียนกิจกรรมที่นำไปสู่ผล โดยไม่สนใจขั้นตอนการทำงานและเวลาที่ใช้

(3) การจัดทำกรวิเคราะห์หน้าที่ ไม่ใช่การจัดทำหลักสูตร แต่เป็นการเขียนสมรรถนะที่ผู้ปฏิบัติจะต้องทำ ให้สำเร็จ ถ้าคิดว่าเป็นการจัดทำหลักสูตรเพื่อสอนแก่นักเรียน/นิสิต/นักศึกษาจะทำให้ลดมาตรฐานลงไปในการเขียนเกณฑ์การปฏิบัติงาน (Performance criteria)

(4) พยายามใช้ภาษาที่ง่ายเสมอเพราะมาตรฐานอาชีพนี้ ต้องใช้ทั่วไปกับคนหลายระดับการใช้ภาษาเทคนิคมากเกินไป จะทำให้ผู้ปฏิบัติสับสนได้

(5) ถ้าพบหน่วยย่อย (Elements) เดียวกัน แต่กระจายอยู่ในหลายหน่วยสมรรถนะ (Unit) ให้สันนิษฐานว่าอาจจะเป็นงาน (Job) มากกว่าหน้าที่ (Function) โดยรวมงานนี้เข้าด้วยกันเป็นหน่วยสมรรถนะใหม่

(6) ตรวจสอบว่าทุกหน่วยย่อย (Elements) ที่เขียนเป็น เมื่อปฏิบัติได้แล้วจะได้หน้าที่ของหน่วยสมรรถนะ (Unit) และเมื่อปฏิบัติได้ทุกหน่วยสมรรถนะ จะได้ตามหน้าที่ของบทบาทหลัก (Key role)

2.1.8.5 ขั้นตอนการทำเกณฑ์การปฏิบัติงาน (Performance criteria) และขอบเขต (Range statement) หลังจากได้หน่วยสมรรถนะและหน่วยย่อยแล้ว ขั้นตอนที่สำคัญต่อมา ก็คือ ขั้นตอนที่ต้องกำหนดผลลัพธ์ที่วัดได้ของแต่ละหน่วยย่อย โดยพิจารณาผลลัพธ์ที่สำคัญ มีข้อสงสัยว่า ถ้าหน่วยย่อยไหนมีเกณฑ์การปฏิบัติงานน้อยเกินไป ตรวจสอบว่าสมควรเป็นหน่วยย่อยหรือไม่ แต่ถ้ามีเกณฑ์การปฏิบัติงานมากเกินไป อาจจะแยกได้เป็นอีกหน่วยย่อยได้หรือไม่ ส่วนการเขียนขอบเขต (Range statement) มักสับสนเสมอ การเขียนขอบเขตคือ การพยายามเขียนข้อจำกัดของการนำเอามาตรฐานอาชีพไปใช้ในการปฏิบัติงานจริง เพราะในแต่ละสถานที่ แต่ละอุปกรณ์ และแต่ละสิ่งแวดล้อมที่ต่างกัน จะก่อให้เกิดผลการปฏิบัติงานที่ต่างกันได้ ดังนั้น การเขียนขอบเขตจึงเป็นการระบุถึงเงื่อนไขที่กำหนดไว้ เช่น อุปกรณ์ที่ใช้ประเภทของการจัดการ ประเภทของการบริการ กลุ่มลูกค้า สิ่งแวดล้อม กฎหมาย และอื่น ๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1.8.6 ขั้นตอนการตรวจสอบ ขั้นตอนนี้เกี่ยวข้องกับผู้เชี่ยวชาญและผู้เกี่ยวข้อง เพื่อตรวจสอบว่าหน่วยสมรรถนะและหน่วยย่อย (Unit elements) ที่ได้มานั้นครบถ้วนหรือไม่ ภาษาที่ใช้เขียนไม่เป็นภาษาเทคนิคมากเกินไป สามารถให้ผู้ปฏิบัติเข้าใจได้ ตรวจสอบเกณฑ์การปฏิบัติงาน และขอบเขตว่าครอบคลุมเพียงพอหรือยัง ในขั้นตอนนี้ อาจให้ผู้ที่เกี่ยวข้องในภาคอุตสาหกรรม/องค์กร/หน่วยการที่ไม่ได้เป็นผู้จัดทำ มาตรฐาน เข้าร่วมพิจารณาด้วย เพื่อให้ความเห็นจะได้มาตรฐานที่สมบูรณ์ขึ้น และเป็นการสร้างการยอมรับจากคนในอาชีพด้วย

2.1.8.7 ขั้นตอนกำหนดร่องรอยหลักฐาน ขั้นตอนนี้เป็นการกำหนดว่าการประเมินของแต่ละหน่วยย่อยนั้น ต้องใช้หลักฐานอะไรเพื่อพิสูจน์ว่าผู้ปฏิบัติสามารถทำได้ตามเกณฑ์มาตรฐานการปฏิบัติงาน โดยขั้นตอนนี้เป็นแนวทางที่ผู้ทำหน้าที่ผู้ประเมิน (Assessor) จะนำ เอาไปใช้เพื่อประเมินผู้ปฏิบัติงาน

2.1.8.8 ขั้นตอนการเขียนแนวทางการประเมิน ขั้นตอนนี้เกี่ยวกับแนวทางที่จะใช้ประเมินผู้ปฏิบัติงานว่าจะใช้วิธีไหน อุปกรณ์ที่ใช้และกฎระเบียบที่เกี่ยวข้อง ซึ่งผู้รับการประเมินจะต้องรับทราบก่อนเข้ารับการประเมิน

2.1.8.9 ขั้นตอนนี้เป็นวิธีการเอาไปทดลองใช้ในสถานการณ์จริง และให้มีการประเมินผลการปฏิบัติงานจริง ๆ เพื่อพิจารณามาตรฐานอาชีพที่สร้างขึ้นว่าเหมาะสมเพียงใด มีปัญหาต้องปรับปรุงแก้ไขอย่างไร และเป็นการสร้างความคุ้นเคยให้กับผู้ประเมินก่อนประเมินจริง ซึ่งขั้นตอนนี้จะเอาไปใช้ในขอบเขตที่จำกัด

2.1.8.10 ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนสุดท้ายโดยรวบรวมความคิดเห็นและสิ่งที่ต้องปรับปรุงจากขั้นตอนต้น ๆ เข้ามาทำให้สมบูรณ์ พร้อมกับเพิ่มเติมข้อมูล ระเบียบ กฎเกณฑ์ที่จำเป็นเข้าไปในมาตรฐานอาชีพที่สร้างขึ้น เพื่อให้ได้มาตรฐานที่เรียบร้อย และที่สำคัญ สอดคล้องกับผู้ใช้มาตรฐานด้วย

จากการศึกษาการพัฒนาสมรรถนะด้วยเทคนิควิเคราะห์หน้าที่ สรุปได้ว่า การพัฒนาสมรรถนะด้วยเทคนิควิเคราะห์หน้าที่ ต้องเริ่มจาก จัดทำแผนภาพแสดงหน้าที่ ขั้นตอนการตรวจสอบ ขั้นตอนการทำหน่วยสมรรถนะ การเขียนหน่วยย่อย ขั้นตอนการทำเกณฑ์การปฏิบัติงาน ขั้นตอนการตรวจสอบ ขั้นตอนนี้เกี่ยวข้องกับผู้เชี่ยวชาญและผู้เกี่ยวข้อง เพื่อตรวจสอบว่าหน่วยสมรรถนะและหน่วยย่อย ขั้นตอนกำหนดร่องรอยหลักฐานขั้นตอนการเขียนแนวทางการประเมินขั้นตอนการทดลองใช้ ขั้นตอนนี้เอาไปใช้เป็นมาตรฐาน ซึ่งแต่ละขั้นตอนต้องมีความสมบูรณ์และถูกต้องขั้นตอนและกระบวนการข้างต้นนั้นแพร่หลายในสมาคมอาชีพต่างๆในระดับสากล

2.1.9 แนวคิดการพัฒนาโมดูลฐานสมรรถนะ

2.1.9.1 ความหมายโมดูลฐานสมรรถนะ โมดูลฐานสมรรถนะ (Competency Module) คือ โมดูลหน่วยการเรียนรู้ (Unit of Learning) ที่เล็กที่สุดซึ่งจัดไว้สำหรับระดับและมาตรฐานหนึ่งในระบบคุณวุฒิทางการศึกษาวิชาชีพคุณวุฒิวิชาชีพหรือสมรรถนะวิชาชีพอื่นใดที่ไม่ได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จัดไว้ในระบบคุณวุฒิเรียกโดยทั่วไปว่าโมดูลหรือเรียกตามลักษณะของโมดูล เช่น โมดูลสมรรถนะ โมดูลความรู้ เป็นต้น โมดูลอาจอยู่โดยลำพังหรือสัมพันธ์กับโมดูลที่ต้องเรียนรู้ก่อน หรือโมดูลที่ต้องเรียนรู้ควบคู่กันไป โครงสร้างหลักสูตรแบบโมดูลนั้นสามารถใช้หลักการก่ออิฐ นั่นคือสามารถจัดเรียง โมดูลตามแนวข้างเคียง (แนวกว้าง)และตามแนวนล่าง (แนวลึก) ของกันและกัน และกำหนดเป็น โมดูลแกน (Core Module) และโมดูลเลือก (Elective Option Module) เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาส เลือกสมรรถนะที่หลากหลายทั้ง ลักษณะทั่วไปและลักษณะเฉพาะทาง (ชนะ กสิภรณ์, 2549)

โมดูลสมรรถนะโดยทั่วไปหมายถึง สมรรถนะการปฏิบัติงาน เป็นโมดูลที่ก่อให้เกิดสมรรถนะที่จะต้อง ระบุข้อความสมรรถนะ (Competence Statement) หรือวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมปลายทาง (Terminal Performance Objective) ไว้เพื่อแสดงความสามารถในการปฏิบัติงานสมรรถนะได้ทันที หลังจากการเรียนรู้โมดูลนั้น

โมดูลความรู้ เป็นโมดูลที่ก่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจก่อนการเรียนรู้โมดูลสมรรถนะโดยที่ เนื้อหาของโมดูลความรู้นี้อาจเป็นความรู้ทั่วไป (Generic Knowledge) หรือหน่วยหลักของความรู้ (Major of Knowledge)

2.1.9.2 วิธีการพัฒนาโมดูลฐานสมรรถนะ (Competency - Based Module) ของ สก๊อตแลนด์ โดยมีองค์ประกอบ 3 องค์ประกอบ ดังนี้ (ชนะ กสิภรณ์, 2549)

(1) ข้อมูลทั่วไป (General Information) ประกอบด้วย สรุปข้อมูลของ โมดูล (Summary) ผลลัพธ์การเรียนรู้ และ หน่วยกิต

(2) คำอธิบายมาตรฐาน (Statement of Standard) มาจากมาตรฐาน อาชีพ/มาตรฐานสมรรถนะ มาจากเกณฑ์การปฏิบัติงาน มาจากขอบเขต มาจากร่องรอยหลักฐาน ความรู้/ทักษะ และ มาจากการประเมินสมรรถนะ

(3) ข้อเสนอแนะและสนับสนุน (Support Note) ประกอบด้วย สรุป ข้อมูลของโมดูล (Summary) ผลลัพธ์การเรียนรู้ และหน่วยกิต เนื้อหาสาระไม่ต้องมีรายละเอียด ข้อเสนอแนะ วิธีการเรียนการสอน และข้อเสนอแนะการประเมินสมรรถนะ

จากการศึกษา แนวคิดการพัฒนาโมดูลฐานสมรรถนะสรุปได้ว่า การพัฒนาสมรรถนะในการ ทำงานทำได้หลายวิธี ขึ้นอยู่กับความเหมาะสม เช่น สภาพแวดล้อมของงาน ความเชี่ยวชาญของ ผู้ดำเนินการ แต่อย่างไรก็ตามอาจนำวิธีการต่าง ๆ มาใช้ผสมผสานกันได้ เพื่อให้การวิเคราะห์ สามารถกำหนดคุณลักษณะของบุคลากรผู้ครองงานได้ชัดเจนและแม่นยำที่สุด และมีนัยสำคัญต่อการ ที่จะนำมาพิจารณาพัฒนาสมรรถนะและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ที่สร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่งานต่อไป

2.2 ระบบคุณวุฒิวิชาชีพ มาตรฐานอาชีพและการฝึกอบรม

2.2.1 ระบบคุณวุฒิวิชาชีพ มาตรฐานอาชีพและการฝึกอบรมของต่างประเทศ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากการศึกษาการนำกรอบคุณวุฒิไปใช้ในประเทศต่างๆ พบว่า ในภาพรวมมีการจัดทำกรอบคุณวุฒิที่เป็นแกนกลางของประเทศและมีการพัฒนาระบบหน่วยกิตที่เป็นมาตรฐานระดับชาติและนานาชาติ เพื่อให้สามารถเทียบโอนหน่วยกิต จากการเรียนรู้ที่มีมาก่อนและเทียบโอนคุณวุฒิได้ และเป็นที่ยอมรับได้ทั้งในระดับชาติและนานาชาติ การนำไปใช้ส่วนใหญ่เป็นการดำเนินการแบบอิสระ ไม่ได้กำหนดขั้นตอนที่ตายตัว มีเพียงแต่การกำหนดองค์ประกอบหลักของกรอบคุณวุฒิที่สำคัญไว้ให้เป็นแกนกลางเท่านั้น และให้ข้อมูลที่เป็นตัวอย่างของการปฏิบัติที่ดี (Good Practices) ของสถาบันที่มีการนำกรอบคุณวุฒิไปใช้ในระดับการศึกษาต่างๆ ตัวอย่างในการดำเนินงานตามความพร้อมของแต่ละสถาบันมีรายละเอียดดังนี้ (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2553)

2.2.1.1 ประเทศอังกฤษ (บัญชา วิทยานุกูวดี, 2549) กรอบคุณวุฒิแห่งชาติ (National Qualifications Framework) เป็นระบบการศึกษาสำหรับเยาวชนหลังการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและผู้ใหญ่ที่ทำงานแล้ว แบ่งเป็น 3 สาย ได้แก่ (1) สายสามัญ โดยให้คุณวุฒิ GCSE, GCE A Level และปริญญาตรี (2) สายอาชีพทั่วไป โดยให้คุณวุฒิ GNVO (3) สายอาชีพเฉพาะสำหรับวิทยาลัยและสถานประกอบการ โดยให้คุณวุฒิ (NVQ)

(1) คุณวุฒิวิชาชีพแห่งชาติอังกฤษ (National Vocational Qualification : NVQ) ในช่วงทศวรรษที่ 80 อังกฤษประสบปัญหาความสามารถในการแข่งขันที่ไม่สามารถสู้ได้ กับประเทศอุตสาหกรรมทั่วไป โดยเฉพาะการเติบโตของญี่ปุ่นในขณะนั้น ประกอบกับแรงงานของประเทศอังกฤษมีประสิทธิภาพไม่ดีขึ้น จึงได้มีความพยายามที่ปรับปรุงการพัฒนาฝีมือแรงงานของคนในประเทศ วิธีหนึ่งที่ทำได้โดยการปรับปรุงรูปแบบการสอนในสถาบันการศึกษาทางด้านอาชีวศึกษา และการพัฒนาแรงงานที่อยู่ในภาคอุตสาหกรรมให้มีทักษะระดับโลก จึงมีการพัฒนาระบบคุณวุฒิวิชาชีพ ขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2529 โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อ

(1.1) ยกกระดับมาตรฐานการปฏิบัติงานของแรงงานในอังกฤษเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน

(1.2) ปรับปรุงคุณวุฒิวิชาชีพให้มีคุณภาพ และสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน รวมทั้งเพิ่มความยืดหยุ่นและการเทียบโอน

(1.3) ให้การจัดการอาชีวศึกษาและฝึกอบรมอาชีพมีความเชื่อมโยงมากขึ้น

(1.4) ยกกระดับความเชื่อถือของคุณวุฒิวิชาชีพ ทำให้เกิดการเชื่อมต่อกันระหว่างวิชาการกับวิชาชีพในการศึกษาและฝึกอบรม

(1.5) ปรับปรุงการการเข้า ศึกษาและการฝึกอบรมอาชีพเพื่อให้ได้คุณวุฒิวิชาชีพ

(1.6) เพื่อเพิ่มโอกาสให้บุคคลสามารถเรียนรู้ตลอดชีวิต

(2) การฝึกอบรมวิชาชีพของประเทศอังกฤษประกอบด้วย 3 ส่วน คือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(2.1) มาตรฐานอาชีพ (Occupational Standard) เป็นข้อกำหนดสำหรับบุคคลที่เป็นผู้ทำงานในอาชีพนั้นๆ ต้องปฏิบัติให้เห็นเพื่อแสดงความสามารถในการทำงาน โดยข้อกำหนดประกอบด้วยสมรรถนะของงานในแต่ละสาขาอาชีพ เกณฑ์ปฏิบัติงาน (Performance Criteria) ขอบเขต (Range) ความรู้ที่ต้องการ (Knowledge) และร่องรอยหลักฐาน (Evidence)

(2.2) คุณวุฒิวิชาชีพแห่งชาติ (National Vocational Qualification: NVQ) เป็นคุณวุฒิที่จัดให้สำหรับบุคคลที่ทำงานในแต่ละสาขาอาชีพซึ่งอาจสะสมความรู้และประสบการณ์ จากการศึกษาทั้งในระบบ นอกกระบบและตามอัธยาศัย

(2.3) คุณวุฒิวิชาชีพแห่งชาติทั่วไป (General National Vocational Qualification: GNVQ) เป็นคุณวุฒิสำหรับผู้ที่ยังเรียนด้านวิชาชีพในระบบโรงเรียนเพื่อเตรียมความรู้พื้นฐานด้านวิชาชีพ ให้ผู้เรียนพร้อมที่จะเข้าสู่ตลาดแรงงานหรือศึกษาต่อ ซึ่งมี 3 ระดับ คือ ระดับพื้นฐาน (Foundation) ระดับกลาง (Intermediate) และระดับสูง (Advanced) โดยองค์กรทดสอบคุณวุฒินี้ ต้องได้รับการรับรองจากสำนักหลักสูตรและคุณวุฒิ (Qualifications and Curriculum Authority: QCA) โดย QCA มีหน้าที่ดูแลหลักสูตร คุณวุฒิวิชาชีพและมาตรฐานอาชีพให้ทันสมัย

คุณวุฒิวิชาชีพแห่งชาติของประเทศอังกฤษ (National Vocational Qualification: NVQ) เป็นคุณวุฒิที่จัดให้สำหรับบุคคลที่ทำงานในแต่ละสาขาอาชีพซึ่งสะสมความรู้และประสบการณ์จากการศึกษาทั้งในระบบ นอกกระบบและตามอัธยาศัย

ภาพที่ 2.2 คุณวุฒิวิชาชีพแห่งชาติของประเทศอังกฤษ

ที่มา: http://www.vtasl.gov.lk/web/images/content_image/article_image/nvq17.jpg. 2562. Online

2.2.1.2 ประเทศออสเตรเลีย (สุนทร นาคโหนด, 2548) ปี พ.ศ. 2538 จัดตั้งกรอบคุณวุฒิวิชาชีพแห่งชาติออสเตรเลีย (Australian Qualification Framework: AQF) โดยเข้าสู่ระบบเต็มตัวในปี พ.ศ. 2543 โดยเริ่มจากการจัดตั้ง Ministerial Council for Employment, Training and Youth Affairs (MCEETYA) เพื่อกำหนดนโยบายการจ้างงาน การศึกษาการฝึกอบรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

และกิจกรรมเยาวชนและจัดตั้งคณะกรรมการที่ปรึกษา (AQF Advisory Board) AQF มีหน้าที่ควบคุมการกำหนดคุณวุฒิให้เป็นมาตรฐานเดียวกันเชื่อมโยงถ่ายโอนกันได้ ส่วนการระบุความต้องการการฝึกอบรมสำหรับภาคอุตสาหกรรมรวมทั้งการกำหนดมาตรฐานอาชีพจัดทำโดย Industry Training Advisory Bodies (ITABs) โดยกำหนดคุณวุฒิการศึกษาแห่งชาติ ไว้ 4 ประเภท 12 ระดับ ได้แก่

(1) ประเภทโรงเรียน (Schools) ซึ่งได้รับคุณวุฒิของโรงเรียน ได้แก่ Secondary School Certificate หรือ Senior Secondary Certificate of Education

(2) ประเภทอาชีวศึกษาและฝึกอบรม (Vocational Educational and Training) ซึ่งได้รับคุณวุฒิอาชีวศึกษาและฝึกอบรมอาชีพ แบ่งเป็น Certificate I, II, III และ IV

(3) ประเภทอาชีวอุดมศึกษา (Vocational Educational) ได้รับคุณวุฒิอาชีวศึกษาและอุดมศึกษา ได้แก่ Diploma และ Advanced Diploma

(4) ประเภทอาชีวศึกษาระดับอุดมศึกษา (University) ได้รับคุณวุฒิด้านวิชาการ ได้แก่ Bachelor Degree, Graduate Certificate, Graduate Diploma, Masters Degree และ Doctoral Degree

การศึกษาทั้ง 4 ประเภท สามารถเทียบโอนและเชื่อมโยงกันได้ เช่น ผู้ที่เรียนในระดับมัธยมศึกษาสามารถเลือกเรียนด้านอาชีวศึกษาในโรงเรียนได้ตั้งแต่ระดับ Certificate I-IV และผู้เรียนอาชีวศึกษาระดับDiploma และ Advanced Diploma สามารถเทียบโอนไปสู่การอุดมศึกษาได้

Australian Qualifications Framework (AQF)

HIGH SCHOOL	TAFE NSW	UNIVERSITY	AQF Level
		Doctoral Degree	Level 10
		Masters Degree	Level 9
		Graduate Diploma	Level 8
		Graduate Certificate	Level 8
		Bachelor Honours Degree	Level 8
		Bachelor Degree	Level 7
		Associate Degree	Level 6
		Advanced Diploma	Level 6
		Diploma	Level 5
	Certificate IV		Level 4
	Certificate III		Level 3
	Certificate II		Level 2
	Certificate I		Level 1
	Senior Secondary Certificates of Education (HSC in NSW)		

ภาพที่ 2.3 กรอบคุณวุฒิวิชาชีพแห่งชาติออสเตรเลีย

ที่มา: <https://www.nsi.tafensw.edu.au/images/aqf1c.jpg> . 2562.

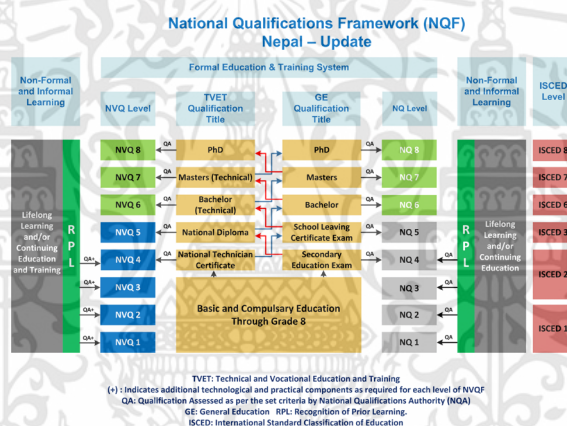
online

2.2.1.3 ประเทศนิวซีแลนด์ เมื่อปี พ.ศ. 2535 ประเทศนิวซีแลนด์ ได้นำกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ (National Qualifications Framework: NQF) มาใช้ โดยกำหนดไว้ 10 ระดับ ได้แก่ (1) National Certificates เทียบระดับ 1 ถึง 4 (2) National Diplomas เทียบระดับ 5 ถึง 7

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

และ (3) ปริญญา เทียบระดับ 8 ถึง 10 โดยมาตรฐานที่กำหนดไว้ในกรอบคุณวุฒิบรรยายว่า ผู้เรียนสามารถทำอะไรได้บ้างและควรรู้อะไร มาตรฐานแบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่

- (1) หน่วยมาตรฐาน (Unit Standards) คือ มาตรฐานอาชีพพัฒนาโดยผู้เชี่ยวชาญและเจ้าของอาชีพ
- (2) มาตรฐานผลสัมฤทธิ์ (Achievement Standard) เป็นมาตรฐานที่ใช้สำหรับหลักสูตรของโรงเรียน (National Certificates of Education Achievement) กรอบคุณวุฒิที่ครอบคลุมวุฒิการศึกษาในระดับมัธยมปลายและการศึกษาและฝึกอบรมอาชีพหลังมัธยมเป็นหน้าที่ของ New Zealand Qualifications Authority (NZQA) ส่วน Industry Training Organization (ITO) พัฒนามาตรฐานอาชีพและคุณวุฒิแห่งชาติสำหรับอุตสาหกรรมและอาชีพของตนซึ่งรับผิดชอบประมาณครึ่งหนึ่งของมาตรฐานในกรอบคุณวุฒิ ส่วนที่เหลือพัฒนาโดย National Qualifications Services ของ NZQA

ภาพที่ 2.4 กรอบคุณวุฒิแห่งชาติประเทศนิวซีแลนด์

ที่มา: https://www.swisscontact.org/fileadmin/user_upload/COUNTRIES/Nepal/Documents/Publications/NQF.gif. 2562.
online

2.2.1.4 ประเทศฟิลิปปินส์ (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2553) ประเทศฟิลิปปินส์ให้ความสำคัญกับมาตรฐานทักษะความสามารถในการประกอบอาชีพที่ได้มาตรฐานสากลมาโดยตลอด โดยยึดแนว National Qualification Framework (NQF) ซึ่งอิงมาตรฐานสากล มีระบบซึ่งเน้นมาตรฐานและการรับรองทักษะความสามารถระดับกลางของผู้ประกอบอาชีพสาขาต่างๆ มากมาย โดยเป็นการปรับจากที่ภาครัฐเป็นผู้กำหนด ไปสู่การที่ภาคผู้ประกอบการมีบทบาทหลักตามความต้องการของแต่ละสาขาและตลาด โดยมีหน่วยงานของรัฐ (Technical Education and Skills Development Authority: TESDA) มีหน้าที่จัดการและกำกับดูแล การฝึกอบรมด้านเทคนิคและการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อาชีวศึกษา เป็นการพัฒนาคนในประเทศใหม่มีอาชีพ และเพิ่มศักยภาพของผู้ปฏิบัติในภาคอุตสาหกรรมและสถานประกอบการในประเทศฟิลิปปินส์ กำหนดกรอบคุณวุฒิการศึกษาของประเทศฟิลิปปินส์ กำหนดกรอบการศึกษาระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาและอุดมศึกษา กำหนดให้อาชีวศึกษามี 6 ระดับ และอุดมศึกษา 4 ระดับ เป็นกรอบใหญ่ที่ครอบคลุมทั้งการศึกษาในระบบนอกระบบและทุกระดับและประเภทการศึกษา โดยให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ตลอดชีวิต ครอบคลุมทุกระดับและประเภทการศึกษาเป็นไปตามต้องการของธุรกิจอุตสาหกรรมเน้นสมรรถนะคุณวุฒิในกรอบแห่งชาติได้รับการรับรองคุณภาพอย่างเป็นระบบการพัฒนาอย่างต่อเนื่องเชื่อมโยงกับระดับสากล มีคณะกรรมการที่ปรึกษาที่เข้มแข็ง ให้ความสำคัญในการร่วมมือกับทุกภาคส่วนโดยเฉพาอุตสาหกรรม สถาบันอุดมศึกษา อาชีวศึกษา โรงเรียนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง วิธีการกำหนดระดับของการเรียนรู้ ประเด็นของการเรียนรู้และการพัฒนา สะท้อนจากภาคการศึกษาและการฝึกอบรม ซึ่งเป็นผลมาจากระบบการศึกษาและความเป็นมาทางวัฒนธรรม กรอบคุณวุฒิของฟิลิปปินส์มีเฉพาะการอาชีวศึกษาและฝึกอบรมครอบคลุม 3 องค์ประกอบ คือ กระบวนการ ความรับผิดชอบและการประยุกต์ใช้ การพัฒนามาตรฐานสมรรถนะของ Philippine TVET Qualification Framework มีแนวทางในการพัฒนาดังนี้ (วิชชาพรณ กิ่งวัชรพงษ์, 2553)

- (1) หลักสูตรฐานสมรรถนะเป็นกรอบหรือเป็นแนวทางการพัฒนา รายละเอียดปลีกย่อยของสมรรถนะ การมีส่วนร่วมในวิธีการฝึกอบรมและแนวทางการประเมินผล
- (2) หลักสูตรฐานสมรรถนะ กำหนดผลลัพธ์เฉพาะให้ตรงกับความต้องการของสถานประกอบการอุตสาหกรรมและท้องถิ่น
- (3) เมื่อไม่มีมาตรฐานสมรรถนะ การพัฒนาหลักสูตรมีความต้องการที่ชัดเจนในการกำหนดผลลัพธ์การเรียนรู้ที่ได้รับ มาตรฐานการปฏิบัติต้องเป็นไปตามความต้องการของอุตสาหกรรมและความต้องการในอาชีพนั้น

จากการศึกษาระบบคุณวุฒิวิชาชีพ มาตรฐานอาชีพและการฝึกอบรมของต่างประเทศสรุปได้ว่า ในด้านการฝึกอบรมอาชีพของประเทศอังกฤษ ประเทศออสเตรเลีย และประเทศนิวซีแลนด์ สิ่งที่เหมาะสมและคล้ายคลึงกันคือ มีกรอบคุณวุฒิวิชาชีพแห่งชาติ (National Vocational Qualifications) มีองค์กรดูแลด้านการอาชีวศึกษาและฝึกอบรมแห่งชาติ ซึ่งกำหนดกรอบคุณวุฒิวิชาชีพกำหนดนโยบาย ออกกฎ ระเบียบต่างๆ รับรองคุณวุฒิ รับรองหน่วยงานจัด รับรองมาตรฐานต่างๆ เพื่อให้มีคุณภาพสูง องค์กรระดับชาตินี้เป็นความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน บางประเทศเน้นที่ภาคเอกชน มีองค์กรกลุ่มอาชีพที่เข้มแข็งในการทำมาตรฐานอาชีพ ซึ่งเรียกชื่อต่างกัน เช่น อังกฤษ เรียกว่า Sector Skills Council ออสเตรเลีย เรียกว่า Industry Training Advisory Body ส่วนนิวซีแลนด์เรียกว่า Industry Training Organization มาตรฐานอาชีพเน้นสมรรถนะในรูปแบบผลงาน แต่เรียกต่างกันโดย อังกฤษ เรียกว่า Occupational Standards ออสเตรเลียเรียกว่า Competency Standards ส่วนนิวซีแลนด์ เรียกว่า Unit Standards การฝึกอบรมอาชีพเป็นแบบสมรรถนะฐาน สอดคล้องกับความต้องการของสถานประกอบการ ใช้ชุดการเรียนรู้ (Module/Training Package) ที่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พัฒนาจากมาตรฐานอาชีพ มีระบบเทียบโอนการเรียนรู้และประสบการณ์ ให้อิสระแก่ผู้จัดโดยอยู่ภายใต้มาตรฐานที่กำหนด มีการจัดการเรียนรู้ตลอดชีวิต มีระบบการฝึกอบรมอาชีพแบบเปิดและยืดหยุ่น

2.2.2 ระบบคุณวุฒิวิชาชีพ มาตรฐานอาชีพและการฝึกอบรมของประเทศไทย

ระบบคุณวุฒิวิชาชีพในประเทศไทยเป็นระบบที่จัดให้คุณวุฒิวิชาชีพกับผู้ผ่านการประเมินหน่วยสมรรถนะ (Unit of Competence) ได้จำนวนหนึ่งตามที่กำหนดในแต่ละคุณวุฒิ การกำหนดระดับคุณวุฒิวิชาชีพ กำหนดตามระดับความยากง่ายและความซับซ้อนของงานในแต่ละหน้าที่ โดยระดับของคุณวุฒิวิชาชีพจะกำหนดระดับต่ำให้เป็นงานที่ง่าย ปฏิบัติตามคำสั่ง ไม่ซับซ้อน ขอบเขตของงานไม่กว้าง มีความรับผิดชอบต่ำในระดับคุณวุฒิวิชาชีพขั้นสูงขึ้นไป จะเป็นงานที่มีความซับซ้อนมากขึ้น ขอบเขตของงานกว้างขึ้นมีความรับผิดชอบสูงขึ้น รับรองโดยสถาบันคุณวุฒิวิชาชีพในประเทศไทย (บุญเชิด ดิษสมาน, 2553)

2.2.2.1 สถาบันคุณวุฒิวิชาชีพประเทศไทย ในปัจจุบันประเทศไทยจัดตั้งสถาบันคุณวุฒิวิชาชีพ (TPQI: Thailand Professional Qualification Institute (Public Organization)) เป็นองค์การมหาชน ก่อตั้งขึ้นตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสถาบันคุณวุฒิวิชาชีพ พ.ศ. 2554 เพื่อเป็นการส่งเสริมหน่วยงานของรัฐในการพัฒนากำลังคนให้มีสมรรถนะตรงตามความต้องการของตลาดแรงงานมากยิ่งขึ้น อันนำไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศอย่างมีประสิทธิภาพ

ภาพที่ 2.5 สถาบันคุณวุฒิวิชาชีพประเทศไทย

ที่มา: <http://www.tpqi.go.th/contactus.php>. 2562. Online

- (1) วัตถุประสงค์การจัดตั้ง
 - (1.1) ดำเนินการศึกษาวิจัยและพัฒนาาระบบคุณวุฒิวิชาชีพ
 - (1.2) ส่งเสริมและสนับสนุนกลุ่มอาชีพหรือกลุ่มวิชาชีพในกาจัดทำ

มาตรฐานอาชีพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(1.3) ให้การรับรององค์กรที่มีหน้าที่รับรองสมรรถนะของบุคคลตามมาตรฐานอาชีพ

(1.4) เป็นศูนย์กลางข้อมูลเกี่ยวกับระบบคุณวุฒิวิชาชีพและมาตรฐานอาชีพ

(1.5) ติดตามและประเมินผลองค์กรที่มีหน้าที่รับรองสมรรถนะของบุคคลตามมาตรฐานอาชีพ รวมทั้งระบบคุณวุฒิวิชาชีพ เพื่อให้การดำเนินการเป็นไปด้วยความโปร่งใสและยุติธรรม

(1.6) ส่งเสริมและประสานความร่วมมือกับสถานศึกษาศูนย์ฝึกอบรมสถานประกอบการ หน่วยงานรัฐและเอกชนในการเผยแพร่ระบบคุณวุฒิวิชาชีพและมาตรฐานอาชีพ

(2) วิสัยทัศน์ เป็นสถาบันที่ให้การรับรองความรู้ ความเชี่ยวชาญและทักษะทางด้านวิชาชีพ โดยกำหนดระดับสมรรถนะของบุคคลให้เป็นมาตรฐานสากล เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

(3) พันธกิจ กำหนดมาตรฐานคุณวุฒิวิชาชีพเทียบกับมาตรฐานคุณวุฒิทางการศึกษาตามมาตรฐานสากล กำหนดองค์กรเพื่อรับรองสมรรถนะตามระบบคุณวุฒิวิชาชีพและติดตามประเมินผล สนับสนุนพัฒนาสมรรถนะแรงงานเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันระดับประเทศ และเป็นศูนย์กลางข้อมูลเกี่ยวกับระบบคุณวุฒิวิชาชีพและมาตรฐานอาชีพ

2.2.2.2 การพัฒนาคุณวุฒิวิชาชีพของประเทศไทย คุณวุฒิวิชาชีพไทย (Thai Vocational Qualifications, TVQ) เป็นระบบการรับรองความรู้ความสามารถ โดยออกให้เป็นคุณวุฒิแก่ผู้ประกอบอาชีพที่ผ่านการประเมินหน่วยสมรรถนะได้จำนวนหนึ่งตามที่กำหนดไว้ในแต่ละระดับคุณวุฒิ ซึ่งแนวคิดของการกำหนดระดับคุณวุฒิวิชาชีพจะกำหนดให้ระดับเริ่มต้นเป็นงานที่ง่าย ปฏิบัติตามคำสั่ง ไม่ซับซ้อน ขอบเขตงานไม่กว้าง ความรับผิดชอบต่ำ ส่วนระดับคุณวุฒิวิชาชีพที่สูงขึ้น ก็จะเป็นงานที่มีความซับซ้อนมากขึ้น ขอบเขตงานกว้างขึ้น ความรับผิดชอบสูงขึ้น จากการศึกษาวิจัยระบบคุณวุฒิของประเทศอังกฤษ ออสเตรเลีย ฝรั่งเศส และอื่นๆ ในขณะนี้มีผลการวิจัยของนักศึกษาปริญญาเอกทดลองจัดทำไว้โดยแบ่งเป็น 7 ระดับดังต่อไปนี้ (ชนะ, 2548)

(1) TVQ 1 มีทักษะพื้นฐาน

(2) TVQ 2 มีทักษะเฉพาะทางง่ายๆ อย่างเดียวไม่ต้องใช้ความรู้มาก

(3) TVQ 3 ทำงานประจำง่ายๆ และงานไม่ประจำบ้าง ประยุกต์ใช้ความรู้ในการเป็นหัวหน้างาน

(4) TVQ 4 ทำงานประจำและไม่ประจำมากขึ้น ใช้ความรู้ทักษะมากขึ้น ทำงานเป็นทีมพัฒนาตัวเองได้ เป็นผู้บริหารระดับล่าง เป็นนักเทคนิค

(5) TVQ 5 ควบคุมงานได้ ส่งเสริมการพัฒนาคนอย่างต่อเนื่อง เป็นผู้บริหารระดับกลางเป็นนักเทคโนโลยี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(6) TVQ 6 ระดับมืออาชีพ เป็นผู้เชี่ยวชาญและเป็นผู้บริหารระดับสูง

(7) TVQ 7 ผู้เชี่ยวชาญพิเศษ ผู้บริหารระดับอาวุโส

ต่อมาได้ปรับปรุงกรอบคุณวุฒิวิชาชีพ และตัวบ่งชี้ สำหรับประเทศไทยเป็น 8 ระดับดังต่อไปนี้ (กสิภาร, 2551)

พื้นฐาน

(1) ระดับ 1 มีกรอบคุณวุฒิวิชาชีพ และตัวบ่งชี้ดังนี้

(1.1) การสื่อสารพื้นฐาน อ่าน เขียน ฟัง พูด

(1.2) คำนวณประยุกต์พื้นฐานได้

(1.3) สามารถทำงานประจำตามคำสั่ง และคำแนะนำโดยใช้ทักษะ

(2) ระดับ 2 มีกรอบคุณวุฒิวิชาชีพ และตัวบ่งชี้ดังนี้

(2.1) มีความรู้ความเข้าใจ มีทักษะพื้นฐานวิชาชีพเฉพาะทาง

(2.2) สามารถทำงานที่ได้รับมอบหมาย และร่วมแก้ปัญหา

(2.3) มีความสามารถใช้ ICT ได้

(3) ระดับ 3 มีกรอบคุณวุฒิวิชาชีพ และตัวบ่งชี้ดังนี้

(3.1) มีความรู้ความเข้าใจทักษะวิชาชีพ มีสมรรถนะในสาขางาน สามารถควบคุมงาน แก้ปัญหาให้คำแนะนำในสาขางานได้

(3.2) สามารถประยุกต์ใช้ทักษะวิธีการ เครื่องมือ วัสดุ และ ICT พื้นฐานในการทำงานที่ได้รับมอบหมายได้

(3.3) มีความรับผิดชอบในการปฏิบัติงานให้สำเร็จ

(3.4) สามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์เพื่อแก้ปัญหาได้ดี

(4) ระดับ 4 มีกรอบคุณวุฒิวิชาชีพ และตัวบ่งชี้ดังนี้

(4.1) มีความรู้ ความเข้าใจ และมีทักษะอย่างละเอียด มีสมรรถนะในวิชาชีพ

(4.2) สามารถสอนงานเพื่อพัฒนาทักษะในการทำงาน ควบคุม แก้ปัญหาการปฏิบัติงานเฉพาะในขอบเขตของงานที่ได้รับมอบหมายได้

(4.3) สามารถวางแผนและคาดการณ์ในการปฏิบัติงาน กำหนด รายละเอียดของงาน และบริหารจัดการงานในหน้าที่ได้

(4.4) สามารถประเมินและพัฒนางานและทำงานร่วมกับผู้อื่นได้

(5) ระดับ 5 มีกรอบคุณวุฒิวิชาชีพ และตัวบ่งชี้ดังนี้

(5.1) มีความรู้ ความเข้าใจ มีทักษะ มีสมรรถนะในวิชาชีพอย่างละเอียด

(5.2) สามารถวางแผน บริหารจัดการ และวิเคราะห์ปัญหาอย่างสร้างสรรค์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- (5.3) สามารถแก้ปัญหาที่เกิดโดยไม่คาดคิด
- (5.4) ทบทวนและพัฒนาการปฏิบัติงานของตนเองและผู้ร่วมงาน
- (6) ระดับ 6 มีรอบคอบคุณวุฒิวิชาชีพ และตัวบ่งชี้ดังนี้
- (6.1) มีความรู้ขั้นสูงในวิชาชีพที่ทำงานและศึกษาครอบคลุม เข้าใจในหลักการและทฤษฎีที่จำเป็น
- (6.2) สามารถวิเคราะห์วิจัย รอบรู้และสาธิต และสร้างนวัตกรรมเพื่อแก้ปัญหาที่ซับซ้อน และปัญหาที่เกิดขึ้นโดยไม่คาดคิด
- (6.3) เป็นผู้บริหารระดับสูงและมีความเชี่ยวชาญระดับมืออาชีพ (Professional)
- (7) ระดับ 7 มีรอบคอบคุณวุฒิวิชาชีพ และตัวบ่งชี้ดังนี้
- (7.1) เป็นผู้เชี่ยวชาญพิเศษระดับสูง มีความรู้และเชี่ยวชาญเฉพาะทาง สามารถพัฒนานวัตกรรมบูรณาการความรู้สาขาต่างๆ เพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่
- (7.2) สามารถกำหนดนโยบายขององค์กรในการปฏิบัติงาน
- (7.3) วางแผน ควบคุม และวิจัยงานระดับสูง
- (8) ระดับ 8 มีรอบคอบคุณวุฒิวิชาชีพ และตัวบ่งชี้ดังนี้
- (8.1) มีความรู้ระดับก้าวหน้าสูงสุดในสาขาที่ปฏิบัติและเชื่อมโยงกับสาขาอื่นๆ ได้
- (8.2) วิเคราะห์ สังเคราะห์ความรู้ เพื่อแก้ปัญหาที่ซับซ้อน
- (8.3) มีศักยภาพในการวิจัย การพัฒนานวัตกรรม
- (8.4) ความเป็นมืออาชีพ ซื่อสัตย์ต่ออาชีพเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

จากการศึกษาระบบคุณวุฒิวิชาชีพ มาตรฐานอาชีพและการฝึกอบรมทั้งในประเทศและต่างประเทศ สรุปได้ว่าระบบคุณวุฒิวิชาชีพ มาตรฐานอาชีพและการฝึกอบรมทั้งในประเทศและต่างประเทศมีระดับของกรอบคุณวุฒิวิชาชีพที่มีการเพิ่มขีดความสามารถของบุคคลตามลำดับความสามารถ เริ่มต้นจากความสามารถขั้นพื้นฐานบุคคลมีความรู้ ทักษะ การสื่อสารฟัง พูด อ่าน เขียน พื้นฐาน มีความรู้ความเข้าใจ มีทักษะพื้นฐานวิชาชีพเฉพาะทาง มีความรู้ความเข้าใจทักษะวิชาชีพ มีสมรรถนะในสาขางาน สามารถควบคุมงาน แก้ปัญหาให้คำแนะนำในสาขางานได้ มีความรู้ความเข้าใจ มีทักษะอย่างละเอียด มีสมรรถนะในวิชาชีพ มีความสามารถวางแผน บริหารจัดการ และวิเคราะห์ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ มีความรู้ขั้นสูงในวิชาชีพที่ทำงานและศึกษาครอบคลุม เข้าใจในหลักการและทฤษฎีที่จำเป็น มีความสามารถเป็นผู้เชี่ยวชาญพิเศษระดับสูง มีความรู้และเชี่ยวชาญเฉพาะทาง สามารถพัฒนานวัตกรรมบูรณาการความรู้สาขาต่างๆ เพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่ และ มีความรู้ระดับก้าวหน้าสูงสุดในสาขาที่ปฏิบัติและเชื่อมโยงกับสาขาอื่นๆ ได้ ตามลำดับ จากความสามารถขั้นพื้นฐานสู่ความสามารถขั้นสูง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3 คุณวุฒิวิชาชีพ อาชีพนักร้องแบบแพชั่น

อาชีพการออกแบบแฟชั่นตามที่ตั้งสถาบันคุณวุฒิวิชาชีพประเทศไทยรับรองแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ (1) สาขาวิชาชีพการออกแบบแฟชั่น อาชีพนักร้องแบบแพชั่นเครื่องแต่งกาย (2) สาขาวิชาชีพการออกแบบแฟชั่น อาชีพนักร้องแบบแพชั่นเครื่องหนัง (3) สาขาวิชาชีพการออกแบบแฟชั่น อาชีพนักร้องแบบแพชั่นเสื้อผ้า (<http://www.tpqi.go.th/home.php>) โดยแต่ละสาขาอาชีพมี รายละเอียด ดังนี้

2.3.1 สาขาวิชาชีพการออกแบบแฟชั่น อาชีพนักร้องแบบแพชั่นเครื่องแต่งกาย

2.3.1.1 คุณวุฒิวิชาชีพสาขาวิชาชีพการออกแบบแฟชั่น อาชีพนักร้องแบบแพชั่นรูปแบบการแต่งกาย ชั้น 2

(1) คุณลักษณะของผลการเรียนรู้ (Characteristics of Outcomes) บุคคลที่มีคุณสมบัติการเรียนรู้ที่พึงประสงค์ ในอาชีพนักร้องแบบแพชั่นรูปแบบการแต่งกาย จะมีหน้าที่ในการสำรวจและหาแหล่งข้อมูลแนวโน้มแฟชั่น โดยบุคคลจะต้องมีคุณลักษณะดังนี้ ระดับคุณวุฒินี้ถือเป็นบุคคลที่มีทักษะระดับฝีมือเฉพาะทาง นักร้องแบบแพชั่นรูปแบบการแต่งกายและเทคนิคในการปฏิบัติงาน มีกระบวนการทางความคิด และปฏิบัติอย่างหลากหลาย วิเคราะห์ความต้องการของผู้บริโภค มีการจัดประชุมระดับทีมงาน โดยกำหนดแนวความคิดในการออกแบบ และร่วมวางแผน สื่อสารภายในองค์กร และข้อมูลที่เกี่ยวข้อง ภายใต้การแนะนำของผู้บังคับบัญชา

(2) การเลื่อนระดับคุณวุฒิวิชาชีพ (Qualification Pathways)

(2.1) ผู้มีคุณวุฒิวิชาชีพในชั้น 2 จะต้องมีความรู้ไม่ต่ำกว่าสมรรถนะและเกณฑ์ที่กำหนด

(2.2) ผู้มีคุณวุฒิวิชาชีพในชั้น 2 สามารถเลื่อนระดับไปในระดับที่สูงขึ้นโดยสามารถเข้ารับการประเมินในระดับที่สูงกว่า

(3) กลุ่มบุคคลในอาชีพ (Target Group) ผู้ทำในกลุ่มอาชีพออกแบบแฟชั่นรูปแบบเครื่องแต่งกาย ที่มีทักษะในการปฏิบัติงานเฉพาะทาง สามารถวิเคราะห์ความต้องการของผู้บริโภค ในมุมกว้างและมีทักษะในการสื่อสารกับบุคลากรที่เกี่ยวข้อง บุคคลในอาชีพนี้ประกอบด้วย กลุ่ม ผู้ช่วย สไตลิสต์ (Assistant Stylist) และผู้ที่สนใจ

(4) หน่วยสมรรถนะ (หน่วยสมรรถนะทั้งหมดของคุณวุฒิวิชาชีพนี้)

(4.1) สื่อสารและวิเคราะห์ความต้องการของผู้บริโภคแฟชั่นรูปแบบการแต่งกาย

(4.2) วางแผนการประชุมทีมงานแพชชันรูปแบบการแต่งกาย เพื่อนำเสนอกลยุทธ์การออกแบบภายในองค์กร

(4.3) ประชุมทีมงานเพื่อวางแผนกลยุทธ์การออกแบบแพชชันรูปแบบการแต่งกาย

2.3.1.2 สาขาวิชาซีพีการออกแบบแพชชัน อาชีพนักออกแบบแพชชันรูปแบบการแต่งกาย ชั้น 3

(1) คุณลักษณะของผลการเรียนรู้ (Characteristics of Outcomes) บุคคลที่มีคุณสมบัติการเรียนรู้ที่พึงประสงค์ ในอาชีพนักออกแบบแพชชันรูปแบบการแต่งกายจะมีหน้าที่ในการสำรวจและหาแหล่งข้อมูลแนวโน้มแพชชัน โดยบุคคลจะต้องมีคุณลักษณะดังนี้ ระดับคุณวุฒินี้ ถือเป็นบุคคลที่มีทักษะทางความคิดและการปฏิบัติที่หลากหลายด้านการออกแบบรูปแบบการแต่งกาย ครอบคลุมการปฏิบัติงาน หาข้อสรุปและการตัดสินใจ วิเคราะห์และประยุกต์ใช้แนวโน้มแพชชัน ให้ตรงกับแนวคิดของแบรนด์ ติดตามแผนงานแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวข้อง โดยใช้ทฤษฎีและเทคนิคได้ด้วยตนเอง

(2) การเลื่อนระดับคุณวุฒิวิชาชีพ (Qualification Pathways)

(2.1) ผู้มีคุณวุฒิวิชาชีพในชั้น 3 จะต้องมีคุณวุฒิไม่ต่ำกว่าสมรรถนะและเกณฑ์ที่กำหนด

(2.2) ผู้มีคุณวุฒิวิชาชีพในชั้น 3 สามารถเลื่อนระดับไปในระดับที่สูงขึ้นโดยสามารถเข้ารับการประเมินในระดับที่สูงกว่า

(3) กลุ่มบุคคลในอาชีพ (Target Group) ผู้ทำงานในกลุ่มอาชีพ มีทักษะทางความคิด สามารถประยุกต์ด้านรูปแบบการแต่งกายให้เกิดความหลากหลาย วิเคราะห์และนำไปประยุกต์ใช้อย่างเหมาะสมกับแนวความคิด (concept) ของแบรนด์ มีส่วนร่วมในการตัดสินใจและสรุปแผนการจัดจำหน่าย

(4) หน่วยสมรรถนะ (หน่วยสมรรถนะทั้งหมดของคุณวุฒิวิชาชีพนี้)

(4.1) ประยุกต์ใช้ข้อมูล แนวโน้มแพชชันรูปแบบการแต่งกายในการออกแบบให้ตรงกับแนวคิดและอัตลักษณ์ของแบรนด์

(4.2) ร่วมวางแผนการออกแบบแพชชันรูปแบบการแต่งกายเพื่อจัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์เชิงพาณิชย์

2.3.1.3 สาขาวิชาซีพีการออกแบบแพชชัน อาชีพนักออกแบบแพชชันรูปแบบการแต่งกาย ชั้น 4

(1) คุณลักษณะของผลการเรียนรู้ (Characteristics of Outcomes) บุคคลที่มีคุณสมบัติการเรียนรู้ที่พึงประสงค์ ในอาชีพนักออกแบบแพชชันรูปแบบการแต่งกาย จะมีหน้าที่ในการสำรวจและหาแหล่งข้อมูลแนวโน้มแพชชัน โดยบุคคลจะต้องมีคุณลักษณะดังนี้ ระดับคุณวุฒินี้ถือเป็นบุคคลที่มีทักษะในการปฏิบัติงานที่ซับซ้อน เฉพาะเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทางด้านนักออกแบบรูปแบบการแต่งกายมากขึ้น มีส่วนร่วมในการศึกษา และวิเคราะห์กลยุทธ์ เพื่อจัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์ สามารถพัฒนานวัตกรรมและเทคโนโลยีใหม่ ๆ ร่วมกับการใช้ภาษาต่างประเทศในการปฏิบัติงาน รวบรวมข้อมูลให้เป็นระบบ เพื่อใช้ในการพัฒนาการออกแบบในครั้งต่อไป

(2) การเลื่อนระดับคุณวุฒิวิชาชีพ (Qualification Pathways)

(2.1) ผู้มีคุณวุฒิวิชาชีพในชั้น 4 จะต้องมีความรู้ไม่ต่ำกว่าสมรรถนะและเกณฑ์ที่กำหนด

(2.2) ผู้มีคุณวุฒิวิชาชีพในชั้น 4 สามารถเลื่อนระดับไปในระดับที่สูงขึ้นโดยสามารถเข้ารับการประเมินในระดับที่สูงกว่า

(3) กลุ่มบุคคลในอาชีพ (Target Group) บุคคลในกลุ่มอาชีพนี้ มีความรู้แล้วเข้าใจภาษาต่างประเทศ และศาสตร์ของแฟชั่นขั้นสูง สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการออกแบบรูปแบบเครื่องแต่งกาย ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนสร้างสรรค์นวัตกรรมเครื่องแต่งกายรูปแบบใหม่ๆ ที่สอดคล้องกับ แบรินด์ มีส่วนร่วมในการศึกษา และวิเคราะห์กลยุทธ์ เพื่อจัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์

(4) หน่วยสมรรถนะ (หน่วยสมรรถนะทั้งหมดของคุณวุฒิวิชาชีพนี้)

(4.1) กำหนดแนวความคิดในการออกแบบแฟชั่นรูปแบบการแต่งกายเชิงพาณิชย์ให้ตรงกับนโยบายขององค์กร

(4.2) นำเสนอแนวความคิดเพื่อใช้ในการออกแบบแฟชั่นรูปแบบการแต่งกายให้กับผู้ที่เกี่ยวข้อง

(4.3) ร่วมศึกษาและวิเคราะห์กลยุทธ์ การจัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์เชิงพาณิชย์ด้วยการออกแบบรูปแบบการแต่งกาย

(4.4) วิเคราะห์และจัดทำข้อมูลให้เป็นระบบเพื่อใช้ในการพัฒนาการออกแบบแฟชั่นรูปแบบการแต่งกาย

2.3.2 สาขาวิชาชีพการออกแบบแฟชั่น อาชีพนักออกแบบแฟชั่นเครื่องหนัง

2.3.2.1 คุณวุฒิวิชาชีพสาขาวิชาชีพการออกแบบแฟชั่น อาชีพนักออกแบบแฟชั่นอาชีพนักออกแบบแฟชั่นเครื่องหนัง ชั้น 1

(1) คุณลักษณะของผลการเรียนรู้ (Characteristics of Outcomes) บุคคลที่มีคุณสมบัติการเรียนรู้ที่พึงประสงค์ ในอาชีพนักออกแบบแฟชั่นเครื่องหนังจะมีหน้าที่ในการสำรวจและหาแหล่งข้อมูลแนวโน้มแฟชั่น โดยบุคคลจะต้องมีคุณลักษณะ ดังนี้ ระดับคุณวุฒินี้ถือเป็นบุคคลที่มีทักษะทางการออกแบบเครื่องหนัง ในระดับพื้นฐานทั่วไป โดยศึกษาวัตถุดิบ ที่สามารถนำมาใช้ในการออกแบบ วาดภาพต้นแบบ และรายละเอียด

ของชิ้นงาน แบบ 2 มิติ (Flat Pattern) จากการวิเคราะห์แนวโน้มนำแพชชั่น แก้ปัญหาในการปฏิบัติงาน อย่างมีข้อจำกัด โดยมีการควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิด

(2) การเลื่อนระดับคุณวุฒิวิชาชีพ (Qualification Pathways)

(2.1) ผู้มีคุณวุฒิวิชาชีพในชั้น 1 จะต้องมีความรู้ไม่ต่ำกว่าสมรรถนะและเกณฑ์ที่กำหนด

(2.2) ผู้มีคุณวุฒิวิชาชีพในชั้น 1 สามารถเลื่อนระดับไปในระดับที่สูงขึ้นโดยสามารถเข้ารับการประเมินในระดับที่สูงกว่า

(3) กลุ่มบุคคลในอาชีพ (Target Group) ผู้ทำงานในกลุ่มนักออกแบบแพชชั่นเครื่องหนังที่มีความรู้และ ทักษะ การออกแบบเบื้องต้น มีประสบการณ์ในการวาดภาพต้นแบบผลิตภัณฑ์ ด้วยมือ หรือคอมพิวเตอร์เบื้องต้น ซึ่งบุคคลในอาชีพนี้ประกอบด้วยกลุ่ม นักออกแบบปฏิบัติการ (Junior Designer) ผู้ช่วยดีไซน์เนอร์ (Assistant Designer) หรือผู้ที่สนใจด้านการออกแบบแพชชั่น

(4) หน่วยสมรรถนะ (หน่วยสมรรถนะทั้งหมดของคุณวุฒิวิชาชีพนี้)

(4.1) สืบค้นข้อมูลแนวโน้มนำแพชชั่น

(4.2) วาดภาพต้นแบบ (Prototype) และรายละเอียดชิ้นงานแบบ 2 มิติ (Flat Pattern) จากการวิเคราะห์แนวโน้มนำแพชชั่นเครื่องหนัง

2.3.2.2 คุณวุฒิวิชาชีพสาขาวิชาชีพการออกแบบแพชชั่น อาชีพนักออกแบบแพชชั่นอาชีพนักออกแบบแพชชั่นเครื่องหนัง ชั้น 2

(1) คุณลักษณะของผลการเรียนรู้ (Characteristics of Outcomes) บุคคลที่มีคุณสมบัติการเรียนรู้ที่พึงประสงค์ ในอาชีพนักออกแบบแพชชั่นเครื่องหนัง จะมีหน้าที่ในการสืบค้นข้อมูลแนวโน้มนำแพชชั่น และสื่อสารแนวความคิดในการออกแบบ โดยบุคคลจะต้องมีคุณลักษณะดังนี้ ระดับคุณวุฒินี้เป็นบุคคลที่มีทักษะและประสบการณ์ทางด้านการคิดวิเคราะห์การออกแบบเครื่องหนัง ความต้องการของผู้บริโภค สามารถสืบหาแหล่งข้อมูลแนวโน้มนำแพชชั่นเครื่องหนัง และนำเสนอแนวความคิดที่ใช้ในการออกแบบให้กับผู้ที่เกี่ยวข้อง ทางด้านการปฏิบัติงาน ภายใต้การควบคุมและแนะนำของผู้บังคับบัญชา

(2) การเลื่อนระดับคุณวุฒิวิชาชีพ (Qualification Pathways)

(2.1) ผู้มีคุณวุฒิวิชาชีพในชั้น 2 จะต้องมีความรู้ไม่ต่ำกว่าสมรรถนะและเกณฑ์ที่กำหนด

(2.2) ผู้มีคุณวุฒิวิชาชีพในชั้น 2 สามารถเลื่อนระดับไปในระดับที่สูงขึ้นโดยสามารถเข้ารับการประเมินในระดับที่สูงกว่า

(3) กลุ่มบุคคลในอาชีพ (Target Group) ผู้ทำงานในกลุ่มนักออกแบบแพชชั่นเครื่องหนังที่มีทักษะฝีมือในการสื่อสาร วิเคราะห์ความต้องการของผู้บริโภค สามารถสืบค้นและรวบรวม แนวโน้มนำแพชชั่นเพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในการนำเสนอ แนวความคิดเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ใช้ในการออกแบบซึ่งบุคคลในอาชีพนี้ประกอบด้วย กลุ่มนักออกแบบ(Designer) ผลิตภัณฑ์ เครื่องหนึ่งประเภทต่างๆ

(4) หน่วยสมรรถนะ (หน่วยสมรรถนะทั้งหมดของคุณวุฒิวชิวิชาชีพนี้)

(4.1) สื่อสารและวิเคราะห์ความต้องการของผู้บริโภคแพชชั่น เครื่องหนึ่ง

(4.2) นำเสนอแนวความคิดเพื่อใช้ในการออกแบบแพชชั่นเครื่อง หนึ่งให้กับผู้ที่เกี่ยวข้อง

(4.3) เลือกและร่วมกำหนดแนวคิดการพัฒนาวัสดุที่นำมาใช้ ในการออกแบบแพชชั่นเครื่องหนึ่ง

2.3.2.3 คุณวุฒิวชิวิชาชีพสาขาวิชาชีพการออกแบบแพชชั่น อาชีพนักออกแบบ แพชชั่นอาชีพนักออกแบบแพชชั่นเครื่องหนึ่ง ชั้น 3

(1) คุณลักษณะของผลการเรียนรู้ (Characteristics of Outcomes) บุคคลที่มีคุณสมบัติการเรียนรู้ที่พึงประสงค์ในอาชีพนักออกแบบแพชชั่นเครื่อง หนึ่ง จะมีหน้าที่ในการสำรวจวิเคราะห์ข้อมูลแนวโน้มแพชชั่นและนำมาประยุกต์ใช้ โดยบุคคล จะต้องมีความรู้คุณลักษณะดังนี้_ระดับคุณวุฒินี้ถือเป็นบุคคลที่มีทักษะระดับฝีมือเฉพาะทาง การ ออกแบบแพชชั่นเครื่องหนึ่ง และเทคนิคในการปฏิบัติงาน มีกระบวนการคิด และการปฏิบัติห ล่ากหลาย ประยุกต์ใช้แนวโน้มแพชชั่นในการออกแบบให้ตรงกับแนวคิดของแบรนด์ มีการจัด ประชุมระดับทีมงานโดยกำหนดแนวคิดในการออกแบบ และร่วมวางแผนการจัดจำหน่าย ผลิตภัณฑ์ สามารถแก้ปัญหาทางเทคนิค ควบคู่กับการใช้คู่มือและข้อมูลที่เกี่ยวข้อง ภายใต้การ แนะนำของผู้บังคับบัญชา

(2) การเลื่อนระดับคุณวุฒิวชิวิชาชีพ (Qualification Pathways)

(2.1) ผู้มีคุณวุฒิวชิวิชาชีพในชั้น 3 จะต้องมีความรู้ไม่ต่ำกว่า สมรรถนะและเกณฑ์ที่กำหนด

(2.2) ผู้มีคุณวุฒิวชิวิชาชีพในชั้น 3 สามารถเลื่อนระดับไปใน ระดับที่สูงขึ้นโดยสามารถเข้ารับการประเมินในระดับที่สูงกว่า

(3) กลุ่มบุคคลในอาชีพ (Target Group) ผู้ทำงานในกลุ่มนัก ออกแบบแพชชั่นเครื่องหนึ่งที่มีความรู้ ทักษะเฉพาะทาง เลือกใช้วัสดุได้เหมาะสมกับการ ออกแบบอย่างมีประสิทธิภาพ เข้าใจวัสดุ และเทคนิคพิเศษ สามารถ ประยุกต์ใช้แนวโน้ม แพชชั่นให้ตรงกับแนวคิดของแบรนด์ ทำงานอย่างมีระบบ และใช้เทคนิคในการแก้ปัญหาต่างๆ ในการปฏิบัติงาน ซึ่งบุคคลในกลุ่มอาชีพนี้ ประกอบด้วยกลุ่มนักออกแบบอาวุโส ดีไซน์เนอร์ (Senior Designer) ของกลุ่มผลิตภัณฑ์เครื่องหนึ่ง

(4) หน่วยสมรรถนะ (หน่วยสมรรถนะทั้งหมดของคุณวุฒิวชิวิชาชีพนี้)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(4.1) ประยุกต์ใช้ข้อมูล แนวโน้มแฟชั่นเครื่องหนังในการออกแบบให้ตรงกับแนวคิดและอัตลักษณ์ของแบรนด์

(4.2) ประชุมทีมงานเพื่อวางแผนกลยุทธ์การออกแบบแฟชั่นเครื่องหนัง

(4.3) กำหนดแนวความคิดในการออกแบบแฟชั่นเครื่องหนังเชิงพาณิชย์ให้ตรงกับนโยบายขององค์กร

(4.4) ร่วมศึกษาและวิเคราะห์กลยุทธ์ เพื่อจัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์แฟชั่นเครื่องหนังเชิงพาณิชย์

2.3.2.4 คุณวุฒิวิชาชีพสาขาวิชาชีพการออกแบบแฟชั่น อาชีพนักออกแบบแฟชั่นอาชีพนักออกแบบแฟชั่นเครื่องหนัง ชั้น 4

(1) คุณลักษณะของผลการเรียนรู้ (Characteristics of Outcomes) บุคคลที่มีคุณสมบัติการเรียนรู้ที่พึงประสงค์ ในอาชีพนักออกแบบแฟชั่นเครื่องหนัง จะมีหน้าที่ในการติดตามการออกแบบแฟชั่นเชิงพาณิชย์ โดยบุคคลจะต้องมีคุณลักษณะ ดังนี้ ระดับคุณวุฒินี้ถือเป็นบุคคลที่มีทักษะทางความคิดและการปฏิบัติที่หลากหลาย ด้านการออกแบบแฟชั่นเครื่องหนัง ครอบคลุมการปฏิบัติงาน หาข้อสรุป และการตัดสินใจวิเคราะห์ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ และทดลองสวมใส่ (Fitting) ใช้งานจริง ติดตามแผนงาน แก้ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับงานโดยใช้ทฤษฎี และเทคนิคได้ด้วยตนเอง

(2) การเลื่อนระดับคุณวุฒิวิชาชีพ (Qualification Pathways)

(2.1) ผู้มีคุณวุฒิวิชาชีพในชั้น 4 จะต้องมีคุณวุฒิไม่ต่ำกว่าสมรรถนะและเกณฑ์ที่กำหนด

(2.2) ผู้มีคุณวุฒิวิชาชีพในชั้น 4 สามารถเลื่อนระดับไปในระดับที่สูงขึ้นโดยสามารถเข้ารับการประเมินในระดับที่สูงกว่า

(3) กลุ่มบุคคลในอาชีพ (Target Group) ผู้ทำงานในกลุ่มนักออกแบบแฟชั่นเครื่องหนัง ที่มีประสบการณ์และเชี่ยวชาญในอาชีพ มีทักษะทางการสร้างผลิตภัณฑ์ต้นแบบ (Prototype) รวมทั้งการสังเคราะห์ ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ และทดลองสวมใส่ (Fitting) ใช้งานจริง กำหนดแนวคิดจากข้อมูลแนวโน้มแฟชั่น เพื่อใช้ออกแบบ และตัดสินใจหาข้อสรุปในการแก้ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับงานได้ ซึ่งบุคคลในอาชีพนี้ประกอบด้วย ผู้ชำนาญการในการออกแบบแฟชั่นเครื่องหนัง (Head Designer)

(4) หน่วยสมรรถนะ (หน่วยสมรรถนะทั้งหมดของคุณวุฒิวิชาชีพนี้)

(4.1) ติดตามการสร้างผลิตภัณฑ์ ต้นแบบ (Prototype) แฟชั่นเครื่องหนัง

(4.2) วิเคราะห์ผลิตภัณฑ์แฟชั่นเครื่องหนังต้นแบบและทดลองใช้งานจริง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(4.3) ตรวจสอบและแก้ไขผลิตภัณฑ์แพชชั่นเครื่องหนังตามใบสั่งผลิตให้ตรงกับแนวคิดการออกแบบ

(4.4) ติดตามผลการออกแบบแพชชั่นเครื่องหนังในเชิงพาณิชย์ หลังการจัดจำหน่าย

2.3.2.5 คุณวุฒิวิชาชีพสาขาวิชาชีพออกแบบแพชชั่น อาชีพนักออกแบบแพชชั่นอาชีพนักออกแบบแพชชั่นเครื่องหนัง ชั้น 5

(1) คุณลักษณะของผลการเรียนรู้ (Characteristics of Outcomes) บุคคลที่มีคุณสมบัติการเรียนรู้ที่พึงประสงค์ ในอาชีพนักออกแบบแพชชั่นเครื่องหนัง จะมีหน้าที่ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์แพชชั่น และกำหนดนโยบายการออกแบบ โดยบุคคลจะต้องมีคุณลักษณะดังนี้ ระดับคุณวุฒินี้ถือเป็นบุคคลที่มีทักษะในการปฏิบัติงานที่ซับซ้อนด้านการออกแบบแพชชั่นเครื่องหนังมากขึ้น มีส่วนร่วมในการวางแผนบริหารจัดการและกำหนดนโยบายขององค์กร วิเคราะห์ผลิตภัณฑ์ ต้นแบบเพื่อการผลิตในเชิงพาณิชย์ สามารถพัฒนานวัตกรรมและเทคโนโลยีใหม่ ๆ ร่วมกับการใช้ภาษาต่างประเทศในการปฏิบัติงาน รวบรวมข้อมูลการจัดจำหน่าย คอลเลกชัน (Collection) ที่มาจากฝ่ายการตลาด และสามารถฝึกอบรมบุคคลอื่นได้

(2) การเลื่อนระดับคุณวุฒิวิชาชีพ (Qualification Pathways)

(2.1) ผู้มีคุณวุฒิวิชาชีพในชั้น 5 จะต้องมีความรู้ไม่ต่ำกว่าสมรรถนะและเกณฑ์ที่กำหนด

(2.2) ผู้มีคุณวุฒิวิชาชีพในชั้น 5 สามารถเลื่อนระดับไปในระดับที่สูงขึ้นโดยสามารถเข้ารับการประเมินในระดับที่สูงกว่า

(3) กลุ่มบุคคลในอาชีพ (Target Group) ผู้ทำในกลุ่มผู้จัดการงานด้านออกแบบแพชชั่นเครื่องหนัง ที่มีความรู้และเชี่ยวชาญการออกแบบขั้นสูง มีส่วนร่วมในการวิเคราะห์และวางแผนการออกแบบ การบริหารกลยุทธ์การจัดจำหน่าย เชิงพาณิชย์ โดยประยุกต์ใช้เทคโนโลยีใหม่ๆ ร่วมกับการจัดจำหน่าย บุคคลในอาชีพนี้ประกอบด้วย กลุ่มการทำงาน ในระดับผู้จัดการ (Design Manager)

(4) หน่วยสมรรถนะ (หน่วยสมรรถนะทั้งหมดของคุณวุฒิวิชาชีพนี้)

(4.1) วางแผนการประชุมทีมงานแพชชั่นเครื่องหนังเพื่อนำเสนอกลยุทธ์การออกแบบภายในองค์กร

(4.2) พัฒนาผลิตภัณฑ์แพชชั่นเครื่องหนังต้นแบบเพื่อการผลิตในเชิงพาณิชย์

(4.3) วางแผนร่วมกับทีมผลิตแพชชั่นเครื่องหนังตามคอลเลกชัน (Collection)

(4.4) รวบรวมข้อมูลการจัดจำหน่ายแพชชั่นเครื่องหนังของคอลเลกชัน (Collection) ที่ผ่านมาจากฝ่ายการตลาด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(4.5) ประมวลผลการจัดจำหน่ายเพื่อพัฒนาการออกแบบคอลเลกชัน (Collection) แฟชั่นเครื่องหนังต่อไป

2.3.2.6 คุณวุฒิวิชาชีพสาขาวิชาชีพการออกแบบแฟชั่น อาชีพนักออกแบบแฟชั่นอาชีพนักออกแบบแฟชั่นเครื่องหนัง ชั้น 6

(1) คุณลักษณะของผลการเรียนรู้ (Characteristics of Outcomes) บุคคลที่มีคุณสมบัติการเรียนรู้ที่พึงประสงค์ ในอาชีพนักออกแบบแฟชั่นเครื่องหนัง จะมีหน้าที่ในการวิเคราะห์วางแผนกลยุทธ์การออกแบบ โดยบุคคลจะต้องมีคุณลักษณะดังนี้ บุคคลที่ได้รับคุณวุฒินี้ถือเป็นบุคคลที่มีทักษะในการบริหารจัดการ ด้านการออกแบบแฟชั่นเครื่องหนัง วิเคราะห์และประเมินสถานการณ์ เพื่อแก้ไขปัญหา ที่ซับซ้อน และเหตุการณ์เฉพาะหน้าได้อย่างเป็นระบบ โดยนำองค์ความรู้และทักษะจากสาขาอาชีพอื่น ๆ มาประยุกต์ใช้ในการวางแผน ประชุมเพื่อสื่อสารภายในองค์กร กำหนดนโยบาย กลยุทธ์องค์กร โดยจัดสรรทรัพยากรที่มีอยู่อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อใช้ในการพัฒนาในการออกแบบครั้งต่อไป

(2) การเลื่อนระดับคุณวุฒิวิชาชีพ (Qualification Pathways)

(2.1) ผู้มีคุณวุฒิวิชาชีพในชั้น 6 จะต้องมีความรู้ไม่ต่ำกว่าสมรรถนะและเกณฑ์ที่กำหนด

(2.2) ผู้มีคุณวุฒิวิชาชีพในชั้น 6 สามารถเลื่อนระดับไปในระดับที่สูงขึ้นโดยสามารถเข้ารับการประเมินในระดับที่สูงกว่า

(3) กลุ่มบุคคลในอาชีพ (Target Group) ผู้ทำงานในกลุ่มการจัดการด้านการออกแบบเครื่องหนังที่มีความเชี่ยวชาญพิเศษ ในการวิเคราะห์และประเมินเพื่อจัดระบบบริหารจัดการทางด้านการออกแบบ มีประสบการณ์การวางแผนกำหนดทิศทางการออกแบบ และกลยุทธ์การจัดจำหน่ายในเชิงพาณิชย์

(4) หน่วยสมรรถนะ (หน่วยสมรรถนะทั้งหมดของคุณวุฒิวิชาชีพนี้)

(4.1) ติดตามการผลิตแฟชั่นเครื่องหนังตามใบสั่งผลิต

(4.2) ร่วมวางแผนการจัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์แฟชั่นเครื่องหนัง

(4.3) วิเคราะห์และจัดทำข้อมูลให้เป็นระบบเพื่อใช้ในการ

พัฒนาการออกแบบแฟชั่นเครื่องหนังในเชิงพาณิชย์

2.3.3 สาขาวิชาชีพการออกแบบแฟชั่น อาชีพนักออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้า

2.3.3.1 คุณวุฒิวิชาชีพ สาขาวิชาชีพการออกแบบแฟชั่น อาชีพนักออกแบบแฟชั่นอาชีพนักออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้า ชั้น 1

(1) คุณลักษณะของผลการเรียนรู้ (Characteristics of Outcomes) บุคคลที่มีคุณสมบัติการเรียนรู้ที่พึงประสงค์ ในอาชีพนักออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้า จะมีหน้าที่ในการสำรวจและหาแหล่งข้อมูลแนวโน้มแฟชั่น โดยบุคคลจะต้องมีคุณลักษณะดังนี้ ระดับคุณวุฒิ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นี้เป็นบุคคลที่มีทักษะ ในการปฏิบัติงานขั้นพื้นฐานนักออกแบบแพชชั่นเสื้อผ้า โดยศึกษาวัตถุดิบที่สามารถนำมาใช้ในการออกแบบ และวาดภาพต้นแบบ และรายละเอียดชิ้นงาน แบบ 2 มิติ (Flat Pattern) จากการวิเคราะห์แนวโน้มแพชชั่น สามารถแก้ปัญหาพื้นฐานในการทำงานได้อย่างจำกัด โดยมีการควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิด

(2) การเลื่อนระดับคุณวุฒิวิชาชีพ (Qualification Pathways)

(2.1) ผู้มีคุณวุฒิวิชาชีพในชั้น 1 จะต้องมีความรู้ไม่ต่ำกว่าสมรรถนะและเกณฑ์ที่กำหนด

(2.2) ผู้มีคุณวุฒิวิชาชีพในชั้น 1 สามารถเลื่อนระดับไปในระดับที่สูงขึ้นโดยสามารถเข้ารับการประเมินในระดับที่สูงกว่า

(3) กลุ่มบุคคลในอาชีพ (Target Group) ผู้ทำงานในกลุ่มนักออกแบบแพชชั่นเสื้อผ้าที่มีความรู้และ ทักษะ การออกแบบเบื้องต้น มีประสบการณ์ในการวาดภาพต้นแบบผลิตภัณฑ์ ด้วยมือ หรือคอมพิวเตอร์เบื้องต้น ซึ่งบุคคล ในอาชีพนี้ ประกอบด้วย กลุ่ม นักออกแบบปฏิบัติการ (Junior Designer) ผู้ช่วยดีไซน์เนอร์ (Assistant Designer)

(4) หน่วยสมรรถนะ (หน่วยสมรรถนะทั้งหมดของคุณวุฒิวิชาชีพนี้)

(4.1) สืบค้นข้อมูลแนวโน้มแพชชั่น

(4.2) วาดภาพต้นแบบ (Prototype) และรายละเอียดชิ้นงานแบบ 2 มิติ (Flat Pattern) จากการวิเคราะห์แนวโน้มแพชชั่นเสื้อผ้า

2.3.3.2 คุณวุฒิวิชาชีพสาขาวิชาชีพการออกแบบแพชชั่น อาชีพนักออกแบบแพชชั่นอาชีพนักออกแบบแพชชั่นเสื้อผ้า ชั้น 2

(1) คุณลักษณะของผลการเรียนรู้ (Characteristics of Outcomes) บุคคลที่มีคุณสมบัติการเรียนรู้ที่พึงประสงค์ ในอาชีพนักออกแบบแพชชั่นเสื้อผ้า จะมีหน้าที่ในการสืบค้นข้อมูลแนวโน้มแพชชั่น และสื่อสารแนวความคิดในการออกแบบโดยบุคคลจะต้องมีคุณลักษณะดังนี้ ระดับคุณวุฒินี้เป็นบุคคลที่มีทักษะและประสบการณ์ ทางด้านการคิดวิเคราะห์ความต้องการของผู้บริโภค สามารถสืบหาแหล่งข้อมูลแนวโน้มแพชชั่น เสื้อผ้า และนำเสนอแนวความคิดเพื่อใช้ในการออกแบบ ให้กับผู้ที่เกี่ยวข้อง ทางด้านการปฏิบัติงาน ภายใต้การควบคุมและแนะนำของผู้บังคับบัญชา

(2) การเลื่อนระดับคุณวุฒิวิชาชีพ (Qualification Pathways)

(2.1) ผู้มีคุณวุฒิวิชาชีพในชั้น 2 จะต้องมีความรู้ไม่ต่ำกว่าสมรรถนะและเกณฑ์ที่กำหนด

(2.2) ผู้มีคุณวุฒิวิชาชีพในชั้น 2 สามารถเลื่อนระดับไปในระดับที่สูงขึ้นโดยสามารถเข้ารับการประเมินในระดับที่สูงกว่า

(3) กลุ่มบุคคลในอาชีพ (Target Group) ผู้ทำงานในกลุ่มนักออกแบบแพชชั่นเสื้อผ้าที่มีทักษะฝีมือในการสื่อสาร วิเคราะห์ความต้องการของผู้บริโภค เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สามารถสำรวจและรวบรวม แนวโน้มแฟชั่นเพื่อ นำมาประยุกต์ใช้ในการนำเสนอ แนวความคิดที่ใช้ในการออกแบบ ซึ่งบุคคลในอาชีพนี้ประกอบด้วย กลุ่มดีไซน์เนอร์ (Designer) ผลิตภัณ์เสื้อผ้าประเภทต่าง ๆ

(4) หน่วยสมรรถนะ (หน่วยสมรรถนะทั้งหมดของคุณวุฒิวิชาชีพนี้)

(4.1) สื่อสารและวิเคราะห์ความต้องการของผู้บริโภคแฟชั่น

เสื้อผ้า

(4.2) นำเสนอแนวความคิดเพื่อใช้ในการออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้า

ให้กับผู้ที่เกี่ยวข้อง

(4.3) เลือกและร่วมกำหนดแนวคิดการพัฒนาวัตถุดิบที่นำมาใช้

ในการออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้า

2.3.3.3 คุณวุฒิวิชาชีพสาขาวิชาชีพการออกแบบแฟชั่น อาชีพนักออกแบบแฟชั่นอาชีพนักออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้า ชั้น 3

(1) คุณลักษณะของผลการเรียนรู้ (Characteristics of Outcomes) บุคคลที่มีคุณสมบัติการเรียนรู้ที่พึงประสงค์ ในอาชีพนักออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้า จะมีหน้าที่ในการสำรวจและหาแหล่งข้อมูลแนวโน้มแฟชั่น นำมาประยุกต์ใช้ โดยบุคคลจะต้องมีคุณลักษณะดังนี้ ระดับคุณวุฒินี้ ถือเป็นบุคคลที่มีทักษะฝีมือเฉพาะทาง การออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้า และเทคนิคในการปฏิบัติงาน มีกระบวนการทางความคิด และปฏิบัติ อย่างหลากหลาย ประยุกต์ใช้แนวโน้มแฟชั่นในการออกแบบ ให้ตรงกับแนวความคิดของแบรนด์ มีการจัดประชุมทีมงานโดยกำหนดแนวความคิดในการออกแบบ และร่วมวางแผนการจัดจำหน่าย ผลิตภัณ์ สามารถแก้ปัญหาทางเทคนิค ควบคู่กับการใช้คู่มือ และข้อมูล ที่เกี่ยวข้องภายใต้การแนะนำของผู้บังคับบัญชา

(2) การเลื่อนระดับคุณวุฒิวิชาชีพ (Qualification Pathways)

(2.1) ผู้มีคุณวุฒิวิชาชีพในชั้น 3 จะต้องมีความรู้ไม่ต่ำกว่าสมรรถนะและเกณฑ์ที่กำหนด

(2.2) ผู้มีคุณวุฒิวิชาชีพในชั้น 3 สามารถเลื่อนระดับไปในระดับที่สูงขึ้นโดยสามารถเข้ารับการประเมินในระดับที่สูงกว่า

(3) กลุ่มบุคคลในอาชีพ (Target Group) ผู้ทำงานในกลุ่มนักออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้าที่มีความรู้ หรือข้อมูลแนวโน้มแฟชั่น ทักษะเฉพาะทาง ด้านการออกแบบ เลือกใช้วัตถุดิบ กำหนดแนวคิดด้านการออกแบบได้เหมาะสมกับแนวคิดของแบรนด์ ทำงานเป็นทีมอย่างมีระบบ และใช้เทคนิคในการแก้ปัญหาต่าง ๆ รวมถึงแผนการจัดจำหน่าย ผลิตภัณ์ ซึ่งบุคคลในกลุ่มอาชีพนี้ ประกอบด้วยกลุ่ม นักออกแบบอาวุโส (Senior Designer) ของกลุ่มผลิตภัณ์เสื้อผ้า

(4) หน่วยสมรรถนะ (หน่วยสมรรถนะทั้งหมดของคุณวุฒิวิชาชีพนี้)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(4.1) ประยุกต์ใช้ข้อมูล แนวโน้มแฟชั่นเสื้อผ้าในการออกแบบให้ตรงกับแนวคิดและอัตลักษณ์ของแบรนด์

(4.2) ประชุมทีมงานเพื่อวางแผนกลยุทธ์การออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้า

(4.3) กำหนดแนวความคิดในการออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้าเชิงพาณิชย์ให้ตรงกับนโยบายขององค์กร

(4.4) ร่วมศึกษาและวิเคราะห์กลยุทธ์ เพื่อจัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์แฟชั่นเสื้อผ้าเชิงพาณิชย์

2.3.3.4 คุณวุฒิวิชาชีพสาขาวิชาชีพการออกแบบแฟชั่น อาชีพนักออกแบบแฟชั่นอาชีพนักออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้า ชั้น 4

(1) คุณลักษณะของผลการเรียนรู้ (Characteristics of Outcomes) บุคคลที่มีคุณสมบัติการเรียนรู้ที่พึงประสงค์ ในอาชีพนักออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้า จะมีหน้าที่ในการติดตามการออกแบบแฟชั่นเชิงพาณิชย์ โดยบุคคลจะต้องมีคุณลักษณะดังนี้ ระดับคุณวุฒินี้ ถือเป็นบุคคลที่มี กระบวนการความคิดและการปฏิบัติที่หลากหลาย ด้านการออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้า ครอบคลุมการปฏิบัติงาน หาข้อสรุปและตัดสินใจวิเคราะห์ ผลิตภัณฑ์ต้นแบบและทดลองสวมใส่ (Fitting) ติดตามการผลิตตามแผนงาน แก้ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับงาน โดยใช้ทฤษฎี และเทคนิคได้ด้วยตนเอง

(2) การเลื่อนระดับคุณวุฒิวิชาชีพ (Qualification Pathways)

(2.1) ผู้มีคุณวุฒิวิชาชีพในชั้น 4 จะต้องมีคุณวุฒิไม่ต่ำกว่าสมรรถนะและเกณฑ์ที่กำหนด

(2.2) ผู้มีคุณวุฒิวิชาชีพในชั้น 4 สามารถเลื่อนระดับไปในระดับที่สูงขึ้นโดยสามารถเข้ารับการประเมินในระดับที่สูงกว่า

(3) กลุ่มบุคคลในอาชีพ (Target Group) ผู้ทำงานในกลุ่มนักออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้าที่มีประสบการณ์และเชี่ยวชาญในอาชีพ มีทักษะด้านการสร้างผลิตภัณฑ์ (Prototype) รวมถึงการวิเคราะห์ผลิตภัณฑ์ และทดลองสวมใส่ (Fitting) ติดตามการผลิตตามแผนงาน และหาข้อสรุปในการแก้ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับงาน วิเคราะห์กลยุทธ์การจำหน่ายผลิตภัณฑ์ และติดตามผลการออกแบบในเชิงพาณิชย์ ซึ่งบุคคลในอาชีพนี้ประกอบด้วยผู้ชำนาญการในการออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้า (Head Designer)

(4) หน่วยสมรรถนะ (หน่วยสมรรถนะทั้งหมดของคุณวุฒิวิชาชีพนี้)

(4.1) ติดตามการสร้างผลิตภัณฑ์ ต้นแบบ (Prototype) แฟชั่นเสื้อผ้า

(4.2) วิเคราะห์ผลิตภัณฑ์แฟชั่นเสื้อผ้าต้นแบบและทดลองสวมใส่ (Fitting)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- (4.3) ติดตามการผลิตแพชชั่นเสื้อผ้าตามใบสั่งผลิต
- (4.4) ร่วมวางแผนการจัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์แพชชั่นเสื้อผ้า
- (4.5) ติดตามผลการออกแบบแพชชั่นเสื้อผ้าในเชิงพาณิชย์หลัง

การจัดจำหน่าย

2.3.3.5 คุณวุฒิวิชาชีพสาขาวิชาชีพการออกแบบแพชชั่น อาชีพนักออกแบบแพชชั่นอาชีพนักออกแบบแพชชั่นเสื้อผ้า ชั้น 5

(1) คุณลักษณะของผลการเรียนรู้ (Characteristics of Outcomes) บุคคลที่มีคุณสมบัติการเรียนรู้ที่พึงประสงค์ ในอาชีพนักออกแบบแพชชั่นเสื้อผ้า จะมีหน้าที่ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์แพชชั่นและกำหนดนโยบายการออกแบบโดยบุคคลจะต้องมีคุณลักษณะดังนี้ ระดับคุณวุฒินี้ ถือเป็นบุคคลที่มีทักษะในการปฏิบัติงานที่ซับซ้อน ทางด้านการออกแบบแพชชั่นเสื้อผ้า มากขึ้น มีส่วนร่วมในการบริหารจัดการและกำหนดนโยบายขององค์กร วิเคราะห์ผลิตภัณฑ์ต้นแบบในเชิงพาณิชย์ สามารถพัฒนา นวัตกรรมและเทคโนโลยีใหม่ ๆ ร่วมกับการใช้ภาษาต่างประเทศในการปฏิบัติงาน รวบรวมข้อมูลในการจัดจำหน่ายคอลเลคชั่น (Collection) ที่มาจากฝ่ายการตลาด และสามารถฝึกอบรมคนอื่นได้

(2) การเลื่อนระดับคุณวุฒิวิชาชีพ (Qualification Pathways)

(2.1) ผู้มีคุณวุฒิวิชาชีพในชั้น 5 จะต้องมีความรู้ไม่ต่ำกว่าสมรรถนะและเกณฑ์ที่กำหนด

(2.2) ผู้มีคุณวุฒิวิชาชีพในชั้น 5 สามารถเลื่อนระดับไปในระดับที่สูงขึ้นโดยสามารถเข้ารับการประเมินในระดับที่สูงกว่า

(3) กลุ่มบุคคลในอาชีพ (Target Group) ผู้ทำในกลุ่มผู้จัดการงานด้านออกแบบแพชชั่นเสื้อผ้า ที่มีความรู้และเชี่ยวชาญการออกแบบขั้นสูง มีส่วนร่วมในการวิเคราะห์และวางแผนการออกแบบ การบริหารการจัดจำหน่าย เชิงพาณิชย์ บุคคลในอาชีพนี้ประกอบด้วย กลุ่มการทำงานในระดับผู้จัดการ (Design Manager)

(4) หน่วยสมรรถนะ (หน่วยสมรรถนะทั้งหมดของคุณวุฒิวิชาชีพนี้)

(4.1) พัฒนาผลิตภัณฑ์แพชชั่นเสื้อผ้า ต้นแบบ เพื่อการผลิตในเชิงพาณิชย์

(4.2) ตรวจสอบและแก้ไขผลิตภัณฑ์แพชชั่นเสื้อผ้าตามใบสั่งผลิตให้ตรงกับแนวคิดการออกแบบ

(4.3) รวบรวมข้อมูลการจัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์แพชชั่นเสื้อผ้าของคอลเลคชั่น (Collection) ที่ผ่านมาจากฝ่ายการตลาด

(4.4) ประมวลผลการจัดจำหน่ายเพื่อพัฒนาการออกแบบคอลเลคชั่น (Collection) แพชชั่นเสื้อผ้าต่อไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3.3.6 คุณวุฒิวิชาชีพสาขาวิชาชีพการออกแบบแฟชั่น อาชีพนักออกแบบแฟชั่นอาชีพนักออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้า ชั้น 6

(1) คุณลักษณะของผลการเรียนรู้ (Characteristics of Outcomes)

บุคคลที่มีคุณสมบัติการเรียนรู้ที่พึงประสงค์ ในอาชีพนักออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้า จะมีหน้าที่ในการวิเคราะห์วางแผนกลยุทธ์การออกแบบ โดยบุคคลจะต้องมีคุณลักษณะดังนี้ บุคคลที่ได้รับคุณวุฒินี้ถือเป็นบุคคลที่มีทักษะในการบริหารจัดการ ทางด้านการออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้า วิเคราะห์และประเมินสถานการณ์ เพื่อแก้ไขปัญหาที่ซับซ้อนและเหตุการณ์เฉพาะหน้าได้อย่างเป็นระบบ โดยนำองค์ความรู้และทักษะจากสาขาอาชีพอื่น ๆ มาประยุกต์ใช้ในการวางแผนประชุม เพื่อสื่อสารภายในองค์กร กำหนดนโยบาย กลยุทธ์ขององค์กร โดยการจัดสรรทรัพยากรที่มีอยู่อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อใช้ในการพัฒนาการออกแบบในครั้งต่อไป

(2) การเลื่อนระดับคุณวุฒิวิชาชีพ (Qualification Pathways)

(2.1) ผู้มีคุณวุฒิวิชาชีพในชั้น 6 จะต้องมีความรู้ไม่ต่ำกว่าสมรรถนะและเกณฑ์ที่กำหนด

(2.2) ผู้มีคุณวุฒิวิชาชีพในชั้น 6 สามารถเลื่อนระดับไปในระดับที่สูงขึ้นโดยสามารถเข้ารับการประเมินในระดับที่สูงกว่า

(3) กลุ่มบุคคลในอาชีพ (Target Group) ผู้ทำงานในกลุ่มการจัดการด้านการออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้าที่มีความเชี่ยวชาญพิเศษ ในการวิเคราะห์และประเมินเพื่อจัดระบบบริหารจัดการทางด้านการออกแบบ มีประสบการณ์การวางแผนกำหนดทิศทางการออกแบบ และกลยุทธ์การจัดจำหน่ายในเชิงพาณิชย์

(4) หน่วยสมรรถนะ (หน่วยสมรรถนะทั้งหมดของคุณวุฒิวิชาชีพนี้)

(4.1) วางแผนการประชุมทีมงานแฟชั่นเสื้อผ้าเพื่อนำเสนอกลยุทธ์การออกแบบภายในองค์กร

(4.2) วางแผนร่วมกับทีมผลิตแฟชั่นเสื้อผ้าตามคอลเลกชัน (Collection)

(4.3) วิเคราะห์และจัดทำข้อมูลให้เป็นระบบเพื่อใช้ในการพัฒนาการออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้าในเชิงพาณิชย์

จากการศึกษาข้อมูลคุณวุฒิวิชาชีพ อาชีพนักออกแบบแฟชั่น ผู้วิจัยนำข้อมูลคุณวุฒิวิชาชีพการออกแบบแฟชั่น อาชีพนักออกแบบแฟชั่นเครื่องแต่งกาย และคุณวุฒิวิชาชีพการออกแบบแฟชั่น อาชีพนักออกแบบแฟชั่นเสื้อผ้า มาวิเคราะห์เป็นข้อคำถามในการสร้างเครื่องมือแบบประเมินความต้องการจำเป็นสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงปริมาณเพื่อหาความต้องการจำเป็นในการสร้างแนวทางการพัฒนา

สมรรถนะนักออกแบบของบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่น โดยแบ่งสมรรถนะนักออกแบบเป็น 3 ด้านใหญ่ ได้แก่ สมรรถนะด้านความรู้ สมรรถนะด้านทักษะ และสมรรถนะด้านคุณลักษณะ

2.4 ความต้องการจำเป็น

2.4.1 ความหมายของความต้องการจำเป็น

มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายของความต้องการจำเป็นไว้หลายท่าน ดังนี้

2.4.1.1 Stufflebeam and Others (1985: 6-7) กล่าวว่า ความต้องการจำเป็น หมายถึง สิ่งที่ต้องได้รับการตอบสนองหรือก่อให้เกิดประโยชน์เมื่อได้รับการตอบสนอง โดยจำแนกความต้องการจำเป็นตามมุมมองที่แตกต่างกันได้ดังนี้

(1) มุมมองของความแตกต่าง (Discrepancy View) เป็นความต้องการจำเป็นที่กล่าวถึงความแตกต่างระหว่างการกระทำหรือผลการปฏิบัติงานที่ต้องการ กับการกระทำหรือผลการปฏิบัติงานที่สังเกตได้จากการปฏิบัติจริง

(2) มุมมองของความเป็นประชาธิปไตย (Democratic View) เป็นความต้องการจำเป็นที่กล่าวถึงความปรารถนาหรือความต้องการของคนส่วนใหญ่ ซึ่งถือว่าเป็นกลุ่มอ้างอิงที่เชื่อถือได้

(3) มุมมองของการวิเคราะห์ (Analytic View) เป็นความต้องการจำเป็นที่กล่าวถึงสารสนเทศของสิ่งหนึ่งสิ่งใดในหน่วยงานที่บุคลากรผู้มีความสามารถได้พิจารณาลงความเห็นว่ามีความสำคัญต่อหน่วยงานและจะทำให้เกิดการพัฒนาในหน่วยงาน

(4) มุมมองของการวินิจฉัย (Diagnostic View) เป็นความต้องการจำเป็นที่กล่าวถึงสิ่งที่คุณค่าได้พิจารณาแล้วว่ามีควมบกพร่องหรือขาดหายไป และพิสูจน์ได้ว่าสิ่งที่ขาดหายไปนั้นจะทำให้เกิดความเสียหายต่อหน่วยงาน

2.4.1.2 Mckillip (1987: 10) กล่าวว่า ความต้องการจำเป็น หมายถึง การตัดสินคุณค่าของกลุ่มบุคคลใดบุคคลหนึ่งเกี่ยวกับปัญหาที่พบ และพยายามหาหนทางในการแก้ปัญหา ความหมายดังกล่าวจะเกี่ยวข้องกับ 4 ลักษณะ คือ

- (1) เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคุณค่าซึ่งแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล
- (2) เป็นเรื่องเฉพาะของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง
- (3) เป็นเรื่องที่อยู่ในรูปแบบของปัญหาเมื่อผลผลิตไม่เพียงพอ
- (4) เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจหรือการพิจารณาหาหนทางใน

การแก้ปัญหา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4.1.3 Barrow and Milburn (1990: 222-224) กล่าวว่า ความต้องการจำเป็น หมายถึง บางสิ่งบางอย่างที่อาจขาดแคลนหรืออาจจะไม่ขาดแคลนแต่จำเป็นสำหรับวัตถุประสงค์ที่ต้องการบางอย่าง

2.4.1.4 Witkin and Altschuld (1995: 4) กล่าวว่า ความต้องการจำเป็น คือ ความแตกต่างหรือช่องว่าง ระหว่างสิ่งที่เป็นอยู่หรือสภาพที่เกิดขึ้นในปัจจุบันและสิ่งที่ควรจะเป็นหรือสภาพที่พึงปรารถนา

2.4.1.5 Reviere and Others (1996: 219) กล่าวว่า ความต้องการจำเป็น เป็น ช่องว่างระหว่างสภาพการณ์ที่เป็นจริงและที่เป็นอุดมคติ ซึ่งเป็นที่รับรู้ทั้งของค่านิยมในชุมชนและยอมรับให้มีการเปลี่ยนแปลงได้

2.4.1.5 Kaufman. (2000: 47) กล่าวว่า ความต้องการจำเป็น คือผลต่าง (Gap) ระหว่างผลที่เกิดขึ้นในปัจจุบันและผลที่ต้องการ

2.4.1.6 สุวิมล ว่องวานิช (2558 : 2) กล่าวว่า ความต้องการจำเป็น เป็นความแตกต่างระหว่างสิ่งที่มุ่งหวังหรือสิ่งที่ต้องการ กับสิ่งที่เป็นจริงในปัจจุบัน โดยความแตกต่างที่เกิดขึ้นจะบอกสภาพปัญหาที่เป็นอยู่

2.4.1.7 มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2546: 5) กล่าวว่า ความต้องการจำเป็น คือสภาพความแตกต่างของสิ่งที่เป็นอยู่กับสิ่งที่ควรจะเป็น โดยความแตกต่างที่เกิดขึ้นจำเป็นต้องได้รับการตอบสนองหรือดำเนินการแก้ไขเพื่อให้ความต่างนั้นหมดไป

2.4.1.8 ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2556: 107) กล่าวว่า ความต้องการจำเป็น เป็นสิ่งที่ต้องได้รับการแก้ไข เนื่องจากยังไม่สามารถกระทำให้สำเร็จตามที่ควรจะเป็นได้

จากการศึกษาความหมายของความต้องการจำเป็น สรุปได้ว่า ความต้องการจำเป็น หมายถึง ความแตกต่างหรือช่องว่างของสภาพที่เกิดขึ้นจริงในปัจจุบันกับสภาพที่คาดหวัง ซึ่งเป็นสิ่งที่จำเป็นต้องได้รับการแก้ไข ปรับปรุงเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้ที่เกี่ยวข้อง

2.4.2 การประเมินความต้องการจำเป็น

มีผู้ได้ให้คำจำกัดความของการประเมินความต้องการจำเป็นเอาไว้หลายท่าน ดังนี้

2.4.2.1 Kaufman and English (1981: 8) กล่าวว่า การประเมินความต้องการจำเป็น เป็นกระบวนการที่เป็นทางการซึ่งกำหนดช่องว่างระหว่างผลผลิตหรือผลลัพธ์ในปัจจุบัน กับผลลัพธ์หรือผลผลิตที่เป็นที่ต้องการ และจัดช่องว่างระหว่างผลผลิตหรือผลลัพธ์ในปัจจุบันกับผลลัพธ์หรือผลผลิตที่เป็นที่ต้องการ และจัดช่องว่างเหล่านี้ตามลำดับความสำคัญและเลือกสิ่งที่เห็นว่าสำคัญที่สุดเพื่อแก้ไขปัญหา

2.4.2.2 Witkin and Altschuld (1995: 10) กล่าวว่า การประเมินความต้องการจำเป็น เป็นกระบวนการที่เป็นระบบ เพื่อจัดเรียงลำดับความสำคัญก่อนหลัง และการตัดสินใจเกี่ยวกับแผนการดำเนินการและการจัดสรรทรัพยากร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4.2.3 มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2546: 6) กล่าวว่า การประเมินความต้องการจำเป็น หมายถึงกระบวนการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างสิ่งที่ควรจะเป็นและสิ่งที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน หากมีความขัดแย้งระหว่างความแตกต่างที่พบก็จะชี้ให้เห็นถึงปัญหาที่เกิดขึ้น

2.4.2.4 สุวิมล ว่องวานิช (2558: 62) กล่าวว่า การประเมินความต้องการจำเป็น เป็นกระบวนการประเมินเพื่อกำหนดความแตกต่างของสภาพที่เกิดขึ้นกับสภาพที่ควรจะเป็น โดยระบุสิ่งที่ต้องการให้เกิดว่ามีลักษณะเช่นใด และประเมินสิ่งที่เกิดขึ้นจริงว่ามีลักษณะเช่นใด จากนั้นนำผลลัพธ์ที่ได้มาวิเคราะห์ประเมินสิ่งที่เกิดขึ้นจริงว่าสมควรเปลี่ยนแปลงอะไรบ้าง การประเมินความต้องการจำเป็นทำให้ได้ข้อมูลที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงกระบวนการจัดการศึกษาหรือการเปลี่ยนแปลงผลที่เกิดขึ้นปลายทาง การเปลี่ยนแปลงอันเนื่องมาจากการประเมินความต้องการจำเป็น จึงเป็นการเปลี่ยนแปลงในเชิงสร้างสรรค์และเป็นการเปลี่ยนแปลงทางบวก

2.4.2.5 ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2556: 107) กล่าวว่า การประเมินความต้องการจำเป็นเป็นกระบวนการประเมินสภาพปัญหา เพื่อนำมาซึ่งการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรหรือโครงการต่าง ๆ

จากการศึกษาการประเมินความต้องการจำเป็นสรุปได้ว่า การประเมินความต้องการจำเป็น หมายถึง กระบวนการที่เป็นระบบในการหาความแตกต่างระหว่างสภาพที่เกิดขึ้นจริงในปัจจุบันกับสภาพที่คาดหวัง เพื่อให้ได้ข้อมูลที่บ่งบอกถึงสภาพปัญหาที่เกิดขึ้น และนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงปรับปรุงหลักสูตรหรือกิจกรรมต่าง ๆ ให้ดีขึ้น

2.4.3 จุดมุ่งหมายของการประเมินความต้องการจำเป็น

2.4.3.1 Witkin and Altschuld. (1995: 10) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการประเมินความต้องการจำเป็นเอาไว้ว่า เป็นการดำเนินการเพื่อมุ่งพัฒนาและปรับปรุงโปรแกรมการบริหารโครงสร้างขององค์กร และการดำเนินการขององค์กรให้ดีขึ้น

2.4.3.2 สุวิมล ว่องวานิช (2558: 14) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการประเมินความต้องการจำเป็นเอาไว้ว่า คือความพยายามให้ได้ข้อมูลที่ช่วยเสริมการวางแผนในการดำเนินงาน ทำให้การพัฒนากิจกรรมหรือการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ สอดคล้องกับสภาพที่เกิดขึ้นจริง

2.4.3.3 ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2556: 108) ได้กล่าวว่า การประเมินความต้องการจำเป็นมีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์ ตรวจสอบให้ได้ข้อมูลที่เป็นความต้องการที่แท้จริงของหน่วยงาน องค์กร หรือบุคคล เพื่อนำไปใช้เป็นข้อสนเทศในการวางแผน การบริหารจัดการให้สัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมาย

จากการศึกษาจุดมุ่งหมายของการประเมินความต้องการจำเป็นสรุปได้ว่า การประเมินความต้องการจำเป็นมีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์และตรวจสอบข้อมูลที่เป็นความต้องการจำเป็น เพื่อนำมาใช้ในการวางแผน ปรับปรุง ออกแบบ และแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นให้หมดไป

2.4.4 ความสำคัญของการประเมินความต้องการจำเป็น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การประเมินความต้องการจำเป็นมีความสำคัญอย่างมากต่อการดำเนินกิจกรรมขององค์กร ซึ่งทุกหน่วยงานก็จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องประเมินความต้องการจำเป็น เพื่อนำไปสู่การพัฒนาองค์กรให้ดียิ่งขึ้น

2.4.4.1 มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2546: 8-9) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการประเมินความต้องการจำเป็นเอาไว้ ดังนี้

- (1) ทำให้ทราบปัญหาที่ต้องการแก้ไขตามลำดับความสำคัญ อันจะนำไปสู่การกำหนดจุดมุ่งหมายของการดำเนินงาน
- (2) ช่วยในการตัดสินใจเลือกทางเลือกในการแก้ปัญหาให้มีความสอดคล้องกับความต้องการของผู้ที่เกี่ยวข้อง
- (3) ช่วยลดการสูญเปล่าของงบประมาณ ทรัพยากร กำลังคนและเวลา
- (4) เป็นแนวทางในการวางแผน และนำแผนงานมาใช้เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการกำหนดทิศทางในการดำเนินงานและการบริหารต่อไป
- (5) เป็นแนวทางในการพัฒนาปรับปรุงองค์กรและหน่วยงาน
- (6) ช่วยให้สามารถปฏิบัติหรือดำเนินการได้สอดคล้องตามความต้องการ
- (7) ช่วยระบุปัญหาที่แท้จริง ทำให้สามารถแก้ปัญหาได้ตรงจุด
- (8) ช่วยทำให้โครงการหรือหลักสูตรนั้นน่าเชื่อถือและเป็นไปได้สูง และส่งผลให้ได้รับการสนับสนุนเรื่องงบประมาณ
- (9) ช่วยในการกำหนดจุดมุ่งหมายในการพัฒนาหลักสูตรที่ชัดเจน
- (10) เป็นการวิเคราะห์แยกแยะปัญหาชัดเจน ช่วยให้กำหนดวิธีการหรือรูปแบบการพัฒนาที่ถูกต้อง
- (11) เป็นการใช่วิธีการทางวิทยาศาสตร์มาช่วยในการแก้ปัญหาแทนการลองผิดลองถูก หรือการกระทำโดยที่ไม่มีหลักเกณฑ์
- (12) ช่วยให้หน่วยงานประหยัดค่าใช้จ่ายและลดการสูญเสียในระยะยาว

2.4.4.2 สุวิมล ว่องวานิช (2558 : 28-30) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการประเมินความต้องการจำเป็นที่เป็นประโยชน์ต่อหน่วยงาน ดังนี้

- (1) การประเมินความต้องการจำเป็น เป็นเครื่องมือบริหารที่มีประสิทธิภาพ ทำให้สามารถกำหนดแผนงานที่สอดคล้องกับความต้องการของหน่วยงาน ป้องกันการสูญเสียทรัพยากรกับการดำเนินงานที่ไม่ได้ผ่านการวิเคราะห์การดำเนินงานอย่างแท้จริง
- (2) ผลที่ได้จากการประเมินความต้องการจำเป็น เป็นข้อมูลที่สะท้อนภาพบริบทที่เกิดขึ้นของหน่วยงาน ข้อมูลดังกล่าวเป็นพื้นฐานสำคัญที่นำไปสู่การวางแผน การกำหนดแนวทางการพัฒนาองค์กรให้สอดคล้องกับสภาพที่เกิดขึ้น และสนองความต้องการขององค์กร นอกจากนี้ ข้อมูลที่ได้จากการประเมินความต้องการจำเป็นยังสามารถใช้เป็นหลักเทียบในการดำเนินงาน นำมา

ช่วยกำหนดวัตถุประสงค์ของการดำเนินงานให้มีความชัดเจน และมั่นใจได้ว่าวัตถุประสงค์ดังกล่าว สอดคล้องกับความต้องการขององค์กรนั้นอย่างแท้จริง

(3) จากการศึกษาความต้องการจำเป็น จะเห็นว่าเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้น ในทุกขั้นตอนของการดำเนินงานที่นำไปสู่การพัฒนาองค์กรตั้งแต่ขั้นต้นแรก ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของ การปฏิบัติงานและการพัฒนาโครงการ การศึกษาความต้องการจำเป็นจะช่วยกำหนดเป้าหมายของ องค์กรที่แสดงความต้องการจำเป็นขององค์กรที่ชัดเจน ช่วยในการปฏิบัติงานให้เป็นไปตามแผนที่ กำหนด และช่วยกระตุ้นให้เกิดผลกระทบจากโครงการ ทำให้การพัฒนาการศึกษาได้รับการชี้แนวทาง จากฐานข้อมูลที่มีอยู่ ทำให้สามารถวัดการเปลี่ยนแปลงของการปฏิบัติงานในช่วงเวลาหนึ่ง

จากการศึกษาความสำคัญของการประเมินความต้องการจำเป็น สรุปได้ว่าการประเมิน ความต้องการจำเป็นมีความสำคัญต่อการปรับปรุง เปลี่ยนแปลงหรือพัฒนากระบวนการทำงานหรือ องค์กรให้ดีขึ้น โดยใช้ข้อมูลที่ได้มาจากกระบวนการที่มีขั้นตอน มีความน่าเชื่อถือและตรวจสอบได้มา เป็นพื้นฐานในการวางแผนและการดำเนินงาน ช่วยให้การพัฒนาทำได้ตรงกับความต้องการของ องค์กรนั้นอย่างแท้จริง

2.4.5 ประเภทของความต้องการจำเป็น

มีนักการศึกษาได้จัดประเภทของความต้องการจำเป็นหรือการประเมินความต้องการจำเป็น เอาไว้หลายท่าน ดังนี้

2.4.5.1 Kaufman and English (1981: 66-67) ได้แบ่งประเภทของการประเมิน ความต้องการจำเป็นเอาไว้ 2 ประเภท คือ ความต้องการจำเป็นภายในและความต้องการจำเป็น ภายนอก

(1) ความต้องการจำเป็นภายใน เป็นการวิเคราะห์ ติความต้องการจำเป็น เพื่อศึกษา จัดลำดับ คัดเลือกความต้องการจำเป็นในขอบเขตขององค์กร

(2) ความต้องการจำเป็นภายนอก เป็นการศึกษาความต้องการจำเป็นที่ มุ่งหวังจะให้ได้ความต้องการจำเป็นที่เป็นประโยชน์ต่อองค์กรทั้งในปัจจุบันและในอนาคตต่อองค์กร และสังคมโดยรวม

2.4.5.2 Witkin and Altschuld (1995: 10) ได้แบ่งประเภทของการประเมินความ ต้องการจำเป็นตามระดับความต้องการออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

(1) ระดับที่ 1 ระดับปฐมภูมิ เป็นการศึกษาความต้องการจำเป็นของกลุ่ม ผู้รับบริการ เช่น นักเรียน ลูกค้า คนไข้ ผู้ใช้ข้อมูล ผู้แลกเปลี่ยน เป็นต้น

(2) ระดับที่ 2 ระดับทุติยภูมิ เป็นการศึกษาความต้องการจำเป็นของผู้ ให้บริการและผู้วางแผนนโยบาย เช่น ครู ผู้ปกครอง พนักงานที่อยู่ในสังคม ผู้ให้การดูแลรักษา ผู้เชี่ยวชาญในด้านการดูแลสุขภาพ พนักงานในโรงงาน พนักงานไปรษณีย์ ผู้บริหาร ผู้บังคับบัญชา ผู้จัดการ เป็นต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(3) ระดับที่ 3 ระดับตติยภูมิ เป็นการศึกษาความต้องการจำเป็นที่เกี่ยวกับทรัพยากรหรือการแก้ไขปัญหา เช่น อาคาร อุปกรณ์อำนวยความสะดวก เครื่องไม้เครื่องมือ พัสตุ เทคโนโลยี กระบวนการ ระบบที่นำมาใช้ รายได้ เวลา สภาพแวดล้อมในการทำงาน เป็นต้น

2.4.5.3 สุวิมล ว่องวานิช (2558: 47 - 54) ได้สังเคราะห์และจัดประเภทของความต้องการจำเป็น ได้ดังนี้

(1) การจัดประเภทตามช่วงระยะเวลาในการดำเนินขององค์กร จำแนกออกได้เป็นประเภทเตรียมการและประเภทย้อนหลัง

(2) การจัดประเภทตามวิธีการที่ใช้ในการศึกษาความต้องการจำเป็น จำแนกออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่

(1.1) ความต้องการจำเป็นปทัสถาน

(1.2) ความต้องการจำเป็นตามการรับรู้

(1.3) ความต้องการจำเป็นที่แสดงออก

(1.4) ความต้องการจำเป็นเชิงสัมพันธ์

(3) การจัดประเภทตามความขาดแคลนหรือการแก้ปัญหา จำแนกเป็น 2 ประเภท คือ ความต้องการจำเป็นเกี่ยวกับผลงานหรือความสามารถในการปฏิบัติงาน และความต้องการจำเป็นเกี่ยวกับสิ่งทดลอง

(4) การจัดประเภทตามผลลัพธ์ของการดำเนินงาน จำแนกเป็น 3 ประเภท คือ

(4.1) ระดับกลาง เป็นการศึกษาความต้องการจำเป็นเกี่ยวกับปัจจัยนำเข้าและกระบวนการหรือวิธีการ และผลผลิตที่เกิดขึ้นโดยทันที

(4.2) ระดับรวบยอด เป็นการศึกษาความต้องการจำเป็นที่เกี่ยวข้องกับผลผลิตหรือบริการ

(4.3) ระดับกลยุทธ์ เป็นการศึกษาความต้องการจำเป็นระดับองค์กรรวม

(5) การจัดประเภทตามลักษณะของข้อมูล จำแนกออกเป็น 2 ประเภท คือ ความต้องการจำเป็นเชิงปริมาณ และความต้องการจำเป็นเชิงคุณภาพ

(6) การจัดประเภทตามแหล่งที่มาของข้อมูล คือ ความต้องการจำเป็นจริงกับความต้องการจำเป็นตามการรับรู้

(7) การจัดประเภทตามองค์กรผู้รับหรือผู้ให้บริการ จำแนกออกเป็น 3 ประเภท คือ ความต้องการจำเป็นระดับปฐมภูมิ ระดับทุติยภูมิ และระดับตติยภูมิ

(8) การจัดประเภทตามสาระของความต้องการจำเป็น จำแนกออกเป็น 4 ประเภท คือ ความต้องการจำเป็นเกี่ยวกับบทบาททั่วไปหรือบทบาทเฉพาะ ความต้องการจำเป็น

เกี่ยวกับองค์กร ความต้องการจำเป็นเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และความต้องการจำเป็นส่วนบุคคล

(9) การจัดประเภทตามกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการกำหนดความต้องการจำเป็น จำแนกออกเป็น 3 ประเภท คือ ความต้องการจำเป็นระดับบุคคล ความต้องการจำเป็นของกลุ่ม และความต้องการจำเป็นขององค์กร

(10) การจัดประเภทตามช่วงเวลาที่ต้องการกำหนดความต้องการจำเป็น จำแนกออกเป็น 2 ประเภท คือ ความต้องการจำเป็นในปัจจุบัน และความต้องการจำเป็นในอนาคต

(11) การจัดประเภทตามขอบเขตของการวิจัย จำแนกออกเป็น 3 กลุ่ม คือ การระบุความต้องการจำเป็น การวิเคราะห์สาเหตุที่ทำให้เกิดความต้องการจำเป็น และการกำหนดทางเลือกของการแก้ไขปัญหา

จากการศึกษาประเภทของความต้องการจำเป็นสรุปได้ว่า ในการจัดประเภทของความต้องการจำเป็นหรือการประเมินความต้องการจำเป็นนั้นสามารถแบ่งได้หลายลักษณะ ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของการประเมินความต้องการจำเป็น ลักษณะของข้อมูล บุคคลที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษา

2.4.6 วิธีการในการประเมินความต้องการจำเป็น

การประเมินความต้องการจำเป็น เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อให้ทราบว่ามีความต้องการจำเป็นอะไรเกิดขึ้นบ้าง อาจจะเป็นการสำรวจความแตกต่างระหว่างสิ่งที่เกิดขึ้นจริงกับสิ่งที่คาดหวัง จะให้เกิดขึ้น หรือการสำรวจสภาพปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในการทำงาน ซึ่งในการประเมินความต้องการจำเป็นสามารถทำได้หลายวิธี ดังนี้ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. (2546 : 27-32)

2.4.6.1 วิธีการเชิงสำรวจ เป็นวิธีการที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย สามารถทำได้หลายวิธี เช่น การใช้แบบสอบถาม การสัมภาษณ์ การสังเกต การค้นคว้าเอกสาร การทดสอบ และการวิเคราะห์งาน เป็นต้น

(1) การใช้แบบสอบถาม การสำรวจความต้องการจำเป็นโดยใช้แบบสอบถาม เป็นวิธีการที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลาย เนื่องจากเป็นวิธีการที่คุ้นเคยและประหยัด สามารถรวบรวมข้อมูลจากคนจำนวนมากได้ การคำนวณค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลทำได้ง่าย ผู้ให้ข้อมูลสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระเพราะไม่ต้องการเผชิญหน้ากับผู้เก็บข้อมูล แต่ก็มีข้อจำกัดในการได้ข้อมูลที่อาจไม่ตรงนัก เนื่องจากผู้ตอบขาดแรงจูงใจและตั้งใจในการตอบ

(2) การสัมภาษณ์ เป็นวิธีการสำรวจข้อมูลความต้องการจำเป็นที่ง่าย อาศัยการเผชิญหน้าโต้ตอบระหว่างผู้สัมภาษณ์และผู้ถูกสัมภาษณ์ ทำให้เห็นบุคลิก ท่าทาง ตลอดจนความรู้สึกรู้สึกนึกคิดของผู้ถูกสัมภาษณ์ สามารถเก็บข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลทุกระดับ สามารถถามถึงปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติงาน ความคิดเห็นเกี่ยวกับการปฏิบัติงาน รวมถึงแนวทางแก้ไขปัญหา ทำให้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทราบถึงความต้องการจำเป็นของบุคคลนั้นเป็นวิธีที่เหมาะสมสำหรับใช้เก็บข้อมูลจากผู้อ่านเขียนไม่ได้ คำถามมีความยืดหยุ่นสูง แต่การสัมภาษณ์อาจต้องใช้เวลาและสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายสูง บางครั้งข้อมูลที่ได้อาจยากในการสรุปผลเนื่องจากผู้ให้สัมภาษณ์มีความแตกต่างกันในเชิงความคิดมาก วิธีการสัมภาษณ์อาจใช้วิธีการแบบอิสระ โดยปล่อยให้ผู้ให้สัมภาษณ์แสดงความคิดเห็นอย่างอิสระ ทำให้ได้ข้อมูลมาก แต่ค่อนข้างยากในการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งอาจใช้การสัมภาษณ์แบบกำหนดข้อคำถามไว้ล่วงหน้า เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ตรงกับความต้องการของผู้สัมภาษณ์มากที่สุด

(3) การสังเกต เป็นวิธีการสำรวจความต้องการจำเป็นที่สามารถให้ข้อมูลที่ เป็นประโยชน์โดยการสังเกตพฤติกรรมของบุคคล จดบันทึกพฤติกรรมในเครื่องมือที่สร้างขึ้น เช่น แบบวัดความถี่ของการมีส่วนร่วมกิจกรรมในชุมชนของชาวบ้าน แบบตรวจสอบพฤติกรรมการเรียนรู้ เป็นกลุ่ม ซึ่งอาจใช้การสังเกตแบบมีโครงสร้างหรือแบบไม่มีโครงสร้าง หรือใช้การสังเกตแบบมีส่วนร่วมหรือการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม แต่ก็มีข้อจำกัดในเรื่องการใช้เวลามากและงบประมาณสูงในการเก็บรวบรวมข้อมูล

(4) การค้นคว้าเอกสาร เป็นวิธีการสำรวจที่ศึกษาจากเอกสารต่าง ๆ เช่น หลักสูตรเดิม บันทึกรายงานการประชุมของโรงเรียน เอกสารบันทึกการปฏิบัติงานของครู เอกสารนโยบายของโรงเรียน รายงานประจำปี แผนปฏิบัติการประจำปี ประวัติพนักงาน/เจ้าหน้าที่ เป็นต้น ซึ่งเป็นเอกสารที่ให้ข้อมูล 3 ลักษณะ คือ

(4.1) สิ่งที่เกี่ยวข้องกับองค์กร ได้แก่ วิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าหมาย วัตถุประสงค์ ภาระหน้าที่ โครงสร้าง นโยบาย แผนงาน ระเบียบปฏิบัติงาน จำนวนบุคลากร อัตรา การมาเรียน อัตราการจบ อัตราการเรียนต่อ คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทรัพยากรต่าง ๆ ขององค์กร เป็นต้น

(4.2) สิ่งที่เกี่ยวข้องกับบุคลากร ได้แก่ ปัญหาของผู้ปฏิบัติงาน การร้องทุกข์ การพิจารณาความดีความชอบ เป็นต้น

(4.3) สิ่งที่เกี่ยวข้องกับงานและสายทางเดินของงาน ได้แก่ ตำแหน่ง หน้าที่งานที่เกี่ยวข้องกับคุณภาพของผลงาน ตำแหน่งทางวิชาการของครูอาจารย์ ค่าใช้จ่ายในการทำงาน ปฏิบัติงาน เป็นต้น

(5) การทดสอบ เป็นวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการวัดความสามารถ ความถนัด ความสนใจของบุคลากรในองค์กรหรือหน่วยงาน ทำให้ทราบความต้องการจำเป็นที่ชัดเจน ด้านความรู้ ทักษะ และทัศนคติ เครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบ เช่น แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบทดสอบความถนัด แบบทดสอบบุคลิกภาพ แบบทดสอบการปฏิบัติงาน เป็นต้น

2.4.6.2 กระบวนการกลุ่ม การศึกษาความต้องการจำเป็นโดยใช้กระบวนการกลุ่ม สามารถเลือกใช้ได้หลายวิธี เช่น กลุ่มควบคุมคุณภาพ เทคนิคกลุ่มสมมติ การจัดสนทนากลุ่ม การระดมสมอง การประชาพิจารณ์ เทคนิคเดคัม เป็นต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(1) กลุ่มควบคุมคุณภาพ (Quality Control) เป็นวิธีการหาความต้องการจำเป็นโดยมีหลักการว่าผู้ปฏิบัติงานนั้นเป็นผู้ที่สามารถเข้าใจสภาพของการปฏิบัติงานได้ดีที่สุด เช่น กลุ่มควบคุมคุณภาพมีขั้นตอนของการดำเนินงานโดยใช้กลุ่มครู 10 คน ที่มีความสมัครใจที่จะเข้าร่วมกระบวนการกลุ่ม โดยร่วมกันระบุปัญหาในการจัดการเรียนการสอน วิเคราะห์ปัญหา และแก้ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอน เพื่อนำมาปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนให้ดีขึ้น โดยดำเนินการทุกสัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง โดยกลุ่มครูจะเลือกปัญหาขึ้นมาวิเคราะห์ จัดเรียงลำดับตามความสำคัญของปัญหาที่เกิดขึ้น จากนั้นร่วมกันหาสาเหตุของปัญหา แล้วเชิญผู้เชี่ยวชาญเข้าร่วมแนะนำวิธีการในการแก้ไขปัญหานั้นได้ข้อสรุปการแก้ปัญหา ข้อดีของเทคนิคนี้คือ ข้อมูลที่ได้สามารถแก้ปัญหาในการทำงานได้ตรงจุด และช่วยให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีในองค์กร ข้อจำกัดของเทคนิคนี้คือ ผู้นำกลุ่มต้องมีความสามารถในกระบวนการสูง ผู้เข้าร่วมกระบวนการควรมีทักษะการวัดผลที่ดี และปัญหาที่ใช้ในการวิเคราะห์ต้องไม่ซับซ้อนเกินไป

(2) เทคนิคกลุ่มสมมติ (Nominal Group Technique) เป็นเทคนิคที่ใช้ในการรวบรวมแนวความคิดที่หลากหลายในเวลาอันสั้น ใช้การประชุมแบบมีโครงสร้าง โดยใช้ผู้เข้าร่วมกลุ่มประมาณ 7-10 คน เขียนแสดงความคิดเห็นต่อประเด็นคำถามที่ชัดเจน นำความคิดเห็นเหล่านั้นเข้าสู่กลุ่มเพื่ออภิปรายแลกเปลี่ยนและทำความเข้าใจในความคิดเห็นของแต่ละบุคคล แล้วลงมติโดยการประมาณค่า (Rating) หรือจัดเรียงลำดับความสำคัญ ส่วนจะตัดสินใจใช้วิธีใดนั้นก็ขึ้นอยู่กับว่ามีความคิดที่ต้องการหาฉันทำมติด้านจำนวนมากหรือน้อย ถ้ามีจำนวนน้อยไม่กี่ข้อ วิธีที่เหมาะสมก็คือวิธีจัดเรียงลำดับความสำคัญ แต่ถ้ามีจำนวนมากหรืออาจจะมากกว่า 10 ข้อ วิธีที่เหมาะสมก็คือวิธีการประมาณค่า

(3) การจัดสนทนากลุ่ม (Focus Group Technique) เป็นการใช้กระบวนการกลุ่มในการเก็บรวบรวมข้อมูล ที่ทำให้ได้ข้อมูลที่เจาะลึกในประเด็นที่ต้องการ โดยมีผู้ดำเนินการเป็นผู้กระตุ้นความคิดของผู้ร่วมสนทนา เหมาะสำหรับกลุ่มขนาดเล็ก 6-12 คน ซึ่ง สุวิมล ว่องวานิช. (2548 : 347) กล่าวเอาไว้ว่า ขนาดของกลุ่มยังขึ้นอยู่กับประเด็นที่กำหนดให้อภิปรายและเวลาที่ใช้ในการประชุมกลุ่มด้วย ผลที่ได้จากการสนทนากลุ่มคือความคิดและแนวทางหรือประเด็นปัญหา ความต้องการที่หลากหลายซึ่งผ่านการกลั่นกรองและการอภิปรายกลุ่ม วิธีการนี้เป็นการใช้กระบวนการกลุ่มในการเก็บรวบรวมข้อมูล มีการกำหนดบุคคลที่จะเข้าร่วมกระบวนการและกำหนดประเด็นที่จะสนทนาร่วมกัน โดยกระบวนการเริ่มด้วยการชี้แจงจุดมุ่งหมาย การเตรียมคำถามสำหรับการสัมภาษณ์กลุ่มจากคำถามทั่วไปจนถึงคำถามเจาะลึก ใช้คำถามง่าย ไม่ลำเอียง แต่เจาะจง การกำหนดและเลือกผู้เข้าร่วมกระบวนการ การเตรียมสถานที่ประชุมที่มีความเงียบ จัดโต๊ะเก้าอี้ให้สมาชิกนั่งหันหน้าเข้าหากันระหว่างการดำเนินการสนทนากลุ่ม มีการบันทึกเทป ข้อควรระวังเกี่ยวกับบทบาทของผู้ดำเนินการคือ ต้องเป็นผู้ฟังที่ดี ไม่เข้าไปมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นกับสมาชิกอื่น หลังจากได้ข้อมูลแล้วจึงทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยกำหนดคำถามสำคัญ จัดกลุ่มข้อความที่เป็นประเด็น

หลัก จัดกลุ่มคำตอบที่เป็นกลาง คำตอบทางบวก ทางลบและข้อเสนอแนะ แปลความหมาย ในการรายงานผลจะมีทั้งข้อมูลเชิงปริมาณและข้อมูลเชิงคุณภาพ สุวิมล วิ่งวานิช. (2548 : 342-346)

(4) การระดมสมอง (Brainstorming) เป็นวิธีการแสดงความคิดเห็นอย่างเสรีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยไม่มีการประเมินคุณค่าของความคิดเห็นโดยสมาชิกในกลุ่ม โดยการให้สมาชิกในกลุ่มได้แสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่โดยไม่คำนึงว่าจะถูกต้องหรือไม่ เมื่อได้ระดมสมองความคิดเห็นเอาไว้เป็นจำนวนมากพอสมควรแล้ว จึงนำมาอภิปรายเลือกเฟ้นกันต่อไปตามที่กลุ่มเห็นว่าดีหรือเหมาะสม

(5) การประชาพิจารณ์ (Public Hearing) เป็นการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนจากกลุ่มตัวอย่าง อาจเป็นการสำรวจทางการเมือง สังคม เศรษฐกิจ สภาพแวดล้อม และความเป็นอยู่ในการดำรงชีวิตของประชาชนและคุณภาพการศึกษา เพื่อหยั่งความคิดเห็นของประชาชนต่อการดำเนินกิจกรรมหรือโครงการ

(6) เทคนิคเดคัม (Developing a Curriculum : DACUM) เป็นกระบวนการกลุ่มที่มีขนาดเล็กประมาณ 8 - 12 คน ที่เป็นผู้ปฏิบัติงานเป็นผู้อภิปรายแสดงความคิดเห็น โดยมีหลักการที่สำคัญคือ ผู้ที่ปฏิบัติงานย่อมมีความเชี่ยวชาญในงานนั้นมากที่สุด กระบวนการที่สำคัญของเทคนิคเดคัมมี 3 ขั้นตอน คือ การระดมสมอง การอภิปรายแสดงความคิดเห็น และการหาฉันทามติจากผู้เข้าร่วมกระบวนการกลุ่ม โดยระบุความจำเป็นของงานที่มีความสำคัญลงบนแผนภูมิเดคัม จัดลำดับความสำคัญของงานภายในแผนภูมิ เทคนิคเดคัมจะช่วยให้มองเห็นภาพและทิศทางของการดำเนินงานได้ชัดเจน และเป็นเทคนิคที่ช่วยประหยัดเวลาและงบประมาณในการดำเนินการ ส่วนข้อจำกัดของเทคนิคนี้อยู่ที่การวิเคราะห์งานไม่ค่อยได้รายละเอียดเท่ากับวิธีการอื่น

2.4.6.3 เทคนิคเชิงอนาคต การศึกษาความต้องการจำเป็นโดยใช้เทคนิคเชิงอนาคต สามารถเลือกได้หลายวิธี ดังนี้

(1) เทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique) เป็นวิธีการหาความต้องการจำเป็นอย่างเป็นระบบโดยใช้การระดมความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ โดยการไม่เปิดเผยชื่อและเผชิญหน้าเพื่อทำนายเหตุการณ์หรือความเป็นไปได้ในอนาคตโดยอาศัยฉันทามติจากผู้เชี่ยวชาญประมาณ 2 - 4 รอบ เป็นข้อสรุปที่ปราศจากการครอบงำทางความคิด ซึ่งผู้เชี่ยวชาญสามารถทบทวนคำตอบและมีโอกาสถกแถลงความคิดเห็นของตนเองอย่างรอบครอบ

(2) การฉายภาพอนาคต (Scenarios) เป็นการสำรวจความเป็นไปได้ในอนาคตจากจินตนาการบนพื้นฐานของข้อมูล ซึ่งเป็นภาพของเหตุการณ์ที่จะเกิดในอนาคต ผลที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคตจะทำให้มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจในปัจจุบัน

(3) การศึกษาแนวโน้ม (Trend Studies) เป็นการศึกษาข้อมูลทางสังคม เศรษฐกิจ การเมือง โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์ต่าง ๆ เพื่อศึกษาว่าตัวแปรเหล่านั้นมีผลต่อการพยากรณ์สิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้มากน้อยเพียงใด ใช้วิธีการเก็บข้อมูลจากตำรา ซึ่งบรรยายเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สว่นไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เหตุการณ์ปัจจุบันหรือสภาพการณ์เหล่านี้ที่เกิดในช่วงเวลาต่าง ๆ กันกับในอดีต นำข้อมูลมาศึกษาเปรียบเทียบ ใช้เทคนิคการวิจัยพยากรณ์สิ่งที่เกิดขึ้นในอนาคต การศึกษาแนวโน้มมีความจำเป็นต่อการวางแผนโครงการ แผนการศึกษาและการเตรียมแก้ปัญหาอันเกิดจากอัตราการลดลงของประชากรวัยเรียน เป็นต้น

(4) เทคนิควงล้ออนาคต (Future Wheel) เป็นเทคนิคที่ใช้พยากรณ์แนวโน้มของสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น โดยพิจารณาจากสิ่งที่คิดว่าเป็นปัญหาหรือสิ่งที่เป็นแนวทางแก้ไขเพื่อพิจารณาว่าเมื่อเกิดปัญหานี้แล้วจะมีผลกระทบต่อสิ่งต่าง ๆ อย่างไรบ้าง เพื่อเป็นแนวทางในการแสวงหาทางเลือกที่เหมาะสมต่อไป

2.4.7 การจัดลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็น

การจัดลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็น เป็นขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการประเมินความต้องการจำเป็น

2.4.7.1 Witkin (1984: 57) ได้เสนอแนะเอาไว้ดังนี้

(1) การจัดลำดับ เป็นวิธีการที่ง่ายและนิยมอย่างแพร่หลาย โดยการเปรียบเทียบความสำคัญของรายการแต่ละข้อ แล้วให้หมายเลขของความสำคัญของทุกข้อ จากนั้นนำผลการจัดเรียงลำดับของทุกคนมานับคะแนนความถี่ของลำดับความสำคัญในแต่ละข้อ แล้วจัดความต้องการจำเป็นตามลำดับ

(2) การประเมินค่าตามสเกล เป็นวิธีการจัดเรียงลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็นที่ได้รับความนิยมและไม่ซับซ้อน ส่วนมากใช้มาตราประมาณค่าของลิเคิ์ทชนิด 5 ระดับ โดยให้ผู้ประเมินกำหนดน้ำหนักความสำคัญของความต้องการจำเป็นในแต่ละข้อ แล้วนำมาคำนวณเป็นค่าเฉลี่ย จากนั้นนำค่าเฉลี่ยไปจัดเรียงลำดับของความต้องการจำเป็นจากมากไปน้อย

(3) การเรียงบัตร์รายการ เป็นวิธีการจัดเรียงลำดับสำคัญของความต้องการจำเป็นโดยใช้การเรียงบัตร์รายการตามความสำคัญของข้อรายการ ทำให้ผู้ประเมินเกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน

(4) การให้น้ำหนักคะแนนรายข้อ เป็นวิธีการจัดเรียงลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็น โดยการเปรียบเทียบความสำคัญและให้น้ำหนักคะแนนรายข้อทีละคู่ เลือกข้อรายการที่มีความสำคัญกว่าในคู่หนึ่ง จากนั้นมีการนับความถี่ในการเลือกความต้องการจำเป็นในแต่ละข้อรายการ แล้วนำไปจัดเรียงลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็น

(5) มาตรฐานประมาณขนาด เป็นวิธีการจัดเรียงลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็น โดยใช้การเปรียบเทียบระหว่างข้อรายการทั้งหมดกับข้อเกณฑ์ซึ่งกำหนดน้ำหนักคะแนนไว้แล้ว แล้วให้น้ำหนักคะแนนที่แสดงถึงความสำคัญของความต้องการจำเป็นนั้น ๆ เมื่อเทียบกับข้อรายการเกณฑ์ แล้วนำน้ำหนักคะแนนที่ได้มาคำนวณ แล้วนำไปจัดเรียงลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(6) ดัชนีการจัดเรียงลำดับความต้องการจำเป็น (Priority Needs Index : PNI) เป็นการจัดเรียงลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็นโดยการหาผลต่างระหว่างสภาพที่คาดหวัง (I) กับสภาพที่เป็นจริงในปัจจุบัน (D) แล้วหารด้วยค่าสภาพที่เป็นจริงในปัจจุบัน (D) เพื่อควบคุมขนาดของความต้องการจำเป็นให้อยู่ในพิสัยที่ไม่มีช่วงกว้างมากเกินไป และให้ความหมายเชิงเปรียบเทียบเมื่อใช้ระดับของสภาพที่เป็นอยู่เป็นฐานในการคำนวณอัตราการพัฒนาเข้าสู่สภาพที่คาดหวังของกลุ่ม มีสูตรในการคำนวณดังนี้ (สุวิมล ว่องวานิช 2558: 279)

$$PNI = (I-D) \times I$$

PNI หมายถึง ดัชนีการจัดเรียงลำดับความต้องการจำเป็น

I หมายถึง ระดับความสำคัญหรือระดับที่คาดหวัง

D หมายถึง สภาพที่เกิดขึ้นจริงในปัจจุบัน

(7) การจัดเรียงความแตกต่างของคะแนน (Rank Order of Difference Scores) หรือความแตกต่างของค่าเฉลี่ย (Mean Difference Method : MDF) เป็นวิธีการที่ง่ายและนิยมกันอย่างแพร่หลาย โดยเป็นการนำค่าเฉลี่ยของผลต่างระหว่างสภาพที่ควรจะเป็นกับสภาพที่เป็นจริงมาจัดเรียงลำดับความสำคัญตามค่าเฉลี่ยของผลต่าง ถ้าพบว่าค่าเฉลี่ยของผลต่างของความจำเป็นข้อใดสูงที่สุด แสดงว่าความต้องการจำเป็นข้อนั้นมีความสำคัญมากที่สุด ซึ่งมีสูตรการคำนวณดังนี้

$$MDF = X_1 - X_2$$

MDF หมายถึง ดัชนีลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็น

X_1 หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของสภาพที่ควรจะเป็น

X_2 หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของสภาพที่เป็นจริง

(8) วิธี Priority Needs Index (PNI) แบบปรับปรุง เป็นสูตรที่ปรับปรุงจากสูตร PNI ดั้งเดิมโดย นางลักษณ วิรัชชัย และสุวิมล ว่องวานิช เป็นวิธีการที่หาค่าผลต่างของ (I-D) แล้วหารด้วยค่า D เพื่อควบคุมขนาดของความต้องการจำเป็นให้อยู่ในพิสัยที่ไม่มีช่วงกว้างมากเกินไป และให้ความหมายเชิงเปรียบเทียบ เมื่อใช้ระดับของสภาพที่เป็นอยู่เป็นฐานในการคำนวณค่าอัตราการการพัฒนาเข้าสู่สภาพที่คาดหวังของกลุ่ม

$$PNI_{\text{modified}} = (I-D)/D$$

เมื่อ PNI_{modified} หมายถึง ดัชนีการจัดเรียงลำดับความต้องการจำเป็น

I หมายถึง ระดับความสำคัญหรือระดับที่คาดหวัง

D หมายถึง สภาพที่เกิดขึ้นจริงในปัจจุบัน

(9) การวิเคราะห์เมทริกซ์ (matrix analysis) เป็นวิธีการวิเคราะห์ที่เน้นการเสนอผลการดำเนินงานของหน่วยงานในส่วนที่เป็นจุดแข็งและจุดอ่อนที่ควรได้รับการพัฒนาโดยเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

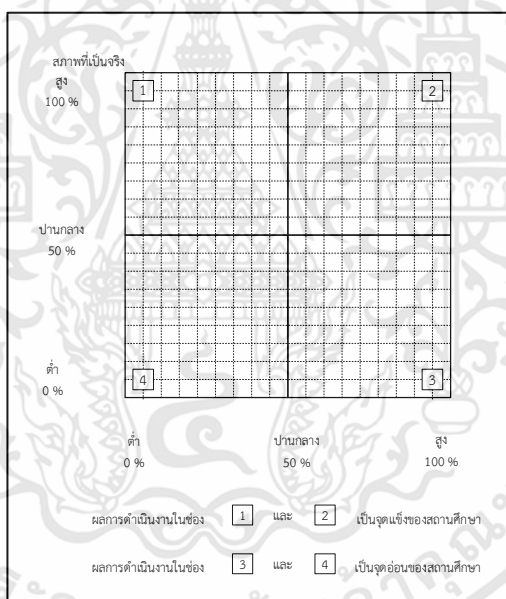
การแบ่งตารางออกเป็น 4 ช่อง แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสภาพที่มุ่งหวัง (หรือเรียกว่าเกณฑ์ที่ควรจะเป็น) และสภาพที่เกิดขึ้นจริง จุดที่ใช้แบ่งอาจเป็นค่าเฉลี่ยของคะแนนสูง-ต่ำที่กำหนด หรือเกณฑ์ที่ผู้ประเมินเห็นว่าเหมาะสมที่จะเป็นจุดตัด (cut-off score)

1 หมายถึง เกณฑ์ที่ควรจะเป็นมีระดับต่ำ แต่ผลการดำเนินงานสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด หมายความว่า ผลการดำเนินงานมีคุณภาพเกินเกณฑ์ที่กำหนด

2 หมายถึง เกณฑ์ที่ควรจะเป็นมีระดับต่ำ แต่ผลการดำเนินงานสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด หมายความว่า ผลการดำเนินงานประสบความสำเร็จในระดับดี

3 หมายถึง เกณฑ์ที่ควรจะเป็นมีระดับสูง แต่ผลการดำเนินงานต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด หมายความว่า ผลการดำเนินงานไม่ประสบความสำเร็จ ต้องทำการแก้ไขปรับปรุง

4 หมายถึง เกณฑ์ที่ควรจะเป็นมีระดับต่ำ และผลการดำเนินงานต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด หมายความว่า ผลการดำเนินงานยังอยู่ในสภาพที่ไม่ดีนัก แต่ยังไม่น่าวิตกมากเนื่องจากหน่วยงานให้ความสำคัญกับตัวบ่งชี้ยังไม่สูงมาก

ภาพที่ 2.6 ผลการประเมินความต้องการจำเป็นโดยใช้การวิเคราะห์เมทริกซ์

ที่มา: สุวิมล ว่องวานิช (2558, 149)

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการประเมินความต้องการจำเป็นสรุปได้ว่าผู้วิจัยจะใช้วิธีการประเมินความต้องการจำเป็นเพื่อประเมินความต้องการจำเป็นด้วยวิธี Priority Needs Index (PNI) แบบปรับปรุง เป็นสูตรที่ปรับปรุงจากสูตร PNI ดั้งเดิมโดย นางลักษณ์ วิรัชชัย และสุวิมล ว่องวานิช เป็นวิธีการที่หาค่าผลต่างของ (I-D) แล้วหารด้วยค่า D เพื่อควบคุมขนาดของ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความต้องการจำเป็นให้อยู่ในพิสัยที่ไม่มีช่วงกว้างมากเกินไป และให้ความหมายเชิงเปรียบเทียบ เมื่อใช้ระดับของสภาพที่เป็นอยู่เป็นฐานในการคำนวณค่าอัตราการพัฒนาเข้าสู่สภาพที่คาดหวังของกลุ่ม เพื่อหาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย โดยเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างสภาพที่เกิดขึ้นจริงกับสภาพที่คาดหวังของแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย และจัดลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็นโดยดัชนีการจัดเรียงลำดับความต้องการจำเป็น (PNI Modified)

2.5 รายละเอียดหลักสูตรการออกแบบแฟชั่นของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย

2.5.1 หลักสูตรการออกแบบแฟชั่นในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ

2.5.1.1 มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี (คณะศิลปประยุกต์และสถาปัตยกรรมศาสตร์)

(1) ข้อมูลทั่วไป

(1.1) ชื่อหลักสูตร

(1.1.1) หลักสูตร ภาษาไทย หลักสูตรศิลปกรรมศาสตร์

บัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบ

(1.1.2) หลักสูตร ภาษาอังกฤษ Bachelor of Fine and

Applied Arts Program in Design

(1.2) ชื่อปริญญาและสาขาวิชา

(1.2.1) ภาษาไทย ชื่อเต็ม ศิลปกรรมศาสตร์บัณฑิต (การออกแบบ)ป ชื่อย่อ ศป.บ. (การออกแบบ)

(1.2.2) ภาษาอังกฤษ ชื่อเต็ม Bachelor of Fine and Applied Arts (Design) ชื่อย่อ B.F.A. (Design)

(1.3) วิชาเอก ออกแบบสิ่งทอและแฟชั่น (Textile and Fashion Design)

(1.4) จำนวนหน่วยกิตที่เรียนตลอดหลักสูตร ไม่น้อยกว่า 130 หน่วยกิต

(2) โครงสร้างหลักสูตร

(2.1) หมวดวิชาศึกษาทั่วไป ไม่น้อยกว่า 30 หน่วยกิต

(2.1.1) กลุ่มภาษา จำนวน 15 หน่วยกิต กลุ่มภาษาต่างประเทศ รวม 12 หน่วยกิต

(2.1.2) กลุ่มมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ จำนวน 6 หน่วยกิต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(2.1.3) กลุ่มวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ เทคโนโลยี และการจัดการไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต

(2.1.4) กลุ่มวิชาเลือกศึกษาทั่วไป ไม่น้อยกว่า 3 หน่วยกิต

(2.2) หมวดวิชาเฉพาะ ไม่น้อยกว่า 30 หน่วยกิต

(2.2.1) กลุ่มวิชาแกน จำนวน 64 หน่วยกิต

(2.2.2) กลุ่มวิชาเอก จำนวน 30 หน่วยกิต

(2.3) หมวดวิชาเลือกเสรี ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต

2.5.1.2 มหาวิทยาลัยมหาสารคาม (สถาปัตยกรรมศาสตร์ ผังเมืองและนฤมิตศิลป์)

(1) ข้อมูลทั่วไป

(1.1) ชื่อหลักสูตร

(1.1.1) หลักสูตร ภาษาไทย หลักสูตรศิลปกรรมศาสตร

บัณฑิต สาขาวิชานฤมิตศิลป์

(1.1.2) หลักสูตร ภาษาอังกฤษ Bachelor of Fine and

Applied Arts Program in Creative Art

(1.2) ชื่อปริญญาและสาขาวิชา

(1.2.1) ภาษาไทย ชื่อเต็ม ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต (นฤมิต

ศิลป์) ชื่อย่อ ศป.บ. (นฤมิตศิลป์)

(1.2.2) ภาษาอังกฤษ ชื่อเต็ม Bachelor of Fine and

Applied Arts (Creative Arts) ชื่อย่อ B.F.A. (Creative Arts)

(1.3) วิชาเอก ออกแบบแฟชั่นและสิ่งทอ (Fashion and Textile

Design)

(1.4) จำนวนหน่วยกิตที่เรียนตลอดหลักสูตร 138 หน่วยกิต

(2.1) หมวดวิชาศึกษาทั่วไป ไม่น้อยกว่า 30 หน่วยกิต

(2.2) หมวดวิชาเฉพาะ ไม่น้อยกว่า 102 หน่วยกิต

(2.2.1) กลุ่มวิชาแกนสาขา จำนวน 63 หน่วยกิต

(2.2.2) กลุ่มวิชาเอก จำนวน 39 หน่วยกิต

(2.3) หมวดวิชาเลือกเสรี ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต

2.5.2 หลักสูตรการออกแบบแฟชั่นในสถาบันอุดมศึกษาในกำกับของรัฐ

2.5.2.1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (คณะศิลปกรรมศาสตร์)

(1) ข้อมูลทั่วไป

(1.1) ชื่อหลักสูตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- (1.1.1) หลักสูตร ภาษาไทย หลักสูตรศิลปกรรมศาสตร์
บัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบทัศนศิลป์
- (1.1.2) หลักสูตร ภาษาอังกฤษ Bachelor of Fine and
Applied Arts Program in Visual Design
- (1.2) ชื่อปริญญาและสาขาวิชา
- (1.2.1) ภาษาไทย ชื่อเต็ม ศิลปกรรมศาสตร์บัณฑิต (การ
ออกแบบทัศนศิลป์) ศป.บ. (การออกแบบทัศนศิลป์)
- (1.2.2) ภาษาอังกฤษ ชื่อเต็ม Bachelor of Fine and
Applied Arts (Visual Design) ชื่อย่อ B.F.A. (Visual Design)
- (1.3) วิชาเอก การออกแบบแฟชั่น (FASHION DESIGN)
- (1.4) จำนวนหน่วยกิตที่เรียนตลอดหลักสูตร 131 หน่วยกิต
- (2) โครงสร้างหลักสูตร
- (2.1) หมวดวิชาศึกษาทั่วไป 30 หน่วยกิต โดยจัดแบ่งออกเป็น 3
กลุ่มวิชา ดังนี้
- (2.1.1) กลุ่มวิชาภาษา 9 หน่วยกิต
- (2.1.2) กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์และเทคโนโลยี 6
หน่วยกิต
- (2.1.3) กลุ่มวิชาศิลปศาสตร์ 15 หน่วยกิต
- (2.2) หมวดวิชาเฉพาะ 95 หน่วยกิต
- (2.2.1) วิชาพื้นฐานคณะ 9 หน่วยกิต
- (2.2.2) วิชาเอก 86 หน่วยกิต
- (2.2.3) วิชาเอกเลือก 18 หน่วยกิต
- (2.3) หมวดวิชาเลือกเสรี 6 หน่วยกิต
- 2.5.2.2 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (คณะศิลปกรรมศาสตร์ สาขาวิชาศิลปะการ
ออกแบบพัสดุราภรณ์)
- (1) ข้อมูลทั่วไป
- (1.1) ชื่อหลักสูตร
- (1.1.1) หลักสูตร ภาษาไทย หลักสูตรศิลปกรรมศาสตร์
บัณฑิต สาขาวิชาศิลปะการออกแบบพัสดุราภรณ์
- (1.1.2) หลักสูตร ภาษาอังกฤษ Bachelor of Fine and
Applied Arts Program in Textile and Fashion Design
- (1.2) ชื่อปริญญาและสาขาวิชา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(1.2.1) ภาษาไทย ชื่อเต็ม ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต (ศิลปะการออกแบบพัสดุภัณฑ์) ชื่อย่อ ศป.บ. (ศิลปะการออกแบบพัสดุภัณฑ์)

(1.2.2) ภาษาอังกฤษ ชื่อเต็ม Bachelor of Fine and Applied Arts (Textile and Fashion Design) ชื่อย่อ B.F.A (Textile and Fashion Design)

(1.3) วิชาเอก

(1.3.1) วิชาเอกออกแบบสิ่งทอ (Textile Design)

(1.3.2) วิชาเอกออกแบบแฟชั่น (Fashion Design)

(1.4) จำนวนหน่วยกิตที่เรียนตลอดหลักสูตร 139 หน่วยกิต

(2) โครงสร้างหลักสูตร

(2.1) หมวดวิชาศึกษาทั่วไป 30 หน่วยกิต

(2.1.1) หมวดภาษา บัณฑิต 3 วิชา 9 หน่วยกิต

(2.1.2) หมวดสังคมศาสตร์ 6 หน่วยกิต

(2.1.3) หมวดมนุษยศาสตร์ 3 หน่วยกิต

(2.1.4) หมวดวิทยาศาสตร์กับคณิตศาสตร์ 3 หน่วยกิต

(2.2) หมวดวิชาเฉพาะ 103 หน่วยกิต

(2.2.1) วิชาแกนคณะรวม 6 หน่วยกิต

(2.2.2) วิชาแกนสาขา 13 หน่วยกิต

(2.2.3) วิชาบังคับเอก 75 หน่วยกิต

(2.2.4) วิชาเลือกในสาขา 6 หน่วยกิต

(2.2.5) วิชาบังคับเลือกในหรือนอกคณะ 3 หน่วยกิต

(2.3) วิชาเลือกเสรี 6 หน่วยกิต

2.5.2.3 มหาวิทยาลัยศิลปากร (คณะมัณฑนศิลป์ สาขาวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกาย)

(1) ข้อมูลทั่วไป

(1.1) ชื่อหลักสูตร

(1.1.1) หลักสูตร ภาษาไทย หลักสูตรศิลปบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกาย

การออกแบบเครื่องแต่งกาย

(1.1.2) หลักสูตร ภาษาอังกฤษ Bachelor of Arts in

Costume Design

(1.2) ชื่อปริญญาและสาขาวิชา

(1.2.1) ภาษาไทย ชื่อเต็ม ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต (การออกแบบเครื่องแต่งกาย) ชื่อย่อ ศป.บ. (การออกแบบเครื่องแต่งกาย)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(1.2.2) ภาษาอังกฤษ ชื่อเต็ม Bachelor of Fine and Applied Arts (Costume Design) ชื่อย่อ ศป.บ. (การออกแบบเครื่องแต่งกาย)

(1.3) วิชาเอก การออกแบบเครื่องแต่งกาย

(1.4) จำนวนหน่วยกิตที่เรียนตลอดหลักสูตร 140 หน่วยกิต

(2) โครงสร้างหลักสูตร

(2.1) หมวดวิชาศึกษาทั่วไป ไม่น้อยกว่า 140 หน่วยกิต

(2.1.1) วิชาบังคับ จำนวน 9 หน่วยกิต

(2.1.2) วิชาบังคับเลือก ไม่น้อยกว่า 12 หน่วยกิต

(2.1.3) วิชาที่กำหนดโดยคณะวิชา จำนวน 9 หน่วยกิต

(2.2) หมวดวิชาเฉพาะ 103 หน่วยกิต

(2.2.1) วิชาแกน จำนวน 21 หน่วยกิต

(2.2.2) วิชาบังคับ จำนวน 77 หน่วยกิต

(2.2.3) วิชาเลือกไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต

(2.3) วิชาเลือกเสรี ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต

2.5.3 หลักสูตรการออกแบบแฟชั่นในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล

2.5.3.1 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร (คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ ศูนย์โชนิตเวซ)

(1) ข้อมูลทั่วไป

(1.1) ชื่อหลักสูตร

(1.1.1) หลักสูตร ภาษาไทย หลักสูตรคหกรรมศาสตร์บัณฑิต

สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย

(1.1.2) หลักสูตรภาษาอังกฤษ Bachelor of Home

Economics Program in Fashion and Apparel Design

(1.2) ชื่อปริญญาและสาขาวิชา

(1.2.1) ภาษาไทย ชื่อเต็ม ศิลปกรรมศาสตร์บัณฑิต (การ

ออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย) ชื่อย่อ คศ.บ. (การออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย)

(1.2.2) ภาษาอังกฤษ ชื่อเต็ม Bachelor of Home

Economics (Fashion and Apparel Design) ชื่อย่อ B.H.E. (Fashion and Apparel Design)

(1.3) จำนวนหน่วยกิตที่เรียนตลอดหลักสูตร 135 หน่วยกิต

(2) โครงสร้างหลักสูตร

(2.1) หมวดวิชาศึกษาทั่วไป 30 หน่วยกิต

(2.1.1) กลุ่มวิชาภาษาไทย 3 หน่วยกิต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- (2.1.2) กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ 12 หน่วยกิต
- (2.1.3) กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์และ มนุษย์ศาสตร์ 6 หน่วยกิต
- (2.1.4) กลุ่มวิชาพลศึกษาและนันทนาการ 2 หน่วยกิต
- (2.1.5) กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ 3 หน่วยกิต
- (2.1.6) กลุ่มวิชาบูรณาการ 4 หน่วยกิต

(2.2) หมวดวิชาเฉพาะ 99 หน่วยกิต

- (2.2.1) กลุ่มวิชาชีฟพื้นฐาน 18 หน่วยกิต
- (2.2.2) กลุ่มวิชาชีฟเฉพาะ 75 หน่วยกิต
- (2.2.3) กลุ่มวิชาฝึกประสบการณ์วิชาชีฟ 6 หน่วยกิต

(2.3) หมวดวิชาเลือกเสรี 6 หน่วยกิต

2.5.3.2 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร (คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและ
ออกแบบแฟชั่น ศูนย์พัฒนวิชาการพระนคร)

(1) ข้อมูลทั่วไป

(1.1) ชื่อหลักสูตร

- (1.1.1) หลักสูตร ภาษาไทย เทคโนโลยีบัณฑิต สาขาวิชา

ออกแบบแฟชั่นและสิ่งทอ

- (1.1.2) หลักสูตร ภาษาอังกฤษ Bachelor of Technology
Program in Fashion and Textile Design

(1.2) ชื่อปริญญาและสาขาวิชา

(1.2.1) ภาษาไทย ชื่อเต็ม เทคโนโลยีบัณฑิต (ออกแบบแฟชั่น
และสิ่งทอ) ชื่อย่อ ทล.บ. (ออกแบบแฟชั่นและสิ่งทอ)

(1.2.2) ภาษาอังกฤษ ชื่อเต็ม Bachelor of Technology
(Fashion and Textile Design) ชื่อย่อ B.Tech. (Fashion and Textile Design)

(1.3) วิชาเอก ออกแบบแฟชั่น (Fashion Design)

(1.4) จำนวนหน่วยกิตที่เรียนตลอดหลักสูตร 131 หน่วยกิต

(2) โครงสร้างหลักสูตร

(2.1) หมวดวิชาศึกษาทั่วไป 30 หน่วยกิต

- (2.1.1) กลุ่มวิชาภาษาไทย 3 หน่วยกิต
- (2.1.2) กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ 12 หน่วยกิต
- (2.1.3) กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ 6 หน่วยกิต
- (2.1.4) กลุ่มวิชาพลศึกษาและนันทนาการ 2 หน่วยกิต
- (2.1.5) กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ 3 หน่วยกิต
- (2.1.6) กลุ่มวิชาบูรณาการ 4 หน่วยกิต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- (2.2) หมวดวิชาเฉพาะ 99 หน่วยกิต
 - (2.2.1) วิชาเฉพาะพื้นฐาน 30 หน่วยกิต
 - (2.2.2) วิชาเฉพาะด้าน 58 หน่วยกิต
 - (2.2.3) การฝึกประสบการณ์วิชาชีพร่วม 7 หน่วยกิต
- (2.3) หมวดวิชาเลือกเสรี 6 หน่วยกิต

2.5.3.3 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์)

(1) ข้อมูลทั่วไป

(1.1) ชื่อหลักสูตร

(1.1.1) หลักสูตร ภาษาไทย คหกรรมศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นและเครื่องแต่งกาย

(1.1.2) หลักสูตร ภาษาอังกฤษ Bachelor of Home Economics Program in Fashion Design and Clothing

(1.2) ชื่อปริญญาและสาขาวิชา

(1.2.1) ภาษาไทย ชื่อเต็ม ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต (การออกแบบแฟชั่นและเครื่องแต่งกาย) ชื่อย่อ คศ.บ.(การออกแบบแฟชั่นและเครื่องแต่งกาย)

(1.2.2) ภาษาอังกฤษ ชื่อเต็ม Bachelor of Home Economics (Fashion Design and Clothing) ชื่อย่อ B.H.E. (Fashion Design and Clothing)

(1.3) จำนวนหน่วยกิตที่เรียนตลอดหลักสูตร 127 หน่วยกิต

(2) โครงสร้างหลักสูตร

(2.1) หมวดวิชาศึกษาทั่วไป 30 หน่วยกิต

(2.1.1) กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ 6 หน่วยกิต

(2.1.2) กลุ่มวิชาภาษา 12 หน่วยกิต

(2.1.3) กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์กับคณิตศาสตร์ 6 หน่วยกิต

(2.1.4) กลุ่มวิชาพลศึกษาหรือนันทนาการ 1 หน่วยกิต

(2.1.5) กลุ่มวิชาบูรณาการ 5 หน่วยกิต

(2.2) หมวดวิชาเฉพาะ 99 หน่วยกิต

(2.2.1) กลุ่มวิชาพื้นฐานวิชาชีพ 13 หน่วยกิต

(2.2.2) กลุ่มวิชาชีพบังคับ 31 หน่วยกิต

(2.2.3) กลุ่มวิชาชีพเลือก 40 หน่วยกิต

(2.2.4) กลุ่มวิชาเสริมสร้างประสบการณ์ในวิชาชีพ 7 หน่วยกิต

(2.3) หมวดวิชาเลือกเสรี 6 หน่วยกิต

2.5.3.4 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ (คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอ)

(1) ข้อมูลทั่วไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- (1.1) ชื่อหลักสูตร
 (1.1.1) หลักสูตร ภาษาไทย หลักสูตรเทคโนโลยีบัณฑิต สาขาวิชาออกแบบสิ่งทอและแฟชั่น
 (1.1.2) หลักสูตร ภาษาอังกฤษ Bachelor of Technology Program in Textile and Fashion Design
- (1.2) ชื่อปริญญาและสาขาวิชา
 (1.2.1) ภาษาไทย ชื่อเต็ม เทคโนโลยีบัณฑิต (ออกแบบสิ่งทอและแฟชั่น) ชื่อย่อ ทล.บ. (ออกแบบสิ่งทอและแฟชั่น)
 (1.2.2) ภาษาอังกฤษ ชื่อเต็ม Bachelor of Technology (Textile and Fashion Design) ชื่อย่อ B.Tech. (Textile and Fashion Design)
- (1.3) จำนวนหน่วยกิตที่เรียนตลอดหลักสูตร 132 หน่วยกิต
- (2) โครงสร้างหลักสูตร
 (2.1) หมวดวิชาศึกษาทั่วไป ไม่น้อยกว่า 30 หน่วยกิต
 (2.1.1) กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์ 3 หน่วยกิต
 (2.1.2) กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์ 3 หน่วยกิต
 (2.1.3) กลุ่มวิชาภาษา 12 หน่วยกิต
 (2.1.4) กลุ่มวิชาพลศึกษาและนันทนาการ 3 หน่วยกิต
 (2.1.5) กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์ 3 หน่วยกิต
 (2.1.6) กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์และคอมพิวเตอร์ 3 หน่วยกิต
 (2.1.7) กลุ่มวิชาบูรณาการ 3 หน่วยกิต
 (2.2) หมวดวิชาเฉพาะ ไม่น้อยกว่า 96 หน่วยกิต
 (2.2.1) กลุ่มวิชาพื้นฐานวิชาชีพ 30 หน่วยกิต
 (2.2.2) กลุ่มวิชาชีพบังคับ 41 หน่วยกิต
 (2.2.3) กลุ่มวิชาชีพเลือก 18 หน่วยกิต
 (2.2.4) กลุ่มวิชาเสริมสร้างประสบการณ์ในวิชาชีพ 7 หน่วยกิต
 (2.3) หมวดวิชาเลือกเสรี ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต

2.5.3.5 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา (ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาสิ่งทอและเครื่องประดับ)

- (1) ข้อมูลทั่วไป
 (1.1) ชื่อหลักสูตร
 (1.1.1) หลักสูตร ภาษาไทย ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาสิ่งทอและเครื่องประดับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(1.1.2) หลักสูตร ภาษาอังกฤษ Bachelor of Fine and Applied Arts Program in Textiles and Jewelry

(1.2) ชื่อปริญญาและสาขาวิชา

(1.2.1) ภาษาไทย ชื่อเต็ม ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต ชื่อย่อ ศป.บ.(สิ่งทอและเครื่องประดับ)

(1.2.2) ภาษาอังกฤษ ชื่อเต็ม Bachelor of Fine and Applied Arts ชื่อย่อ B.F.A (Textiles and Jewelry)

(1.3) จำนวนหน่วยกิตที่เรียนตลอดหลักสูตร 130 หน่วยกิต

(2) โครงสร้างหลักสูตร

(2.1) หมวดวิชาศึกษาทั่วไป 31 หน่วยกิต

(2.1.1) กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์ 3 หน่วยกิต

(2.1.2) กลุ่มวิชาภาษา-วิชาภาษาตะวันตก 12 หน่วยกิต

(2.1.3) กลุ่มวิชาภาษา-วิชาภาษาตะวันออก 3 หน่วยกิต

(2.1.4) กลุ่มวิชาพลศึกษาและนันทนาการ 2 หน่วยกิต

(2.1.5) กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์ - บังคับ 3 หน่วยกิต

(2.1.6) กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์ - เลือก 2 หน่วยกิต

(2.1.7) กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์-คณิตศาสตร์

3 หน่วยกิต

(2.1.8) กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์-วิทยาศาสตร์ 3

หน่วยกิต

(2.2) หมวดวิชาเฉพาะ 93 หน่วยกิต

(2.2.1) กลุ่มวิชาพื้นฐานวิชาชีพ 35 หน่วยกิต

(2.2.2) กลุ่มวิชาชีพบังคับ 40 หน่วยกิต

(2.2.3) กลุ่มวิชาชีพเลือก 18 หน่วยกิต

(2.3) หมวดวิชาเลือกเสรี ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต

2.5.4 หลักสูตรการออกแบบแฟชั่นในมหาวิทยาลัยราชภัฏ

2.5.4.1 มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา (ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกาย)

(1) ข้อมูลทั่วไป

(1.1) ชื่อหลักสูตร

(1.1.1) หลักสูตร ภาษาไทย หลักสูตรศิลปกรรมศาสตร

บัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(1.1.2) หลักสูตร ภาษาอังกฤษ Bachelor of Fine and Applied Arts Program in Fashion Design

(1.2) ชื่อปริญญาและสาขาวิชา

(1.2.1) ภาษาไทย ชื่อเต็ม ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต (การออกแบบเครื่องแต่งกาย) ชื่อย่อ ศป.บ. (การออกแบบเครื่องแต่งกาย)

(1.2.2) ภาษาอังกฤษ ชื่อเต็ม Bachelor of Fine and Applied Arts (Fashion Design) ชื่อย่อ B.F.A. (Fashion Design)

(1.3) จำนวนหน่วยกิตที่เรียนตลอดหลักสูตร 129 หน่วยกิต

(2) โครงสร้างหลักสูตร

(2.1.1) วิชาภาษา เรียนไม่น้อยกว่า 12 หน่วยกิต

(2.1.2) วิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ เรียน 9 หน่วยกิต

(2.1.3) วิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์เลือก 9 หน่วยกิต

(2.2) หมวดวิชาเฉพาะ 93 หน่วยกิต

(2.2.1) วิชาแกน 18 หน่วยกิต

(2.2.2) วิชาเฉพาะด้าน 56 หน่วยกิต

(2.2.3) วิชาการจัดการ 6 หน่วยกิต

(2.2.4) วิชาภาษาอังกฤษสำหรับวิชาชีพ 6 หน่วยกิต

(2.2.5) วิชาประสบการณ์วิชาชีพหรือสหกิจศึกษา 7 หน่วยกิต

(2.3) หมวดวิชาเลือกเสรี 6 หน่วยกิต

2.5.4.2 มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี (คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)

(1) ข้อมูลทั่วไป

(1.1) ชื่อหลักสูตร

(1.1.1) หลักสูตร ภาษาไทย หลักสูตรศิลปบัณฑิต สาขาวิชา

การออกแบบผลิตภัณฑ์

(1.1.2) หลักสูตร ภาษาอังกฤษ Bachelor of Fine Program

in Product Design

(1.2) ชื่อปริญญาและสาขาวิชา

(1.2.1) ภาษาไทย ชื่อเต็ม ศิลปบัณฑิต (ออกแบบผลิตภัณฑ์)

ชื่อย่อ ศล.บ. (ออกแบบผลิตภัณฑ์)

(1.2.2) ภาษาอังกฤษ ชื่อเต็ม Bachelor of Fine Arts

(Product Design) ชื่อย่อ B.F.A. (Product Design)

(1.3.1) วิชาเอกออกแบบผลิตภัณฑ์หัตถกรรม

(1.3.2) วิชาเอกคอมพิวเตอร์กราฟิก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- (1.3.3) วิชาเอกออกแบบแฟชั่น
- (1.3.4) วิชาเอกออกแบบเฟอร์นิเจอร์เชิงนวัตกรรม
- (1.4) จำนวนหน่วยกิตที่เรียนตลอดหลักสูตร 138 หน่วยกิต
- (2) โครงสร้างหลักสูตร
 - (2.1) หมวดวิชาศึกษาทั่วไป 33 หน่วยกิต
 - (2.1.1) วิชาภาษา 9 หน่วยกิต
 - (2.1.2) วิชามนุษยศาสตร์ 9 หน่วยกิต
 - (2.1.3) สังคมศาสตร์ 6 หน่วยกิต
 - (2.1.4) วิชาคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ 9 หน่วยกิต
 - (2.2) หมวดวิชาเฉพาะด้าน 99 หน่วยกิต
 - (2.2.1) วิชาแกน 5 หน่วยกิต
 - (2.2.2) วิชาเอก 94 หน่วยกิต
 - (2.3) หมวดวิชาเลือกเสรีไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต

2.5.5 หลักสูตรการออกแบบแฟชั่นในมหาวิทยาลัยเอกชน

2.5.5.1 มหาวิทยาลัยกรุงเทพ (คณะศิลปกรรมศาสตร์ สาขาวิชาการออกแบบแฟชั่น)

- (1) ข้อมูลทั่วไป
 - (1.1) ชื่อหลักสูตร
 - (1.1.1) หลักสูตร ภาษาไทย หลักสูตรศิลปกรรมศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบแฟชั่น
 - (1.1.2) หลักสูตร ภาษาอังกฤษ Bachelor of Fine and Applied Arts Program in Fashion Design
 - (1.2) ชื่อปริญญาและสาขาวิชา
 - (1.2.1) ภาษาไทย ชื่อเต็ม ศิลปกรรมศาสตร์บัณฑิต (การออกแบบแฟชั่น) ชื่อย่อ ศป.บ. (การออกแบบแฟชั่น)
 - (1.2.2) ภาษาอังกฤษ ชื่อเต็ม Bachelor of Fine and Applied Arts (Fashion Design) ชื่อย่อ B.F.A. (Fashion Design)
 - (1.3) จำนวนหน่วยกิตที่เรียนตลอดหลักสูตร 137 หน่วยกิต
- (2) โครงสร้างหลักสูตร
 - (2.1) หมวดวิชาศึกษาทั่วไป 30 หน่วยกิต
 - (2.1.1) วิชาภาษาอังกฤษ 9 หน่วยกิต
 - (2.1.2) กลุ่มวิชาบังคับ 9 หน่วยกิต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(2.1.3) กลุ่มวิชาเลือก 6 หน่วยกิต

(2.2) หมวดวิชาเฉพาะ 101 หน่วยกิต

(2.2.1) กลุ่มวิชาแกน 15 หน่วยกิต

(2.2.2) กลุ่มวิชาเฉพาะด้าน-บังคับ 68 หน่วยกิต

(2.2.3) กลุ่มวิชาเฉพาะด้าน-เลือก 18 หน่วยกิต

(2.3) หมวดวิชาเลือกเสรี 6 หน่วยกิต

2.5.5.2 มหาวิทยาลัยรังสิต (วิทยาลัยการออกแบบ สาขาวิชาแฟชั่นดีไซน์)

(1) ข้อมูลทั่วไป

(1.1) ชื่อหลักสูตร

(1.1.1) หลักสูตร ภาษาไทย หลักสูตรศิลปบัณฑิต สาขาวิชา

แฟชั่นดีไซน์

(1.1.2) หลักสูตร ภาษาอังกฤษ Bachelor of Fine Program

in Fashion Design

(1.2) ชื่อปริญญาและสาขาวิชา

(1.2.1) ภาษาไทย ชื่อเต็ม ศิลปบัณฑิต (แฟชั่นดีไซน์) ชื่อย่อ

ศล.บ. (แฟชั่นดีไซน์)

(1.2.2) ภาษาอังกฤษ ชื่อเต็ม Bachelor of Fine Arts

(Fashion Design) ชื่อย่อ B.F.A. (Fashion Design)

(1.3) จำนวนหน่วยกิตที่เรียนตลอดหลักสูตร 134 หน่วยกิต

(2) โครงสร้างหลักสูตร

(2.1) หมวดวิชาศึกษาทั่วไป 30 หน่วยกิต

(2.2) หมวดวิชาเฉพาะ 98 หน่วยกิต

(2.2.1) วิชาแกน 9 หน่วยกิต

(2.2.2) วิชาเฉพาะด้าน 39 หน่วยกิต

(2.2.3) วิชาเอก 41 หน่วยกิต

(2.3.4) วิชาประสบการณ์ภาคสนาม 1 หน่วยกิต

(2.3) วิชาเลือก 9 หน่วยกิต

(2.4) หมวดวิชาเลือกเสรี ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต

2.5.5.3 มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต (คณะศิลปกรรมศาสตร์ สาขาวิชาการออกแบบ

และธุรกิจแฟชั่น)

(1) ข้อมูลทั่วไป

(1.1) ชื่อหลักสูตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(1.1.1) หลักสูตร ภาษาไทย หลักสูตรศิลปกรรมศาสตร์
บัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบและธุรกิจแฟชั่น

(1.1.2) หลักสูตร ภาษาอังกฤษ Bachelor of Fine and
Applied Arts Program in Fashion Design and Fashion Business

(1.2) ชื่อปริญญาและสาขาวิชา

(1.2.1) ภาษาไทย ชื่อเต็ม ศิลปกรรมศาสตร์บัณฑิต (การ
ออกแบบและธุรกิจแฟชั่น) ชื่อย่อ ศป.บ. (การออกแบบและธุรกิจแฟชั่น)

(1.2.2) ภาษาอังกฤษ ชื่อเต็ม Bachelor of Fine Arts
(Fashion Design and Fashion Business) ชื่อย่อ B.F.A. (Fashion Design and Fashion
Business)

(1.3) จำนวนหน่วยกิตที่เรียนตลอดหลักสูตร 135 หน่วยกิต

(2) โครงสร้างหลักสูตร

(2.1) หมวดวิชาศึกษาทั่วไป 30 หน่วยกิต

(2.1.1) กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์ 6 หน่วยกิต

(2.1.2) กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์ 9 หน่วยกิต

(2.1.3) กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ 6 หน่วยกิต

(2.1.4) กลุ่มวิชาภาษา 9 หน่วยกิต

(2.2) หมวดวิชาเฉพาะ 105 หน่วยกิต

(1.2.1) กลุ่มวิชาแกน 42 หน่วยกิต

(1.2.2) กลุ่มวิชาเอกบังคับ 48 หน่วยกิต

(1.2.3) กลุ่มวิชาเลือกหรือวิชาโท 15 หน่วยกิต

(2.3) หมวดวิชาเลือกเสรี 6 หน่วยกิต

จากการศึกษารายละเอียดหลักสูตรการออกแบบแฟชั่นของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย
สรุปได้ว่า สาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นของแต่ละมหาวิทยาลัยที่เปิดสอนมีคุณวุฒิที่ต่างกันจึงเป็นผล
ให้จำนวนกิตและจำนวนรายวิชาที่ร่างในหลักสูตรแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับคุณวุฒิที่นักศึกษาจะได้รับซึ่ง
อาจจะมีผลกับความรู้ และทักษะทั้งทางด้านวิชาชีพและด้านภาษาของนักศึกษาที่ต่างกัน

2.6 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการประเมิน

2.6.1 นิยามและแนวคิดของการประเมิน

ปัจจุบันความรู้เกี่ยวกับหลักการประเมินผล (evaluation) ได้ดำเนินการในเชิงปฏิบัติซึ่งไม่
อยู่ในลักษณะสถิตย์ แต่จะมีการคลี่คลายและเปลี่ยนแปลงปรับปรุงไปตามพัฒนาการของสังคมซึ่งจะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เป็นตัวกำหนดประเด็นในการประเมินใหม่ๆ ช่วยในการทำความเข้าใจกับสังคมในการให้ความสำคัญก่อน หลังเพื่อทำการประเมิน (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์, 2549ก) นอกจากนี้ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีก็มีส่วนช่วยในการรวบรวมสารสนเทศ การแจกแจงและวิเคราะห์ข้อมูลก็ยังส่งผลให้กรอบแนวคิดเกี่ยวกับขอบเขตของการประเมินและการดำเนินงานเชิงปฏิบัติเปลี่ยนแปลงและพัฒนาขึ้นเรื่อยๆ (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2550) โดยทั่วไปกรอบแนวคิดในการประเมินจะครอบคลุมประเด็นการประเมินประกอบด้วย (1) ประเด็นในการประเมินคืออะไร (2) ใครจะเป็นผู้ประเมิน (3) ใครจะถูกประเมิน (4) จะดำเนินการประเมินอย่างไร (5) ผลของการประเมินจะถูกนำมาบูรณาการกับกระบวนการทางการศึกษาและการพัฒนาสังคมได้อย่างไร (Stufflebeam, 2001)

สำหรับการให้นิยามและแนวคิดของการประเมินผู้วิจัยได้จำแนกตามประเด็นที่ทำการประเมิน โดยเริ่มจากการประเมินทางการศึกษาซึ่งเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไปจนกระทั่งถึงการประเมินโครงการพัฒนาการศึกษาและสังคม ในด้านการศึกษา การใช้ความหมายในด้านการประเมินจำแนกได้ 2 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก ใช้สำหรับการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน เพื่อประเมินผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนในแต่ละวิชา ซึ่งในที่นี้ผู้สอนจะอาศัยข้อมูลที่ได้จากการวัดผลเป็นพื้นฐานในการตัดสินใจ โดยใช้เทคนิคการวัดผลต่างๆ เช่น ใช้แบบทดสอบ การให้ปฏิบัติ การสอบปากเปล่า และอื่นๆ แล้วกำหนดเป็นคะแนนจากนั้นนำไปเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ เพื่อทำการตัดสินใจว่าอยู่ในระดับใด ผ่าน-ไม่ผ่านได้-ตก การใช้ความหมายการประเมินนี้มุ่งเน้นไปถึงการใช้การวัดผลเป็นพื้นฐานในการตัดสินใจ

2.6.1.1 นักการศึกษาไทย (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์, 2549) กล่าวว่า การประเมินค่าเป็นกระบวนการที่มุ่งตอบคำถาม (How good?) โดยเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจคุณค่าของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และเป็นกระบวนการที่ก่อให้เกิดสารสนเทศเพื่อช่วยในการตัดสินใจ ประเด็นที่สอง นักการศึกษาใช้ความหมายในลักษณะกว้างขึ้น โดยไม่ได้ขึ้นอยู่กับผลการวัดผลเพียงอย่างเดียวแต่จะรวมความไปถึงการกำหนดคุณค่า การประเมินคุณค่า คุณสมบัติและพฤติกรรมของผู้เรียน ซึ่งใช้วิธีการบรรยายเชิงคุณภาพ ดังจะเห็นได้จากการประเมินผลพฤติกรรมนักเรียนในระเบียบสะสมหรือเอกสารรับรองที่ใช้ในการคัดเลือกเรียนต่อในระดับบัณฑิตศึกษา เป็นต้น

2.6.1.2 (Gronlund, 1981) ได้กำหนดความหมายเชื่อมโยงการประเมินกับกระบวนการสอนไว้ว่า การประเมินเป็นกระบวนการที่ดำเนินไปอย่างเป็นระบบ เพื่อที่จะตัดสินว่าผู้เรียนได้บรรลุวัตถุประสงค์ในการสอนเพียงใด

จากคำนิยามของการประเมินทั้ง 2 ประเด็นสามารถสรุปได้คือ (1) การประเมินเป็นการบรรยายพฤติกรรมของผู้เรียนในเชิงปริมาณนั่นคือ เป็นการวัดผลแล้วนำผลนั้นไปตัดสินคุณค่า (2) การประเมินเป็นการบรรยายพฤติกรรมของนักเรียนในเชิงคุณภาพที่นำข้อมูลนอกเหนือจากการวัดไปประกอบการตัดสินคุณค่า

สำหรับความหมายของการประเมินในส่วนที่เป็นกิจกรรม การประเมินโครงการแล้วนักวิชาการไม่ว่าจะเป็นกลุ่มนักการศึกษา ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มปฏิฐานนิยม (positivism) มีแนวโน้มเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สอดคล้องกับการประเมินตามแนวปรัชญาประโยชน์นิยม (utilitarian evaluation) การประเมินตามแนวญาณปรัชญาลัทธิปรนัยนิยมและลัทธิอัตนัยนิยม (objectivist and subjectivist epistemology) หรือกลุ่มนักสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา ซึ่งเป็นกลุ่มธรรมชาตินิยม (naturalism) ต่างให้คำนิยามที่กว้าง โดยมีจุดเน้นหนักตรงกันคือ การดำเนินงานรวบรวมสารสนเทศที่เกี่ยวข้องอย่างเป็นระบบ เพื่อนำไปประมวลเป็นหลักฐานสำหรับใช้ในการตัดสินใจ โดยที่แต่ละกลุ่มมีรายละเอียดปลีกย่อยที่แตกต่างออกไปตามความเชื่อของตนเอง

2.6.1.3 (Cronbach, 2001) กล่าวว่า ในส่วนนักการศึกษานั้นการประเมินเป็นกระบวนการที่เป็นระบบในการเก็บรวบรวมข้อมูลใช้สารสนเทศสำหรับการตัดสินใจ จุดมุ่งหมายหลักของการประเมินโครงการอยู่ที่ความต้องการทราบผลของโครงการ การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจากการดำเนินงาน และส่วนใดของโครงการที่ดีควรปรับปรุงแก้ไข

2.6.1.4 (Alkin, 1972) ระบุว่า การประเมินเป็นกระบวนการของการทำให้เกิดความมั่นใจ ด้วยการคัดเลือกข้อมูลที่เหมาะสม รวบรวมและวิเคราะห์ เพื่อจัดทำรายงานสรุปสารสนเทศที่เป็นประโยชน์ต่อผู้บริหารในการตัดสินใจทางเลือกที่เหมาะสมสำหรับ

2.6.1.5 (Stufflebeam & Madaus, 2001) ได้ให้คำจำกัดความของการประเมินว่าเป็นกระบวนการที่จำแนกแยกแยะ แสวงหา และจัดหาสารสนเทศที่ยังประโยชน์สำหรับพิจารณาตัดสินใจทางเลือกต่างๆ (assist decision making) โดยเหตุผลการตัดสินใจในการประเมิน เริ่มจากเป้าหมายสูงสุด คือการพัฒนาทางการศึกษา ที่มีการดำเนินงานเพื่อการเปลี่ยนแปลงใหม่ๆ ที่ดีขึ้นกว่าเดิม และการกระทำเช่นนี้ได้ก็ขึ้นอยู่กับผู้บริหารที่จะทำการตัดสินใจทางเลือกใดทางเลือกหนึ่ง ซึ่งได้คัดสรรไว้แล้วว่าดีที่สุด เหมาะสมที่สุดกับสถานการณ์ในองค์กรนั้นๆ และในการตัดสินใจเลือกวิถีปฏิบัติใดๆ นั้น ผู้บริหารก็จำเป็นต้องให้เหตุผลพิจารณาจากหลายๆ ด้าน นับตั้งแต่ระบบค่านิยมส่วนบุคคลของผู้บริหารและขององค์กรนั้นๆ จนกระทั่งถึงสารสนเทศที่ได้รวบรวมและประมวลมาเป็นหลักฐานอย่างเป็นระบบ โดยในการนี้ผู้บริหารจะต้องนำสารสนเทศที่ได้มาเป็นหลักฐานนั้นมาชั่งน้ำหนักและตรวจสอบกับเกณฑ์ ซึ่งได้ตัดแปลงหรือตั้งขึ้นมาโดยมีระบบค่านิยมขององค์กรเป็นรากฐานการกระทำเช่นนี้จะทำให้ผู้บริหารมองเห็นทางเลือกหรือวิถีปฏิบัติหลายๆ อย่าง และในฐานะที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการตัดสินใจก็จะเลือกหนทางหรือวิถีปฏิบัติที่ดีที่สุด ในขณะที่เดียวกันก็ต้องสอดคล้องกับระบบค่านิยมขององค์กรหรือสังคมนั้นๆ ด้วย ทั้งนี้เพื่อว่าการดำเนินการเปลี่ยนแปลงเพื่อพัฒนานั้นจะได้อยู่ในขอบเขตที่สังคมและองค์กรนั้นยอมรับและยินดีที่จะเปลี่ยนแปลงการพัฒนาสู่สภาพที่ดีขึ้น จากแนวคิดของ (Stufflebeam, 2008) และ (Stufflebeam & Madaus, 2001) จึงเป็นที่มาของ แบบจำลองที่อำนวยความสะดวกในการตัดสินใจ (assist decision making) หรือแนวทางการประเมินยึดหลักการจัดการ (management-oriented evaluation approaches) ที่เรียกว่า แบบจำลองชิป (CIPP model) ซึ่งมาจากชื่อย่อการดำเนินงานประเมินสี่ประเภทในแบบจำลองนี้ นั่นคือ การประเมินบริบท (context evaluation) การประเมินปัจจัยนำเข้า (input evaluation) การประเมินกระบวนการ (process evaluation) และ การประเมินผลผลิต (product evaluation) เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

evaluation) อย่างไรก็ตาม แบบจำลองซิป มีการพัฒนาจากนักการศึกษา นักวิจัย หรือนักประเมิน อย่างหลากหลายเพื่อให้ครอบคลุมและเกิดประโยชน์จากการดำเนินการศึกษานั้นๆ เช่น แบบจำลอง CIPO (Context-Input-Process-Output : CIPO model) (Hofman, Dukstra, & Hofman, 2005; Bosker, 2001) และแบบจำลอง CIPPI (Context-Input-Process-Product-Impact : CIPPI model) โดย (วิโรจน์ สารรัตน์, 2551) เรียกว่า แนวทางการประเมินเชิงระบบแบบรวมพลัง (systematic and collaboration evaluation) ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ได้สารสนเทศสำหรับผู้บริหารหรือผู้มีอำนาจในการตัดสินใจหรือการตัดสินใจคุณค่าของสิ่งของหรือเหตุการณ์ที่ได้รับการประเมินที่มีความน่าเชื่อถือมากขึ้น เพื่อเสริมพลังขับเคลื่อนที่จะให้ผลการวิจัยได้รับการนำไปสู่การปฏิบัติได้มากขึ้น และเพื่อนำไปสู่หลักการและเงื่อนไขสำคัญบางประการของการประกันคุณภาพที่ดี

2.6.1.6 (Popham, 1988) ได้ให้ข้อคิดที่เปิดโลกทัศน์สำหรับนักการศึกษาในการประเมินว่า การประเมินทางการศึกษาที่เป็นเชิงระบบนั้นประกอบด้วย การตัดสินใจคุณค่าของปรากฏการณ์ทางการศึกษาอย่างมีแบบแผน ในที่นี้ Popham ใช้ศัพท์ว่า การประเมินทางการศึกษาที่เป็นเชิงระบบ ก็เพื่อที่จะแยกกิจกรรมนี้ออกไปจากระบบแบบไม่เป็นทางการและเฉพาะการดำเนินงานเชิงประเมินที่เป็นไปอย่างมีแบบแผน และปรากฏการณ์ทางการศึกษาก็รวมถึงหลายๆ สิ่งนับตั้งแต่ ผลการสอน ผลจากการดำเนินโปรแกรมการสอนไปจนกระทั่งถึงเป้าหมายทางการศึกษา หรือเป้าหมายของหลักสูตร นอกจากนักการศึกษาแล้ว นักสังคมศาสตร์และนักวิชาการในสาขาอื่นที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาทั้งในเมืองไทยและต่างประเทศ ได้เรียกกิจกรรมการประเมินโครงการว่า การวิจัยเชิงประเมิน (evaluation research) หรือ การวิจัยประเมินผลโครงการ หรือ การวิจัยประเมินผล ซึ่งมองว่าการประเมินเป็นวิจัยประยุกต์ (applied research) โดยมุ่งเน้นการนำระเบียบวิธีวิจัยไปใช้ในการประเมิน ดังคำจำกัดความของ (Rossi & Freeman ,1985)

2.6.1.7 (Rossi & Freeman ,1985) ที่ระบุว่า การวิจัยเชิงประเมิน คือ การประยุกต์วิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์อย่างมีระบบ เพื่อประเมินคุณค่าของ กรอบแนวคิด รูปแบบการดำเนินงานโครงการ และประโยชน์ที่ได้จากโครงการทางด้านสังคมที่นำไปแทรกปฏิบัติเพื่อปรับปรุงความเป็นอยู่ของมนุษย์ให้ดีขึ้น หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือการวิจัยเชิงประเมินเกี่ยวข้องกับการใช้ระเบียบวิธีทางสังคมศาสตร์เพื่อทำการตัดสินใจและปรับปรุงการวางแผน การควบคุมกำกับ การดำเนินงาน ประสิทธิภาพและประสิทธิผล ของโครงการพัฒนาทางด้านสุขภาพ การศึกษา สังคม สงเคราะห์และงานบริการต่างๆ ที่ให้แก่พลมนุษย์ในด้านนักประเมินซึ่งเป็นกลุ่มที่เน้นการศึกษาเฉพาะกรณีแต่ละโครงการนั้นๆ ลงดำเนินการในแต่ละพื้นที่ หรือเรียกว่า กลุ่มธรรมชาตินิยม (naturalism) จุดสำคัญของการประเมินของกลุ่มนักประเมินเหล่านี้คือ มุ่งการนำผลไปใช้ในการปฏิบัติงาน (utilization-focused evaluation) ในแต่ละท้องถิ่นที่มีการดำเนินโครงการ โดยให้ความสำคัญกับบริบทในการดำเนินโครงการแต่ละแห่งว่ามีเอกลักษณ์เฉพาะตัว เพื่อให้เกิดผลในเชิงปฏิบัติสำหรับบุคลากรที่มีฐานการปฏิบัติงานภาคสนาม ไม่ว่าจะเป็น ครูผู้สอน นักการศึกษาในระดับพื้นที่และนักพัฒนา เป็นต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.6.1.8 (Patton, 1986) กล่าวว่า การดำเนินงานเชิงปฏิบัติในการประเมิน เกี่ยวข้องกับการรวบรวมสารสนเทศอย่างเป็นระบบในเรื่องกิจกรรม คุณลักษณะ ผลงาน ของ โครงการของบุคลากรที่ปฏิบัติโครงการและผลผลิต ทั้งนี้เพื่อบุคคลเฉพาะกลุ่มจะได้นำไปใช้ในการลด ความไม่แน่นอนในการดำเนินงานโครงการลง และพัฒนาประสิทธิผลของการดำเนินงานรวมทั้งทำ การตัดสินใจตามที่ทางโครงการ บุคลากร และผลผลิตของการได้ดำเนินไป เพื่อให้เกิดผลกระทบต่อ กลุ่มเป้าหมายในการดำเนินงาน จากคำจำกัดความนี้ นักประเมินกลุ่มนี้มุ่งเน้นให้บุคคลทั่วไปเห็นว่าการประเมินโครงการเป็นการดำเนินงานประเมินในลักษณะเฉพาะกรณีสำหรับบุคคลเฉพาะกลุ่มที่เป็น กลุ่มเป้าหมายในการพัฒนา เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดในเชิงปฏิบัติสำหรับผู้ดำเนินงานในภาคสนาม ซึ่งการประเมินในลักษณะนี้ ผู้ประเมินต้องตระหนักถึงสภาพแวดล้อม ความเป็นมาและค่านิยมของ บุคคลในกลุ่มที่เป็นเป้าหมายในการพัฒนาก่อนที่จะพัฒนาร่วมกับบริบทของการดำเนินโครงการ จึง สังเกตว่านักประเมินกลุ่มนี้มักจะเรียกกิจกรรมการประเมินว่า การศึกษาเชิงประเมิน (evaluation study) มากกว่าจะเรียกว่า การวิจัยเชิงประเมิน

นอกจากนักประเมินที่ให้คำจำกัดความในแนวคิดตามความเชื่อของแต่ละกลุ่มแล้ว ยังมีนัก ประเมิน ที่มีประสบการณ์จากการประเมินโครงการมัธยมศึกษาในช่วงปี ค.ศ.1932-1940 ณ มหาวิทยาลัยไอโฮโอ ซึ่งเป็นโครงการที่รู้จักโดยทั่วไปว่า The Eight Year Study (Tyler, 2001) ได้แก่ Tyler ทั้งนี้ Tyler ได้เสนอความหมายของการประเมินว่า เป็นการกำหนดความสอดคล้อง ต้องกันระหว่างการดำเนินงานกับจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ (determining congruence) หรือ การประเมิน เป็นการเปรียบเทียบระหว่าง สิ่งที่เป็นจริง (what is) กับ สิ่งที่ควรเป็น (what should be) และการ ใช้ข้อมูลความไม่สอดคล้องเป็นหลักในการตัดสินใจ เป็นแนวคิดที่สอดคล้องกับ (Provus, 1971)

2.6.1.9 (Provus, 1971) ที่กล่าวว่า การประเมินเป็นการเปรียบเทียบความ สอดคล้องระหว่างการปฏิบัติตามที่วางแผนไว้กับการปฏิบัติตามที่เป็นจริง และผลลัพธ์ที่คาดหวังตาม แผนกับผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจริง ความสอดคล้อง/ไม่สอดคล้อง เกิดขึ้นแสดงถึงข้อดี/ข้อเสียของโครงการ นอกจากนี้ ยังมีการประเมินที่ต้องมีการบรรยายอย่างลุ่มลึก (description or portrayal)

2.6.1.10 (Stake, 1975) ที่ระบุว่า ผู้ประเมินจะต้องบรรยายความสัมพันธ์ความ สอดคล้องของสิ่งที่คาดหวัง สิ่งที่เกิดขึ้นจริง และมาตรฐาน ทั้งนี้ดุลพินิจในการดำเนินงานจะต้องมี รากฐานอยู่บนความสอดคล้องต้องกันของสิ่งที่คาดหวังกับสิ่งที่สังเกตได้อย่างไรก็ตามเวลาต่อมา Stake ได้เริ่มเปลี่ยนแนวคิดจากการดำเนินงานในแบบจำลองของตนตามแบบเดิมมามุ่งให้ความสนใจ ในประเด็นที่ตอบสนองต่อจุดสำคัญของโครงการมากขึ้น ซึ่งให้เห็นว่าการประเมินทางการศึกษาจะชาน รับผิดชอบต่อสภาพความเป็นจริงได้ก็ต่อเมื่อกิจกรรมการดำเนินงานมุ่งที่จะศึกษากิจกรรมของโครงการที่ เกิดขึ้นโดยตรงมากกว่าที่จะมุ่งไปที่เรื่องของความมุ่งหวังของโครงการที่ได้ตั้งไว้ ตอบสนองต่อความ ต้องการของผู้รับฟังผลการประเมินที่ต้องการสารสนเทศประเภทต่างๆ และควรจะได้รายงานความ แตกต่างระหว่างคุณค่าที่ได้พบเห็นในการรายงานความสำเร็จและความล้มเหลวของโครงการ

นอกจากนั้น Stake ยังให้ข้อคิดว่า การรวบรวมข้อมูลในการประเมินลักษณะนี้ส่วนใหญ่เครื่องมือคือ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สแกนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตัวบุคคลที่จะต้องทำการสังเกตและต้องมีดุลยพินิจในเรื่องต่างๆ ที่ประมวลมาเพื่อการตัดสินใจ สำหรับแนวคิดการประเมินที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินคุณค่า (determining of worth or value) และการประเมินที่เป็นอิสระจากเป้าหมาย (goal free evaluation)

2.6.1.11 (Scriven, 1991) เป็นผู้ริเริ่มแนวคิด โดยเสนอแนะวิธีการประเมินเชิงผสม (hybrid evaluation) ซึ่งใช้ทั้งการประเมินธรรมชาติของโครงการและการประเมินผลที่ได้ของโครงการควบคู่กันไปเพื่อที่จะได้สารสนเทศที่ครบถ้วนและถูกต้องในการประเมินคุณค่าของโครงการ แนวคิดนี้ได้รับการยอมรับในแวดวงนักประเมินในเวลาต่อมา

จากการศึกษาและทบทวนการให้คำจำกัดความของนักประเมินและนักการศึกษาในข้างต้น สรุปได้ว่าการประเมินการจัดการศึกษานั้นมีแนวคิดมาจากกลุ่มปฏิฐานนิยมและปรัชญาประโยชน์นิยม โดยเฉพาะแนวคิดการประเมินที่อำนวยความสะดวกหรือทางเลือกในการตัดสินใจของ (Stufflebeam, 2001, 2008) และ (Stufflebeam & Madaus, 2001) รวมทั้งแนวทางการประเมินเชิงระบบแบบรวมพลังที่พัฒนาโดย (วิโรจน์ สารรัตน์, 2550) เป็นรากฐานในการอธิบายความหมาย และใช้เป็นแนวทางการอธิบายความเกี่ยวกับหลักการและการดำเนินงานเชิงปฏิบัติการประเมินการจัดการศึกษา กล่าวคือ การประเมินเป็นกระบวนการระบุหรือกำหนด หรือ การจัดหาสารสนเทศซึ่ง เป็นสิ่งที่มุ่งประเมิน และการนำเสนอสารสนเทศที่มีการบรรยายอย่างลุ่มลึกรอบด้าน มีความสัมพันธ์ สอดคล้องกับสิ่งที่คาดหวัง สิ่งที่เกิดขึ้นจริง และมาตรฐานและ เป็นประโยชน์ต่อการตัดสินใจในคุณค่า ของการดำเนินงานการจัดการศึกษาอย่างเหมาะสมเกิดประโยชน์สูงสุดกับบุคลากรและ สถาบันการศึกษาโดยรวม ในด้านบริบท ปัจจัยนำเข้า กระบวนการดำเนินงาน ผลผลิต และผลกระทบ ที่เกิดขึ้นจากการจัดการศึกษา

2.6.2 ประโยชน์ของการประเมิน

เนื่องจากกระบวนการประเมิน ประกอบด้วย การวางแผน ดำเนินการ จัดทำรายงาน และ เผยแพร่สารสนเทศของการประเมิน การประเมินมีเป้าหมายสำคัญที่การดำเนินการให้ได้ผลการ ประเมินที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ต่อการพัฒนาคุณค่าของสิ่งที่มุ่งประเมิน ผลการประเมินจึงเป็น ปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการใช้ผลการประเมิน และก่อให้เกิดผลกระทบตามมา การ เผยแพร่สารสนเทศของการประเมินถือเป็นส่วนหนึ่งของการประเมิน ซึ่งเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้อง กับการสื่อสารไปสู่ผู้เกี่ยวข้องกับการประเมิน ด้วยการคัดเลือกประเภท รูปแบบ และการนำเสนอ รายงานการประเมินที่เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย

2.6.2.1 ศิริชัย กาญจนวาสี (2550) ได้ระบุถึงกรนำผลการประเมินไปใช้ประโยชน์ มีหลายรูปแบบ ได้แก่

(1) การใช้ในเชิงความคิด (conceptual use) ผลการประเมินอาจช่วย จุดประกายความคิดของผู้เกี่ยวข้อง ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจในสิ่งที่ประเมินมากขึ้น

(2) การใช้ในเชิงตรวจสอบยืนยัน (legitimate use) ผลการประเมินอาจถูกใช้เป็นเหตุผลสนับสนุนหรือยืนยันผลการตัดสินใจที่กำหนดไว้ล่วงหน้า ทำให้แนวทางหรือนโยบายที่เลือกใช้น้ำหนักหรือความชอบธรรมมากขึ้น

(3) การใช้ในเชิงสัญลักษณ์ (symbolic use) ผลการประเมินอาจเป็นเครื่องช่วยติดตาม กำกับ ควบคุมการประเมินว่าได้มีการทำตามแนวทาง ระเบียบ ขั้นตอน ที่กำหนดไว้ เพื่อให้งานประเมินนั้นมีคุณภาพเป็นที่ยอมรับมากขึ้น

(4) การใช้ในเชิงปฏิบัติ (instrumental use) ผลการประเมินอาจถูกนำไปใช้โดยตรงในทางปฏิบัติ เป็นเครื่องมือในการปรับปรุงแก้ไขทำให้เกิดผลกระทบต่อ การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นตามมา การใช้ผลการประเมินสามารถส่งผลกระทบต่อ การกระทำหรือการดำเนินงานทั้งระดับบุคคล และระดับองค์การโดยอาจเกิดการเปลี่ยนแปลงด้านพฤติกรรมของสมาชิก ในองค์การ วิธีดำเนินงานระเบียบข้อบังคับขององค์การ โครงสร้างองค์การ และวัฒนธรรมของ องค์การ

นอกจากนี้ การนำผลการประเมินสามารถไปใช้ประโยชน์ได้จริง ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ สำคัญคือ (1) ลักษณะของการประเมิน (characteristic of the evaluation) (2) ลักษณะบริบท องค์การและผู้เกี่ยวข้อง (characteristic of organizational context)

ลักษณะของการประเมินที่ช่วยส่งเสริมการใช้ผลการประเมินประกอบด้วยกระบวนการ ประเมินที่ตรงประเด็น (relevance) วิธีการประเมินมีคุณภาพ (quality) ผลการประเมินที่มีข้อค้นพบ สอดคล้องความต้องการ (responsiveness) มีกลยุทธ์ของการเผยแพร่ (dissemination strategies) ผู้ ประเมินมีความน่าเชื่อถือ (credibility) และมีทักษะการสื่อสาร (communication skills) ส่วน ลักษณะของบริบทองค์การและผู้เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย สภาพแวดล้อมขององค์กรด้านการเมือง เศรษฐกิจ และลักษณะการตัดสินใจที่ต้องการ รวมทั้งลักษณะของผู้เกี่ยวข้องด้านทัศนคติต่อการ ประเมิน ความผูกพันกับการประเมิน และความต้องการใช้สารสนเทศจากการประเมิน ในด้านปัจจัย สำคัญที่ช่วยส่งเสริมการนำผลการประเมินไปใช้ประโยชน์ นั่นคือ การทำการประเมินที่สามารถ ตอบสนอง ความต้องการใช้สารสนเทศของผู้เกี่ยวข้อง นักประเมินจึงต้องแสดงบทบาทการประเมิน (evaluation role) และบทบาททางการศึกษา (educational role) ให้ผู้เกี่ยวข้องรับทราบ มีความรู้ เชิงประเมิน มีส่วนร่วมทางการประเมิน พร้อมทั้งอำนวยความสะดวกในการรับรู้ เข้าใจผลการ ประเมิน และช่วยประสาน

(5) การนำผลการประเมินไปใช้ประโยชน์ ลักษณะที่เกี่ยวข้องที่มีอิทธิพล ต่อการประเมินในปัจจุบัน

2.6.2.2 ตามทัศนะของ Fitzpatrick, Sanders & Worthen (2004) ประกอบด้วย

- (1) ให้ความสำคัญกับการประเมินสิ่งที่อยู่ภายในหรือเป็นนามธรรม
- (2) อธิบายโดยการใช้วิธีการคุณภาพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(3) ใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากหลากหลายวิธีทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ

- (4) ต้องอธิบายหรือยึดอยู่บนพื้นฐานของทฤษฎีการประเมิน
- (5) การประเมินต้องให้ความสำคัญด้านคุณธรรม จริยธรรม
- (6) การประเมินต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานที่ไม่มุ่งเน้นผลกำไร
- (7) ให้ความสำคัญกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย
- (8) ผู้ประเมินต้องมีการวางตัวที่เหมาะสมและมีจรรยาบรรณการประเมิน
- (9) มีการนำเทคโนโลยีและการสื่อสารมาใช้ในการประเมิน
- (10) การประเมินต้องมีใช้พื้นฐานจากการวัดการปฏิบัติ (performance measurement) และการประเมินที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของมาตรฐาน (standards-base assessment)
- (11) การประเมินควรมีการยกระดับให้มีความสำคัญในระดับชาติหรือนานาชาติเพิ่มขึ้น ความสำคัญ และประโยชน์ของการประเมินที่ปรากฏอยู่ในกระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อนำผลไปสู่จุดมุ่งหมายที่วางไว้และเพื่อพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้ให้มีทั้งประสิทธิภาพและประสิทธิผลดังปรากฏที่รับรู้กันในวงการศึกษาโดยทั่วไปแล้ว

2.6.2.3 จริยา เสถบุตร, 2539; พิสนุ พงศ์ศรี, 2549 กล่าวว่า การประเมินยังมีบทบาทที่เป็นประโยชน์ในการช่วยการจัดการศึกษาในทางอ้อม ได้แก่

- (1) การให้ผลการประเมินในการให้คำปรึกษาและแนะนำ จากความเชื่อที่ว่าการศึกษาคือการพัฒนาบุคคล ฉะนั้น กระบวนการดำเนินงาน นอกจากจะมุ่งให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในเชิงวิชาการและผลสัมฤทธิ์ตามที่กำหนดไว้แล้ว ก็ยังมุ่งหวังให้ผู้เรียนได้ทราบสภาพของตนเองในด้านอื่นๆ เพื่อช่วยการพัฒนาและปรับตัวให้มีชีวิตอยู่อย่างมีความสุขในสังคมด้วย สารสนเทศและข้อมูลเชิงประเมินทางด้านวิชาการ ด้านความถนัด ด้านสติปัญญา ด้านบุคลิกภาพ ด้านความสนใจ และด้านอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน ซึ่งครูและนักแนะแนวนำมาใช้ในการให้คำปรึกษาและแนะนำจะยังประโยชน์แก่ผู้เรียนอย่างมากหลายด้าน อาทิ ประการแรก ช่วยเป็นหลักฐานให้ผู้เรียนได้ตัดสินใจเลือกสายการเรียนในสายวิชาที่ตนมีความถนัดและสนใจซึ่งข้อมูลสารสนเทศจะช่วยให้การตัดสินใจได้ดีขึ้น ประการที่สอง ช่วยเป็นแนวทางให้ผู้เรียนในการเลือกเข้ากลุ่มกิจกรรมวิชาการหรือกิจกรรมเสริมหลักสูตรของชุมนุมต่างๆ ที่มีอยู่ให้สอดคล้องกับความสนใจและความสามารถของตนเอง และประการที่สาม ก็คือ ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจตนเองในสภาพที่เป็นอยู่ รวมทั้งเข้าใจบุคคลอื่น วัฒนธรรมและสังคมที่ตนเป็นสมาชิกอยู่ เพื่อให้ปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้อย่างกลมกลืน และมีความสุข

(2) การใช้ผลการประเมินเพื่อรายงานความก้าวหน้าในการเรียนให้แก่ผู้ปกครองความรับผิดชอบในการจัดการศึกษาสำหรับผู้เรียนแต่ละคนนั้น ผู้ปกครองก็นับว่ามีบทบาทไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าครูผู้สอน และบุคลากรที่เกี่ยวข้องในสถาบันนั้นๆ ฉะนั้น การที่ครูผู้สอนได้ประเมินความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างเป็นระบบก็ทำให้มีหลักฐานที่แน่ชัด และเชื่อถือได้สำหรับเอกสารนี้เป็นเอกสารที่ส่งมอบไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอญูญาติให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายงานต่อผู้ปกครอง ซึ่งผลการประเมินก็จะช่วยในการวางแผนการเรียน ปรับปรุงผลการเรียนของผู้เรียนให้ดีขึ้น รวมทั้งได้รับทราบสิ่งที่เป็นปัญหาสำคัญของผู้เรียน ซึ่งถ้าหากผู้สอนได้แจ้งให้ทราบอย่างทันการณ์ ก็จะทำให้ช่วยกันแก้ไข และปรับปรุงพฤติกรรมผู้เรียนให้ดีขึ้น

(3) การใช้ผลการประเมินสำหรับผู้บริหารและจัดการศึกษา ผู้ที่ทำหน้าที่บริหารและจัดการศึกษาในระดับต่างๆ ล้วนต้องอาศัยผลจากการประเมิน เพื่อตรวจสอบมาตรฐานและคุณภาพการศึกษาในโรงเรียนหน่วยงานทางการศึกษา กลุ่มโรงเรียน เขตพื้นที่การศึกษา จนกระทั่งถึงระดับชาติว่าได้บรรลุถึงจุดมุ่งหมายตามที่ตั้งไว้หรือไม่ การดำเนินงานที่ผ่านมา มีจุดเด่นและจุดบกพร่องที่ต้องแก้ไขในเรื่องใดบ้าง การพัฒนาหลักสูตรจะมุ่งไปในทิศทางใด นอกจากนี้ผลการประเมินคุณภาพของผู้เรียนแต่ละคนก็ช่วยเป็นข้อมูลสำหรับผู้บริหารในการจัดตำแหน่ง หรือจัดอันดับ เพื่อให้ทุนการศึกษา ให้ทุนในการทำวิจัย ให้รางวัลด้านความประพฤติหรือการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ และในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการประเมินโครงการต่างๆ ที่ได้ดำเนินการและที่ได้ร่วมกับชุมชนก็เป็นสิ่งที่จำเป็น ทั้งนี้เพื่อที่จะได้แสดงผลของความก้าวหน้าและประสิทธิผลในการจัดการศึกษาในแต่ละระดับ

(4) การใช้ผลการประเมินสำหรับตรวจสอบคุณค่าและความคุ้มค่าของงานวิจัยในชั้นเรียน การดำเนินการวิจัยทางการศึกษาในปัจจุบันได้มุ่งเน้นให้ความสนใจในการวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียน เพื่อตอบปัญหาการจัดการเรียนรู้ในระดับจุลภาคมากขึ้น ในการดำเนินการวิจัยในลักษณะดังกล่าวก็อาจมีการดำเนินการทดลองและมีกิจกรรมการพัฒนาทั้งที่เป็นเฉพาะกรณีในโรงเรียนซึ่งมีการเปรียบเทียบระหว่างชั้นเรียนหรือห้องเรียนหรือกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองหรืออาจดำเนินการเฉพาะห้องเรียนใดห้องเรียนหนึ่ง การดำเนินการวิจัยเช่นนี้ ต้องใช้เวลาและทุนทรัพย์ในการจัดสื่อการสอน กำลังงานของครูผู้สอนในการดำเนินงาน ฉะนั้น เมื่อเสร็จสิ้นกระบวนการแล้วก็จำเป็นต้องมีการประเมินผลของการวิจัยและพัฒนาที่ได้กระทำไปแล้วว่ามีคุณค่าและคุ้มค่าต่อการที่นำไปประยุกต์ใช้ต่อไปมากน้อยเพียงใด และจะต้องปรับปรุงเปลี่ยนแปลงในกระบวนการดำเนินงานในส่วนใดจึงจะยังประโยชน์ต่อผู้เรียนและเกิดประสิทธิผลต่อการจัดการศึกษามากที่สุด

(5) การประเมินเพื่อประกันคุณภาพการศึกษา เนื่องจากพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้บัญญัติสาระเกี่ยวกับการประกันคุณภาพการศึกษาในหมวด 6 ว่าด้วยเรื่องมาตรฐานและประกันคุณภาพการศึกษา ที่ให้หน่วยงานต้นสังกัดและสถานศึกษาจัดให้มีการประกันคุณภาพการศึกษา โดยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษาที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่องตามขั้นตอนที่กำหนด และมีสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) ในการตรวจสอบคุณภาพภายนอกของสถานศึกษาทุกแห่งในทุก 5 ปี ในกระบวนการประกันคุณภาพการศึกษานั้นมีความเกี่ยวข้องกับการประเมินเป็นกลไกสำคัญ ด้วยการประเมิน 2 ประเภท คือ การประเมินคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพภายนอก ทั้งนี้ มีเป้าหมายเพื่อตอบคำถามกับผู้เกี่ยวข้องหรือสังคมว่า การจัดการศึกษามีคุณภาพคุ้มค่าเพียงใด หน่วยงานทางการศึกษาสามารถทราบจุดเด่นและจุดด้อย เพื่อกำหนดแนวทางการพัฒนาได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับประโยชน์ของการประเมิน โดยสรุปแล้วประโยชน์ของการประเมินขึ้นอยู่กับองค์ประกอบสำคัญคือ ลักษณะของการประเมิน และลักษณะบริบทองค์กรและผู้เกี่ยวข้องกับสิ่งที่มุ่งประเมิน โดยในบริบทที่มักจะนำไปใช้ประโยชน์ได้แก่ การให้ผลการประเมินในการให้คำปรึกษาและแนะนำ การใช้ผลการประเมินเพื่อรายงานความก้าวหน้าในการเรียนให้แก่ผู้ปกครอง การใช้ผลการประเมินสำหรับผู้บริหารและจัดการศึกษา การใช้ผลการประเมินสำหรับตรวจสอบคุณค่าและความคุ้มค่าของงานวิจัยและการประเมินเพื่อประกันคุณภาพการศึกษาผู้วิจัยใช้การประเมินสำหรับตรวจสอบคุณค่าและความคุ้มค่าของงานวิจัยเพื่อให้ได้ข้อสรุปที่เหมาะสมในแนวทางการพัฒนาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

2.6.3 คุณค่าและเกณฑ์การประเมิน

การประเมินเป็นกระบวนการตัดสินคุณค่าของสิ่งที่มุ่งประเมินเพื่อจุดมุ่งหมายของการพัฒนาของสิ่งนั้น คุณค่า (value) เป็นคุณลักษณะนามธรรมที่ถูกกำหนดภายใต้บริบททางสังคมกลุ่มคน หรือบุคคล การเข้าถึงคุณค่าของสิ่งต่างๆ จำเป็นต้องอาศัยแนวคิด ทฤษฎีทางสังคมมาใช้สำหรับศึกษาข้อเท็จจริงที่สามารถนำไปอ้างอิงถึงคุณค่านั้นๆ ที่ไม่สามารถสังเกตได้โดยตรง ได้แก่ คุณค่าภายใน (merit) และคุณค่าภายนอก (worth) กล่าวคือ นักประเมินจะต้องประเมินในส่วนของบริการของหน่วยงาน โครงการ หรือบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้อง โดยการเตรียมในส่วนคุณค่าขั้นพื้นฐานนี้จะเป็นส่วนหนึ่งของเกณฑ์การประเมิน ซึ่งเกณฑ์นั้นจะต้องมีคำถามที่เกี่ยวกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (question of stakeholders) และสารสนเทศที่มีความจำเป็น (information needs) เกณฑ์เหล่านี้จะนำมาซึ่งการเตรียมการ การสร้างเครื่องมือและมาตรฐานของการตีความ (interpretation standards)

2.6.3.1 สำหรับคุณค่าและเกณฑ์การประเมิน (Stufflebeam, 2001) เสนอไว้มีอยู่ 7 ระดับ ได้แก่

(1) คุณค่าพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับสังคมกลุ่มใหญ่ (basic societal values) โดยพิจารณาในแง่ความเท่าเทียมกันของโอกาส (equality of opportunity) ความมีประสิทธิภาพ (effectiveness) และการเก็บรักษาในสิ่งที่เป็นคุณค่าไว้ (conservative)

(2) คุณค่าภายในและคุณค่าภายนอก (merit and worth) นักประเมินจะต้องประเมินในสิ่งที่แสดงถึงคุณค่าหรือคุณภาพที่ซ่อนอยู่ภายในของจุดประสงค์และคุณค่าภายนอก ซึ่งขึ้นอยู่กับสถานการณ์แวดล้อม สามารถตีค่าค่อนข้างเป็นปรนัย ทั้งนี้การเตรียมในศิลปะและเทคนิคของการประเมินจึงเป็นเรื่องที่มีความละเอียดอ่อน และสะท้อนถึงองค์การหรือหน่วยงาน หรือโครงการจะต้องมีการจัดเตรียมสมาชิกหรือบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถและมีความดีในการปฏิบัติงานนั้น

(3) มีการประยุกต์ใช้เกณฑ์การประเมินของ CIPP (CIPP criteria) โดย Stufflebeam ได้อธิบายถึงประเภทของข้อมูลในด้านบริบท ปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และผลผลิต ซึ่งช่วยให้เกิดเกณฑ์ในการประเมินที่สำคัญคือ

(3.1) การประเมินความต้องการจำเป็น (assessed needs) ของผู้รับผลประโยชน์

(3.2) คุณภาพและความเป็นไปได้ของแผน (quality and feasibility of plans)

(3.3) การตอบสนองของแผน (responsiveness of plans)

(3.4) ความสอดคล้องระหว่างกิจกรรมกับแผน (congruence between activities and plans)

(3.5) คุณภาพ (quality) ความสำคัญ (significance) ความปลอดภัย (safety) และความคุ้มค่าของผลลัพธ์ (cost-effectiveness of outcomes)

(4) คุณค่าด้านสถาบัน (institutional values) ทุกสถาบันมีพันธกิจ เป้าหมาย และลำดับความสำคัญ ดังนั้น ผู้ประเมินควรจะให้ข้อมูลในด้านที่เกี่ยวกับคุณค่าในการที่จะพัฒนาองค์การ เช่น โครงการหรือการบริการ มีความสอดคล้องกับพันธกิจขององค์การหรือไม่ และผู้ประเมินควรตรวจสอบว่าผลผลิตหรือบริการที่นำเสนอสอดคล้องกับความต้องการที่ได้ประเมินหรือไม่ ซึ่งผลการประเมินเหล่านี้จะช่วยให้องค์การหรือการบริการได้ดำเนินวิธีการที่เหมาะสมและเกิดคุณค่ากับสถาบัน

(5) มาตรฐานทางเทคนิค (technical standards) มีการพัฒนาปรับปรุงในมาตรฐานต่างๆ ทางด้านเทคนิคและวิชาชีพ อาทิ ข้อปฏิบัติ (codes) การรับรองมาตรฐาน (licensing standards) และมาตรฐานวิชาชีพทางเทคนิคและสังคม (professional and technical society standards) จากหลากหลายสาขาที่เกี่ยวข้อง เช่น ความสามารถด้านการสอน ความเชี่ยวชาญด้านการแพทย์ การรับรองมาตรฐานของโรงเรียนระดับประถม มัธยม หรือมหาวิทยาลัย เป็นต้น ซึ่งมาตรฐานเหล่านี้มีหน่วยงานที่รับรองโดยเฉพาะในสหรัฐอเมริกาที่เรียกว่า สถาบันมาตรฐานแห่งชาติสหรัฐอเมริกา (American National Standards Institute; ANSI) หากในประเทศไทยก็มีหน่วยงานที่ควบคุมเรื่องมาตรฐานหลากหลายหน่วยงาน โดยเฉพาะหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับมาตรฐานการศึกษาของไทยได้แก่สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) หรือ สมศ. หน่วยงานเหล่านี้มีการกำหนดมาตรฐานและทบทวนในทุก 5 ปี ซึ่งทำให้มาตรฐานมีความทันสมัย โดยในขณะวางแผนการประเมินนั้นผู้ประเมินควรจะค้นหาและใช้มาตรฐานและระเบียบกฎเกณฑ์เหล่านี้ประกอบด้วย

(6) หน้าที่ของบุคลากร (duties of personnel) หน้าที่ของแต่ละบุคคลในองค์การ ได้แก่ ภาระหน้าที่ทางวิชาชีพ (professional obligations) และ ความรับผิดชอบต่อองค์การ (organizational responsibilities) ดังนั้นแต่ละคนจะต้องถูกกำหนดเกณฑ์การประเมินผล เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

งานโดยองค์การ ในฐานะสมาชิกของวิชาชีพ และความรับผิดชอบที่ได้รับมอบหมายในองค์การ เช่น หน้าที่ของครูจะรวมถึงความรับผิดชอบในการจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียนให้มีประสิทธิผล การสื่อสารที่มี ประสิทธิภาพของเนื้อหาต่อผู้เรียน การประเมินความต้องการและผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน การส่งเสริม การมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง การให้คำปรึกษากับผู้เรียน และความร่วมมือในความพยายามการ ปรับปรุงโรงเรียน เป็นต้น ดังนั้น การประเมินบุคลากรมีความสำคัญมากในการปรับปรุงปฏิบัติงานด้าน องค์การองค์การจะต้องสร้างความชัดเจนในหน้าที่ของบุคลากรแต่ละคน หน้าที่เหล่านี้ช่วยให้มีเกณฑ์ ที่เกี่ยวข้องมากที่สุด ในการประเมินการส่งเสริมผลงานโดยบุคลากรขององค์การและรับรองว่าได้บรรลุ จุดสูงสุดของวิชาชีพของตนเอง

(7) เกณฑ์การศึกษารายบุคคล (idiosyncratic criteria) นักประเมิน Michael Scriven เรียกเกณฑ์นี้ว่า เกณฑ์ระดับฐานราก (ground-level criteria) ซึ่งเกณฑ์นี้ผู้ ประเมินไม่สามารถให้คำนิยามล่วงหน้าได้ (cannot define them in advance) รวมถึงจะต้องมีการ โต้แย้ง (they must negotiate) โดยพิจารณาจากรายละเอียดเฉพาะจากการประเมิน และจะต้องมี การให้คำนิยามในรายละเอียดด้านปฏิบัติการ (they must define them in considerable operational detail) กล่าวคือ เกณฑ์เหล่านี้เป็นการศึกษาเป็นรายกรณีต่อการประเมินเฉพาะ บุคลากรในองค์กรจะต้องเกิดความรู้ความเข้าใจและโต้แย้งเกณฑ์เฉพาะเหล่านี้ ในขณะที่การวางแผนการวิจัยผู้วิจัยจำเป็นต้องศึกษาข้อมูลพื้นฐาน มีการอภิปราย ทำการประชุมกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย คนอื่นๆ เพื่อช่วยขยายความประเด็นหลักๆ รวมถึงอาจจะศึกษารายงานต่างๆ จากการประเมินในอดีต ในลักษณะที่คล้ายคลึงกัน นอกจากนี้เกณฑ์บางเกณฑ์อาจจะไม่ชัดเจน จนกว่าการประเมินจะได้ ดำเนินการ องค์กรต่างๆ ต้องมีความยืดหยุ่นในการออกแบบและทำการประเมิน ซึ่งจะทำให้สามารถ ปรับปรุงได้อย่างต่อเนื่องในเกณฑ์การประเมินและแผนการเก็บรวบรวมข้อมูล ประเด็นสำคัญคือ บุคคลไม่สามารถกำหนดล่วงหน้าในด้านค่านิยมและเกณฑ์ทั้งหมดที่จำเป็นในการประเมิน และจะต้อง มีการไตร่ตรองตลอดกระบวนการประเมิน เพื่อพัฒนา โต้แย้ง อธิบาย และการประยุกต์ใช้เกณฑ์ที่ เหมาะสม

2.6.3.2 ในทัศนะของ Etzioni (จุมพล หนิมพานิช, 2552) กล่าวถึง เกณฑ์การ ประเมินประกอบด้วย

(1) ประสิทธิภาพ (effectiveness) ซึ่งหมายถึง ระดับที่บรรลุเป้าหมาย หรือวัตถุประสงค์ขององค์การ โดยองค์การที่มีประสิทธิภาพสูงจึงเป็นองค์การที่ประสบความสำเร็จ อย่างสูงในการทำงานตามเป้าหมาย ส่วนองค์การที่มีประสิทธิภาพต่ำจึงเป็นองค์การที่ไม่ประสบความสำเร็จในการทำงานให้บรรลุเป้าหมายตามที่ตั้งไว้ ดังนั้นการกล่าวถึงประสิทธิภาพขององค์การจึงเป็น เรื่องของความพยายามหาคำตอบว่า องค์การที่ศึกษานั้นได้ดำเนินงานบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้สำเร็จ แคลไหน จึงเห็นได้ว่า ประสิทธิภาพขององค์การมีความใกล้ชิดกับคำว่าเป้าหมายขององค์การ เพราะ ประสิทธิภาพขององค์การเป็นเรื่องของการพิจารณาว่า องค์การประสบความสำเร็จเพียงใดในการ ดำเนินงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย ในแง่ของการวัดประสิทธิภาพขององค์การสามารถวัดได้ 4 วิธี คือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- (1.1) วัดจากความสามารถขององค์กรในการบรรลุเป้าหมาย
- (1.2) วัดโดยอาศัยความคิดระบบ
- (1.3) วัดจากความสามารถขององค์กรในการชนะใจผู้มีอิทธิพล
- (1.4) วัดจากค่านิยมที่ต่างกันของสมาชิกองค์กร

โดยเฉพาะในวิธีการวัดตามข้อ (1) ซึ่งตามวิธีวัดประสิทธิผลขององค์กรจากความสามารถขององค์กรในการบรรลุเป้าหมายได้ต่อเมื่อลักษณะขององค์กรและเป้าหมายนั้นมีลักษณะตามสมมติฐาน 5 ประการ คือ (1) องค์กรที่ศึกษานั้นในความเป็นจริงมีเป้าหมายที่แท้จริง (2) เราสามารถมองเห็นและเข้าใจเป้าหมายเหล่านั้น (3) จำนวนเป้าหมายที่แท้จริงขององค์กรควรมีปริมาณไม่มากจนเกินความสามารถที่จะวัดได้ (4) ต้องมีความเห็นพ้องต้องกันในเป้าหมายที่แท้จริงเหล่านั้น (5) สามารถวัดได้ว่าองค์กรบรรลุเป้าหมายไปได้แค่ไหน เมื่อไร อย่างไร

ดังนั้นในกรณีนำประสิทธิผลมาใช้ในการประเมินการจัดการศึกษา “การจัดการศึกษาที่มีประสิทธิผล” จึงหมายถึง การจัดการศึกษาที่เมื่อมีการดำเนินการสามารถบรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้

(2) ประสิทธิภาพ (efficiencies) หมายถึง การมีความสามารถ หรือการเพิ่มผลผลิตหรือการมีสมรรถภาพ หากพิจารณาถึงองค์กรที่มีประสิทธิภาพ ก็คือ องค์กรที่ใช้ปัจจัยนำเข้าหรือทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดให้เกิดประโยชน์มากที่สุด ดังนั้นประสิทธิภาพขององค์กรจึงเป็นการพิจารณาถึงอัตราส่วนระหว่างปัจจัยนำเข้าและปัจจัยนำออก องค์กรที่มีประสิทธิภาพสูง คือ องค์กรที่สามารถผลิตปัจจัยนำออกได้มากที่สุดจากการใช้ปัจจัยนำเข้าน้อยที่สุด หากพิจารณาประสิทธิภาพในความหมายด้านสังคม (social efficiency) หมายถึง การอธิบายประสิทธิภาพในแง่ของคุณภาพชีวิต หรือการมีชีวิตที่ดีกว่าหรือการมีชีวิตชีวา การมองในแง่จึงเป็นการมองในแง่ของมนุษย์และสังคมที่มีความหมายแตกต่างจากความหมายของประสิทธิภาพในแง่เศรษฐศาสตร์ อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่น่าประสิทธิภาพมาใช้ในการประเมินผลการจัดการศึกษา นั่นคือ “ประสิทธิภาพการจัดการศึกษา” จึงหมายถึง การจัดการศึกษาเมื่อได้มีการดำเนินการที่มีการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ไม่ว่าจะเป็น บุคลากร งบประมาณ วัสดุครุภัณฑ์จะต้องทำให้เกิดความคุ้มค่าและเกิดประโยชน์สูงสุด

(3) ความพอเพียง (adequacy) หมายถึง ความสามารถของการดำเนินการให้บรรลุวัตถุประสงค์ภายใต้เงื่อนไขทางทรัพยากรที่มีอยู่ หรือความพอใจที่การจัดการศึกษานั้นตอบสนองความต้องการโดยพิจารณาจากประสิทธิผล โดยทั่วไปเกณฑ์เกี่ยวกับความพอเพียงจะบ่งชี้ถึงความคาดหวังเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างทางเลือกต่างๆ ของการจัดการศึกษากับผลที่เกิดขึ้นซึ่งพิจารณาจากค่าใช้จ่ายกับประสิทธิผล แบ่งเป็น 4 แบบ คือ

- (3.1) แบบที่ 1 ต้องการประสิทธิผลสูงสุดในงบประมาณที่มีอยู่อย่างจำกัด เรียกว่าการวิเคราะห์ค่าใช้จ่ายที่เท่ากัน (equal-cost analysis)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(3.2) แบบที่ 2 เป็นการกำหนดระดับประสิทธิผลไว้คงที่และวิเคราะห์ดูว่าทำอย่างไรจะบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ซึ่งเสียค่าใช้จ่ายน้อยที่สุด เรียกว่า การวิเคราะห์ประสิทธิผลที่เท่ากัน (equal-effectiveness analysis)

(3.3) แบบ 3 การวิเคราะห์แบบที่ให้ทั้งค่าใช้จ่ายและประสิทธิผลแปรผันได้ ความพอเพียงนี้ คือการที่อัตราส่วนระหว่างประสิทธิผลกับค่าใช้จ่ายเป็น อัตราส่วนที่ดีที่สุด เรียกว่า การวิเคราะห์ค่าใช้จ่ายและประสิทธิผลแปรผัน (variable-cost, variable effectiveness analysis)

(3.4) แบบที่ 4 การวิเคราะห์ที่ให้ทั้งค่าใช้จ่ายและประสิทธิผลคงที่ การวิเคราะห์แบบนี้ส่วนมากจะเกิดในประเทศยากจน ขาดแคลนงบประมาณ การกำหนดนโยบาย และการปฏิบัติตามนโยบายจะเกิดปัญหาเสมอ เพราะนโยบายที่ออกมาจะกำหนดว่ามีงบประมาณเท่าไรและต้องการประสิทธิผลในระดับใด การวิเคราะห์แบบนี้เรียกว่า การวิเคราะห์ค่าใช้จ่ายเท่ากัน ประสิทธิผลเท่ากัน (equal-cost, equal-effectiveness analysis)

(4) ความเท่าเทียมหรือความเสมอภาค (equality) เกณฑ์ความเท่าเทียมหรือความเสมอภาคเป็นเกณฑ์เกี่ยวข้องกับหลักเหตุผลด้านกฎหมายและสังคม เกณฑ์นี้พิจารณาได้จากการกระจายผลของนโยบายและความพยายามของกลุ่มต่างๆที่จะได้รับความเป็นธรรมหรือความเท่าเทียมจากการดำเนินการตามนโยบาย ซึ่งคำนึงถึงผลการจัดสรรผลประโยชน์หรือบริการต่างๆกับกลุ่มต่างๆ ในสังคมอย่างเป็นธรรม เช่น นโยบายเปิดโอกาสทางการศึกษา นโยบายการให้บริการสาธารณะต่างๆ ซึ่งจำเป็น ต้องคำนึงถึงการประเมินในแง่ความเท่าเทียมหรือความเสมอภาคโครงการบางอย่างอาจมีประสิทธิผล มีประสิทธิภาพและพอเพียง เมื่อพิจารณาจากอัตราส่วนต้นทุนผลประโยชน์ อาจได้รับการประเมินว่าไม่เหมาะสมที่จะนำมาปฏิบัติถ้านโยบายหลายอย่างที่ได้รับผลประโยชน์มากไม่ได้เสียค่าใช้จ่ายหรือบริการเลย หรือเสียให้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ในทำนองกลับกัน นโยบายบางอย่างผู้เสียค่าใช้จ่ายหรือค่าบริการให้มากกลับได้รับผลประโยชน์น้อย เป็นต้น

(5) การตอบสนองความต้องการ (responsiveness) ในบางกรณีพบว่านโยบายนั้นมีประสิทธิผล มีประสิทธิภาพ มีความพอเพียง ให้ความเป็นธรรม แต่มักมีปัญหาเกิดขึ้นอยู่เสมอว่านโยบายนั้นไม่สามารถตอบสนองความต้องการ ความพึงพอใจในคุณค่าของกลุ่มต่างๆ ได้ เกณฑ์การตอบสนองความต้องการจึงมีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าเกณฑ์อื่นๆ โดยเฉพาะการตอบสนองนั้นตรงกับกลุ่มเป้าหมายของนโยบายหรือไม่ เกณฑ์การประเมินนี้จึงมีความมุ่งหมายสำคัญที่จะวิเคราะห์ตอบคำถามเสมอว่า นโยบายหรือสิ่งที่ดำเนินการนั้นตอบสนองความต้องการให้ ความพึงพอใจ มีคุณค่าต่อสังคมมากน้อยเพียงไรและตอบสนองความต้องการของกลุ่มที่ได้รับประโยชน์คือกลุ่มเป้าหมายหรือไม่

(6) ความเหมาะสม (appropriate) ซึ่งอาจพิจารณาถึงหลักเหตุผลในด้านที่เกี่ยวกับหลักการหรือสาระของนโยบาย เป็นที่ยอมรับว่า ความเหมาะสมของนโยบายใดนโยบายหนึ่งนั้น มิใช่ขึ้นอยู่กับเกณฑ์การประเมินเกณฑ์โดยเฉพาะ แต่จะต้องอาศัยหลายเกณฑ์ประกอบกัน เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เกณฑ์ความเหมาะสมจะต้องพิจารณาถึงคุณค่าของวัตถุประสงค์ ความมีเหตุผลสนับสนุนสมมติฐานต่างๆของวัตถุประสงค์นั้น ในขณะที่เกณฑ์การประเมินอื่นๆ จะถือว่าวัตถุประสงค์เป็นเรื่องที่ยอมรับกันแล้ว เช่น เกณฑ์การประเมินเรื่องประสิทธิภาพและความเป็นธรรมไม่เคยตั้งคำถามเกี่ยวกับวัตถุประสงค์แต่เกณฑ์ความเหมาะสมจะต้องถามว่าวัตถุประสงค์นั้นเหมาะสมหรือไม่ การที่ตอบคำถามนี้ได้ต้องพิจารณาเกณฑ์ต่างๆ ในการประเมินร่วมกัน คือจะต้องใช้หลักเหตุผลหลายด้านประกอบ การใช้เกณฑ์การประเมินใดๆ นั้น มิได้หมายความว่าจะต้องใช้เกณฑ์ทุกเกณฑ์ให้ครบถ้วนจึงจะทำการประเมินได้ ในทางปฏิบัติมักจะใช้เกณฑ์ใดเกณฑ์หนึ่งเป็นหลัก เพื่อแสดงให้เห็นจุดเน้นหนักหรือแสดงให้เห็นทราบว่าการประเมินนั้นให้ความสำคัญในเรื่องใด เช่น เกณฑ์ประสิทธิภาพหรือเกณฑ์ความเป็นธรรมเป็นหลัก ดังนี้

นอกจากนั้น มาตรฐานการประเมินทางการศึกษาที่ได้รับการยอมรับโดยทั่วไปและมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องที่จัดทำขึ้นโดยคณะกรรมการจัดทำมาตรฐานสำหรับการประเมินทางการศึกษาของสหรัฐอเมริกา (วีโรจน์ สารรัตน์, 2550; สมหวัง พิธิยานุวัฒน์, 2549; Fitzpatrick, Sander, & Worthen, 2004; Yarbrough et al., 2010) มีมาตรฐานของการประเมิน 5 มาตรฐาน ได้แก่

- (1) มาตรฐานด้านอรรถประโยชน์ (utility standards) ซึ่งมุ่งให้การประเมินเป็นกระบวนการที่ก่อให้เกิดสารสนเทศที่ตรงกับความต้องการของผู้ใช้ผลประเมิน
- (2) มาตรฐานด้านความเป็นไปได้ (feasibility) โดยเน้นความเป็นจริงของการประเมิน
- (3) มาตรฐานด้านความชอบธรรม (propriety) ซึ่งเป็นไปตามกฎระเบียบจรรยาบรรณ และจริยธรรม
- (4) มาตรฐานด้านความถูกต้อง (accuracy)
- (5) มาตรฐานด้านความพร้อมรับผิดชอบจากการประเมิน (evaluation accountability)

โดยมุ่งให้การประเมินดำเนินการตามหลักวิชาการมีสารสนเทศเพียงพอในการตัดสินใจคุณค่าของโครงการหรือองค์การที่มุ่งประเมิน

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับคุณค่าและเกณฑ์การประเมิน ผู้วิจัยตระหนักถึงคุณค่าของสิ่งที่มุ่งประเมินเพื่อจุดมุ่งหมายของแนวทางการพัฒนาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย เลือกใช้เกณฑ์การประเมินให้เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการ เพื่อให้ผลการประเมินมีคุณภาพต่องานวิจัย

2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศและต่างประเทศ มีงานวิจัยที่น่าสนใจ ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.7.1 งานวิจัยในประเทศ

2.7.1.1 ใจภักดี บุรพเจตนา (2560) วิจัยเรื่องทิศทางการจัดการศึกษาด้านแพชชั่นและสิ่งทอ:แนวคิดการจัดการศึกษาในกระแสเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ผลการวิจัยพบว่า จากการรวบรวมข้อมูลการจัดการศึกษาของสถาบันการศึกษาในประเทศที่ประสบความสำเร็จด้านแพชชั่นและสิ่งทอทั้งในยุโรปและเอเชีย มีข้อสรุปดังนี้ 1) สถาบันการศึกษาเป็นผู้นำและเป็นศูนย์กลางของแหล่งความรู้ด้านแพชชั่นและสิ่งทอ มีระบบจัดการศึกษาที่พัฒนาการเรียนการสอนด้านแพชชั่นที่เข้มแข็ง ต่อเนื่อง เป็นระบบ สามารถตอบโจทย์งานธุรกิจด้านแพชชั่นได้อย่างครบวงจร รวมถึงเป็นฐานในการผลิตบุคลากรตามความต้องการของสถานประกอบการ 2) การจัดการศึกษาที่ประสบผลสำเร็จ มีรากฐานมาจากวัฒนธรรมและบริบทของสังคมในประเทศ 3) มีการนำผลการวิจัยมาใช้ในการศึกษาและการพัฒนาผลิตภัณฑ์ 4) นโยบายการส่งเสริมให้มีการพัฒนางานวิจัย เทคโนโลยีหรือนวัตกรรมการออกแบบในงานแพชชั่นของรัฐบาลมีส่วนสำคัญต่อประสิทธิภาพการศึกษา และ 5) มีเครือข่ายความร่วมมือภายในประเทศเกี่ยวกับงานด้านแพชชั่น และการแลกเปลี่ยนข้อมูลความรู้ระหว่างประเทศ แนวทางการจัดการศึกษาทางด้านแพชชั่นและสิ่งทอในประเทศไทยควรมุ่งหมายเพื่อผลิตบุคลากรที่มีความรู้ทั้งในด้านวัฒนธรรมของชาติ เทคโนโลยีหรือนวัตกรรมสมัยใหม่ สร้างสรรค์งานโดยประยุกต์เอกลักษณ์คุณค่าความงามจากมรดกทางวัฒนธรรมของชาติไปสู่ผลิตภัณฑ์ เพื่อเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจ และนำความเป็นไทยสู่สากลตามแนวทางในกระแสเศรษฐกิจสร้างสรรค์ต่อไป

2.7.1.2 ศิริพร กาฬกาญจน์ (2557) วิจัยเรื่องรูปแบบการพัฒนาอาชีพผู้บริหารระดับต้นในอุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนยานยนต์เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ผลการวิจัย พบว่า ผู้บริหารระดับต้นควรมีทักษะด้านความคิด ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ทักษะด้านบุคคล ประกอบด้วย 10 องค์ประกอบ และทักษะด้านเทคนิค ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบระดับทักษะที่มีอยู่ปัจจุบันต่ำกว่าระดับทักษะที่ควรมีในทุกด้าน โดยที่ความต้องการพัฒนาทักษะที่มีความจำเป็นเร่งด่วนในการพัฒนาจำนวน 4 ทักษะ ได้แก่ 1) ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ 2) ทักษะการคิดเชิงระบบ 3) ทักษะการคิดสังเคราะห์ 4) ทักษะการให้คำแนะนำและให้โทษ วิธีการพัฒนาที่สามารถนำมาใช้ได้เหมาะสมกับการพัฒนาทักษะสูงสุด คือ การสอนขณะทำงาน (On the Job Training : OJT) การสอนงาน (Coaching) ตามลำดับ ในขณะที่การพัฒนาอาชีพที่นำไปใช้ได้ เหมาะสมกับการพัฒนาทักษะคือ การโอนย้ายงาน (Rotation) และการพัฒนาตามแผนการพัฒนารายบุคคล (Individual Development Plan : IDP) ส่วนประกอบของรูปแบบการพัฒนาอาชีพ ประกอบด้วยทักษะและองค์ประกอบที่ควรมีวิธีการพัฒนาและการพัฒนาอาชีพที่เหมาะสมกับทักษะ เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน การประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบ การพัฒนาและความเหมาะสมของคู่มือแนวทางการพัฒนาอาชีพผู้บริหารระดับต้น ในอุตสาหกรรม ผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 12 ท่าน พบว่าในภาพรวมอยู่ในระดับเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สวอนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เหมาะสมดีมาก เป็นรูปแบบที่มีความเหมาะสม และสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาอาชีพผู้บริหารได้

2.7.1.3 ตระกูล จิตวัฒนากร (2555) วิจัยเรื่อง รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยีการศึกษาตามมาตรฐานวิชาชีพสำหรับครูผู้สอนบริหารธุรกิจของวิทยาลัยอาชีวศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ความต้องการในการพัฒนาสมรรถนะที่มีด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยีการศึกษาของครูผู้สอนในภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยีการศึกษาตามมาตรฐานวิชาชีพประกอบไปด้วย 1) การศึกษาความต้องการจำเป็นในการพัฒนา 2) ตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของสมรรถนะ 3) การสร้างและหาประสิทธิภาพของรูปแบบ การพัฒนาสมรรถนะ มีประสิทธิภาพตามสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 และมีค่าที่ได้ 85.33/82.67 4) การฝึกอบรม 5) การประเมินผล 6) การศึกษารูปแบบของประสิทธิผลของรูปแบบ พบว่า มีคะแนนผลสัมฤทธิ์หลังฝึกอบรมสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2.7.1.4 กฤตพร ชูแสง สุวดี ประดับ พรรณี วิศิษฎ์วงศ์ ศิราภรณ์ ขวเลขยางกูร (2554) วิจัยเรื่อง คุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติของสาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย ผลการวิจัย พบว่า คุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติของสาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย คณะเทคโนโลยี คหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร นักศึกษาและบัณฑิตให้ความสำคัญกับคุณลักษณะ ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ เป็นอันดับ 1 โดยมีความคิดเห็นในระดับมาก ($\bar{X} = 4.31$) รองลงมาด้าน คุณธรรมจริยธรรม ($\bar{X} = 4.13$) และด้านทักษะพิสัย ($\bar{X} = 4.12$) สถานประกอบการ/ผู้ใช้บัณฑิต ให้ความสำคัญกับคุณลักษณะด้านคุณธรรมจริยธรรมเป็นอันดับ 1 โดยมีความคิดเห็นในระดับมาก ($\bar{X} = 4.13$) รองลงมาด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ ($\bar{X} = 3.79$) และด้านทักษะความรู้ ($\bar{X} = 3.58$) ผู้ปกครองให้ความสำคัญกับคุณลักษณะด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบเป็นอันดับ 1 โดยมีความคิดเห็นในระดับมาก ($\bar{X} = 4.14$) รองลงมาด้านทักษะความรู้ ($\bar{X} = 4.03$) และด้านความรู้ ($\bar{X} = 3.88$) อาจารย์ผู้สอน/ผู้บริหารให้ความสำคัญกับคุณลักษณะด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบเป็นอันดับ 1 โดยมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.52$) รองลงมาด้านทักษะพิสัย ($\bar{X} = 4.50$) และด้านคุณธรรมจริยธรรม ($\bar{X} = 4.37$)

2.7.1.5 บุญเชิญ ดิษสมาน (2553) วิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการฝึกอบรมสมรรถนะวิชาชีพช่างเครื่องเรือนไม้ ผลการวิจัยพบว่า (1) การจัดทำร่างมาตรฐานอาชีพช่างเครื่องเรือนไม้ที่ใช้เทคนิคการวิเคราะห์หน้าที่ประกอบด้วยความมุ่งหมายหลัก (Key Purpose) บทบาทหลัก (Key Role) หน้าที่หลัก (Key Function) หน่วยสมรรถนะ (Unit of Competence) และสมรรถนะย่อย (Element of Competency) รวมถึงการจัดทำรายละเอียดหน่วยสมรรถนะ (Unit of Competence) และสมรรถนะย่อย (Element of Competency) เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Competency) ได้รับการประเมินผลโดยการตรวจสอบและรับรองมาตรฐานอาชีพ โดยผู้เชี่ยวชาญเห็นด้วยและรับรองรายการประเมิน ร้อยละ 100 (2) การประเมินความเหมาะสมของรูปแบบ การฝึกอบรมสมรรถนะวิชาชีพช่างเครื่องเรือนไม้ ผลการประเมินพบว่าผู้เชี่ยวชาญเห็นด้วยและรับรองการประเมิน ร้อยละ 100 (3) การประเมินความสอดคล้องของเนื้อหาในการฝึกอบรม ผลการประเมินพบว่า ผู้เชี่ยวชาญเห็นด้วยและรับรองการประเมิน ร้อยละ 100 (4) ผลการประเมิน การทดลองใช้มาตรฐานอาชีพและรูปแบบการฝึกอบรมวิชาชีพช่างเครื่องเรือนไม้ของผู้เข้ารับการฝึกอบรมพบว่าคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (5) ผลความพึงพอใจของผู้เข้ารับการฝึกอบรมอยู่ในระดับมากที่สุด (6) ผลความพึงพอใจของครูฝึกอบรมอยู่ในระดับมาก

2.7.1.6 วันเพ็ญ พงษ์เก่า (2553) วิจัยเรื่องการพัฒนามาตรฐานสมรรถนะพนักงานแผนกแม่บ้านในอุตสาหกรรมโรงแรม ผลการวิจัยพบว่า มาตรฐานสมรรถนะพนักงานแผนกแม่บ้านในอุตสาหกรรมโรงแรม ประกอบด้วยสมรรถนะหลัก 27 สมรรถนะ และสมรรถนะการปฏิบัติหน้าที่ 56 สมรรถนะ สมรรถนะหลักมี 5 กลุ่ม (KMO = .951) คือ 1) หน้าที่และจรรยาบรรณต่อองค์กร 2) การบริการและความภูมิใจในหน้าที่ 3) การทำงานมุ่งเน้นประสิทธิภาพ 4) เทคโนโลยีและการสื่อสาร และ 5) ความรู้เกี่ยวกับองค์กร การปฏิบัติหน้าที่มี 5 งาน โดยงานที่ 1 สมรรถนะการปฏิบัติหน้าที่พนักงานทำความสะอาดห้องพักมี 3 กลุ่ม (KMO = .898) คือ 1) ความรู้และทักษะในการใช้เคมี วัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือในการทำความสะอาดห้องพักแขก 2) การสื่อสาร และการแก้ปัญหาและ 3) การทำความสะอาดห้องพักตามมาตรฐาน งานที่ 2 สมรรถนะการปฏิบัติหน้าที่พนักงานห้องผ้ามี 3 กลุ่ม (KMO = .864) คือ 1) ความรู้และทักษะการใช้ การซ่อมแซมและดูแลรักษาวัสดุอุปกรณ์ในห้องผ้า 2) การจัดการผ้าลินิน และ 3) การสื่อสาร การถ่ายทอดความรู้และการแก้ปัญหา งานที่ 3 สมรรถนะการปฏิบัติหน้าที่พนักงานซักรีดมีจำนวน 2 กลุ่ม (KMO = .897) คือ 1) การปฏิบัติงานซักรีดและการแก้ปัญหา และ 2) การสื่อสารและการถ่ายทอดความรู้ งานที่ 4 สมรรถนะการปฏิบัติหน้าที่พนักงานทำความสะอาดพื้นที่สาธารณะมี 2 กลุ่ม (KMO = .864) คือ 1) การปฏิบัติงานและการแก้ปัญหา และ 2) การสื่อสารและการถ่ายทอดความรู้ และ งานที่ 5 สมรรถนะการปฏิบัติหน้าที่พนักงานจัดดอกไม้มีจำนวน 2 กลุ่ม (KMO = .891) คือ 1) การจัดดอกไม้และการแก้ปัญหา และ 2) การสื่อสารและการถ่ายทอดความรู้

2.7.1.7 สมศักดิ์ สงวนเดือนและปรีศนา บุญศักดิ์ (2551) ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาตลอดอาชีพคณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่นของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการศึกษาตลอดอาชีพในคณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น ต้องมุ่งเน้นการเรียนการสอนเพื่อเพิ่มสมรรถนะในการทำงานในด้านของการนำเทคโนโลยีมาใช้ในงานอาชีพ เช่น กระบวนการ

ผลิต ระบบการย้อมและพิมพ์สิ่งทอ การออกแบบกราฟิก การทำแบบตัดด้วยคอมพิวเตอร์ โดยมี
แนวทางการจัดการศึกษาใช้ระยะเวลา 6 เดือนเป็นส่วนใหญ่

2.7.1.8 เภษุญาภา คงมาลัย และ ศรเนตร อารีโสภณพิเชฐ 2558 วิจัยเรื่อง การ
พัฒนาสมรรถนะการจัดการความรู้ของนิสิตนักศึกษา ระดับอุดมศึกษาในศตวรรษที่ 21 พบว่า การ
พัฒนาสมรรถนะการจัดการความรู้ของนิสิตนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในศตวรรษที่ 21 มี
วัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์และสังเคราะห์แนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการพัฒนาสมรรถนะการจัดการ
ความรู้ ของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตและศึกษาสภาพปัจจุบันปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับ
การพัฒนา สมรรถนะการจัดการความรู้ของนิสิตนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในศตวรรษที่21มีข้อมูลใน
การศึกษาวิจัย มี 2กลุ่ม ได้แก่ 1.ศึกษาเอกสารและสังเคราะห์แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
ตั้งแต่ปีค.ศ.1963-2013 จำนวน140 รายการ 2. นิสิตนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในสถาบันอุดมศึกษา
จำนวน 618 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยการวิเคราะห์เนื้อหาหาความสอดคล้องจาก
หนังสือบทความ เอกสารอิเล็กทรอนิกส์ แบบสัมภาษณ์ แบบสอบถาม และสถิติเชิงบรรยายได้แก่
ค่าเฉลี่ยร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความถี่ และเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม
ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1)สมรรถนะการจัดการความรู้ของนิสิตนักศึกษาระดับอุดมศึกษาใน ศตวรรษ
ที่21ประกอบด้วย9สมรรถนะได้แก่ (1) มีความรู้ด้านหลักการจัดการความรู้ (2) มีความรู้ ความเข้าใจ
ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ(3) มีทักษะด้านการบ่งชี้ความรู้ (4) มีทักษะในการจัดการความรู้ (5)
มีทักษะการสื่อสารระหว่างบุคคล (6) มีทักษะในการแบ่งปันความรู้ (7) มีทักษะการคิดและแก้ปัญหา
(8) มีจิตสานึกด้านคุณธรรมจริยธรรมและความซื่อสัตย์ในการจัดการความรู้และ (9) มีความ
รับผิดชอบในการแบ่งปันความรู้ 2) สรุปผลการประเมินสมรรถนะการจัดการความรู้ของนิสิตนักศึกษา
ระดับอุดมศึกษาในศตวรรษที่ 21 ทั้ง9สมรรถนะพบว่า สมรรถนะการจัดการความรู้ของนิสิตนักศึกษา
ระดับอุดมศึกษาใน ศตวรรษที่ 21 โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย3.25) อย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าสมรรถนะที่ค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือสมรรถนะด้านความรู้ความ
เข้าใจด้านเทคโนโลยี สารสนเทศอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย2.89) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ.05สมรรถนะ ที่ค่าเฉลี่ยสูงสุดคือสมรรถนะการมีจิตสานึกด้านคุณธรรมจริยธรรมอยู่ในระดับดี
(ค่าเฉลี่ย3.57) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

2.7.1.9 กฤษดา ตามประดิษฐ์ 2559 วิจัยเรื่อง สมรรถนะมาตรฐานสำหรับบัณฑิต
ระดับปริญญาตรีสาขาการจัดการ การกีฬา พบว่า การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างสมรรถนะ
มาตรฐานสำหรับบัณฑิตระดับปริญญาตรีสาขา การจัดการการกีฬา และเพื่อศึกษาความเป็นไปได้ใน
การนำสมรรถนะมาตรฐานสำหรับบัณฑิตระดับ ปริญญาตรีสาขาการจัดการการกีฬาไปใช้ โดยมี
ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย 4 ขั้นตอน คือ 1) ศึกษา วิเคราะห์ สังเคราะห์เอกสาร และงานวิจัยที่
เกี่ยวข้อง นำไปสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน เพื่อ พิจารณารอบสมรรถนะมาตรฐาน
สำหรับบัณฑิตระดับปริญญาตรีสาขาการจัดการการกีฬา 2) สร้างและพัฒนาเครื่องมือ โดยสรุปข้อมูล
การสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิมาสร้างแบบสอบถามความคิดเห็น และ ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พบว่ามีความเท่ากับ 0.8 ซึ่งถือว่ามีความเหมาะสมตรงตามเนื้อหา 3) การเก็บ รวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล ที่ใช้เทคนิควิธีเดลฟายประยุกต์โดยการสัมภาษณ์ความคิดเห็นและตอบ แบบสอบถามของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 18 ท่าน แล้วนำมาวิเคราะห์โดยคำนวณหาค่ามัธยฐาน (Median) ตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile range) 1.50 ลงมา เพื่อหาความสอดคล้อง ของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ 4) นำเสนอ และสรุปผลการวิจัย โดยการจัดสนทนากลุ่ม (Focus group) ที่เป็นผู้มีส่วนได้ ส่วนเสีย จากองค์กรกีฬา ธุรกิจกีฬา สถาบันอุดมศึกษา และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จำนวน 8 ท่าน ผลการวิจัยพบว่า 1. สมรรถนะมาตรฐานสำหรับบัณฑิตระดับปริญญาตรีสาขาการจัดการการกีฬา มี 3 ประเภท 16 องค์ประกอบ ดังรายละเอียดต่อไปนี้ 1) สมรรถนะหลัก ประกอบด้วย ด้านการบริหารและการจัดการ ด้านการจัดการทรัพยากรองค์กร ด้านการออกกำลังกายและการกีฬา 2) สมรรถนะทั่วไป ประกอบด้วย ด้านคุณธรรมจริยธรรม ด้านความรู้ ด้านปัญญา ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ 3) สมรรถนะหน้าที่ ประกอบด้วย ด้านการตลาดทางการกีฬา ด้านการเงิน และการบัญชีทางการกีฬา ด้านการสื่อสารทางการกีฬา ด้านกฎหมายและกฎระเบียบทางการกีฬา ด้าน การจัดกิจกรรมทางการกีฬา ด้านการบริหารการปกครองทางการกีฬา ด้านการจัดการสนาม อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการกีฬา ด้านการวิจัยทางการกีฬา 2. สมรรถนะมาตรฐานสำหรับบัณฑิตระดับปริญญาตรีสาขาการจัดการการกีฬา มีความ เหมาะสมและความเป็นไปได้ในการนำไปปฏิบัติ สามารถใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตร การจัดการการกีฬา และใช้เป็นแนวทางในการวัดและประเมินสมรรถนะบัณฑิต สาขาการจัดการการกีฬาได้

2.7.1.10 จันทน์ เพชรานนท์ 2550 วิจัยเรื่องการประเมินสมรรถนะและความก้าวหน้าในการประกอบวิชาชีพของบัณฑิต ภาควิชาสถาปัตยกรรมภายใน คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พบว่า การประเมินสมรรถนะและความก้าวหน้าในการประกอบวิชาชีพของบัณฑิต ภาควิชาสถาปัตยกรรมภายใน คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง เป็นการศึกษาสถานภาพการทำงานหรือการประกอบอาชีพของบัณฑิตที่จบจากภาควิชาสถาปัตยกรรมภายใน ของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ตามปีรหัส รับเข้าตั้งแต่รหัสปี 2515 ถึงปี 2544 (จบปี 2519 ถึงปี 2549) จำนวน 30 รุ่น 207 ตัวอย่างศึกษาความพึงพอใจของนายจ้างหรือผู้ประกอบการหรือผู้ใช้บัณฑิตจำนวน 64 ตัวอย่าง และระดมความคิดเห็นแบบเลือกกลุ่มเฉพาะเจาะจง ของผู้ที่มีประสบการณ์ในการทำงานวิชาชีพและศึกษาต่อในระดับปริญญาโทของภาควิชาฯ จำนวน 21 คน และผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นตัวแทนองค์กรวิชาชีพและวิชาการจากภายนอกสถาบันฯ จำนวน 21 คน (ตัวแทนจากสภาสถาปนิกและสภาวิชาการสถาปัตยกรรมภายในและการออกแบบภายในแห่งประเทศไทย) เพื่อประเมินสมรรถนะและความก้าวหน้าในการประกอบอาชีพของบัณฑิตที่จบจากภาควิชาฯ และสรุปเป็นแนวทางในการพัฒนาบัณฑิต หลักสูตรและการเรียนการสอน สถาปัตยกรรมภายใน โดยการสำรวจด้วยแบบสอบถามและการประชุมระดมความคิดเห็นแบบเฉพาะเจาะจงซึ่งมีตัวแปรที่ศึกษาเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ได้แก่ สถานะภาพการทำงานหรือประกอบอาชีพของบัณฑิตที่จบการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านต่างๆ ซึ่งได้รับจากสถาบันที่เป็นปัจจัยส่งผลกระทบต่อการทำงานของบัณฑิตและประเมินความพึงพอใจต่อการทำงานของพนักงานในหน่วยงานที่ทำงาน ทำการวิเคราะห์ค่าสถิติร้อยละ ความถี่ และความสัมพันธ์ของระยะเวลาการทำงานกับความต้องการความรู้ในหมวดวิชาต่างๆ โดยผลสรุปจะมีทั้งส่วนของสมรรถนะและความก้าวหน้าในการทำงาน และข้อเสนอแนะในการพัฒนาหลักสูตรโดยผลสรุปในภาพรวมพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มักทำงานเป็นนักร้องแบบตามวิชาชีพในหน่วยงานเอกชน และทำธุรกิจออกแบบของตนเอง ต้องการความรู้จากวิชาการออกแบบในหมวดวิชาหลักควบคู่กับหมวดวิชาเทคโนโลยี และต้องการให้เสริมความรู้ ทักษะ ทางภาษาต่างประเทศในวิชาศึกษาทั่วไป นอกจากนี้ต้องการให้พัฒนาความรู้และประสบการณ์เพื่อวิชาชีพมากขึ้นและควรให้ความรู้ในด้านบุคลิกภาพและจริยธรรมในการประกอบอาชีพอย่างสม่ำเสมอ

2.7.2 งานวิจัยต่างประเทศ

2.7.2.1 Yang ,Eunyoung (2010) วิจัยเรื่อง TECHNICAL SKILL, INDUSTRY KNOWLEDGE AND EXPERIENCE, AND INTERPERSONAL SKILL COMPETENCIES FOR FASHION DESIGN CAREERS: A COMPARISON OF PERSPECTIVES BETWEEN FASHION INDUSTRY PROFESSIONALS AND FASHION EDUCATORS ผลการวิจัยพบว่า สมรรถนะโดยรวมของผู้ปฏิบัติงานในอุตสาหกรรมแฟชั่นและนักวิชาการด้านแฟชั่นมีทักษะการสื่อสารระหว่างบุคคลมีความสำคัญมากกว่าทักษะทางเทคนิคหรือความรู้และประสบการณ์อุตสาหกรรมโดยกลุ่มนักวิชาการด้านแฟชั่นมีคะแนนความสำคัญสูงกว่าผู้ปฏิบัติงานในอุตสาหกรรมแฟชั่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในหมวดทักษะทางเทคนิคผู้ปฏิบัติงานในอุตสาหกรรมแฟชั่นรายงานว่า ทักษะการออกแบบที่สำคัญที่สุดในขณะที่นักวิชาการด้านแฟชั่นรายงานว่า ทักษะการวาดที่สำคัญที่สุดในอุตสาหกรรมความรู้และหมวดหมู่ประสบการณ์ ผู้ปฏิบัติงานในอุตสาหกรรมแฟชั่นว่ารายงานการเรียนรู้จากประสบการณ์มากที่สุดและให้สำคัญกับความรู้ด้านศิลปะ การออกแบบสูงสุด สำหรับนักวิชาการด้านแฟชั่นเน้นในด้านมนุษยสัมพันธ์ หมวดหมู่ทักษะ ผู้ปฏิบัติงานในอุตสาหกรรมแฟชั่นรายงานว่าตัวละครมีความสำคัญที่สุดด้วย นักวิชาการด้านแฟชั่นเน้นการทำงานเป็นทีมสูงสุด ความแตกต่างสามารถนำไปใช้โดย แก้ไขและปรับปรุงโปรแกรมเตรียมความพร้อมโดยควรทำเป็นระยะเพื่อสะท้อนแฟชั่นที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วความต้องการของอุตสาหกรรมและดำเนินการปรับปรุงคุณภาพของโปรแกรมอย่างต่อเนื่อง

2.7.2.2 Liao, Shin and Hao, Tsung-Yu (2008) วิจัยเรื่อง การศึกษาความต้องการสมรรถนะมาตรฐานอาชีพของช่างพิมพ์ออฟเซตป้อนแผ่นประเทศไต้หวัน ผลการวิจัยพบว่าสามารถแบ่งสมรรถนะมาตรฐานอาชีพออกเป็น 2 ส่วน คือ ความสามารถทางการพิมพ์ และความสามารถในการบำรุงรักษาเครื่องพิมพ์ ความสามารถทางการพิมพ์ที่มีความสำคัญที่สุดสำหรับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ช่างพิมพ์ คือ ความสามารถในการผสมสี และความสามารถในการผสมน้ำยาฟาว์นเทน ส่วนความสามารถในการบำรุงรักษาเครื่องพิมพ์ที่มีความสำคัญที่สุดสำหรับช่างพิมพ์ คือ ความสามารถในการปรับตั้งแรงกดของเครื่องพิมพ์ และความสามารถในการปรับตั้งลูกกลิ้งหมึก ลูกกลิ้งน้ำ

2.7.2.3 Kajko-Mattsson et al. (2003) วิจัยเรื่อง A Survey of Competence Development of IT Pedagogical Cadre กล่าวโดยสรุปได้ว่า สมรรถนะของผู้เชี่ยวชาญด้าน IT ที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี จะขึ้นอยู่กับระดับการศึกษาของสถานที่เรียนของเขาเหล่านั้นอย่างมาก ที่ซึ่งในทางกลับกันขึ้นอยู่กับสมรรถนะของฝ่ายบริหารการสอนของเขาเหล่านั้น ในบทความนี้ กลุ่มผู้วิจัยได้ศึกษาจากภาควิชา IT จำนวน 6 ภาควิชา ของมหาวิทยาลัยและสถาบันเทคโนโลยีในประเทศสวีเดน เพื่อหาระดับสมรรถนะของฝ่ายบริหารการสอนเหล่านั้น และเพื่อหาตำแหน่งของการเรียนรู้ที่ทำการศึกษาและเฝ้าติดตามมัน ผลการวิจัยของบทความนี้แสดงว่าคณะผู้ร่วมงานการสอนโดยส่วนมากที่ตำแหน่งของการเรียนรู้ที่ทำการศึกษาไม่ผ่านเกณฑ์ ข้อมูลเหล่านี้จะถูกนำไปใช้เพื่อการพัฒนาปรับปรุง และเฝ้าติดตามสมรรถนะเหล่านั้นที่ยังขาดอยู่

2.7.2.4 Ojanen et al. (2002) วิจัยเรื่อง Strategic Competence Development and Monitoring in a Multi-Disciplinary Research Institute กล่าวโดยสรุปได้ว่า กลยุทธ์การพัฒนาสมรรถนะในปัจจุบันได้มีการใช้กลยุทธ์การใช้ความร่วมมือ (Corporate Strategy) และสมรรถนะพื้นฐานแต่ละบุคคล (Individual-based Competencies) เป็นสิ่งที่แยกจากกัน แต่เป็นเรื่องที่เชื่อมโยงกัน ในยุคแห่งนวัตกรรมในปัจจุบัน เมื่อข้อได้เปรียบทางการแข่งขันขึ้นอยู่กับองค์ความรู้และสมรรถภาพทางพลวัต (Dynamic Capabilities) สมรรถภาพเฉพาะบุคคล (Individual Capabilities) ของพนักงานที่มีองค์ความรู้หนึ่งๆ จำเป็นต้องบูรณาการอย่างเป็นระเบียบสู่กระบวนการทางกลยุทธ์การใช้ความร่วมมือ การวัดประเมินผล (Measurement) และการเฝ้าติดตาม (Monitoring) สมรรถนะที่กว้างขององค์กร (Organization-wide Competencies) ค้นพบได้จากสมรรถภาพเฉพาะบุคคล ที่จำเป็นต้องกระทำอย่างต่อเนื่อง และสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมทางพลวัต (Dynamic Environment) ในบทความนี้ กลุ่มผู้วิจัยได้เสนอโครงสร้างที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์ โดยการรวบรวมทักษะบุคคล (Personal Skills) สมรรถภาพ (Capabilities) และสมรรถนะ (Competencies) และการเฝ้าติดตามและการวัดประเมินผลของการพัฒนาเหล่านี้ ด้วยการบริหารจัดการการปฏิบัติตามกลยุทธ์ในสิ่งแวดล้อมทางพลวัต ตัวอย่างที่ได้จากการทดลองของกลุ่มผู้วิจัยเรื่องนี้ คือ สถาบันวิจัยที่ทำงานในภาคส่วนที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของ ICT (Information and Communications Technology) ซึ่งบทความตัวอย่างนี้ได้สนับสนุนต่อการวิจัยในบทความนี้ และการปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดการโดยการให้การเชื่อมโยงส่วนที่หายไประหว่างการวัดประเมินผลการปฏิบัติงานที่ระดับกลยุทธ์ และระดับบุคคล และโดยการพรรณนาหัวข้อที่วัดประเมินผลที่วิกฤติในสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ซึ่งต้องการสมรรถภาพหลายสาขาวิชา (Multi-disciplinary Capabilities) ด้วยการเฝ้าติดตามอย่างต่อเนื่อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาเรื่อง แนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย: การประยุกต์ใช้การประเมินความต้องการจำเป็น การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงผสมวิธี (Mixed Approaches Research) ซึ่งเป็นการนำระเบียบวิธีการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research approach) และระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research approach) มาใช้ร่วมกัน เพื่อให้ได้ข้อมูลทั้งในเชิงลึกและ สามารถตอบปัญหาการวิจัยได้ครอบคลุม มีขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย ดังนี้

3.1 ขั้นตอนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้แบ่งการดำเนินการออกเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 เพื่อศึกษาความต้องการจำเป็นสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ประกอบด้วย

1. การศึกษาความต้องการจำเป็นของ นักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

2. การศึกษาความต้องการจำเป็นของ นักวิชาการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

ด้วยการประเมินความต้องการจำเป็นสมรรถนะนักออกแบบของบัณฑิตสาขาออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

ขั้นตอนที่ 2 เพื่อนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ประกอบด้วย

1. การศึกษาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

2. การประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

โดยมีรายละเอียดในแต่ละขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.1.1 ขั้นตอนที่ 1 เพื่อศึกษาความต้องการจำเป็นสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

การศึกษาความต้องการจำเป็นสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทยเป็นการประเมินความต้องการจำเป็นสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นด้วยแบบประเมินความต้องการจำเป็น ดังรายละเอียด ต่อไปนี้

3.1.1.1 วัตถุประสงค์

เพื่อนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ประกอบด้วยวัตถุประสงค์ย่อยดังนี้

- (1) เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย
- (2) เพื่อประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

3.1.1.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ ประชากรกลุ่มที่ 1 ได้แก่ นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่นในสถาบันอุดมศึกษา จำนวน 23 แห่งในประเทศไทย มีจำนวน 207 คน

กลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1 ได้แก่ นักวิชาการประจำหลักสูตรสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่น ในมหาวิทยาลัยของรัฐ มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล มหาวิทยาลัยราชภัฏ และมหาวิทยาลัยเอกชน จำนวน 23 แห่ง มีจำนวนนักวิชาการประจำหลักสูตรสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่น จำนวน 115 คน

ประชากรกลุ่มที่ 2 ได้แก่ นักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น ในประเทศไทย จำนวน 184 แห่ง มีจำนวนนักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น จำนวน 639 คน

กลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 2 ได้แก่ นักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น กลุ่มโอต์ กูตู (Haute Couture-Semi Couture) จำนวน 50 คน กลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดกลางถึงขนาดย่อม (Luxury Brand) จำนวน 100 คน กลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ (Ready to Wear) จำนวน 100 คน

3.1.1.3 เทคนิคการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การสุ่มแบบชั้นภูมิ (stratified random sampling) เทคนิคการเลือกกลุ่มตัวอย่าง เลือกตามวัตถุประสงค์ (Purposive selection technique) ได้ถูกนำมาใช้ในการเลือกกลุ่มตัวอย่างของการวิจัย ได้แก่ นักวิชาการประจำหลักสูตรสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่น ในมหาวิทยาลัยของรัฐ มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ มหาวิทยาลัยราชมงคล มหาวิทยาลัยราชภัฏ และมหาวิทยาลัยเอกชน และนักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น กลุ่มโอต์ กูตู (Haute Couture-Semi Couture) กลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดกลางถึงขนาดย่อม (Luxury Brand) กลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ (Ready to Wear) ที่เปิดโอกาสให้นักศึกษาสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นได้ฝึกงานหรือฝึกสหกิจศึกษา

3.1.1.4 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบประเมินความต้องการจำเป็นถูกพัฒนาขึ้นจาก แนวคิด ทฤษฎีที่ได้จากการทบทวนวรรณกรรม และคุณวุฒิวิชาชีพนั้กออกแบบแพช้ัน ที่พัฒนาขึ้นโดย สถาบันคุณวุฒิวิชาชีพแห่งประเทศไทย (Thailand Professional Qualification Institute: TPQI)

โครงสร้างของแบบประเมินประกอบด้วย 2 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน อาชีพ ประเภทของงาน และชื่อบริษัท ประกอบด้วยคำถามปลายปิด มีคำตอบให้เลือกตอบเพียงคำตอบเดียว เป็นประเภทตรวจสอบรายการ (Check list)

ส่วนที่ 2 ความต้องการของผู้ตอบแบบสอบถามต่อสมรรถนะนั้กออกแบบของบัณฑิตสาขาการออกแบบแพช้ัน ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบคือ

องค์ประกอบที่ 1 สมรรถนะด้านความรู้ประกอบด้วยคำถามแบบประเมินค่า 5 ระดับจำนวน 14 ข้อ

องค์ประกอบที่ 2 สมรรถนะด้านทักษะประกอบด้วยคำถามแบบประเมินค่า 5 ระดับ จำนวน 33 ข้อ

องค์ประกอบที่ 3 สมรรถนะด้านคุณลักษณะประกอบด้วยคำถามแบบประเมินค่า 5 ระดับจำนวน 29 ข้อ

มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ มีเกณฑ์ในการให้คะแนน ดังนี้

5	หมายถึง	มากที่สุด
4	หมายถึง	มาก
3	หมายถึง	ปานกลาง
2	หมายถึง	น้อย
1	หมายถึง	น้อยที่สุด

สภาพที่เป็นจริง หมายถึง สิ่งที่ปรากฏและเป็นอยู่จริงในปัจจุบันเกี่ยวกับสมรรถนะด้านความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะของบัณฑิตสาขาการออกแบบแพช้ัน

สภาพที่ควรจะเป็น หมายถึง สิ่งที่นักวิชาการ และนักปฏิบัติการด้านออกแบบแพช้ันมีความต้องการและคาดหวังให้บัณฑิตสาขาการออกแบบแพช้ันได้มีสมรรถนะด้านความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะตามระดับที่ควรจะเป็น

(1) ขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ ดังนี้

(1.1) แนวคิด ทฤษฎีที่ได้จากการทบทวนวรรณกรรม และคุณวุฒิวิชาชีพนั้กออกแบบแพช้ัน ที่พัฒนาขึ้นโดย สถาบันคุณวุฒิวิชาชีพแห่งประเทศไทย (Thailand Professional Qualification Institute: TPQI)

(1.2) ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการประเมินความต้องการจำเป็น เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม พบว่า แบบประเมินความต้องการจำเป็นควรประกอบด้วย การประเมินสภาพที่เป็นจริงและการประเมินสภาพที่คาดหวัง

(1.3) สร้างแบบสอบถามเพื่อประเมินความต้องการจำเป็นเกี่ยวกับสมรรถนะนักออกแบบของบัณฑิตสาขาออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 76 ข้อ ตามกรอบที่ได้ออกแบบไว้

(1.4) นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้อง และความเหมาะสม จากนั้นนำกลับมาปรับปรุงเพื่อให้แบบสอบถามมีความเหมาะสมมากขึ้น

(1.5) นำแบบสอบถามไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน ได้แก่

(1.5.1) รองศาสตราจารย์ อุดมศักดิ์ สาริบุตร ภาควิชาครุศาสตร์สถาปัตยกรรมและการออกแบบ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

(1.5.2) ดร. เกษม มานะรุ่งวิทย์ สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นและสิ่งทอ วิชาเอกออกแบบผลิตภัณฑ์สิ่งทอ คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

(1.5.3) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เสาวลักษณ์ คงอุยฉาย สาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

(1.5.4) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กฤษณา คิตติ ภาควิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

(1.5.5) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวรรณา อินทร์น้อย ภาควิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามกับนิยามศัพท์ (Index of Congruence : IOC) มีเกณฑ์ในการให้คะแนนดังนี้

ให้คะแนน +1 เมื่อเห็นว่าข้อคำถามมีความสอดคล้อง

ให้คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นมีความสอดคล้อง

ให้คะแนน -1 เมื่อเห็นว่าข้อคำถามไม่มีความสอดคล้อง

จากนั้นทำการหาค่าเฉลี่ยของแต่ละข้อ จากสูตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

- เมื่อ IOC คือ ความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับนิยามศัพท์
 $\sum R$ คือ ผลรวมของคะแนนจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหมด
 N คือ จำนวนผู้ทรงคุณวุฒิ

เกณฑ์ที่ใช้ตัดสินความสอดคล้องกันเป็นรายข้อคำถามมีค่า IOC ไม่น้อยกว่า 0.50 ถือว่าข้อคำถามนั้นนำไปใช้ได้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2543: 21 , สมบูรณ์ สุริยวงศ์ และคณะ, 2544 :40 , สุรพงษ์ โสธนะเสถียร, 2549: 34) ข้อคำถามทั้ง 76 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.60-1.00 และนำข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิมาทำการปรับปรุงแบบสอบถามให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ซึ่งรายละเอียดอยู่ในภาคผนวก

(1.6) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับนักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่นและนักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่นที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน แล้วนำข้อมูลมาทำการวิเคราะห์เพื่อหาค่าความเที่ยงเครื่องมือ พิจารณาได้จากค่า สัมประสิทธิ์อัลฟาครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) โดยใช้เกณฑ์ 0.60 ขึ้นไป (สมบูรณ์ สุริยวงศ์ และคณะ, 2544 :40 , สุรพงษ์ โสธนะเสถียร, 2549: 34, ธานินทร์ ศิลปจารุ, 2550: 34) ผลการวิเคราะห์ที่ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาครอนบาค ของแบบประเมินในแต่ละองค์ประกอบดังนี้

(1.6.1) สมรรถนะด้านความรู้= 08.89

(1.6.2) สมรรถนะด้านทักษะ= 09.25

(1.6.3) สมรรถนะด้านคุณลักษณะ= 08.75

(1.7) จัดพิมพ์แบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ แล้วสร้างแบบสอบถามเพื่อนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

3.1.1.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

(1) ขอนหนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลจากคณะครุศาสตร์
 อุตสาหกรรม

(2) ส่งหนังสือขอความอนุเคราะห์ถึงนักวิชาการประจำหลักสูตรสาขาวิชา
 ออกแบบแฟชั่น ในมหาวิทยาลัยของรัฐ มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ มหาวิทยาลัยราชชมงคล
 มหาวิทยาลัยราชภัฏ และมหาวิทยาลัยเอกชน และนักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น กลุ่มโอต์ กู
 ตู (Haute Couture-Semi Couture) กลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดกลางถึงขนาดย่อม (Luxury
 Brand) กลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ (Ready to Wear) ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเองและทาง
 จดหมายอิเล็กทรอนิกส์

(3) หลังจากส่งหนังสือขอความอนุเคราะห์ไปยังนักวิชาการประจำหลักสูตร สาขาวิชาออกแบบแฟชั่น ในมหาวิทยาลัยของรัฐ มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ มหาวิทยาลัยราชภัฏ มหาวิทยาลัยราชภัฏ และมหาวิทยาลัยเอกชน และนักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น กลุ่มโอต์ กูตู (Haute Couture-Semi Couture) กลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดกลางถึงขนาดย่อม (Luxury Brand) กลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ (Ready to Wear) 1 เดือน ผู้วิจัยได้ติดตามการตอบแบบสอบถาม ทั้งการเก็บแบบสอบถามด้วยตนเองและแบบสอบถามระบบออนไลน์

3.1.1.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

(1) การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน อาชีพ ประเภทของงาน และชื่อบริษัท วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage)

(2) จัดเรียงลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็นด้วยการคำนวณเพื่อหาค่าดัชนีการจัดเรียงลำดับความต้องการจำเป็นแบบปรับปรุง (Priority needs index : $PNI_{modified}$) จากสูตร (สุวิมล ว่องวานิช. 2558 : 279)

$$PNI_{modified} = (I-D)/D$$

เมื่อ $PNI_{modified}$

I

D

หมายถึง ดัชนีการจัดเรียงลำดับความต้องการจำเป็น

หมายถึง ระดับความสำคัญหรือระดับที่คาดหวัง

หมายถึง สภาพที่เกิดขึ้นจริงในปัจจุบัน

3.1.2 ขั้นตอนที่ 2 แนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

เพื่อนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ประกอบด้วย 2 ขั้นตอนย่อย ดังนี้

1. เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย
2. เพื่อประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

3.1.2.1 เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

(1) วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

(2) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคือ นักวิชาการผู้เชี่ยวชาญทางด้านการออกแบบแฟชั่น จำนวน 5 คน และ นักปฏิบัติการผู้เชี่ยวชาญทางด้านการออกแบบแฟชั่นจำนวน 5 คน ได้แก่

(2.1) นักวิชาการผู้เชี่ยวชาญ ทางด้านการออกแบบแฟชั่น สังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล

(2.2) นักวิชาการผู้เชี่ยวชาญ ทางด้านการออกแบบแฟชั่น สังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏ

(2.3) นักวิชาการผู้เชี่ยวชาญ ทางด้านการออกแบบแฟชั่น สังกัดสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ

(2.4) นักวิชาการผู้เชี่ยวชาญ ทางด้านการออกแบบแฟชั่น สังกัดสถาบันอุดมศึกษาในกำกับของรัฐ

(2.5) นักวิชาการผู้เชี่ยวชาญ ทางด้านการออกแบบแฟชั่น สังกัดสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

(2.6) นักปฏิบัติการผู้เชี่ยวชาญทางด้านการออกแบบแฟชั่น ตำแหน่ง ดีไซน์เนอร์และเจ้าของ บริษัท การ์เมนต์ ในจังหวัดแพร่

(2.7) นักปฏิบัติการผู้เชี่ยวชาญทางด้านการออกแบบแฟชั่น ตำแหน่ง ดีไซน์เนอร์และเจ้าของห้องเสื้อ ในกรุงเทพมหานครฯ

(2.8) นักปฏิบัติการผู้เชี่ยวชาญทางด้านการออกแบบแฟชั่น ตำแหน่ง ดีไซน์เนอร์และเจ้าของ แบรินด์เสื้อผ้าแฟชั่น ในกรุงเทพมหานครฯ

(2.9) นักปฏิบัติการผู้เชี่ยวชาญทางด้านการออกแบบแฟชั่น ตำแหน่ง ดีไซน์เนอร์และเจ้าของ แบรินด์เสื้อผ้าแฟชั่น ในกรุงเทพมหานครฯ

(2.10) นักปฏิบัติการผู้เชี่ยวชาญทางด้านการออกแบบแฟชั่น ตำแหน่ง ดีไซน์เนอร์และเจ้าของ แบรินด์เสื้อผ้าแฟชั่น ในกรุงเทพมหานครฯ

(3) เทคนิคการเลือกกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) เป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยพิจารณาจากการตัดสินใจของผู้วิจัยเอง ลักษณะของกลุ่มที่เลือกเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ได้ถูกนำมาใช้ในการเลือกกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญของการวิจัย ได้แก่ นักวิชาการประจำหลักสูตรสาขาวิชาออกแบบแฟชั่น ในมหาวิทยาลัยของรัฐ มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ มหาวิทยาลัยราชชมงคล มหาวิทยาลัยราชภัฏ และมหาวิทยาลัยเอกชน และนักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น กลุ่มโอต์ กูตู (Haute Couture-Semi Couture) กลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดกลางถึงขนาดย่อม (Luxury Brand) กลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ (Ready to Wear)

(4) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในขั้นตอนนี้ เป็นแบบสัมภาษณ์กึ่งมีโครงสร้าง เพื่อใช้สำหรับสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ เกี่ยวกับการหาแนวทางการพัฒนาเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพของแบบสัมภาษณ์ ดังนี้

(4.1) ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็นกรอบแนวทางในการสร้างแบบสัมภาษณ์

(4.2) สร้างแบบสัมภาษณ์ที่มีโครงสร้างตามกรอบที่ได้ออกแบบไว้ประกอบด้วยประเด็นในการสัมภาษณ์ ดังนี้

(4.2.1) แนวทางและวิธีการในการพัฒนาสมรรถนะด้านความรู้ (ความรู้ด้านภาษาต่างประเทศ) ของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่น

(4.2.2) แนวทางและวิธีการในการพัฒนาสมรรถนะด้านทักษะ (ทักษะด้านภาษาต่างประเทศ)

(4.2.3) แนวทางและวิธีการในการพัฒนาคุณลักษณะ (ด้านบทบาททางสังคม) ของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่น

(4.2.4) เสนอแนะ เกี่ยวกับการพัฒนาสมรรถนะของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่น

(4.3) นำแบบสัมภาษณ์ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสม จากนั้นนำข้อเสนอแนะมาทำการปรับปรุงแบบสัมภาษณ์ให้มีความถูกต้องและเหมาะสมมากขึ้น

(4.4) นำแบบสอบถามไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน ได้แก่

(4.4.1) อาจารย์ ดร.ทวีศักดิ์ สาสงเคราะห์ อาจารย์ประจำสาขาวิชาออกแบบแฟชั่นและสิ่งทอ วิชาเอกออกแบบผลิตภัณฑ์สิ่งทอ คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

(4.4.2) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อำนาจ เอี่ยมสำอางค์ อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทยประยุกต์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

(4.4.3) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติศักดิ์ อริยะเครือ อาจารย์ประจำสาขาวิชาออกแบบแฟชั่นและสิ่งทอ วิชาเอกออกแบบผลิตภัณฑ์สิ่งทอ คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

(4.4.4) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ กมล พรหมหล้าวัน อาจารย์ประจำสาขาวิชาเทคโนโลยีเสื้อคณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

(4.4.5) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วาสนา ช่างม่วง อาจารย์ประจำสาขาวิชาเทคโนโลยีเสื้อคณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามกับนิยาม ศัพท์ (Index of Congruence : IOC) มีเกณฑ์ในการให้คะแนนดังนี้

ให้คะแนน +1 เมื่อเห็นว่าข้อคำถามมีความสอดคล้อง

ให้คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นมีความสอดคล้อง

ให้คะแนน -1 เมื่อเห็นว่าข้อคำถามไม่มีความสอดคล้อง

จากนั้นทำการหาค่าเฉลี่ยของแต่ละข้อ จากสูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC คือ ความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับนิยามศัพท์

$\sum R$ คือ ผลรวมของคะแนนจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหมด

N คือ จำนวนผู้ทรงคุณวุฒิ

เกณฑ์ที่ใช้ตัดสินความสอดคล้องกันเป็นรายข้อคำถามมีค่า IOC ไม่น้อยกว่า 0.50 ถือว่าข้อคำถามนั้นนำไปใช้ได้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2543: 21 , สมบูรณ์ สุริยวงศ์ และคณะ, 2544 :40 , สุรพงษ์ ไสริยะเสถียร, 2549: 34) ข้อคำถามทั้ง 18 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.58-1.00 และนำข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิมาทำการปรับปรุงแบบสอบถามให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

(4.5) ทำการจัดพิมพ์แบบสัมภาษณ์ฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

(5) การเก็บรวบรวมข้อมูล

(5.1) ติดต่อกับผู้เชี่ยวชาญอย่างไม่เป็นทางการทางโทรศัพท์ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการสัมภาษณ์

(5.2) ขอลงชื่อขอความอนุเคราะห์เพื่อเข้าสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ จากคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

(5.3) ติดต่อกับผู้เชี่ยวชาญเพื่อขออนัดหมายวัน เวลาและสถานที่ในการสัมภาษณ์

(5.4) ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้วยตนเอง ตามวัน เวลาและสถานที่ ดังนี้

(5.4.1) นักวิชาการผู้เชี่ยวชาญ ทางด้านการออกแบบแฟชั่น สังกัด มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 17 มิถุนายน 2562 เวลา 13.00-15.00 น. ณ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล

(5.4.2) นักวิชาการผู้เชี่ยวชาญ ทางด้านการออกแบบแฟชั่น สังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏ สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 14 มิถุนายน 2562 เวลา 09.00-11.00 น. ณ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(5.4.3) นักวิชาการผู้เชี่ยวชาญ ทางด้านการออกแบบแฟชั่น
สังกัด สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 20 มิถุนายน 2562 เวลา 12.00-14.25 น. ณ
ห้างสรรพสินค้า ในกรุงเทพมหานคร

(5.4.4) นักวิชาการผู้เชี่ยวชาญ ทางด้านการออกแบบแฟชั่น
สังกัด สถาบันอุดมศึกษาในกำกับของรัฐ สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 24 มิถุนายน 2562 เวลา 17.00 -18.50
น. ณ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(5.4.5) นักวิชาการผู้เชี่ยวชาญ ทางด้านการออกแบบแฟชั่น
สังกัด สถาบันอุดมศึกษาเอกชน สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 20 มิถุนายน 2562 เวลา 08.30 -10.30 น. ณ
คณะนิเทศศาสตร์

(5.4.6) นักปฏิบัติการผู้เชี่ยวชาญทางด้านการออกแบบแฟชั่น
ตำแหน่ง ดีไซน์เนอร์และเจ้าของ แบรินด์เสื้อผ้าแฟชั่น ในกรุงเทพมหานครฯ สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 25
มิถุนายน 2562 เวลา 15.30-16.45 น. ณ กรุงเทพมหานครฯ

(5.4.7) นักปฏิบัติการผู้เชี่ยวชาญทางด้านการออกแบบแฟชั่น
ตำแหน่ง ดีไซน์เนอร์และเจ้าของ แบรินด์เสื้อผ้าแฟชั่น ในกรุงเทพมหานครฯ สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 28
มิถุนายน 2562 เวลา 20.00-21.30 น. ณ ห้างสรรพสินค้าสยามพารากอน

(5.4.8) นักปฏิบัติการผู้เชี่ยวชาญทางด้านการออกแบบแฟชั่น
ตำแหน่ง ดีไซน์เนอร์และเจ้าของ แบรินด์เสื้อผ้าแฟชั่น ในกรุงเทพมหานครฯ สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 22
มิถุนายน 2562 เวลา 18.30-19.50 น. ณ กรุงเทพมหานครฯ

(5.4.9) นักปฏิบัติการผู้เชี่ยวชาญทางด้านการออกแบบแฟชั่น
ตำแหน่ง ดีไซน์เนอร์และเจ้าของห้องเสื้อ ในกรุงเทพมหานครฯ สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 23 มิถุนายน 2562
เวลา 10.00-11.45 น. ณ กรุงเทพมหานครฯ

(5.4.10) นักปฏิบัติการผู้เชี่ยวชาญทางด้านการออกแบบ
แฟชั่น ตำแหน่ง ดีไซน์เนอร์และเจ้าของ บริษัท การ์เมนท์ ในจังหวัดแพร่ สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 16
มิถุนายน 2562 เวลา 11.00-12.00 น. ทางโทรศัพท์

(6) การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกมีการดำเนินการ
วิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

(6.1) ทำการถอดเทปเสียงข้อมูลที่บันทึกได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึก
ออกเป็นลายลักษณ์อักษร

(6.2) นำข้อมูลจากการจัดบันทึกในการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลแต่ละ
คนวิเคราะห์โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis)

(6.3) สรุปผลการวิเคราะห์และนำมาเขียนเรียบเรียงให้ได้ใจความ
สมบูรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.1.2.2 เพื่อประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการ
ออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

(1) วัตถุประสงค์

เพื่อประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการ
ออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

(2) ผู้ให้ข้อมูล

ผู้ให้ข้อมูล การประเมินอรรถประโยชน์ ความเป็นไปได้ ความ
เหมาะสม ความถูกต้องในแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นใน
ประเทศไทย ได้แก่ นักวิชาการผู้เชี่ยวชาญ ทางด้านการออกแบบแฟชั่น จำนวน 40 คน และ นัก
ปฏิบัติการผู้เชี่ยวชาญทางด้านการออกแบบแฟชั่น จำนวน 60 คน เพื่อตรวจสอบและประเมิน
อรรถประโยชน์ ความเป็นไปได้ ความเหมาะสม ความถูกต้องของแนวทางการพัฒนาสมรรถนะ
สำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

(3) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบประเมินประเมินอรรถประโยชน์ ความเป็นไปได้ ความ
เหมาะสม ความถูกต้อง ซึ่งถูกพัฒนาขึ้นจากมาตรฐานการประเมินทางการศึกษา (Joint Committee
on Standard Educational Evaluation, 2019) เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญได้ประเมินแนวทางการพัฒนา
สมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทยที่ได้จากการวิจัย ในการศึกษา
ระยะที่ 2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในขั้นตอนนี้ เป็นแบบประเมิน อรรถประโยชน์
ความเป็นไปได้ ความเหมาะสม ความถูกต้อง ประกอบด้วย 4 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิต่ออรรถประโยชน์ของแนวทางการพัฒนาสมรรถนะ
สำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย เป็นข้อคำถามประเมินค่า 5 ระดับ

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิต่อความเป็นไปได้ของแนวทางการพัฒนาสมรรถนะ
สำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย เป็นข้อคำถามประเมินค่า 5 ระดับ

ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิต่อความเหมาะสมของแนวทางการพัฒนาสมรรถนะ
สำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย เป็นข้อคำถามประเมินค่า 5 ระดับ

ส่วนที่ 4 ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิต่อ ความถูกต้องของแนวทางการพัฒนาสมรรถนะ
สำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย เป็นข้อคำถามประเมินค่า 5 ระดับ ซึ่งมี
เกณฑ์การประเมิน ดังนี้

5 หมายถึง มีอรรถประโยชน์/ความเป็นไปได้/ความเหมาะสม/ความถูกต้องระดับมากที่สุด

4 หมายถึง มีอรรถประโยชน์/ความเป็นไปได้/ความเหมาะสม/ความถูกต้องระดับมาก

3 หมายถึง มีอรรถประโยชน์/ความเป็นไปได้/ความเหมาะสม/ความถูกต้องระดับกลาง

2 หมายถึง มีอรรถประโยชน์/ความเป็นไปได้/ความเหมาะสม/ความถูกต้องระดับน้อย

1 หมายถึง มีอรรถประโยชน์/ความเป็นไปได้/ความเหมาะสม/ความถูกต้องระดับน้อยที่สุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(3.1) ศึกษาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชา การออกแบบแพชชันในประเทศไทย รวมถึงแนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการประเมิน อรรถประโยชน์ ความเป็นไปได้ ความเหมาะสม ความถูกต้อง เพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการกำหนดประเด็นที่ต้องประเมินและ สร้างข้อคำถามให้ครอบคลุม

(3.2) สร้างแบบประเมินอรรถประโยชน์ ความเป็นไปได้ ความเหมาะสม ความถูกต้อง ของแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชา การออกแบบแพชชัน ในประเทศไทย

(3.3) นำแบบประเมินอรรถประโยชน์ ความเป็นไปได้ ความเหมาะสม ความถูกต้อง ของแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชา การออกแบบแพชชัน ในประเทศไทย ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสมและความชัดเจนของ ข้อคำถาม

(3.4) ปรับปรุงแบบประเมินอรรถประโยชน์ ความเป็นไปได้ ความเหมาะสม ความถูกต้อง ตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา

(3.5) นำแบบประเมินอรรถประโยชน์ ความเป็นไปได้ ความเหมาะสม ความถูกต้องไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน ได้แก่

(3.5.1) อาจารย์ ดร.ทวีศักดิ์ สาสงเคราะห์ อาจารย์ประจำ สาขาวิชาออกแบบแพชชันและสิ่งทอ วิชาเอกออกแบบผลิตภัณฑ์สิ่งทอ คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและ ออกแบบแพชชัน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

(3.5.2) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อำนาจ เอี่ยมสำอางค์ อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทยประยุกต์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระ นคร

(3.5.3) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติศักดิ์ อริยะเครือ อาจารย์ ประจำสาขาวิชาออกแบบแพชชันและสิ่งทอ วิชาเอกออกแบบผลิตภัณฑ์สิ่งทอ คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอ และออกแบบแพชชัน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

(3.5.4) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ กมล พรหมหล้าวัน อาจารย์ ประจำสาขาวิชาเทคโนโลยีเสื้อคณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแพชชัน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ราชมงคลพระนคร

(3.5.5) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วาสนา ช่างม่วง อาจารย์ประจำ สาขาวิชาเทคโนโลยีเสื้อคณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแพชชัน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราช มงคลพระนคร

ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามกับนิยาม ศัพท์ (Index of Congruence : IOC) มีเกณฑ์ในการให้คะแนนดังนี้

ให้คะแนน +1 เมื่อเห็นว่าข้อคำถามมีความสอดคล้อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ให้คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นมีความสอดคล้อง

ให้คะแนน -1 เมื่อเห็นว่าข้อคำถามไม่มีความสอดคล้อง

จากนั้นทำการหาค่าเฉลี่ยของแต่ละข้อ จากสูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC คือ ความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับนิยามศัพท์

$\sum R$ คือ ผลรวมของคะแนนจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหมด

N คือ จำนวนผู้ทรงคุณวุฒิ

เกณฑ์ที่ใช้ตัดสินความสอดคล้องกันเป็นรายข้อคำถามมีค่า IOC ไม่น้อยกว่า 0.50 ถือว่าข้อคำถามนั้นนำไปใช้ได้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2543: 21 , สมบูรณ์ สุริยวงศ์ และคณะ, 2544 :40 , สุรพงษ์ โสธนะเสถียร, 2549: 34) ข้อคำถามทั้ง 18 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.62-1.00 และนำข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิมาทำการปรับปรุงแบบสอบถามให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

(3.5.6) ทำการจัดพิมพ์แบบประเมินอรรถประโยชน์ ความเป็นไปได้ ความเหมาะสม ความถูกต้อง ฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้ในการประเมิน

(4) การเก็บรวบรวมข้อมูล

(4.1) ติดต่อนักวิชาการผู้เชี่ยวชาญ ทางด้านการออกแบบแฟชั่น และนักปฏิบัติการผู้เชี่ยวชาญทางด้านการออกแบบแฟชั่น อย่างไม่เป็นทางการทางโทรศัพท์และทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการประเมินอรรถประโยชน์ ความเป็นไปได้ ความเหมาะสม ความถูกต้องของแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

(4.2) ขอนหนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญ จากคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

(4.3) ส่งหนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญ และแบบประเมิน อรรถประโยชน์ ความเป็นไปได้ ความเหมาะสม ความถูกต้องของแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์

(4.4) รับผิดชอบประเมิน อรรถประโยชน์ ความเป็นไปได้ ความเหมาะสม ความถูกต้องของแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ทางจดหมาย อิเล็กทรอนิกส์

(5) การวิเคราะห์ข้อมูล

(5.1) การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน อาชีพ ประเภทของงาน และชื่อบริษัท วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(5.2) การวิเคราะห์ข้อมูลอรรถประโยชน์ ความเป็นไปได้ ความเหมาะสม ความถูกต้องของแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยมีเกณฑ์การประเมิน

- 5 หมายถึง มีอรรถประโยชน์/ความเป็นไปได้/ความเหมาะสม/ความถูกต้องระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีอรรถประโยชน์/ความเป็นไปได้/ความเหมาะสม/ความถูกต้องระดับมาก
- 3 หมายถึง มีอรรถประโยชน์/ความเป็นไปได้/ความเหมาะสม/ความถูกต้องระดับกลาง
- 2 หมายถึง มีอรรถประโยชน์/ความเป็นไปได้/ความเหมาะสม/ความถูกต้องระดับน้อย
- 1 หมายถึง มีอรรถประโยชน์/ความเป็นไปได้/ความเหมาะสม/ความถูกต้องระดับน้อยที่สุด

ในการแปลผลค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยมีเกณฑ์ในการแปลผลค่าเฉลี่ย (บุญชม ศรีสะอาด. 2545 : 103) ดังนี้

- 1.00 – 1.50 มีความเหมาะสมน้อยที่สุด
- 1.51 – 2.50 มีความเหมาะสมน้อย
- 2.51 – 3.50 มีความเหมาะสมปานกลาง
- 3.51 – 4.50 มีความเหมาะสมมาก
- 4.51 – 5.00 มีความเหมาะสมมากที่สุด

การกำหนดเกณฑ์ที่เหมาะสมและถือว่าแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ที่สร้างขึ้นมีความเหมาะสม สามารถนำไปใช้ได้ ต้องมีค่าเฉลี่ยจากความเห็นของผู้เชี่ยวชาญตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานไม่เกิน 1.00

(5.3) นำข้อมูลจากการประเมินอรรถประโยชน์ ความเป็นไปได้ ความเหมาะสม ความถูกต้องของแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย และข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ มาทำการปรับปรุงแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ให้มีความถูกต้อง สมบูรณ์และเหมาะสมมากยิ่งขึ้น

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาเรื่อง แนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย: การประยุกต์ใช้การประเมินความต้องการจำเป็น ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย แบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 เพื่อศึกษาความต้องการจำเป็นสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ประกอบด้วย

1. ผลการศึกษาความต้องการจำเป็นของ นักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย
2. ผลการศึกษาความต้องการจำเป็นของ นักวิชาการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

ขั้นตอนที่ 2 เพื่อนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ประกอบด้วย

1. ผลการศึกษาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย
2. ผลการประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

4.1 เพื่อศึกษาความต้องการจำเป็นสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

4.1.1 ผลการศึกษาความต้องการจำเป็นของนักปฏิบัติการและนักวิชาการ ต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

4.1.1.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

หัวข้อคำถาม	นักวิชาการและนักปฏิบัติการ	
	ความถี่ (n=365)	ร้อยละ
เพศ		
- ชาย	93	25.5
- หญิง	272	74.5
รวม	365	100.0
2. อายุ		
- ต่ำกว่า 30 ปี	78	21.4
- 30-40 ปี	115	31.5
- 41-50 ปี	127	34.8
- 51-60 ปี	33	9.0
- 60 ปีขึ้นไป	12	3.3
รวม	365	100.0
3. ระดับการศึกษา		
- มัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า	-	-
- อนุปริญญา/ปวส.หรือเทียบเท่า	3	0.8
- ปริญญาตรี	187	51.3
- ปริญญาโท	134	36.7
- ปริญญาเอก	41	11.2
รวม	365	100.0
4. ประสบการณ์ ในการทำงาน		
- ต่ำกว่า 1 ปี	-	-
- 1-5 ปี	87	23.8
- 6-10 ปี	78	21.4
- 11-15 ปี	112	30.7
- 16-20 ปี	57	15.6
- 21-25 ปี	19	5.2
- 25 ปีขึ้นไป	12	3.3
รวม	365	100.0
5. อาชีพ		
- นักวิชาการ (อาจารย์ด้านออกแบบแฟชั่น)	115	31.5
- นักปฏิบัติการ (นักออกแบบแฟชั่น)	250	68.5
รวม	365	100.0

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

หัวข้อคำถาม	นักวิชาการและนักปฏิบัติการ	
	ความถี่ (n=365)	ความถี่ (n=365)
6. สถานที่ทำงาน		
- สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ	90	24.7
- สถาบันอุดมศึกษาเอกชน	25	6.8
- ห้องเสื้อ (Made-to-order)	50	13.7
- บริษัทอุตสาหกรรมขนาดเล็ก (Luxury Brand)	100	27.4
- บริษัทอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ (Ready-to-wear)	100	27.4
- อื่นๆ.....	-	-
รวม	365	100.0

จากตารางที่ 4.1 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า กลุ่มตัวอย่าง เป็น เพศชายคิดเป็นร้อยละ 25.5 เพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 75.5 ช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่าง อยู่ในช่วง 41-50 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 34.8 ช่วงอายุ 30-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 31.5 ช่วงอายุต่ำกว่า 30 ปี คิดเป็นร้อยละ 21.4 ช่วงอายุ 51-60 ปี คิดเป็นร้อยละ 9.0 และ ช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 3.3 ตามลำดับ ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างมีระดับการศึกษาปริญญาตรี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 51.3 ระดับปริญญาโท คิดเป็นร้อยละ 36.7 ระดับปริญญาเอก คิดเป็นร้อยละ 11.2 และ ระดับอนุปริญญา/ปวส.หรือเทียบเท่า คิดเป็นร้อยละ 0.8 ตามลำดับ ประสบการณ์ ในการทำงานของกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างมีประสบการณ์ทำงาน 11-15 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 30.7 มีประสบการณ์ทำงาน 1-5 ปี คิดเป็นร้อยละ 23.8 มีประสบการณ์ทำงาน 6-10 ปี คิดเป็นร้อยละ 21.4 มีประสบการณ์ทำงาน 16-20 ปี คิดเป็นร้อยละ 15.6 มีประสบการณ์ทำงาน 21-25 ปี คิดเป็นร้อยละ 5.2 และ มีประสบการณ์ทำงาน 25 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 3.3 ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างประกอบอาชีพเป็น นักปฏิบัติการ (นักร้องแบบแพชั่น) คิดเป็นร้อยละ 68.5 และอาชีพเป็นนักวิชาการ (อาจารย์ด้านออกแบบแฟชั่น) คิดเป็นร้อยละ 31.5 กลุ่มตัวอย่างปฏิบัติงานในสถานที่ทำงาน บริษัทอุตสาหกรรมขนาดเล็ก (Luxury Brand) คิดเป็นร้อยละ 27.4 บริษัทอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ (Ready-to-wear) คิดเป็นร้อยละ 27.4 ห้องเสื้อ (Made-to-order) คิดเป็นร้อยละ 13.7 สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ คิดเป็นร้อยละ 24.7 สถาบันอุดมศึกษาเอกชน คิดเป็นร้อยละ 6.8 ตามลำดับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.1.1.2 ผลการวิเคราะห์การประเมินความต้องการจำเป็นแบบภาพรวมของ
สมรรถนะด้านความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะ

ตารางที่ 4.2 ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะด้านความรู้สำหรับบัณฑิต
สาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย จำแนกตามผู้ประเมิน

รายการ	ผู้ประเมินความต้องการจำเป็น							
	นักวิชาการ				นักปฏิบัติการ			
ด้านที่ 1 สมรรถนะด้านความรู้	$\bar{X}_{จริง}$	$\bar{X}_{หวัง}$	$PNI_{modified}$	ลำดับที่	$\bar{X}_{จริง}$	$\bar{X}_{หวัง}$	$PNI_{modified}$	ลำดับที่
1. ความรู้ด้านการออกแบบ	3.34	4.52	0.354	4	3.32	4.45	0.339	4
2. ความรู้ด้านการจัดการสินค้า	2.83	4.06	0.436	2	2.82	3.93	0.394	2
3. ความรู้ด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยี	3.00	4.27	0.422	3	2.97	4.11	0.385	3
4. ความรู้ด้านภาษาต่างประเทศ	2.84	4.28	0.507	1	2.80	4.11	0.470	1

จากตารางที่ 4.2 ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะด้านความรู้ สำหรับ
บัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย จำแนกตามผู้ประเมิน ดังนี้ ผลการประเมินความ
ต้องการจำเป็นของนักวิชาการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่น ในประเทศ
ไทย ในด้านสมรรถนะด้านความรู้ พบว่า มีค่าดัชนีความต้องการจำเป็นอยู่ระหว่าง 0.354 - 0.507
โดยมีข้อรายการที่เป็นความต้องการจำเป็น 3 ลำดับแรก คือ 1) ความรู้ด้านภาษาต่างประเทศ
($PNI_{modified} = 0.507$) 2) ความรู้ด้านการจัดการสินค้า ($PNI_{modified} = 0.436$) และ 3) ความรู้ด้าน
นวัตกรรมและเทคโนโลยี ($PNI_{modified} = 0.422$)

ผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชา
การออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ในสมรรถนะด้านความรู้ พบว่า มีค่าดัชนีความต้องการจำเป็นอยู่
ระหว่าง 0.339 - 0.470 โดยมีข้อรายการที่เป็นความต้องการจำเป็น 3 ลำดับแรก คือ 1) ความรู้ด้าน
ภาษาต่างประเทศ ($PNI_{modified} = 0.470$) 2) ความรู้ด้านการจัดการสินค้า ($PNI_{modified} = 0.394$) และ
3) ความรู้ด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยี ($PNI_{modified} = 0.385$)

จากผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการและนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะ
สำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ชำงต้นพบว่านักวิชาการและนัก
ปฏิบัติการมีความต้องการจำเป็น ในสมรรถนะด้านความรู้ 3 ลำดับแรกที่สอดคล้องกัน ได้แก่ 1)
ความรู้ด้านภาษาต่างประเทศ 2) ความรู้ด้านการจัดการสินค้าแฟชั่น และ 3) ความรู้ด้านนวัตกรรม
และเทคโนโลยี ตามลำดับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.3 ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะด้านทักษะสำหรับบัณฑิต
สาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย จำแนกตามผู้ประเมิน

รายการ	ผู้ประเมินความต้องการจำเป็น							
	นักวิชาการ				นักปฏิบัติการ			
ด้านที่ 2 สมรรถนะด้านทักษะ	$\bar{X}_{จริง}$	$\bar{X}_{หวัง}$	$PNI_{modified}$	ลำดับที่	$\bar{X}_{จริง}$	$\bar{X}_{หวัง}$	$PNI_{modified}$	ลำดับที่
1. ทักษะด้านการออกแบบ	3.36	4.44	0.324	4	3.31	4.31	0.303	4
2. ทักษะด้านการจัดการสินค้าแฟชั่น	2.84	4.14	0.458	2	2.85	4.06	0.424	2
3. ทักษะด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยี	2.91	4.19	0.440	3	2.89	4.09	0.417	3
4. ทักษะด้านภาษาต่างประเทศ	2.52	4.20	0.670	1	2.55	4.10	0.608	1

จากตารางที่ 4.3 ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะด้านทักษะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทยจำแนกตามผู้ประเมิน ดังนี้ ผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ในสมรรถนะด้านทักษะ พบว่า มีค่าดัชนีความต้องการจำเป็นอยู่ระหว่าง 0.324 - 0.670 โดยมีข้อรายการที่เป็นความต้องการจำเป็น 3 ลำดับแรก คือ 1) ทักษะด้านภาษาต่างประเทศ ($PNI_{modified} = 0.670$) 2) ทักษะด้านการจัดการสินค้าแฟชั่น ($PNI_{modified} = 0.458$) และ 3) ทักษะด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยี ($PNI_{modified} = 0.440$)

ผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทยในสมรรถนะด้านทักษะ พบว่า มีค่าดัชนีความต้องการจำเป็นอยู่ระหว่าง 0.303 - 0.608 โดยมีข้อรายการที่เป็นความต้องการจำเป็น 3 ลำดับแรก คือ 1) ทักษะด้านภาษาต่างประเทศ ($PNI_{modified} = 0.608$) 2) ทักษะด้านการจัดการสินค้าแฟชั่น ($PNI_{modified} = 0.424$) และ 3) ทักษะด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยี ($PNI_{modified} = 0.417$)

จากผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการและนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ข้างต้นพบว่านักวิชาการและนักปฏิบัติการมีความต้องการจำเป็น ในสมรรถนะด้านทักษะ 3 ลำดับแรกที่สอดคล้องกัน ได้แก่ 1) ทักษะด้านภาษาต่างประเทศ 2) ทักษะด้านการจัดการสินค้าแฟชั่น และ 3) ทักษะด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยี ตามลำดับ

ตารางที่ 4.4 ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะด้านคุณลักษณะสำหรับบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย จำแนกตามผู้ประเมิน

รายการ	ผู้ประเมินความต้องการจำเป็น							
	นักวิชาการ				นักปฏิบัติการ			
ด้านที่ 3 คุณลักษณะ	$\bar{X}_{จริง}$	$\bar{X}_{หวัง}$	$PNI_{modified}$	ลำดับที่	$\bar{X}_{จริง}$	$\bar{X}_{หวัง}$	$PNI_{modified}$	ลำดับที่
1. บทบาททางสังคม	3.36	4.41	0.313	1	3.38	4.31	0.277	1
2. มโนทัศน์เกี่ยวกับตัวเอง	3.66	4.56	0.246	3	3.62	4.43	0.222	3
3. แรงขับภายใน	3.61	4.66	0.292	2	3.53	4.51	0.275	2

จากตารางที่ 4.4 ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะด้านคุณลักษณะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย จำแนกตามผู้ประเมิน ดังนี้ ผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ในสมรรถนะด้านคุณลักษณะ พบว่า มีค่าดัชนีความต้องการจำเป็นอยู่ระหว่าง 0.246 - 0.313 โดยมีข้อรายการที่เป็นความต้องการจำเป็น 3 ลำดับ คือ 1) บทบาททางสังคม ($PNI_{modified} = 0.313$) 2) แรงขับภายใน ($PNI_{modified} = 0.292$) และ 3) มโนทัศน์เกี่ยวกับตัวเอง ($PNI_{modified} = 0.246$)

ผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ในสมรรถนะด้านคุณลักษณะ พบว่า มีค่าดัชนีความต้องการจำเป็นอยู่ระหว่าง 0.246 - 0.313 โดยมีข้อรายการที่เป็นความต้องการจำเป็น 3 ลำดับ คือ 1) บทบาททางสังคม ($PNI_{modified} = 0.277$) 2) แรงขับภายใน ($PNI_{modified} = 0.275$) และ 3) มโนทัศน์เกี่ยวกับตัวเอง ($PNI_{modified} = 0.222$)

จากผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการและนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ข้างต้นพบว่านักวิชาการและนักปฏิบัติการมีความต้องการจำเป็นในสมรรถนะด้านคุณลักษณะ 3 ลำดับที่สอดคล้องกัน ได้แก่ 1) บทบาททางสังคม 2) แรงขับภายในและ 3) มโนทัศน์เกี่ยวกับตัวเอง ตามลำดับ

4.1.1.3 ผลการวิเคราะห์ การประเมินความต้องการจำเป็น แบบแยกย่อยตามสมรรถนะ ด้านความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะ

ตารางที่ 4.5 ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะความรู้ ด้านการออกแบบ สำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย จำแนกตามผู้ประเมิน

รายการ	ผู้ประเมินความต้องการจำเป็น							
	นักวิชาการ				นักปฏิบัติการ			
	$\bar{X}_{จริง}$	$\bar{X}_{หวัง}$	$PNI_{modified}$	ลำดับที่	$\bar{X}_{จริง}$	$\bar{X}_{หวัง}$	$PNI_{modified}$	ลำดับที่
ความรู้ด้านการออกแบบ								
1. ความรู้เกี่ยวกับหลักการออกแบบเบื้องต้น	3.46	4.44	0.282	5	3.46	4.28	0.237	5
2. ความรู้เกี่ยวกับการออกแบบสินค้าแฟชั่นสำหรับช่วงระดับวัยต่างๆ	3.21	4.53	0.413	1	3.19	4.45	0.396	1
3. ความรู้เกี่ยวกับการออกแบบเพื่อสร้างตราสินค้า (Brand)	3.19	4.50	0.412	2	3.20	4.44	0.388	2
4. ความรู้เกี่ยวกับแนวโน้มแฟชั่น	3.48	4.60	0.321	4	3.44	4.55	0.322	4
5. ความรู้เกี่ยวกับลักษณะทางกายภาพและสมบัติของวัสดุที่ใช้ในการออกแบบและผลิตสินค้าแฟชั่น	3.36	4.53	0.351	3	3.33	4.54	0.363	3
รวม	3.34	4.52	0.354	-	3.32	4.45	0.339	-

จากตารางที่ 4.5 ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะความรู้ ด้านการออกแบบสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย จำแนกตามผู้ประเมิน ดังนี้ ผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ในสมรรถนะความรู้ด้านการออกแบบ ภาพรวมมีค่าดัชนีความต้องการจำเป็น ($PNI_{modified}$) เท่ากับ 0.354 เมื่อพิจารณาแต่ละรายการ พบว่า มีค่าดัชนีความต้องการจำเป็นอยู่ระหว่าง 0.282 - 0.413 โดยมีข้อรายการที่เป็นความต้องการจำเป็น 3 ลำดับแรก คือ 1) ความรู้เกี่ยวกับการออกแบบสินค้าแฟชั่นสำหรับช่วงระดับวัยต่างๆ ($PNI_{modified} = 0.413$) 2) ความรู้เกี่ยวกับการออกแบบเพื่อสร้างตราสินค้า ($PNI_{modified} = 0.412$) และ 3) ความรู้เกี่ยวกับลักษณะทางกายภาพและสมบัติของวัสดุที่ใช้ในการออกแบบและผลิตสินค้าแฟชั่น ($PNI_{modified} = 0.351$)

ผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ในสมรรถนะความรู้ด้านการออกแบบ ภาพรวมมีค่าดัชนีความต้องการจำเป็น ($PNI_{modified}$) เท่ากับ 0.339 เมื่อพิจารณาแต่ละรายการพบว่า มีค่าดัชนีความต้องการจำเป็นอยู่ระหว่าง 0.237 - 0.396 โดยมีข้อรายการที่เป็นความต้องการจำเป็น 3 ลำดับแรก คือ 1) ความรู้เกี่ยวกับการออกแบบสินค้าแฟชั่นสำหรับช่วงระดับวัยต่างๆ ($PNI_{modified} = 0.396$) 2) ความรู้

เกี่ยวกับการออกแบบเพื่อสร้างตราสินค้า ($PNI_{\text{modified}} = 0.388$) และ 3) ความรู้เกี่ยวกับลักษณะทางกายภาพและสมบัติของวัสดุที่ใช้ในการออกแบบและผลิตสินค้าแฟชั่น ($PNI_{\text{modified}} = 0.363$)

จากผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการและนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ในสมรรถนะความรู้ด้านการออกแบบ ช่างต้นพบว่านักวิชาการและนักปฏิบัติการมีความต้องการจำเป็น 3 ลำดับที่สอดคล้องกัน ได้แก่ 1) ความรู้เกี่ยวกับการออกแบบสินค้าแฟชั่นสำหรับช่วงระดับวัยต่างๆ 2) ความรู้เกี่ยวกับการออกแบบเพื่อสร้างตราสินค้า และ 3) ความรู้เกี่ยวกับลักษณะทางกายภาพและสมบัติของวัสดุที่ใช้ในการออกแบบและผลิตสินค้าแฟชั่น ตามลำดับ

ตารางที่ 4.6 ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะความรู้ ด้านการจัดการสินค้า สำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย จำแนกตามผู้ประเมิน

รายการ	ผู้ประเมินความต้องการจำเป็น							
	นักวิชาการ				นักปฏิบัติการ			
ความรู้ด้านการจัดการสินค้า	$\bar{X}_{\text{จริง}}$	$\bar{X}_{\text{หวัง}}$	PNI_{modified}	ลำดับที่	$\bar{X}_{\text{จริง}}$	$\bar{X}_{\text{หวัง}}$	PNI_{modified}	ลำดับที่
1. ความรู้เกี่ยวกับการจัดทำข้อมูลเอกสารต่าง ๆ ในองค์กร	2.90	3.98	0.373	4	2.93	3.91	0.335	4
2. ความรู้เกี่ยวกับการวางแผนและการเลือกวัสดุ	3.13	4.21	0.347	5	3.10	4.06	0.310	5
3. ความรู้เกี่ยวกับพื้นฐานการตลาดสินค้าแฟชั่น	2.94	4.10	0.392	3	2.94	3.99	0.358	3
4. ความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบต่าง ๆ ในการนำเข้าและส่งออกสินค้าแฟชั่น	2.38	3.88	0.629	1	2.37	3.74	0.578	1
5. ความรู้เกี่ยวกับการควบคุมคุณภาพและการตรวจสอบสินค้าแฟชั่น	2.79	4.14	0.484	2	2.78	3.97	0.431	2
รวม	2.83	4.06	0.436	-	2.82	3.93	0.394	-

จากตารางที่ 4.6 ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะความรู้ ด้านการจัดการสินค้าสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย จำแนกตามผู้ประเมิน ดังนี้ ผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ในสมรรถนะความรู้ด้านการจัดการสินค้า ภาพรวมมีค่าดัชนีความต้องการจำเป็น (PNI_{modified}) เท่ากับ 0.436 เมื่อพิจารณาแต่ละรายการ พบว่า มีค่าดัชนีความต้องการจำเป็นอยู่ระหว่าง 0.347 - 0.629 โดยมีข้อรายการที่เป็นความต้องการจำเป็น 3 ลำดับแรก คือ 1) ความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบต่าง ๆ ในการนำเข้าและส่งออกสินค้าแฟชั่น ($PNI_{\text{modified}} = 0.629$) 2) ความรู้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เกี่ยวกับการควบคุมคุณภาพและการตรวจสอบสินค้าแฟชั่น ($PNI_{\text{modified}} = 0.484$) และ 3) ความรู้เกี่ยวกับพื้นฐานการตลาดสินค้าแฟชั่น ($PNI_{\text{modified}} = 0.392$)

ผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ในสมรรถนะความรู้ด้านการจัดการสินค้า ภาพรวมมีค่าดัชนีความต้องการจำเป็น (PNI_{modified}) เท่ากับ 0.394 เมื่อพิจารณาแต่ละรายการพบว่า มีค่าดัชนีความต้องการจำเป็นอยู่ระหว่าง 0.310 - 0.578 โดยมีข้อรายการที่เป็นความต้องการจำเป็น 3 ลำดับแรก คือ 1) ความรู้เกี่ยวกับกฎและระเบียบต่างๆในการนำเขาและส่งออกสินค้าแฟชั่น ($PNI_{\text{modified}} = 0.578$) 2) ความรู้เกี่ยวกับการควบคุมคุณภาพและการตรวจสอบสินค้าแฟชั่น ($PNI_{\text{modified}} = 0.431$) และ 3) ความรู้เกี่ยวกับพื้นฐานการตลาดสินค้าแฟชั่น ($PNI_{\text{modified}} = 0.358$)

จากผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการและนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ในสมรรถนะความรู้ด้านการจัดการสินค้า ข้างต้นพบว่า นักวิชาการและนักปฏิบัติการมีความต้องการจำเป็น 3 ลำดับแรกที่สอดคล้องกัน ได้แก่ 1) ความรู้เกี่ยวกับกฎและระเบียบต่างๆในการนำเขาและส่งออกสินค้าแฟชั่น 2) ความรู้เกี่ยวกับการควบคุมคุณภาพและการตรวจสอบสินค้าแฟชั่น และ 3) ความรู้เกี่ยวกับพื้นฐานการตลาดสินค้าแฟชั่น ตามลำดับ

ตารางที่ 4.7 ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะความรู้ ด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยี สำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย จำแนกตามผู้ประเมิน

รายการ	ผู้ประเมินความต้องการจำเป็น							
	นักวิชาการ				นักปฏิบัติการ			
ความรู้ด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยี	$\bar{X}_{\text{จริง}}$	$\bar{X}_{\text{หวัง}}$	PNI_{modified}	ลำดับที่	$\bar{X}_{\text{จริง}}$	$\bar{X}_{\text{หวัง}}$	PNI_{modified}	ลำดับที่
1. ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมและเทคโนโลยีในการออกแบบ	3.10	4.36	0.406	3	3.07	4.18	0.361	3
2. ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมและเทคโนโลยีในการตกแต่ง	3.07	4.28	0.394	4	3.04	4.13	0.359	4
3. ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมและเทคโนโลยีในการตัดเย็บชิ้นรูป	2.94	4.17	0.420	2	2.92	4.05	0.386	2
4. ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมและเทคโนโลยีในการส่งเสริมสินค้าแฟชั่นสู่เชิงพาณิชย์	2.90	4.26	0.469	1	2.84	4.09	0.437	1
รวม	3.00	4.27	0.422	-	2.97	4.11	0.385	-

จากตารางที่ 4.7 ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะความรู้ ด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยีสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทยจำแนกตามผู้ประเมิน ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการ ออกแบบแพชชันในประเทศไทย ในสมรรถนะความรู้ด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยี ภาพรวมมีค่าดัชนี ความต้องการจำเป็น (PNI_{modified}) เท่ากับ 0.422 เมื่อพิจารณาแต่ละรายการ พบว่า มีค่าดัชนี ความ ต้องการจำเป็นอยู่ระหว่าง 0.394 - 0.469 โดยมีข้อรายการที่เป็นความต้องการจำเป็น 3 ลำดับแรก คือ 1) ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมและเทคโนโลยีในการส่งเสริมสินค้าแฟชั่นสู่เชิงพาณิชย์ ($PNI_{\text{modified}} = 0.469$) 2) ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมและเทคโนโลยีในการตัดเย็บขึ้นรูป ($PNI_{\text{modified}} = 0.420$) และ 3) ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมและเทคโนโลยีในการออกแบบ ($PNI_{\text{modified}} = 0.406$)

ผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชา การออกแบบแพชชันในประเทศไทย ในสมรรถนะความรู้ด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยี ภาพรวมมีค่า ดัชนีความต้องการจำเป็น (PNI_{modified}) เท่ากับ 0.385 เมื่อพิจารณาแต่ละรายการ พบว่า มีค่าดัชนี ความต้องการจำเป็นอยู่ระหว่าง 0.359 - 0.437 โดยมีข้อรายการที่เป็นความต้องการจำเป็น 3 ลำดับ แรก คือ 1) ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมและเทคโนโลยีในการส่งเสริมสินค้าแฟชั่นสู่เชิงพาณิชย์ ($PNI_{\text{modified}} = 0.437$) 2) ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมและเทคโนโลยีในการตัดเย็บขึ้นรูป ($PNI_{\text{modified}} = 0.386$) และ 3) ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมและเทคโนโลยีในการออกแบบ ($PNI_{\text{modified}} = 0.361$)

จากผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการและนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะ สำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแพชชันในประเทศไทย ในสมรรถนะความรู้ด้านนวัตกรรมและ เทคโนโลยีข้างต้นพบว่า นักวิชาการและนักปฏิบัติการมีความต้องการจำเป็น 3 ลำดับแรกที่สอดคล้อง กัน ได้แก่ 1) ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมและเทคโนโลยีในการส่งเสริมสินค้าแฟชั่นสู่เชิงพาณิชย์ 2) ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมและเทคโนโลยีในการตัดเย็บขึ้นรูป และ 3) ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมและ เทคโนโลยีในการออกแบบ ตามลำดับ

ตารางที่ 4.8 ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะความรู้ ด้านภาษาต่างประเทศสำหรับ บัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแพชชันในประเทศไทย จำแนกตามผู้ประเมิน

รายการ	ผู้ประเมินความต้องการจำเป็น							
	นักวิชาการ				นักปฏิบัติการ			
ความรู้ด้านภาษาต่างประเทศ	$\bar{X}_{\text{จริง}}$	$\bar{X}_{\text{หวัง}}$	PNI_{modified}	ลำดับที่	$\bar{X}_{\text{จริง}}$	$\bar{X}_{\text{หวัง}}$	PNI_{modified}	ลำดับที่
1. ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์และ ส่วนวนที่ใช้ในวิชาชีพทางการ ออกแบบแพชชัน	3.02	4.29	0.421	3	2.96	4.10	0.385	3
2. ความรู้เกี่ยวกับการใช้ ภาษาต่างประเทศในการติดต่อ สื่อสาร ในงานอาชีพ	2.75	4.32	0.568	1	2.75	4.14	0.507	2
3. ความรู้เกี่ยวกับการใช้ ภาษาต่างประเทศในการนำเสนอ	2.75	4.25	0.541	2	2.68	4.09	0.528	1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

รายการ	ผู้ประเมินความต้องการจำเป็น							
	นักวิชาการ				นักวิชาการ			
ความรู้ด้านภาษาต่างประเทศ	$\bar{X}_{จริง}$	$\bar{X}_{จริง}$	$\bar{X}_{จริง}$	$\bar{X}_{จริง}$	$\bar{X}_{จริง}$	$\bar{X}_{จริง}$	$\bar{X}_{จริง}$	$\bar{X}_{จริง}$
ผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่น								
รวม	2.84	4.28	0.507	-	2.80	4.11	0.470	-

จากตารางที่ 4.8 ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะความรู้ ด้านภาษาต่างประเทศสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย จำแนกตามผู้ประเมิน ดังนี้ ผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ในสมรรถนะความรู้ด้านภาษาต่างประเทศ ภาพรวมมีค่าดัชนีความต้องการจำเป็น (PNI_{modified}) เท่ากับ 0.507 เมื่อพิจารณาแต่ละรายการ พบว่า มีค่าดัชนีความต้องการจำเป็นอยู่ระหว่าง 0.421 - 0.568 โดยมีข้อรายการที่เป็นความต้องการจำเป็น 3 ลำดับ คือ 1) ความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาต่างประเทศในการติดต่อ สื่อสาร ในงานอาชีพ (PNI_{modified} = 0.568) 2) ความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาต่างประเทศในการนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่น (PNI_{modified} = 0.541) และ 3) ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์และสำนวนที่ใช้ในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่น (PNI_{modified} = 0.421)

ผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ในสมรรถนะความรู้ด้านภาษาต่างประเทศ ภาพรวมมีค่าดัชนีความต้องการจำเป็น (PNI_{modified}) เท่ากับ 0.470 เมื่อพิจารณาแต่ละรายการ พบว่า มีค่าดัชนีความต้องการจำเป็นอยู่ระหว่าง 0.385 - 0.528 โดยมีข้อรายการที่เป็นความต้องการจำเป็น 3 ลำดับ คือ 1) ความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาต่างประเทศในการนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่น (PNI_{modified} = 0.528) 2) ความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาต่างประเทศในการติดต่อ สื่อสาร ในงานอาชีพ (PNI_{modified} = 0.507) และ 3) ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์และสำนวนที่ใช้ในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่น (PNI_{modified} = 0.385)

จากผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการและนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ในสมรรถนะความรู้ด้านภาษาต่างประเทศข้างต้นพบว่า นักวิชาการและนักปฏิบัติการมีความต้องการจำเป็นสอดคล้องกันในลำดับที่ 3 ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์และสำนวนที่ใช้ในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่น และมีความต้องการจำเป็นที่ไม่สอดคล้องกันในลำดับที่ 1 และลำดับที่ 2 โดยนักวิชาการให้ค่าความต้องการจำเป็นในความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาต่างประเทศในการติดต่อ สื่อสาร ในงานอาชีพ เป็นลำดับที่ 1 แต่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นักปฏิบัติการให้ค่าความต้องการจำเป็นในความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาต่างประเทศในการติดต่อสื่อสาร ในงานอาชีพ เป็นลำดับที่ 2 และนักวิชาการให้ค่าความต้องการจำเป็นในความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาต่างประเทศในการนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่นเป็น ลำดับที่ 2 แต่ นักปฏิบัติการให้ค่าความต้องการจำเป็นในความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาต่างประเทศในการนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่นเป็น ลำดับที่ 1

ตารางที่ 4.9 ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะทักษะด้านการออกแบบสำหรับบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย จำแนกตามผู้ประเมิน

รายการ	ผู้ประเมินความต้องการจำเป็น							
	นักวิชาการ				นักปฏิบัติการ			
ทักษะด้านการออกแบบ	$\bar{X}_{จริง}$	$\bar{X}_{หวัง}$	$PNI_{modified}$	ลำดับที่	$\bar{X}_{จริง}$	$\bar{X}_{หวัง}$	$PNI_{modified}$	ลำดับที่
1. ความสามารถสร้างสรรค์งานออกแบบสินค้าแฟชั่น	3.53	4.44	0.259	10	3.38	4.36	0.287	9
2. ความสามารถในการนำความรู้ทางศิลปะที่เป็นสากลมาประยุกต์ใช้ในการออกแบบสินค้าแฟชั่น	3.53	4.40	0.245	11	3.50	4.26	0.216	11
3. ความสามารถวาดภาพต้นแบบด้วยมือ	3.45	4.41	0.279	9	3.42	4.31	0.261	10
4. ความสามารถวาดภาพต้นแบบด้วยคอมพิวเตอร์	3.29	4.39	0.333	8	3.30	4.28	0.299	6
5. ทักษะในการใช้สีในการออกแบบ	3.35	4.52	0.348	4	3.34	4.42	0.325	4
6. ความสามารถออกแบบแฟชั่นเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคสำหรับระดับช่วงวัยระดับต่างๆ	3.25	4.34	0.334	7	3.22	4.21	0.306	5
7. ความสามารถออกแบบเพื่อสร้างชุดของสินค้าแฟชั่น(Collection) ตามฤดูกาล	3.42	4.57	0.338	5	3.42	4.43	0.296	8
8. ความสามารถวิเคราะห์แนวโน้มแฟชั่นเพื่อประยุกต์ใช้สู่งานออกแบบสินค้าแฟชั่น	3.26	4.42	0.355	3	3.15	4.26	0.352	2
9. ความสามารถใช้นวัตกรรมแฟชั่นในการออกแบบให้ตรงกับความคิดของตราสินค้า	3.25	4.42	0.360	2	3.21	4.30	0.342	3
10. ความสามารถเลือกใช้วัสดุได้เหมาะสมกับการออกแบบสินค้า	3.36	4.48	0.334	6	3.31	4.30	0.298	7

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.9 (ต่อ)

รายการ	ผู้ประเมินความต้องการจำเป็น							
	นักวิชาการ				นักปฏิบัติการ			
ทักษะด้านการออกแบบ	$\bar{X}_{จริง}$	$\bar{X}_{หวัง}$	$PNI_{modified}$	ลำดับที่	$\bar{X}_{จริง}$	$\bar{X}_{หวัง}$	$PNI_{modified}$	ลำดับที่
11. ความสามารถพัฒนาสินค้าแฟชั่นต้นแบบสู่การผลิตเชิงพาณิชย์	3.23	4.48	0.388	1	3.18	4.33	0.359	1
รวม	3.36	4.44	0.324	-	3.31	4.31	0.303	-

จากตารางที่ 4.9 ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะทักษะ ด้านการออกแบบสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย จำแนกตามผู้ประเมิน ดังนี้ ผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ในสมรรถนะทักษะด้านการออกแบบ ภาพรวมมีค่าดัชนีความต้องการจำเป็น ($PNI_{modified}$) เท่ากับ 0.324 เมื่อพิจารณาแต่ละรายการ พบว่า มีค่าดัชนีความต้องการจำเป็นอยู่ระหว่าง 0.245 - 0.388 โดยมีข้อรายการที่เป็นความต้องการจำเป็น 3 ลำดับแรก คือ 1) ความสามารถพัฒนาสินค้าแฟชั่นต้นแบบสู่การผลิตเชิงพาณิชย์ ($PNI_{modified} = 0.388$) 2) ความสามารถใช้น้ำมันแฟชั่นในการออกแบบให้ตรงกับความคิดของตราสินค้า ($PNI_{modified} = 0.360$) และ 3) ความสามารถวิเคราะห์แนวโน้มแฟชั่นเพื่อประยุกต์ใช้สู่งานออกแบบสินค้าแฟชั่น ($PNI_{modified} = 0.355$)

ผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ในสมรรถนะทักษะรู้ด้านการออกแบบ ภาพรวมมีค่าดัชนีความต้องการจำเป็น ($PNI_{modified}$) เท่ากับ 0.303 เมื่อพิจารณาแต่ละรายการ พบว่า มีค่าดัชนีความต้องการจำเป็นอยู่ระหว่าง 0.216 - 0.359 โดยมีข้อรายการที่เป็นความต้องการจำเป็น 3 ลำดับแรก คือ) ความสามารถพัฒนาสินค้าแฟชั่นต้นแบบสู่การผลิตเชิงพาณิชย์ ($PNI_{modified} = 0.359$) 2) ความสามารถวิเคราะห์แนวโน้มแฟชั่นเพื่อประยุกต์ใช้สู่งานออกแบบสินค้าแฟชั่น ($PNI_{modified} = 0.352$) และ 3) ความสามารถใช้น้ำมันแฟชั่นในการออกแบบให้ตรงกับความคิดของตราสินค้า ($PNI_{modified} = 0.342$)

จากผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการและนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ในสมรรถนะทักษะรู้ด้านการออกแบบ ช่างต้นพบว่านักวิชาการและนักปฏิบัติการมีความต้องการจำเป็นสอดคล้องกันในลำดับที่ 1 ได้แก่ ความสามารถพัฒนาสินค้าแฟชั่นต้นแบบสู่การผลิตเชิงพาณิชย์ และมีความต้องการจำเป็นที่ไม่สอดคล้องกันในลำดับที่ 2 และลำดับที่ 3 โดยนักวิชาการให้ค่าความต้องการจำเป็นในความสามารถใช้น้ำมันแฟชั่นในการออกแบบให้ตรงกับความคิดของตราสินค้า เป็นลำดับที่ 2 แต่นักปฏิบัติการให้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ค่าความต้องการจำเป็นในความสามารถใช้แนวโน้มแฟชั่นในการออกแบบให้ตรงกับความคิดของตราสินค้า เป็นลำดับที่ 1 และนักวิชาการให้ค่าความต้องการจำเป็นในความสามารถวิเคราะห์แนวโน้มแฟชั่นเพื่อประยุกต์ใช้สู่งานออกแบบสินค้าแฟชั่น ลำดับที่ 3 แต่ นักปฏิบัติการให้ค่าความต้องการจำเป็นในความสามารถวิเคราะห์แนวโน้มแฟชั่นเพื่อประยุกต์ใช้สู่งานออกแบบสินค้าแฟชั่น ลำดับที่ 2

ตารางที่ 4.10 ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะทักษะด้านการจัดการสินค้าแฟชั่นสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย จำแนกตามผู้ประเมิน

รายการ	ผู้ประเมินความต้องการจำเป็น							
	นักวิชาการ				นักปฏิบัติการ			
ทักษะด้านการจัดการสินค้าแฟชั่น	$\bar{X}_{\text{จริง}}$	$\bar{X}_{\text{หวัง}}$	PNI_{modified}	ลำดับที่	$\bar{X}_{\text{จริง}}$	$\bar{X}_{\text{หวัง}}$	PNI_{modified}	ลำดับที่
1. การวางแผนกลยุทธ์การออกแบบสินค้าแฟชั่น	2.59	4.17	0.609	1	2.62	4.10	0.566	1
2. การวางแผนการประชุมทีมงานเพื่อนำเสนอกลยุทธ์การออกแบบสินค้าแฟชั่นภายในองค์การ	2.67	4.11	0.537	5	2.67	4.03	0.509	5
3. การวางแผนร่วมกับทีมงานผลิตสินค้าแฟชั่นตามชุดของสินค้า (Collection)	2.68	4.20	0.568	2	2.69	4.10	0.524	3
4. การเลือกและการร่วมกำหนดแนวคิดการพัฒนาดูดิบที่นำมาใช้ในการออกแบบสินค้าแฟชั่น	2.82	4.36	0.543	4	2.80	4.25	0.519	4
5. การกำหนดแนวคิดในการออกแบบสินค้าแฟชั่นเชิงพาณิชย์ให้สอดคล้องกับนโยบายขององค์กร	2.78	4.29	0.545	3	2.71	4.21	0.554	2
6. การวิเคราะห์กลยุทธ์เพื่อจัดจำหน่ายสินค้าแฟชั่นเชิงพาณิชย์	2.72	4.07	0.497	6	2.69	3.99	0.484	6
7. การสื่อสารและวิเคราะห์ความต้องการของผู้บริโภคสินค้าแฟชั่น	2.84	4.19	0.475	7	2.78	4.10	0.473	7
8. การวิเคราะห์สินค้าแฟชั่นต้นแบบและทดลองสวมใส่	3.23	4.24	0.314	13	3.23	4.16	0.289	13
9. การวิเคราะห์และจัดทำข้อมูลให้เป็นระบบเพื่อใช้ในการพัฒนาการออกแบบสินค้าแฟชั่นในเชิงพาณิชย์	2.85	4.14	0.452	9	2.85	4.03	0.412	8
10. การประมวลผลการจัดจำหน่ายเพื่อพัฒนาการออกแบบชุดของสินค้าแฟชั่น(Collection)ต่อไป	2.80	4.09	0.463	8	2.84	3.98	0.405	9
11. การติดตามการสร้างผลิตภัณฑ์ต้นแบบ (Prototype)	3.15	4.06	0.286	14	3.22	4.02	0.250	14

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.10 (ต่อ)

รายการ	ผู้ประเมินความต้องการจำเป็น							
	นักวิชาการ				นักปฏิบัติการ			
ทักษะด้านการจัดการสินค้าแฟชั่น	$\bar{X}_{จริง}$	$\bar{X}_{หวัง}$	$PNI_{modified}$	ลำดับที่	$\bar{X}_{จริง}$	$\bar{X}_{หวัง}$	$PNI_{modified}$	ลำดับที่
12. การติดตามการผลิตสินค้าแฟชั่นตามใบสั่งผลิต	2.89	3.96	0.369	12	2.94	3.89	0.326	12
13. การตรวจสอบและแก้ไขสินค้าแฟชั่นตามใบสั่งผลิตให้ตรงกับแนวคิดการออกแบบ	2.91	4.02	0.381	11	2.99	4.02	0.345	11
14. การติดตามผลการออกแบบสินค้าแฟชั่นในเชิงพาณิชย์หลังการจัดจำหน่าย	2.79	4.01	0.438	10	2.90	3.95	0.365	10
รวม	2.84	4.14	0.458	-	2.85	4.06	0.424	-

จากตารางที่ 4.10 ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะทักษะด้านการจัดการสินค้าแฟชั่นสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย จำแนกตามผู้ประเมิน ดังนี้ ผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ในสมรรถนะทักษะด้านการจัดการสินค้าแฟชั่น ภาพรวมมีค่าดัชนีความต้องการจำเป็น ($PNI_{modified}$) เท่ากับ 0.458 เมื่อพิจารณาแต่ละรายการ พบว่า มีค่าดัชนีความต้องการจำเป็นอยู่ระหว่าง 0.289 - 0.609 โดยมีข้อรายการที่เป็นความต้องการจำเป็น 3 ลำดับแรก 1) การวางแผนกลยุทธ์การออกแบบสินค้าแฟชั่น ($PNI_{modified} = 0.609$) 2) การวางแผนร่วมกับทีมงานผลิตสินค้าแฟชั่นตามชุดของสินค้า ($PNI_{modified} = 0.568$) และ 3) การกำหนดแนวคิดในการออกแบบสินค้าแฟชั่นเชิงพาณิชย์ให้สอดคล้องกับนโยบายขององค์กร ($PNI_{modified} = 0.545$)

ผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ในสมรรถนะทักษะด้านการจัดการสินค้าแฟชั่น ภาพรวมมีค่าดัชนีความต้องการจำเป็น ($PNI_{modified}$) เท่ากับ 0.424 เมื่อพิจารณาแต่ละรายการ พบว่า มีค่าดัชนีความต้องการจำเป็นอยู่ระหว่าง 0.250 - 0.566 โดยมีข้อรายการที่เป็นความต้องการจำเป็น 3 ลำดับแรก คือ 1) การวางแผนกลยุทธ์การออกแบบสินค้าแฟชั่น ($PNI_{modified} = 0.566$) 2) การกำหนดแนวคิดในการออกแบบสินค้าแฟชั่นเชิงพาณิชย์ให้สอดคล้องกับนโยบายขององค์กร ($PNI_{modified} = 0.554$) และ 3) การวางแผนร่วมกับทีมงานผลิตสินค้าแฟชั่นตามชุดของสินค้า ($PNI_{modified} = 0.524$)

จากผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการและนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ในสมรรถนะทักษะด้านการจัดการสินค้าแฟชั่นข้างต้นพบว่านักวิชาการและนักปฏิบัติการมีความต้องการจำเป็นสอดคล้องกันในลำดับที่ 1 ได้แก่ การวางแผนกลยุทธ์การออกแบบสินค้าแฟชั่น และมีความต้องการจำเป็นที่ไม่สอดคล้องกันใน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับที่ 2 และลำดับที่ 3 โดยนักวิชาการให้ค่าความต้องการจำเป็นในการวางแผนร่วมกับทีมงานผลิตสินค้าแฟชั่นตามชุดของสินค้า (Collection) เป็นลำดับที่ 2 แต่นักปฏิบัติการให้ค่าความต้องการจำเป็นในการวางแผนร่วมกับทีมงานผลิตสินค้าแฟชั่นตามชุดของสินค้า (Collection) เป็นลำดับที่ 3 และนักวิชาการให้ค่าความต้องการจำเป็นในการกำหนดแนวคิดในการออกแบบสินค้าแฟชั่นเชิงพาณิชย์ให้สอดคล้องกับนโยบายขององค์กร ลำดับที่ 3 แต่ นักปฏิบัติการให้ค่าความต้องการจำเป็นในการกำหนดแนวคิดในการออกแบบสินค้าแฟชั่นเชิงพาณิชย์ให้สอดคล้องกับนโยบายขององค์กร ลำดับที่ 2

ตารางที่ 4.11 ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะทักษะด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยีสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย จำแนกตามผู้ประเมิน

รายการ	ผู้ประเมินความต้องการจำเป็น							
	นักวิชาการ				นักปฏิบัติการ			
ทักษะด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยี	$\bar{X}_{จริง}$	$\bar{X}_{หวัง}$	$PNI_{modified}$	ลำดับที่	$\bar{X}_{จริง}$	$\bar{X}_{หวัง}$	$PNI_{modified}$	ลำดับที่
1. การใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีได้เหมาะสมกับขั้นตอนการออกแบบสินค้าแฟชั่นได้	2.94	4.19	0.426	4	2.92	4.11	0.408	3
2. การใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีได้เหมาะสมกับกระบวนการตกแต่งสินค้าแฟชั่น	2.85	4.19	0.472	1	2.84	4.07	0.436	1
3. การใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีได้เหมาะสมกับการตัดเย็บชิ้นรูปสินค้าแฟชั่น	2.94	4.20	0.427	3	2.93	4.09	0.396	4
4. การใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีได้เหมาะสมในการส่งเสริมสินค้าแฟชั่นสู่เชิงพาณิชย์	2.91	4.19	0.438	2	2.87	4.09	0.427	2
รวม	2.91	4.19	0.440	-	2.89	4.09	0.417	-

จากตารางที่ 4.11 ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะทักษะด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยีสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย จำแนกตามผู้ประเมิน ดังนี้ ผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ในสมรรถนะทักษะด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยี ภาพรวมมีค่าดัชนีความต้องการจำเป็น ($PNI_{modified}$) เท่ากับ 0.440 เมื่อพิจารณาแต่ละรายการพบว่า มีค่าดัชนีความต้องการจำเป็นอยู่ระหว่าง 0.426 - 0.472 โดยมีข้อรายการที่เป็นความต้องการจำเป็น 3 ลำดับแรก

1) การใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีได้เหมาะสมกับกระบวนการตกแต่งสินค้าแฟชั่น ($PNI_{modified} =$

0.472) 2) การใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีได้เหมาะสมในการส่งเสริมสินค้าแฟชั่นสู่เชิงพาณิชย์ ($PNI_{\text{modified}} = 0.438$) และ 3) การใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีได้เหมาะสมกับการตัดเย็บชิ้นรูปสินค้าแฟชั่น ($PNI_{\text{modified}} = 0.427$)

ผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ในสมรรถนะทักษะด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยี ภาพรวมมีค่าดัชนีความต้องการจำเป็น (PNI_{modified}) เท่ากับ 0.417 เมื่อพิจารณาแต่ละรายการ พบว่า มีค่าดัชนีความต้องการจำเป็นอยู่ระหว่าง 0.396 - 0.436 โดยมีข้อรายการที่เป็นความต้องการจำเป็น 3 ลำดับแรก คือ 1) การใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีได้เหมาะสมกับกระบวนการตกแต่งสินค้าแฟชั่น ($PNI_{\text{modified}} = 0.436$) 2) การใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีได้เหมาะสมในการส่งเสริมสินค้าแฟชั่นสู่เชิงพาณิชย์ ($PNI_{\text{modified}} = 0.427$) และ 3) การใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีได้เหมาะสมกับขั้นตอนการออกแบบสินค้าแฟชั่นได้ ($PNI_{\text{modified}} = 0.408$)

จากผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการและนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ในสมรรถนะทักษะด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยีข้างต้น พบว่า นักวิชาการและนักปฏิบัติการมีความต้องการจำเป็นสอดคล้องกันในลำดับที่ 1 และลำดับที่ 2 ได้แก่ การใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีได้เหมาะสมกับกระบวนการตกแต่งสินค้าแฟชั่นเป็นลำดับที่ 1 และการใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีได้เหมาะสมในการส่งเสริมสินค้าแฟชั่นสู่เชิงพาณิชย์เป็นลำดับที่ 2 และมีความต้องการจำเป็นที่ไม่สอดคล้องกันในลำดับที่ 3 โดยนักวิชาการให้ค่าความต้องการจำเป็นในการใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีได้เหมาะสมกับการตัดเย็บชิ้นรูปสินค้าแฟชั่นเป็นลำดับที่ 3 แต่นักปฏิบัติการให้ค่าความต้องการจำเป็นในการใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีได้เหมาะสมกับขั้นตอนการออกแบบสินค้าแฟชั่น เป็นลำดับที่ 3

ตารางที่ 4.12 ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะทักษะด้านภาษาต่างประเทศ สำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย จำแนกตามผู้ประเมิน

รายการ	ผู้ประเมินความต้องการจำเป็น							
	นักวิชาการ				นักปฏิบัติการ			
ทักษะด้านภาษาต่างประเทศ	$\bar{X}_{\text{จริง}}$	$\bar{X}_{\text{หวัง}}$	PNI_{modified}	ลำดับที่	$\bar{X}_{\text{จริง}}$	$\bar{X}_{\text{หวัง}}$	PNI_{modified}	ลำดับที่
1. ความสามารถในการฟังการสนทนาภาษาต่างประเทศ ได้อย่างเข้าใจ	2.46	4.19	0.703	1	2.49	4.06	0.632	1
2. สามารถพูดภาษาต่างประเทศ สนทนา สื่อสาร การนำเสนอ ผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านแฟชั่นได้ทั้งในองค์กร	2.52	4.23	0.683	2	2.55	4.13	0.620	2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.12 (ต่อ)

รายการ	ผู้ประเมินความต้องการจำเป็น							
	นักวิชาการ				นักปฏิบัติการ			
ทักษะด้านภาษาต่างประเทศ	$\bar{X}_{จริง}$	$\bar{X}_{หวัง}$	$PNI_{modified}$	ลำดับที่	$\bar{X}_{จริง}$	$\bar{X}_{หวัง}$	$PNI_{modified}$	ลำดับที่
และนอกองค์กร								
3. สามารถอ่านภาษาต่างประเทศ และจับใจความสำคัญเกี่ยวกับงาน ด้านแพชชั่น	2.58	4.18	0.620	4	2.60	4.06	0.562	4
4. สามารถเขียนภาษาต่างประเทศ เพื่อการติดต่อ สื่อสาร การนำเสนอ ผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ด้าน แพชชั่นได้	2.51	4.21	0.677	3	2.56	4.14	0.619	3
รวม	2.52	4.20	0.670	-	4.10	0.608	-	2.55

จากตารางที่ 4.12 ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะด้านทักษะด้านภาษา ต่างประเทศสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแพชชั่นในประเทศไทย จำแนกตามผู้ประเมิน ดังนี้ ผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการ ออกแบบแพชชั่นในประเทศไทย ในสมรรถนะทักษะด้านภาษาต่างประเทศ ภาพรวมมีค่าดัชนีความ ต้องการจำเป็น ($PNI_{modified}$) เท่ากับ 0.670 เมื่อพิจารณาแต่ละรายการพบว่า มีค่าดัชนีความต้องการ จำเป็นอยู่ระหว่าง 0.620 - 0.703 โดยมีข้อรายการที่เป็นความต้องการจำเป็น 3 ลำดับ คือ 1) ความสามารถในการฟังการสนทนาภาษาต่าง ประเทศ ได้อย่างเข้าใจ ($PNI_{modified} = 0.703$) 2) สามารถพูดภาษาต่างประเทศ สนทนา สื่อสาร การนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ด้าน แพชชั่นได้ทั้งในองค์กรและนอกองค์กร ($PNI_{modified} = 0.683$) และ 3) สามารถเขียนภาษาต่างประเทศ เพื่อการติดต่อ สื่อสาร การนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านแพชชั่นได้ ($PNI_{modified} = 0.677$)

ผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชา การออกแบบแพชชั่นในประเทศไทย ในสมรรถนะทักษะด้านภาษาต่างประเทศ ภาพรวมมีค่าดัชนี ความต้องการจำเป็น ($PNI_{modified}$) เท่ากับ 0.608 เมื่อพิจารณาแต่ละรายการพบว่า มีค่าดัชนีความ ต้องการจำเป็นอยู่ระหว่าง 0.562 - 0.632 โดยมีข้อรายการที่เป็นความต้องการจำเป็น 3 ลำดับ คือ 1) ความสามารถในการฟังการสนทนาภาษาต่าง ประเทศ ได้อย่างเข้าใจ ($PNI_{modified} = 0.632$) 2) สามารถพูดภาษาต่างประเทศ สนทนา สื่อสาร การนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ด้าน แพชชั่นได้ทั้งในองค์กรและนอกองค์กร ($PNI_{modified} = 0.620$) และ 3) สามารถเขียนภาษาต่างประเทศ

เพื่อการติดต่อ สื่อสาร การนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านแพชชั่นได้ ($PNI_{\text{modified}} = 0.619$)

จากผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการและนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแพชชั่นในประเทศไทย ในสมรรถนะทักษะด้านภาษาต่างประเทศ ชำต้นพบว่านักวิชาการและนักปฏิบัติการมีความต้องการจำเป็น 3 ลำดับแรกที่สอดคล้องกัน ได้แก่ 1) ความสามารถในการฟังการสนทนาภาษาต่างประเทศ ได้อย่างเข้าใจ 2) สามารถพูดภาษาต่างประเทศ สนทนา สื่อสาร การนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านแพชชั่นได้ทั้งในองค์กรและนอกองค์กร และ 3) สามารถเขียนภาษาต่างประเทศ เพื่อการติดต่อ สื่อสาร การนำเสนอและการถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านแพชชั่นได้ ตามลำดับ

ตารางที่ 4.13 ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะคุณลักษณะด้านบทบาททางสังคม สำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแพชชั่นในประเทศไทย จำแนกตามผู้ประเมิน

รายการ	ผู้ประเมินความต้องการจำเป็น							
	นักวิชาการ				นักปฏิบัติการ			
คุณลักษณะด้านบทบาททางสังคม	$\bar{X}_{\text{จริง}}$	$\bar{X}_{\text{หวัง}}$	PNI_{modified}	ลำดับที่	$\bar{X}_{\text{จริง}}$	$\bar{X}_{\text{หวัง}}$	PNI_{modified}	ลำดับที่
1. วิศวกรรับรู้อุปสรรคในสภาพแวดล้อมทางสังคม	3.29	4.33	0.313	7	3.30	4.25	0.288	6
2. ทะเยอทะยานมุ่งความสำเร็จ	3.26	4.34	0.329	6	3.33	4.24	0.271	8
3. เปิดเผยตรงไปตรงมา	3.37	4.24	0.256	9	3.38	4.20	0.240	9
4. ให้ความร่วมมือ	3.64	4.56	0.253	10	3.66	4.39	0.198	12
5. ตัดสินใจดี	3.37	4.52	0.340	5	3.41	4.40	0.291	5
6. ฟังพาดภัย	3.54	4.40	0.244	11	3.52	4.33	0.232	10
7. ต้องการมีอำนาจเหนือและมีแรงจูงใจด้านอำนาจ	2.89	3.71	0.282	8	2.87	3.66	0.276	7
8. กระตือรือร้นในการทำงาน	3.40	4.61	0.356	3	3.43	4.54	0.322	2
9. มุมานะ พยายามอย่างต่อเนื่อง	3.39	4.64	0.371	2	3.43	4.48	0.307	3
10. มั่นใจในตนเอง	3.61	4.44	0.229	12	3.58	4.37	0.220	11
11. อดทนต่อภาวะความเครียด	3.15	4.63	0.467	1	3.22	4.47	0.389	1
12. เต็มใจแสวงหางานรับผิดชอบ	3.39	4.55	0.340	4	3.37	4.40	0.306	4
รวม	3.36	4.41	0.313	-	3.38	4.31	0.277	-

จากตารางที่ 4.13 ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะคุณลักษณะด้านบทบาททางสังคมสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแพชชั่นในประเทศไทย จำแนกตามผู้ประเมิน ดังนี้ ผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแพชชั่นในประเทศไทย ในสมรรถนะคุณลักษณะด้านบทบาททางสังคม ภาพรวมมีค่าดัชนีความต้องการจำเป็น (PNI_{modified}) เท่ากับ 0.313 เมื่อพิจารณาแต่ละรายการ พบว่า มีค่าดัชนีความเอกลักษณะนี้เป็นเอกสารที่ส่งมอบไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ต้องการจำเป็นอยู่ระหว่าง 0.229 - 0.467 โดยมีข้อรายการที่เป็นความต้องการจำเป็น 3 ลำดับ คือ 1) อดทนต่อภาวะความเครียด ($PNI_{\text{modified}} = 0.467$) 2) มุมานะ พยายามอย่างต่อเนื่อง ($PNI_{\text{modified}} = 0.371$) และ 3) กระตือรือร้นในการทำงาน ($PNI_{\text{modified}} = 0.356$)

ผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย สมรรถนะคุณลักษณะด้านบทบาททางสังคม ภาพรวมมีค่าดัชนีความต้องการจำเป็น (PNI_{modified}) เท่ากับ 0.277 เมื่อพิจารณาแต่ละรายการ พบว่า มีค่าดัชนีความต้องการจำเป็นอยู่ระหว่าง 0.198 - 0.389 โดยมีข้อรายการที่เป็นความต้องการจำเป็น 3 ลำดับ คือ 1) อดทนต่อภาวะความเครียด ($PNI_{\text{modified}} = 0.389$) 2) กระตือรือร้นในการทำงาน ($PNI_{\text{modified}} = 0.322$) และ 3) มุมานะ พยายามอย่างต่อเนื่อง ($PNI_{\text{modified}} = 0.307$)

จากผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการและนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ในสมรรถนะคุณลักษณะด้านบทบาททางสังคม ข้างต้นพบว่านักวิชาการและนักปฏิบัติการมีความต้องการจำเป็นสอดคล้องกันในลำดับที่ 1 ได้แก่ ความอดทนต่อภาวะความเครียด และมีความต้องการจำเป็นที่ไม่สอดคล้องกันในลำดับที่ 2 และลำดับที่ 3 โดยนักวิชาการให้ค่าความต้องการจำเป็น ในความมุมานะ พยายามอย่างต่อเนื่อง เป็นลำดับที่ 2 แต่นักปฏิบัติการให้ค่าความต้องการจำเป็นในความมุมานะ พยายามอย่างต่อเนื่อง เป็นลำดับที่ 3 และนักวิชาการให้ค่าความต้องการจำเป็นในความกระตือรือร้นในการทำงาน ลำดับที่ 3 แต่นักปฏิบัติการให้ค่าความต้องการจำเป็นในความ กระตือรือร้นในการทำงาน ลำดับที่ 2

ตารางที่ 4.14 ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะคุณลักษณะด้าน มโนทัศน์เกี่ยวกับตัวเองสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทยจำแนกตามผู้ประเมิน

รายการ	ผู้ประเมินความต้องการจำเป็น							
	นักวิชาการ				นักปฏิบัติการ			
คุณลักษณะด้านมโนทัศน์เกี่ยวกับตัวเอง	$\bar{X}_{\text{จริง}}$	$\bar{X}_{\text{หวัง}}$	PNI_{modified}	ลำดับที่	$\bar{X}_{\text{จริง}}$	$\bar{X}_{\text{หวัง}}$	PNI_{modified}	ลำดับที่
1. บุคลิกภาพดี	3.53	4.47	0.264	3	3.49	4.34	0.243	3
2. สุขภาพแข็งแรง	3.61	4.40	0.219	9	3.57	4.30	0.204	8
3. มีความมั่นใจในตนเอง	3.56	4.43	0.243	6	3.53	4.34	0.229	6
4. มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว	3.55	4.47	0.259	5	3.54	4.38	0.236	4
5. มีความซื่อสัตย์สุจริต	3.82	4.67	0.223	8	3.83	4.56	0.190	9
6. มีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่	3.61	4.65	0.289	1	3.60	4.53	0.259	1
7. มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้ร่วมงานและบุคคลอื่นๆ	3.67	4.55	0.237	7	3.64	4.39	0.205	7
8. มีความประพฤติปฏิบัติต่อสิ่งต่างๆ ในทางบวก	3.69	4.65	0.261	4	3.67	4.52	0.231	5

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.14 (ต่อ)

รายการ	ผู้ประเมินความต้องการจำเป็น							
	นักวิชาการ				นักปฏิบัติการ			
คุณลักษณะด้านมโนทัศน์เกี่ยวกับตัวเอง	$\bar{X}_{จริง}$	$\bar{X}_{หวัง}$	$PNI_{modified}$	ลำดับที่	$\bar{X}_{จริง}$	$\bar{X}_{หวัง}$	$PNI_{modified}$	ลำดับที่
9. มีการยอมรับนับถือตนเองและยินดีต่อตนเองเมื่อประสบความสำเร็จ	3.79	4.55	0.201	10	3.75	4.40	0.173	10
10. มีความรู้และทักษะพร้อมต่อการออกแบบแพชชัน	3.73	4.72	0.266	2	3.61	4.52	0.251	2
รวม	3.66	4.56	0.246	-	3.62	4.43	0.222	-

จากตารางที่ 4.14 ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะคุณลักษณะด้าน มโนทัศน์เกี่ยวกับตัวเองสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแพชชันในประเทศไทย จำแนกตามผู้ประเมิน ดังนี้ผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแพชชันในประเทศไทย ในสมรรถนะคุณลักษณะด้าน มโนทัศน์เกี่ยวกับตัวเอง ภาพรวมมีค่าดัชนีความต้องการจำเป็น ($PNI_{modified}$) เท่ากับ 0.246 เมื่อพิจารณาแต่ละรายการ พบว่า มีค่าดัชนีความต้องการจำเป็นอยู่ระหว่าง 0.201 - 0.289 โดยมีข้อรายการที่เป็นความต้องการจำเป็น 3 ลำดับ คือ 1) มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ ($PNI_{modified} = 0.289$) 2) มีความรู้และทักษะพร้อมต่อการออกแบบแพชชัน ($PNI_{modified} = 0.266$) และ 3) บุคลิกภาพดี ($PNI_{modified} = 0.264$)

ผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแพชชันในประเทศไทย ในสมรรถนะคุณลักษณะด้าน มโนทัศน์เกี่ยวกับตัวเอง ภาพรวมมีค่าดัชนีความต้องการจำเป็น ($PNI_{modified}$) เท่ากับ 0.222 เมื่อพิจารณาแต่ละรายการ พบว่า มีค่าดัชนีความต้องการจำเป็นอยู่ระหว่าง 0.173 - 0.259 โดยมีข้อรายการที่เป็นความต้องการจำเป็น 3 ลำดับ คือ 1) มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ ($PNI_{modified} = 0.259$) 2) มีความรู้และทักษะพร้อมต่อการออกแบบแพชชัน ($PNI_{modified} = 0.251$) และ 3) บุคลิกภาพดี ($PNI_{modified} = 0.243$)

จากผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการและนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแพชชันในประเทศไทย ในสมรรถนะคุณลักษณะด้าน มโนทัศน์เกี่ยวกับตัวเอง ช่างต้นพบว่า นักวิชาการและนักปฏิบัติการมีความต้องการจำเป็น 3 ลำดับที่สอดคล้องกัน ได้แก่ 1) มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ 2) มีความรู้และทักษะพร้อมต่อการออกแบบแพชชัน และ 3) บุคลิกภาพดี ตามลำดับ

ตารางที่ 4.15 ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะคุณลักษณะด้าน แรงขับเคลื่อน
สำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย จำแนกตาม ผู้ประเมิน

รายการ	ผู้ประเมินความต้องการจำเป็น							
	นักวิชาการ				นักปฏิบัติการ			
คุณลักษณะด้านแรงขับเคลื่อน	$\bar{X}_{จริง}$	$\bar{X}_{หวัง}$	$PNI_{modified}$	ลำดับที่	$\bar{X}_{จริง}$	$\bar{X}_{หวัง}$	$PNI_{modified}$	ลำดับที่
1. มีความสามารถในการทำงานให้ประสพผลสำเร็จอย่างดี	3.73	4.68	0.255	7	3.68	4.54	0.234	7
2. สามารถแก้ปัญหาต่างๆเกี่ยวกับงานอย่างตั้งใจและรู้จักป้องกันปัญหาที่เกิดขึ้นเพื่อให้การปฏิบัติงานมุ่งสู่ความสำเร็จ	3.60	4.71	0.309	2	3.50	4.54	0.300	2
3. มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในงานอยู่ตลอดเวลาเพื่อมุ่งสู่ความสำเร็จ	3.60	4.65	0.291	3	3.50	4.54	0.297	3
4. มีความสามารถในการทำงานอย่างเต็มศักยภาพตั้งแต่ต้นจนจบ	3.61	4.66	0.290	4	3.58	4.56	0.274	4
5. สามารถปฏิบัติงานใหม่ๆที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มประสิทธิภาพและตั้งใจ	3.64	4.67	0.283	6	3.58	4.51	0.259	5
6. สามารถปฏิบัติงานได้อย่างเต็มที่และถูกต้องโดยไม่ต้องควบคุมอย่างใกล้ชิด	3.53	4.67	0.325	1	3.44	4.51	0.309	1
7. มีการพัฒนาตนเองด้วยการฝึกอบรมดูงาน หรือได้ศึกษาต่อเพื่อหาความรู้เพิ่มเติม	3.55	4.58	0.290	5	3.46	4.34	0.254	6
รวม	3.61	4.66	0.292	-	3.53	4.51	0.275	-

จากตารางที่ 4.15 ผลการประเมินความต้องการจำเป็นต่อสมรรถนะคุณลักษณะด้าน แรงขับเคลื่อนสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย จำแนกตามผู้ประเมิน ดังนี้ ผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ในสมรรถนะคุณลักษณะด้านแรงขับเคลื่อน ภาพรวมมีค่าดัชนีความต้องการจำเป็น ($PNI_{modified}$) เท่ากับ 0.292 เมื่อพิจารณาแต่ละรายการ พบว่า มีค่าดัชนีความต้องการจำเป็น อยู่ระหว่าง 0.255 - 0.325 โดยมีข้อรายการที่เป็นความต้องการจำเป็น 3 ลำดับ คือ 1) สามารถปฏิบัติงานได้อย่างเต็มที่และถูกต้องโดยไม่ต้องควบคุมอย่างใกล้ชิด ($PNI_{modified} = 0.325$) 2)สามารถแก้ปัญหาต่างๆเกี่ยวกับงานอย่างตั้งใจและรู้จักป้องกันปัญหาที่เกิดขึ้นเพื่อให้การปฏิบัติงานมุ่งสู่ความสำเร็จ ($PNI_{modified} = 0.309$) และ 3) มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในงานอยู่ตลอดเวลาเพื่อมุ่งสู่ความสำเร็จ ($PNI_{modified} = 0.291$)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ในสมรรถนะคุณลักษณะด้านแรงขับเคลื่อน พบว่า ภาพรวมมีค่าดัชนีความต้องการจำเป็น (PNI_{modified}) เท่ากับ 0.275 เมื่อพิจารณาแต่ละรายการ พบว่า มีค่าดัชนีความต้องการจำเป็นอยู่ระหว่าง 0.234 - 0.309 โดยมีข้อรายการที่เป็นความต้องการจำเป็น 3 ลำดับคือ ในสมรรถนะคุณลักษณะด้านแรงขับเคลื่อน

จากผลการประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการและนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ในสมรรถนะคุณลักษณะด้านแรงขับเคลื่อน ข้างต้นพบว่า นักวิชาการและนักปฏิบัติการมีความต้องการจำเป็น 3 ลำดับที่สอดคล้องกันได้แก่ 1) สามารถปฏิบัติงานได้อย่างเต็มที่และถูกต้องโดยไม่ต้องควบคุมอย่างใกล้ชิด 2) สามารถแก้ปัญหาต่างๆเกี่ยวกับงานอย่างตั้งใจและรู้จักป้องกันปัญหาที่เกิดขึ้นเพื่อให้การปฏิบัติงานมุ่งสู่ความสำเร็จ และ 3) มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในงานอยู่ตลอดเวลาเพื่อมุ่งสู่ความสำเร็จ ตามลำดับ

4.2 เพื่อนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

4.2.1 ผลการศึกษาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

ผลการสัมภาษณ์นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ประกอบด้วย นักวิชาการประจำหลักสูตรสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่น ในมหาวิทยาลัยของรัฐ มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ มหาวิทยาลัยราชภัฏ มหาวิทยาลัยราชภัฏ และมหาวิทยาลัยเอกชน และ นักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น ประกอบด้วย กลุ่มโอต์ กูตู (Haute Couture-Semi Couture) กลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดกลางถึงขนาดย่อม (Luxury Brand) กลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ (Ready to Wear) ดังนี้

1. นักวิชาการผู้เชี่ยวชาญ ทางด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 1 สังกัด มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล
2. นักวิชาการผู้เชี่ยวชาญ ทางด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 2 สังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏ
3. นักวิชาการผู้เชี่ยวชาญ ทางด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 3 สังกัด สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ
4. นักวิชาการผู้เชี่ยวชาญ ทางด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 4 สังกัด สถาบันอุดมศึกษาในกำกับของรัฐ
5. นักวิชาการผู้เชี่ยวชาญ ทางด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 5 สังกัด สถาบันอุดมศึกษาเอกชน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6. นักปฏิบัติการผู้เชี่ยวชาญทางด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 1 ตำแหน่ง ดีไซน์เนอร์และเจ้าของ บริษัท การ์เม้นท์ ในจังหวัดแพร่

7. นักปฏิบัติการผู้เชี่ยวชาญทางด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 2 ตำแหน่ง ดีไซน์เนอร์และเจ้าของห้องเสื้อ ในกรุงเทพมหานครฯ

8. นักปฏิบัติการผู้เชี่ยวชาญทางด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 3 ตำแหน่ง ดีไซน์เนอร์และเจ้าของ แบรินด์เสื้อผ้าแฟชั่น ในกรุงเทพมหานครฯ

9. นักปฏิบัติการผู้เชี่ยวชาญทางด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 4 ตำแหน่ง ดีไซน์เนอร์และเจ้าของ แบรินด์เสื้อผ้าแฟชั่น ในกรุงเทพมหานครฯ

10. นักปฏิบัติการผู้เชี่ยวชาญทางด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 5 ตำแหน่ง ดีไซน์เนอร์และเจ้าของ แบรินด์เสื้อผ้าแฟชั่น ในกรุงเทพมหานครฯ

4.2.1.1 การสัมภาษณ์นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น

(1) แนวทางและวิธีการในการพัฒนาสมรรถนะด้านความรู้ (ความรู้ด้านภาษาต่างประเทศ) สำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

(1.1) แนวทางและวิธีการปรับปรุงหลักสูตรหรือปรับปรุงการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาสมรรถนะด้านความรู้ภาษาต่างประเทศ

จากการสัมภาษณ์เชิงลึก พบว่า อาจารย์ประจำสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่น มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า ในแนวทางและวิธีการปรับปรุงหลักสูตรหรือปรับปรุงการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาสมรรถนะด้านความรู้ภาษาต่างประเทศ ดังนี้

(1.1.1) แนวทางในการพัฒนาสมรรถนะด้านความรู้ภาษาต่างประเทศของบัณฑิต มหาวิทยาลัยได้มีการปรับปรุงหลักสูตรและปรับปรุงการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาสมรรถนะด้านความรู้ภาษาต่างประเทศ เพื่อเพิ่มสมรรถนะที่ครอบคลุมการพัฒนา ทักษะ 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียนภาษาต่างประเทศ โดยการจัดรายวิชาด้านภาษาอังกฤษ เพื่อให้นักศึกษาได้เรียนในหมวดศึกษาทั่วไป 4 รายวิชา 12 หน่วยกิต และรายวิชาซีฟเลือก 1 วิชา 3 หน่วยกิต ประกอบกับนโยบายของมหาวิทยาลัยที่จัดให้มีการสอบวัดความรู้ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาชั้นปีสุดท้ายก่อนสำเร็จการศึกษา จะทำให้นักศึกษาสามารถทราบระดับความรู้ทางภาษาอังกฤษของตนเองก่อนเข้าสู่การทำงานได้ ดังคำให้สัมภาษณ์ต่อไปนี้

(1.1.2) แนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนโดยการสอดแทรกการใช้ภาษาต่างประเทศในบทเรียนอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้นักศึกษาเกิดความเคยชินในทุกๆ รายวิชา และควรมีการบูรณาการระหว่างหลักสูตรเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนการสอน ดังคำให้สัมภาษณ์ต่อไปนี้

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 1 “จากการปรับปรุงหลักสูตร ออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย ปี 2560 ได้มีการจัดรายวิชาด้านภาษาอังกฤษเพื่อให้นักศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ได้เรียน โดยเป็นวิชาในหมวดศึกษาทั่วไป 4 รายวิชา 12 หน่วยกิต และรายวิชาซีพีเลือก 1 วิชา 3 หน่วยกิต ประกอบกับนโยบายของมหาวิทยาลัยที่จัดให้มีการสอบวัดความรู้ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาชั้นปีสุดท้ายก่อนสำเร็จการศึกษา ซึ่งทำให้นักศึกษาสามารถทราบระดับความรู้ทางภาษาอังกฤษของตนเองก่อนเข้าสู่การทำงานได้ และ จากรายวิชาที่จัดให้ ผนวกกับกิจกรรม ทำให้เชื่อมั่นว่า การที่นักศึกษาได้ผ่านการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษอย่างน้อย 4 รายวิชา 12 หน่วยกิต และกิจกรรมฝึกทักษะภาษาอังกฤษจะมีส่วนช่วยส่งเสริมสมรรถนะด้านความรู้ภาษาต่างประเทศได้เป็นอย่างดี”

นักวิชาการด้านการออกแบบแพชชั่น ท่านที่ 2 “สำหรับรายวิชาในหลักสูตร หมวดวิชาศึกษาทั่วไป กลุ่มภาษามีเป้าหมายเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศในการการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยมีการบังคับเรียนภาษาอังกฤษ 6 หน่วยกิตจำนวน 2 วิชาคือ 1) ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการสืบค้น และ 2) ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะการเรียนรู้

นักวิชาการด้านการออกแบบแพชชั่น ท่านที่ 3 “ควรมีการเพิ่มสมรรถนะศักยภาพที่ครอบคลุมการพัฒนา ทักษะ 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ทั้งต้องเป็นการวางแผนการบูรณาการ โดยการทบทวนรูปแบบวิธีการสอนที่เน้นกิจกรรมให้ใช้ทักษะทางภาษา การนำเสนอ ควบคู่ไปกับการศึกษาวิชาด้านภาษาต่างประเทศ เพื่อให้นักศึกษาได้เน้นการฝึกปฏิบัติเพื่อพัฒนาทักษะ”

นักวิชาการด้านการออกแบบแพชชั่น ท่านที่ 4 “ปรับปรุงการเรียนการสอน โดยการสอดแทรกการใช้ภาษาต่างประเทศในบทเรียนอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้นักศึกษาเกิดความเคยชิน มีการใช้การฟัง การสนทนาเป็นภาษาต่างประเทศ ในชั้นเรียนเพื่อให้นักศึกษาได้ซึมซับภาษาต่างประเทศไปโดยปริยาย ควรเริ่มสอดแทรกการใช้ภาษาต่างประเทศตั้งแต่นักศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 ในทุกรายวิชา”

นักวิชาการด้านการออกแบบแพชชั่น ท่านที่ 5 “มีการปรับหลักสูตรการเรียนการสอนให้มีการบูรณาการระหว่างหลักสูตรด้านการออกแบบแพชชั่นและหลักสูตรด้านศิลปศาสตร์ จัดรายวิชาทางการออกแบบที่มีการใช้ผู้สอนคู่กัน ระหว่างอาจารย์ด้านออกแบบแพชชั่นและอาจารย์ด้านภาษาต่างประเทศ”

(2) แนวทางและวิธีการในการพัฒนาความรู้ของบัณฑิตสาขาการออกแบบแพชชั่น เกี่ยวกับการใช้ภาษาต่างประเทศ ในการติดต่อ สื่อสาร ในงานอาชีพทางการออกแบบแพชชั่น

จากการสัมภาษณ์เชิงลึก พบว่า อาจารย์ประจำสาขาวิชาการออกแบบแพชชั่น มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า แนวทางในการพัฒนาความรู้ของบัณฑิตสาขาการออกแบบแพชชั่น เกี่ยวกับการใช้ภาษาต่างประเทศ ในการติดต่อ สื่อสาร ในงานอาชีพทางการออกแบบแพชชั่นมีดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(2.1) แนวทางและวิธีการในการพัฒนาภาคทฤษฎี วิชาการออกแบบแฟชั่นมีการจัดรายวิชาภาษาต่างประเทศในหลักสูตรการออกแบบเครื่องแต่งกายอีก 2 รายวิชา จำนวน 6 หน่วยกิต และ ในด้านการเรียนการสอน มีการเน้นให้ทุกรายวิชาสอดแทรกคำศัพท์เฉพาะทางออกแบบแฟชั่น เพื่อให้นักศึกษาเกิดความคุ้นเคยในคำศัพท์ มีการมุ่งให้เรียนรู้เกี่ยวกับคำศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับแฟชั่น หลักการเขียน ไวยากรณ์อังกฤษ(English Grammar) และหลักในการนำเสนอผลงาน (Oral Presentation) มีการเสริมบทเรียนในเรื่องของคำศัพท์เฉพาะทางวิชาชีพที่เป็นภาษาต่างประเทศไม่จำเป็นเฉพาะต้องเป็นภาษาอังกฤษ สอดแทรกภาษาอื่น ๆ ร่วมด้วย และ เพิ่มแหล่งเรียนรู้ให้นักศึกษาได้ออกไปหาความรู้นอกห้องเรียนบ้าง อาจารย์ผู้สอนผลิตสื่อการสอนใหม่ๆ เช่น การใช้สื่อการสอนผ่านแอปพลิเคชันของต่างประเทศ ดังคำให้สัมภาษณ์ต่อไปนี้

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 1 “มีการเน้นให้ทุกรายวิชา สอดแทรกคำศัพท์เฉพาะทางออกแบบแฟชั่น เพื่อให้นักศึกษาเกิดความคุ้นเคยในคำศัพท์”

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 2 “ภาควิชาการออกแบบแฟชั่นมีการจัดรายวิชาภาษาต่างประเทศในหลักสูตรการออกแบบเครื่องแต่งกายอีก 2 รายวิชา จำนวน 6 หน่วยกิตคือ FAD 1303 ภาษาอังกฤษเพื่องานออกแบบแฟชั่น FAD 3303 ภาษาอังกฤษเพื่องานธุรกิจออกแบบแฟชั่น

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 3 “ การมุ่งให้เรียนรู้เกี่ยวกับคำศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับแฟชั่น หลักการเขียน ไวยากรณ์อังกฤษ (English Grammar) และหลักในการนำเสนอผลงาน (Oral Presentation)”

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 4 “ในรายวิชาด้านออกแบบแฟชั่นหรือวิชาทางวิชาชีพเน้นการเสริมบทเรียนในเรื่องของคำศัพท์เฉพาะทางวิชาชีพที่เป็นภาษาต่างประเทศไม่จำเป็นเฉพาะต้องเป็นภาษาอังกฤษ สอดแทรกภาษาอื่น ๆ ร่วมด้วย เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความหลากหลายในการศึกษาภาษาต่างประเทศ ”

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 5 “เพิ่มแหล่งเรียนรู้ให้นักศึกษาได้ออกไปหาความรู้นอกห้องเรียนบ้าง อาจารย์ผู้สอนผลิตสื่อการสอนใหม่ๆ เช่น การใช้สื่อการสอนผ่านแอปพลิเคชันของต่างประเทศเพื่อให้นักศึกษาได้สัมผัสภาษาต่างประเทศผ่านการใช้ออปพลิเคชัน”

(2.2) แนวทางและวิธีการในการพัฒนาภาคปฏิบัตินั้น ภาควิชาต้องเน้นการเรียนรู้ ทักษะด้านภาษาควบคู่กับการบูรณาการในศาสตร์ทางด้านการออกแบบแฟชั่น ที่มุ่งให้อาจารย์ผู้สอนทางวิชาชีพ ร่วมวางแผนหลักสูตร ที่ใช้ในการพัฒนานักศึกษา มุ่งให้นักศึกษามีทักษะทางด้านภาษาจากการนำเสนอผลงาน ไม่ว่าจะเป็น Project โครงการ หรือกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ นักศึกษา เกิดทักษะ ที่ดีและได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้ภาควิชาการออกแบบแฟชั่นมีการจัดอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษของหลักสูตรเป็นผู้ดูแลการเรียนการสอนควบคู่กับอาจารย์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชาวต่างประเทศซึ่งเป็นอาจารย์ประจำคณะ นอกจากนั้นยังมีกิจกรรมเสริมสร้างทักษะในการสื่อสารภาษาอังกฤษให้แก่นักศึกษาอาทิเช่น กิจกรรม พูดภาษาอังกฤษคนละ 1 ประโยคตามหัวข้อที่ นักศึกษากำหนด มีการสอดแทรกการฝึกสื่อสารเป็นภาษาต่างประเทศกับอาจารย์ผู้สอนในชั่วโมงเรียน ฝึกสมำเสมอ และให้นักศึกษาเรียนรู้การใช้แอปพลิเคชันของต่างประเทศ ในการศึกษาเนื้อหาใน บทเรียน การสร้างสรรค์ผลงาน การส่งงาน ดังคำให้สัมภาษณ์ต่อไปนี้

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 1 “จัดกิจกรรมพูด ภาษาอังกฤษคนละ 1 ประโยค ตามหัวข้อที่นักศึกษากำหนด มีการอ่านและแปลบทความ ภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับด้านสิ่งทอ การออกแบบแฟชั่น หรือการตัดเย็บเสื้อผ้า ตลอดจนการ นำเสนอผลงาน โครงการต่าง ๆ นอกจากนี้ ยังจัดอาจารย์ชาวต่างประเทศให้มาสอนภาษาอังกฤษ ควบคู่กับอาจารย์ประจำผู้ดูแลวิชาภาษาอังกฤษเพื่อช่วยฝึกภาษาอังกฤษด้วย”

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 2 “มีการจัดอาจารย์ผู้สอน ภาษาอังกฤษของหลักสูตรเป็นผู้ดูแลการเรียนการสอนควบคู่กับอาจารย์ชาวต่างประเทศซึ่งเป็น อาจารย์ประจำคณะเพื่อให้นักศึกษาได้มีความกล้าในการสื่อสารภาษาต่างประเทศมากขึ้น”

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 3 “มีการฝึกปฏิบัติในการ นำเสนอผลงานผ่านรายวิชา โครงการ หรือ การนำเสนอ Project ย่อย เพื่อการพัฒนาศักยภาพ”

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 4 “สอดแทรกการฝึกสื่อสาร เป็นภาษาต่างประเทศกับอาจารย์ผู้สอนในชั่วโมงเรียน ฝึกสมำเสมอ นักศึกษาจะซึมซับและลดความ กลัวในการใช้ภาษาต่างประเทศกับเจ้าของภาษาได้”

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 5 “ให้นักศึกษาเรียนรู้การใช้ แอปพลิเคชันของต่างประเทศ ในการศึกษาเนื้อหาในบทเรียน การสร้างสรรค์ผลงาน การส่งงาน เป็น ซึมซับให้นักศึกษาให้รู้จักคำศัพท์และประโยค ภาษาต่างประเทศจากแอปพลิเคชันของต่างประเทศ”

(3) แนวทางและวิธีการในการพัฒนาความรู้ของบัณฑิตสาขาการ ออกแบบแฟชั่น เกี่ยวกับการใช้ภาษาต่างประเทศในการนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ ในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่น

จากการสัมภาษณ์เชิงลึก พบว่า อาจารย์ประจำสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่น มี ความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า แนวทางและวิธีการในการพัฒนาความรู้ของบัณฑิตสาขาการออกแบบ แฟชั่น เกี่ยวกับการใช้ภาษาต่างประเทศในการนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ในวิชาชีพ ทางการออกแบบแฟชั่นมีดังนี้

(3.1) แนวทางและวิธีการในการพัฒนาภาคทฤษฎี ควรจัดให้มี รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่องานแฟชั่น และมีการทำกิจกรรมผ่านการอ่านและแปลบทความ ภาษาอังกฤษ เริ่มจากบทความที่ผู้สอนกำหนด และบทความที่ให้นักศึกษาเลือกด้วยตนเอง นำมาฝึก การอ่าน การเรียนรู้ความหมายที่เกี่ยวข้องกับด้านการออกแบบแฟชั่น การตกแต่งเสื้อผ้า หรือขั้นตอน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การตัดเย็บเสื้อผ้า รวมถึงการกำหนดให้มีการเขียนบทคัดย่อเป็นภาษาอังกฤษในเล่มโครงการพิเศษทุกเรื่อง และการมุ่งให้เรียนรู้เกี่ยวกับคำศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับแฟชั่น หลักการเขียน ไวยากรณ์อังกฤษ (English Grammar) และหลักในการนำเสนอผลงาน (Oral Presentation) อย่างเป็นขั้นตอน ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ เรียนรู้เทคนิค และวิธีการนำเสนอผลงาน การอธิบายผลงานการออกแบบอย่างเป็นขั้นตอน จากสื่อออนไลน์ทั้งในประเทศและต่างประเทศ รวมทั้งมีการสอบวัดความรู้และทักษะตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด ดังคำให้สัมภาษณ์ต่อไปนี้

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 1 “จัดให้มีรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่องานแฟชั่น และมีการทำกิจกรรมผ่านการอ่านและแปลบทความภาษาอังกฤษ เริ่มจากบทความที่ผู้สอนกำหนด และบทความที่ให้นักศึกษาเลือกด้วยตนเอง นำมาฝึกการอ่าน การเรียนรู้ความหมายที่เกี่ยวข้องกับด้านการออกแบบแฟชั่น การตกแต่งเสื้อผ้า หรือขั้นตอนการตัดเย็บเสื้อผ้า รวมถึงการกำหนดให้มีบทคัดภาษาอังกฤษในเล่มโครงการพิเศษทุกเรื่อง”

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 2 “มีการฝึกฝน การฟัง การพูด และการเขียน และมีการสอบวัดความรู้และทักษะตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด”

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 3 “การมุ่งให้เรียนรู้เกี่ยวกับคำศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับแฟชั่น หลักการเขียน ไวยากรณ์อังกฤษ และหลักในการนำเสนอผลงาน”

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 4 “ศึกษาวิธีการนำเสนอผลงานด้านการออกแบบแฟชั่นอย่างเป็นขั้นตอน ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ นำไปสู่การนำเสนอในชั้นเรียน”

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 5 “เรียนรู้เทคนิค และวิธีการนำเสนอผลงาน การอธิบายผลงานการออกแบบอย่างเป็นขั้นตอน จากสื่อออนไลน์ทั้งในประเทศและต่างประเทศ”

(3.2) แนวทางและวิธีการในการพัฒนาภาคปฏิบัติ มีการจัดกิจกรรมเสริมทักษะโดยการมอบหมายให้นักศึกษาทำชิ้นงาน 1 ชิ้น และฝึกปฏิบัติการนำเสนอขั้นตอนการชิ้นงานดังกล่าวเป็นภาษาไทยและภาษาต่างประเทศควบคู่กัน กำหนดให้นักศึกษาต้องสอบผ่านการวัดความรู้ภาษาต่างประเทศตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด มีการร่วมกิจกรรมการเผยแพร่ความรู้ผลงานวิชาการในรูปแบบการ Oral Presentation เป็นภาษาต่างประเทศ ดังคำให้สัมภาษณ์ต่อไปนี้

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 1 “จัดกิจกรรมเสริมทักษะโดยการมอบหมายให้นักศึกษาทำชิ้นงาน 1 ชิ้น และฝึกปฏิบัติการนำเสนอขั้นตอนการชิ้นงานดังกล่าวเป็นภาษาอังกฤษ กำหนดให้นักศึกษาต้องสอบผ่านการวัดความรู้ภาษาต่างประเทศตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 2 “บัณฑิตต้องสามารถสอบผ่านการทดสอบที่ทางมหาวิทยาลัยฯ กำหนด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 3 “จัดการฝึกปฏิบัติในการนำเสนอผลงานผ่านรายวิชา โครงการ หรือ การนำเสนอ Project ย่อย เพื่อการพัฒนาศึภยภพ”

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 4 “จัดการทดสอบเพื่อเก็บคะแนนในการนำเสนอผลงานด้านการออกแบบแฟชั่น โดยการนำเสนออย่างเป็นทางการเป็นขั้นตอนทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ ”

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 5 “อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการหรือ สารนิพนธ์ระดับปริญญาตรีพานักศึกษาไปนำเสนอผลงานทางวิชาการในการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ ในรูปแบบ Oral Presentation”

4.2.1.2 แนวทางและวิธีการในการพัฒนาสมรรถนะด้านทักษะ (ทักษะด้านภาษาต่างประเทศ)

(1) แนวทางและวิธีการปรับปรุงหลักสูตรหรือปรับปรุงการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาสมรรถนะด้านทักษะภาษาต่างประเทศ

จากการสัมภาษณ์เชิงลึก พบว่า อาจารย์ประจำสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่น มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่าแนวทางและวิธีการปรับปรุงหลักสูตรหรือปรับปรุงการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาสมรรถนะด้านทักษะภาษาต่างประเทศมีดังนี้

(1.1) แนวทางและวิธีการปรับปรุงหลักสูตรหรือปรับปรุงการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาสมรรถนะด้านทักษะภาษาต่างประเทศ ควรมีการปรับปรุงหลักสูตรทุก 5 ปี เพิ่มรายวิชาภาษาต่างประเทศ เฉพาะทางของสาขาการออกแบบแฟชั่นจำนวน 2 รายวิชา เพิ่มเติมในหมวดกลุ่มวิชาศึกษาทั่วไป หมวดวิชาภาษาต่างประเทศเพิ่มการเรียนการสอนรายวิชาภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาจีน ภาษาเกาหลี ภาษาฝรั่งเศส โดยเน้นให้มีการฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ร่วมกับ วิชาชีพ และรายวิชาอื่น ๆ มีการให้นักศึกษานำเสนอผลงานเป็นภาษาต่างประเทศ เน้นการฝึกทักษะทางวิชาชีพควบคู่กับการฝึกทักษะทางภาษาต่างประเทศ สนับสนุนให้มีการนำเสนอผลงานในการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ หรือการจัดกิจกรรมต่างๆ มีการจัดทำป้ายประชาสัมพันธ์หรือบอร์ดประชาสัมพันธ์เป็นภาษาต่างประเทศ เพื่อให้ นักศึกษามีความคุ้นเคยกับคำศัพท์ต่างๆ ดังคำให้สัมภาษณ์ต่อไปนี้

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 1 “ปรับปรุงการเรียนการสอนโดยเน้นให้มีการฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ร่วมกับผู้สอนในรายวิชาอื่น ๆ เช่น รายวิชาวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ไทยในงานคหกรรมศาสตร์ มีการให้นักศึกษานำเสนองานด้านวัฒนธรรมเป็นภาษาต่างประเทศ มีการจัดทำป้ายประชาสัมพันธ์หรือบอร์ดประชาสัมพันธ์เป็นภาษาต่างประเทศ เพื่อให้ นักศึกษามีความคุ้นเคยกับคำศัพท์ต่าง ๆ”

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 2 “ปรับปรุงหลักสูตรทุก 5 ปี ตามที่ สกอ. กำหนด เพิ่มรายวิชาภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) เฉพาะทางของสาขาการออกแบบแฟชั่นจำนวน 2 รายวิชา เพิ่มเติมในหมวดกลุ่มวิชาภาษา ในหมวดวิชาภาษาทั่วไป เพื่อให้บัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่นมีความพร้อมด้านทักษะภาษาต่างประเทศ”

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 3 “การวางแผนการบูรณาการร่วมกับรายวิชาศึกษาทั่วไปเพื่อให้มีการพัฒนาแบบองค์รวม จากการกำหนดทิศทางในการสอนให้มีความสอดคล้องกันทั้งสองศาสตร์วิชา คือ วิชาศึกษาทั่วไปและวิชาชีพ เพื่อเน้นการพัฒนาทักษะด้านภาษาที่ตรงและต่อยอดสู่งานด้านวิชาชีพด้านออกแบบแฟชั่นโดยตรง เพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาอย่างต่อเนื่อง และพัฒนาทักษะจากประสบการณ์ตรงที่ได้รับ”

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 4 “ปรับปรุงการสอนโดยเน้นการฝึกทักษะทางวิชาชีพควบคู่กับการฝึกทักษะทางภาษาต่างประเทศ โดยให้อาจารย์ผู้สอนเพิ่มกระบวนการฝึกทักษะดังกล่าวไปในแบบ มคอ.3 เพื่อให้มีการนำการฝึกทักษะดังกล่าวมาใช้จริงในการเรียนการสอนและมีการประเมินผลลงใน มคอ.5 สนับสนุนให้มีการนำเสนอผลงานในการประชุมวิชาการระดับนานาชาติสำหรับการทำสารนิพนธ์ อย่างน้อย 1 ครั้ง ร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษา”

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 5 “เมื่อถึงระยะเวลาของการปรับปรุงหลักสูตรในทุก 5 ปี ควรมีการปรับรายวิชาทางวิชาชีพให้มีการบูรณาการควบคู่กับวิชาศึกษาทั่วไปทางภาษาต่างประเทศ ไม่จำเป็นเฉพาะภาษาอังกฤษเพียงอย่างเดียว อาจมีการจับคู่ภาษาต่างประเทศอื่นๆ เช่นภาษาจีน ภาษาเกาหลี ภาษาฝรั่งเศส กับวิชาชีพ เพื่อเพิ่มทักษะภาษาต่างประเทศที่หลากหลาย”

(2) แนวทางและวิธีการในการพัฒนาทักษะด้านภาษาต่างประเทศของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่น เกี่ยวกับความสามารถในการฟัง และการสนทนาภาษาต่างประเทศให้เข้าใจ

จากการสัมภาษณ์เชิงลึก พบว่า อาจารย์ประจำสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่น มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่าแนวทางและวิธีการในการพัฒนาทักษะด้านภาษาต่างประเทศของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่น เกี่ยวกับความสามารถในการฟัง และการสนทนาภาษาต่างประเทศมีดังนี้

(2.1) แนวทางและวิธีการในการพัฒนาภาคทฤษฎี การกระตุ้นด้านภาษา การฟัง พูด อ่าน เขียน ถ้าจะให้ดีประสบการณ์ และทักษะด้านนี้ ในความเห็น ควรเริ่มตั้งแต่การวางหลักสูตร เนื่องจากปัจจุบันเป็นหลักสูตรแยกระหว่างรายวิชาศึกษาทั่วไปกับวิชาชีพ หากเรามีการบูรณาการร่วมกันตั้งแต่การวางแผนการวางหลักสูตรให้นักศึกษามีความเชี่ยวชาญ ด้านภาษาที่ตรงศาสตร์เน้นการวางหลักสูตรที่ครอบคลุมและสร้างประสบการณ์ มีการใช้สื่อการสอนจากสื่อออนไลน์ต่างประเทศ ด้านออกแบบแฟชั่น ด้านสิ่งทอ หรือด้านการตัดเย็บเสื้อผ้าเพื่อฝึกการฟัง และการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เรียนรู้ตามกระบวนการขั้นตอน ชิมซับความหมายของคำศัพท์ ฟังการฟัง พูด อ่าน เขียนโดยมีอาจารย์ชาวต่างประเทศซึ่งเป็นเจ้าของภาษาที่มีความสามารถทางวิชาชีพการออกแบบแฟชั่นมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน ดังคำให้สัมภาษณ์คือ

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 1 “ใช้สื่อการสอนที่เป็นคลิปวิดีโอสั้นๆ ด้านออกแบบแฟชั่น ด้านสิ่งทอ หรือด้านการตัดเย็บเสื้อผ้า โดยเลือกคลิปวิดีโอที่มีการบรรยายค่อนข้างช้า และชัดเจน และมีคำบรรยายภาษาต่างประเทศ เพื่อฝึกการฟัง และการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ และค่อยๆ เพิ่มความยาวของคลิปวิดีโอขึ้นเรื่อยๆ ฟังการฟัง พูด อ่าน เขียน โดยมีอาจารย์ชาวต่างประเทศซึ่งเป็นเจ้าของภาษามีส่วนร่วมในการเรียนการสอนด้วย”

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 2 “ฝึกการฟัง พูด อ่าน เขียน โดยมีอาจารย์ชาวต่างประเทศซึ่งเป็นเจ้าของภาษามีส่วนร่วมในการเรียนการสอนด้วย”

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 3 “การกระตุ้นด้านภาษา การฟัง พูด อ่าน เขียน ถ้าจะให้มีประสิทธิภาพ และทักษะด้านนี้ ในความเห็น ควรเริ่มตั้งแต่การวางหลักสูตร เนื่องจากปัจจุบันเป็นหลักสูตรแยกระหว่างรายวิชาศึกษาทั่วไปกับวิชาชีพ หากเรามีการบูรณาการร่วมกันตั้งแต่การวางแผนการวางหลักสูตรให้นักศึกษามีความเชี่ยวชาญ ด้านภาษาที่ตรงศาสตร์ ก็จะทำให้ นักศึกษา มองเป็นสภาพความจำเป็น อีกทั้ง ยังมีความสนุกที่จะกระตุ้นให้นักศึกษาอยากเรียนรู้และเพิ่มทักษะ ด้านภาษาต่างประเทศเพิ่มขึ้นเพราะนักศึกษาเรียนรู้และได้ใช้จริง ไม่ใช่เป็นในภาคทฤษฎี เหมือนปัจจุบัน และเน้นการวางหลักสูตรที่ครอบคลุมและสร้างประสบการณ์”

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 4 “ให้ผู้เรียนได้เสริมทักษะทางภาษาต่างประเทศทั้งในและนอกห้องเรียนด้านวิชาชีพการออกแบบแฟชั่น ด้วยการเข้าร่วมฟังสัมมนา เสวนา หรือการบรรยายอื่นๆทางด้านการออกแบบแฟชั่น หรือเชิญวิทยากรด้านการออกแบบแฟชั่นที่มีความชำนาญทางภาษาต่างประเทศมาร่วมเสวนาในหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพด้านการออกแบบแฟชั่น เพื่อให้ นักศึกษาได้ฝึกทักษะการฟัง การสนทนาโต้ตอบ กับวิทยากรหรือผู้ร่วมเสวนา”

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 5 “เสริมทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศให้ผู้เรียน เน้นการฟัง และการสนทนาเกี่ยวกับวิชาชีพทางด้านการออกแบบแฟชั่น จากสื่อออนไลน์ต่างประเทศ ในการเรียนการสอน”

(2.2) แนวทางและวิธีการในการพัฒนาภาคปฏิบัติ วางหลักสูตรให้มีการบูรณาการร่วมกันอย่างแท้จริงระหว่างวิชาศึกษาทั่วไปกับวิชาชีพ อาจารย์ผู้สอนฝึกปฏิบัติทักษะด้านการออกแบบแฟชั่น การตัดเย็บและงานอื่นๆให้กับนักศึกษาด้วยสื่อการสอนออนไลน์จากต่างประเทศ ให้นักศึกษาได้เรียนรู้เอง และควรมีการทดสอบเก็บคะแนนเพื่อเป็นการวัดผลการเรียนรู้ด้านการฟัง ซึ่งอาจจะใช้การฝึกทักษะการฟังจากสื่อการสอนออนไลน์ต่างประเทศ แบบไม่จำกัดจำนวนครั้งให้นักศึกษาฟังซ้ำไปซ้ำมาพร้อมฝึกอ่านคำบรรยายประกอบ จากสื่อการสอนออนไลน์ต่างประเทศ และค่อยๆ เพิ่มความยาวของสื่อการสอนออนไลน์ต่างประเทศ เพื่อเพิ่มทักษะในการฟัง สอดแทรก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิจกรรมต่างๆที่ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นตัวนำซึ่งมีความสอดคล้องกับการเรียนการสอนการเรียนรู้ในภาคทฤษฎี ให้นักศึกษาจัดกิจกรรมเสวนา ด้านการออกแบบแพชชั่นโดยใช้ภาษาต่างประเทศภายในหัวข้อที่ นักศึกษาสนใจร่วมกับวิทยากรที่สามารถใช้ภาษาต่างประเทศได้มีความสามารถทางวิชาชีพด้านการ ออกแบบแพชชั่น ดังคำให้สัมภาษณ์ต่อไปนี้

นักวิชาการด้านการออกแบบแพชชั่น ท่านที่ 1 “การฝึกทักษะการฟังจาก สื่อการสอนออนไลน์ต่างประเทศ แบบไม่จำกัดจำนวนครั้งให้นักศึกษาฟังซ้ำไปซ้ำมาพร้อมฝึกอ่านคำ บรรยายประกอบ จากสื่อการสอนออนไลน์ต่างประเทศ และค่อยๆ เพิ่มความยาวของสื่อการสอน ออนไลน์ต่างประเทศ เพื่อเพิ่มทักษะในการฟัง”

นักวิชาการด้านการออกแบบแพชชั่น ท่านที่ 2 “สอดแทรกกิจกรรมต่างๆที่ ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นตัวนำซึ่งมีความสอดคล้องกับการเรียนการสอนการเรียนรู้ในภาคทฤษฎี”

นักวิชาการด้านการออกแบบแพชชั่น ท่านที่ 3 “วางหลักสูตรให้มีการบูร ณาการร่วมกันอย่างแท้จริงระหว่างวิชาศึกษาทั่วไปกับวิชาชีพ เริ่มจากการสอนร่วมกันใน 1 รายวิชาด้าน การออกแบบแพชชั่นมีการ สนทนาระหว่างอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษาเป็นภาษาต่างประเทศสลับกับ ภาษาไทยและเสริมทักษะการฟังและการสนทนาด้วยการนำเสนอผลงานการออกแบบ”

นักวิชาการด้านการออกแบบแพชชั่น ท่านที่ 4 “จัดกิจกรรมเสวนา ด้าน การออกแบบแพชชั่นโดยใช้ภาษาต่างประเทศภายในหัวข้อที่นักศึกษาสนใจร่วมกับวิทยากรที่สามารถใช้ ภาษาต่างประเทศได้มีความสามารถทางวิชาชีพด้านการออกแบบแพชชั่น”

นักวิชาการด้านการออกแบบแพชชั่น ท่านที่ 5 “ฝึกปฏิบัติทักษะด้านการ ออกแบบแพชชั่น การตัดเย็บและงานอื่นๆให้กับนักศึกษาด้วยสื่อการสอนออนไลน์จากต่างประเทศ ให้ นักศึกษาได้เรียนรู้เอง และควรมีการทดสอบเก็บคะแนนเพื่อเป็นการวัดผลการเรียนรู้ด้านการฟัง”

(3) แนวทางและวิธีการในการพัฒนาทักษะด้านภาษาต่างประเทศของ บัณฑิตสาขาการออกแบบแพชชั่น เกี่ยวกับความสามารถในการพูดภาษาต่างประเทศ การสนทนา สื่อสาร การนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านแพชชั่นทั้งในองค์กรและนอกองค์กร

จากการสัมภาษณ์เชิงลึก พบว่า อาจารย์ประจำสาขาวิชาการออกแบบแพชชั่น มีความ คิดเห็นสอดคล้องกันว่าแนวทางและวิธีการในการพัฒนาทักษะด้านภาษาต่างประเทศของบัณฑิตสาขา การออกแบบแพชชั่น เกี่ยวกับความสามารถในการพูดภาษาต่างประเทศ การสนทนาสื่อสาร การ นำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านแพชชั่นทั้งในองค์กรและนอกองค์กรมีดังนี้

(3.1) แนวทางและวิธีการในการพัฒนาภาคทฤษฎี อาจารย์ผู้สอน ควรใช้ภาษาต่างประเทศ สลับกับการใช้ภาษาไทยกับผู้เรียนในการเรียนการสอนเพราะทักษะ ความสามารถในการพูดภาษาต่างประเทศ การสนทนาสื่อสาร การนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอด องค์ความรู้ด้านแพชชั่นนั้นควรเริ่มจากผู้สอนก่อนเป็นหลัก ในการเรียนการสอนต้องมีสอดแทรก กิจกรรมการฝึกทักษะการสนทนาสื่อสารภาษาต่างประเทศ ในการนำเสนอผลงานควรมีอาจารย์ชาว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ต่างประเทศดูแลอย่างใกล้ชิด ฝึกการเขียน การนำเสนอผลงาน การสื่อสาร ควรครอบคลุมถึงการนำเสนอผลงาน การเขียนรายงาน /concept งาน การศึกษาข้อมูล และการนำเสนอผลงาน มีการมอบหมายงานโดยใช้คำสั่งเป็นภาษาต่างประเทศเป็นประโยชน์ และเน้นใช้คำศัพท์ทางวิชาชีพ ดังคำให้สัมภาษณ์ต่อไปนี้

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 1 “ในการเรียนการสอนจะมีสอดแทรกกิจกรรมการฝึกทักษะการสนทนาสื่อสารภาษาต่างประเทศ โดยการจับคู่สนทนา ฝึกพูดสนทนาในเรื่องที่นักศึกษาสนใจ เพื่อเพิ่มความหลากหลายในการเสริมทักษะด้านภาษาต่างประเทศในชั้นเรียน ”

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 2 “นักศึกษาต้องเรียนวิชาภาษาต่างประเทศให้ครบถ้วนตามหลักสูตรกำหนด ในการนำเสนองานจะมีอาจารย์ชาวต่างประเทศดูแลอย่างใกล้ชิด ฝึกการเขียน การนำเสนอผลงาน การสื่อสาร”

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 3 “หลักสูตรภาษาต่างประเทศ ควรครอบคลุมถึงการนำเสนอผลงาน การเขียนรายงาน /concept งาน การศึกษาข้อมูล และการนำเสนอ ฯลฯ”

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 4 “อาจารย์ผู้สอนควรใช้ภาษาต่างประเทศสลับกับการใช้ภาษาไทยกับผู้เรียนในการบรรยายหรือการสอนเพราะทักษะความสามารถในการพูดภาษาต่างประเทศ การสนทนาสื่อสาร การนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านแฟชั่นนั้นควรเริ่มจากผู้สอนก่อน นักศึกษาจะซึมซับจากผู้สอนโดยบรรยาย”

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 5 “มีการมอบหมายงานโดยใช้คำสั่งเป็นภาษาต่างประเทศเป็นประโยชน์ และเน้นใช้คำศัพท์ทางวิชาชีพ”

(3.2) แนวทางและวิธีการในการพัฒนาภาคปฏิบัติ ควรสนับสนุนให้มีโครงการค่ายภาษาอังกฤษโดยกำหนดให้นักศึกษาเข้าร่วม เป็นประจำทุกปี ซึ่งในโครงการดังกล่าว นักศึกษาจะได้ฝึกการอ่าน การเขียน และการนำเสนอผลงานในศาสตร์สาขาของตนเป็นภาษาต่างประเทศ ตลอดการเข้าร่วมโครงการ สนับสนุนให้มีการจัดสัมมนาด้านออกแบบแฟชั่นโดยมีวิทยากรเป็นนักออกแบบแฟชั่นจากทั้งในและต่างประเทศ ฝึกปฏิบัติการสนทนาสื่อสาร การนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านแฟชั่นเป็นภาษาต่างประเทศด้วยประโยค และคำศัพท์ง่ายๆ จากการเรียนการสอน โดยการนำงานที่ได้รับมอบหมายมานำเสนอผลงานให้อาจารย์ผู้สอนและสมาชิกชมรมชั้นเรียน ได้ฟังและซักถามข้อสงสัย อาจารย์ผู้สอนควรมีการผลักดันให้นักศึกษาเข้าร่วมการประชุมวิชาการระดับนานาชาติเพื่อนำเสนอผลงานสารนิพนธ์ร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษา เสริมกิจกรรมการฝึกทักษะการนำเสนอผลงาน หรือการถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านแฟชั่นเป็นภาษาต่างประเทศ ผ่านสื่อออนไลน์ แล้วติดตามผลการเข้าชมและคำติชมของผู้ที่ให้ความสนใจทางสื่อออนไลน์ ดังคำให้สัมภาษณ์ต่อไปนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 1 “สนับสนุนให้นักศึกษาเข้าร่วมโครงการค่ายภาษาอังกฤษวิชาชีพทางคหกรรมศาสตร์ เพื่อเอกลักษณ์ศิลปวัฒนธรรม เป็นประจำทุกปี ซึ่งในโครงการดังกล่าว นักศึกษาจะได้ฝึกการอ่าน การเขียน และการนำเสนองานในศาสตร์สาขาของตนเป็นภาษาอังกฤษ ตลอดการเข้าร่วมโครงการ”

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 2 “สนับสนุนให้มีการจัดสัมมนาด้านออกแบบแฟชั่นโดยมีวิทยากรเป็นนักออกแบบแฟชั่นจากทั้งในและต่างประเทศเพื่อเป็นการพัฒนาศักยภาพและทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศร่วมกับความรู้ทางวิชาชีพ”

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 3 “ฝึกปฏิบัติการสนทนาสื่อสาร การนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านแฟชั่นเป็นภาษาต่างประเทศด้วยประโยค และคำศัพท์ง่ายๆ จากการเรียนการสอน โดยการนำงานที่ได้รับมอบหมายมานำเสนอผลงานให้อาจารย์ผู้สอนและสมาชิกรวมชั้นเรียน ได้ฟังและซักถามข้อสงสัย”

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 4 “อาจารย์ผู้สอนควรมีการผลักดันให้นักศึกษาได้ฝึกทักษะการสนทนาสื่อสาร การนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านแฟชั่นโดยการให้นักศึกษาเข้าร่วมการประชุมวิชาการระดับนานาชาติเพื่อนำเสนอผลงานสารนิพนธ์ร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษา โดยตั้งเกณฑ์บังคับการร่วมการประชุมวิชาการระดับนานาชาติอย่างน้อย 1 ผลงาน ”

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 5 “เสริมกิจกรรมการฝึกทักษะการนำเสนอผลงาน หรือการถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านแฟชั่นเป็นภาษาต่างประเทศ ผ่านสื่อออนไลน์ แล้วติดตามผลการเข้าชมและคำติชมของผู้ที่ให้ความสนใจทางสื่อออนไลน์”

4.2.1.3 แนวทางและวิธีการในการพัฒนาคุณลักษณะ (ด้านบทบาททางสังคม) ของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่น

(1) แนวทางและวิธีการในการพัฒนาคุณลักษณะด้านบทบาททางสังคม ประกอบไปด้วย ความอดทนต่อสภาวะความเครียด ความมุ่งมั่นพยายามอย่างต่อเนื่อง และความกระตือรือร้นในการทำงาน

จากการสัมภาษณ์เชิงลึก พบว่า อาจารย์ประจำสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่น มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่าแนวทางและวิธีการในการพัฒนาคุณลักษณะของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่น มีดังนี้

(1.1) แนวทางและวิธีการในการพัฒนาภาคทฤษฎี เสริมการเรียนรู้ อย่างมีวิจารณ์ญาณและอย่างเป็นระบบ ด้านภาวะผู้นำและความรับผิดชอบ ตลอดจนการมีวินัยในตนเอง จะต้องสร้างทัศนคติที่ดีให้กับผู้เรียน เพื่อ นักศึกษาจะได้มีทัศนคติในเชิงบวก เนื่องจากโครงสร้างทางสังคมจะประกอบกับระบบความสัมพันธ์ของสังคมที่แตกต่างกันทำให้มีรูปแบบการใช้ชีวิตที่แตกต่าง ซึ่งสิ่งที่สำคัญคือการเรียนรู้ในรูปแบบของสังคมและพัฒนาการทางสังคมที่เกิดขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นักศึกษา ต้องมีการรับรู้และปรับตัวไปตามสังคมที่มีบริบทที่แตกต่าง การเสริมสร้างพร้อมส่งเสริมให้นักศึกษา มีทัศนคติที่ไปในเชิงบวกจึงเป็นสิ่งสำคัญ เน้นการเรียนรู้กิจกรรมการบูรณาการกับครอบครัว เป็นรากฐาน และเป็นการเสริมสร้างกิจกรรมกลุ่ม การทำกิจกรรมเพื่อสาธารณะเป็นต้น นอกจากนี้ ควรมีการจัดการเรียนแบบสัมมนาหรือการระดมสมอง โดยกำหนดประเด็นให้ผู้เรียนไปค้นคว้ามาก่อน แล้วนำมาแลกเปลี่ยนกันในห้องเรียน การสอนรายวิชาการเตรียมความพร้อม ก่อนที่นักศึกษาจะออกฝึกสหกิจศึกษา เพื่อให้ความรู้ในการปรับตัวให้เข้ากับงาน และเพื่อนร่วมงาน การใช้การสอนแบบกระบวนการกลุ่ม การสอนแบบวิพากษ์ และการประเมินแบบ 360 องศา เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการยอมรับในคำวิพากษ์จากผู้อื่น และนำไปปรับปรุงแก้ไขตนเอง ตั้งคำให้สัมภาษณ์ต่อไปนี้

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 1 “เสริมการจัดการเรียนการสอนแบบสัมมนา หรือการระดมสมอง โดยกำหนดประเด็นให้ผู้เรียนไปค้นคว้ามาก่อน แล้วนำเสนอแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันในห้องเรียน การสอนรายวิชาการเตรียมความพร้อม ก่อนที่นักศึกษาจะออกฝึกสหกิจศึกษา เพื่อให้ความรู้ในการปรับตัวให้เข้ากับงาน และเพื่อนร่วมงาน การใช้การสอนแบบกระบวนการกลุ่ม การสอนแบบวิพากษ์ และการประเมินแบบ 360 องศา เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการยอมรับในคำวิพากษ์จากผู้อื่น และนำไปปรับปรุงแก้ไขตนเอง ”

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 2 “ฝึกการเรียนรู้อย่างมีวิจรรย์ญาณและอย่างเป็นระบบ ด้านภาวะผู้นำและความรับผิดชอบ ตลอดจนการมีวินัยในตนเอง เพื่อให้เกิดความอดทนต่อสภาวะความเครียด สร้างความกระตือรือร้น และฝึกให้มีความมุ่งมั่นพยายามอย่างต่อเนื่อง

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 3 “บทบาททางสังคมในด้านต่าง ๆ ข้างต้น ผู้ให้สัมภาษณ์ คิดว่า สิ่งที่มีความสำคัญคือ ทัศนคติ ที่จะต้องสร้างให้กับผู้เรียนเพื่อให้นักศึกษาจะได้มีทัศนคติในเชิงบวก เนื่องจากโครงสร้างทางสังคมจะประกอบกับระบบความสัมพันธ์ของสังคมที่แตกต่างกันทำให้มีรูปแบบการใช้ชีวิตที่แตกต่าง ซึ่งสิ่งที่สำคัญคือการเรียนรู้ในรูปแบบของสังคมและพัฒนาการทางสังคมที่เกิดขึ้น นักศึกษา ต้องมีการรับรู้และปรับตัวไปตามสังคมที่มีบริบทที่แตกต่าง การเสริมสร้างพร้อมส่งเสริมให้ นักศึกษา มีทัศนคติที่ไปในเชิงบวกจึงเป็นสิ่งสำคัญ เน้นการเรียนรู้กิจกรรมการบูรณาการกับครอบครัวเป็นรากฐาน และเป็นการเสริมสร้างกิจกรรมกลุ่มการทำกิจกรรมเพื่อสาธารณะเป็นต้น”

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 4 “ในการเรียนการสอน ควรสอดแทรกการให้คำปรึกษาในเชิงบวกและคำแนะนำในเชิงบวก เพื่อเป็นการสร้างภูมิคุ้มกันทางอารมณ์และวิธีการสร้างแรงผลักดันให้เกิดความกระตือรือร้นและความมุ่งมั่นพยายามในการทำงานให้กับนักศึกษาไปปฏิบัติใช้ในการทำงานจริง”

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 5 “ในการเรียนการสอนควรมีการสร้างสถานการณ์ในการสร้างแรงกดดันในด้านการเรียน การฝึกปฏิบัติงาน ให้กับนักศึกษาได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เรียนรู้วิธีการอดทนต่อสภาวะความเครียด การเพิ่มความมุ่งมั่นพยายามเมื่อเกิดปัญหา และการสร้างความกระตือรือร้นในการทำงานให้กับตนเองได้เรียนรู้วิธีการและนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน”

(1.2) แนวทางและวิธีการในการพัฒนาภาคปฏิบัติ ใช้วิธีการมอบหมายงานให้ทำซ้ำๆ บ่อยๆ ในงานเดียวกัน การให้คำติ ชม และรางวัลจากการทำงาน ทั้งแบบรายเดี่ยวและรายกลุ่ม รวมถึงให้มีการนำเสนอข้อมูล หรือทดลองทำตามขั้นตอนที่ผู้เรียนคาดว่าจะเป็นไปได้นั้นก่อนที่จะลงมือทำจริง โดยเฉพาะการเรียนในรายวิชาโครงการพิเศษ กำหนดให้มีรายวิชาซึ่งนักศึกษาต้องทำงานเป็นกลุ่มมีการกำหนดบทบาทผู้นำและการเป็นสมาชิกกลุ่ม สลับหมุนเวียนการเป็นผู้นำและผู้ตามมีความรับผิดชอบและรู้บทบาทของตนเอง เน้นการเรียนรู้กิจกรรมการบูรณาการกับครอบครัวเป็นรากฐาน และเป็นการเสริมสร้างกิจกรรมกลุ่มการทำกิจกรรมเพื่อสาธารณะ ต้องมีการรับรู้และปรับตัวไปตามสังคมที่มีบริบทที่แตกต่าง ฝึกการเรียนรู้ในห้องเรียนด้วยสถานการณ์จริง เช่นการฝึกงานหรือฝึกสหกิจศึกษา เพื่อให้นักศึกษาได้ทราบถึงบรรยากาศ สภาพแวดล้อม และบริบทอื่นๆ ในการทำงานจริง สอดแทรก ด้าน EQ ให้กับนักศึกษา ใช้จิตวิทยาเชิงบวกในการสร้างแรงบันดาลใจให้กับนักศึกษา มีการชื่นชมเมื่อทำดีหรือถูกต้อง มีการแนะนำเมื่อทำไม่ถูกต้อง เป็นการฝึกผู้เรียนให้มีความอดทนต่อสภาวะความเครียด มีความมุ่งมั่นพยายามอย่างต่อเนื่อง และสร้างความกระตือรือร้นในการทำงานได้อย่างมาก ดังคำให้สัมภาษณ์ต่อไปนี้

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 1 “ ใช้การมอบหมายให้ทำซ้ำๆ บ่อย ๆ ในงานเดียวกัน การให้คำติ ชม และรางวัลจากการทำงาน ทั้งแบบรายเดี่ยวและรายกลุ่ม รวมถึงให้มีการนำเสนอข้อมูลหรือทดลองทำตามขั้นตอนที่ผู้เรียนคาดว่าจะเป็นไปได้นั้นก่อนที่จะลงมือทำจริง โดยเฉพาะการเรียนในรายวิชาโครงการพิเศษ เป็นการฝึกผู้เรียนให้มีความอดทนต่อสภาวะความเครียด สร้างความมุ่งมั่นพยายาม และความกระตือรือร้นในการทำงานให้กับผู้เรียนได้อย่างมาก

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 2 “กำหนดให้มีรายวิชาซึ่งนักศึกษาต้องทำงานเป็นกลุ่มมีการกำหนดบทบาทผู้นำและการเป็นสมาชิกกลุ่ม สลับหมุนเวียนการเป็นผู้นำและผู้ตามมีความรับผิดชอบและรู้บทบาทของตนเอง ฝึกความอดทนต่อสภาวะความเครียด มีกติกการสร้างวินัยในตนเอง ซื่อสัตย์ สุจริต และเสียสละ

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 3 “เน้นการเรียนรู้กิจกรรมการบูรณาการกับครอบครัวเป็นรากฐาน และเป็นการเสริมสร้างกิจกรรมกลุ่มการทำกิจกรรมเพื่อสาธารณะ ต้องมีการรับรู้และปรับตัวไปตามสังคมที่มีบริบทที่แตกต่าง ฝึกความอดทนต่อสภาวะความเครียดและสร้างความกระตือรือร้นในการทำงาน ”

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 4 “ฝึกการเรียนรู้ในห้องเรียนด้วยสถานการณ์จริง เช่นการฝึกงานหรือฝึกสหกิจศึกษา เพื่อให้นักศึกษาได้ทราบถึงบรรยากาศ สภาพแวดล้อม และบริบทอื่นๆ ในการทำงานจริง เรียนรู้ต่อความอดทนในสภาวะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความเครียด สร้างความกระตือรือร้นในการทำงานตามคำสั่ง มีความพยายามในการศึกษาเรียนรู้ในงานที่ได้รับมอบหมาย”

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น 5 “สอดแทรก ด้าน EQ ให้กับนักศึกษา ใช้จิตวิทยาเชิงบวกในการสร้างแรงบันดาลใจให้กับนักศึกษา มีการชื่นชมเมื่อทำดีหรือถูกต้อง มีการแนะนำเมื่อทำไม่ถูกต้อง”

4.2.1.4 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับการพัฒนาสมรรถนะของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่น

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกอาจารย์ประจำสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่น พบว่า ข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับการพัฒนาสมรรถนะของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่นมีข้อเสนอแนะอื่น ๆ ดังนี้

(1) บัณฑิตที่กำลังจะไปเป็นนักออกแบบ ควรมีทักษะทั้งทางด้านศาสตร์และศิลป์ ควบคู่กัน การจะมีความรู้ ทักษะด้านภาษาต่างประเทศนั้น ควรมีการฝึกฝนจากการใช้จริง ดังนั้นสถานศึกษาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีทุนหรือโครงการที่สามารถให้นักศึกษาได้ไปเรียนรู้การใช้ภาษาต่างประเทศในวิชาชีพกับเจ้าของภาษาในต่างประเทศ ฝึกการเรียนรู้นอกห้องเรียนเพื่อสร้างประสบการณ์ในชีวิต ทั้งทางตรงและทางอ้อมจากแหล่งเรียนรู้ต่างๆทั้งในประเทศและต่างประเทศ มีการจัดกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้โดยจัดเป็นมุมเพื่อการพบปะสังสรรค์ มีการจัดสภาพแวดล้อม และสร้างบรรยากาศที่ทำให้เกิดการใช้ภาษาต่างประเทศ รวมถึงการแลกเปลี่ยนด้านทักษะวิชาชีพ นอกจากนี้ การแลกเปลี่ยนผู้สอน หรือการลงทะเบียนเรียนข้ามสถานศึกษาของผู้เรียนในรายวิชาที่สนใจ จะช่วยให้ผู้เรียนและผู้สอน มีการพัฒนาตนเองมากขึ้น มีการสอดแทรกเรื่องการแต่งกาย การเข้าสังคม เทคนิคการเจรจาสื่อสารทั้งภาษาไทย และภาษาต่างประเทศ การวางตัวในการทำงาน ภาวะผู้นำ ความรับผิดชอบ ตลอดจนจริยธรรมและจรรยาบรรณอาชีพ ควรสอดแทรกเรื่องการแต่งกาย การเข้าสังคม เทคนิคการเจรจาสื่อสารทั้งภาษาไทย และภาษาต่างประเทศ การวางตัวในการทำงาน ภาวะผู้นำ ความรับผิดชอบ ตลอดจนจริยธรรมและจรรยาบรรณอาชีพ ดังคำให้สัมภาษณ์ต่อไปนี้

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 1 “มีการจัดกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ โดยจัดเป็นมุมเพื่อการพบปะสังสรรค์ มีการจัดสภาพแวดล้อมและสร้างบรรยากาศที่ทำให้เกิดการใช้ภาษาต่างประเทศรวมถึงการแลกเปลี่ยนด้านทักษะวิชาชีพ นอกจากนี้การแลกเปลี่ยนผู้สอนหรือการลงทะเบียนเรียนข้ามสถานศึกษาของผู้เรียนในรายวิชาที่สนใจจะช่วยให้ผู้เรียนและผู้สอนมีการพัฒนาตนเองมากขึ้น”

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 2 “ ควรสอดแทรกเรื่องการแต่งกาย การเข้าสังคม เทคนิคการเจรจาสื่อสารทั้งภาษาไทย และภาษาต่างประเทศ การวางตัวในการทำงาน ภาวะผู้นำ ความรับผิดชอบ ตลอดจนจริยธรรมและจรรยาบรรณอาชีพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 3 “ฝึกการเรียนรู้นอกห้องเรียนเพื่อสร้างประสบการณ์ในชีวิต ทั้งทางตรงและทางอ้อมจากแหล่งเรียนรู้ต่างๆทั้งในประเทศและต่างประเทศเพื่อนำประสบการณ์ที่ได้มาปรับใช้ในการศึกษาและการทำงานต่อไป”

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 4 “การจะมีความรู้ ทักษะด้านภาษาต่างประเทศนั้น ควรมีการฝึกฝนจากการใช้จริง ดังนั้นสถานศึกษาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีทุนหรือโครงการที่สามารถให้นักศึกษาได้ไปเรียนรู้การใช้ภาษาต่างประเทศในวิชาชีพกับเจ้าของภาษาในต่างประเทศ หรือมีโครงการให้นักศึกษาสามารถไปฝึกงานหรือฝึกสหกิจศึกษาในต่างประเทศเพื่อเสริมสร้างประสบการณ์ในชีวิต”

นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 5 “บัณฑิตที่กำลังจะไปเป็นนักร้องแบบ ควรมีทักษะทั้งทางด้านศาสตร์และศิลป์ ควบคู่กัน โดยมี ความรู้ ทักษะความสามารถทางด้านการใช้ภาษาต่างประเทศ และมีความรู้ ทักษะความสามารถ ทางด้านศิลปะการออกแบบ และมีคุณลักษณะของนักร้องแบบที่ดี”

4.2.2.1 การสัมภาษณ์นักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น

(1) แนวทางและวิธีการในการพัฒนาสมรรถนะด้านความรู้ (ความรู้ด้านภาษาต่างประเทศ) สำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

(1.1) จากประสบการณ์ที่ได้รับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นเข้าฝึกงานหรือฝึกสหกิจศึกษาในองค์กรของท่าน ท่านมีความคิดเห็นว่าเป็นที่ควรปรับปรุงความรู้ด้านภาษาต่างประเทศอย่างไร

จากการสัมภาษณ์เจ้าของธุรกิจเสื้อผ้าแฟชั่น และนักร้องแบบเสื้อผ้าแฟชั่น พบว่าผู้ให้ข้อมูลมีความคิดเห็นต่อปรับปรุงความรู้ ทักษะด้านภาษาต่างประเทศของบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นดังนี้

(1.1.1) นักศึกษาต้องเห็นความสำคัญของการเรียนภาษาต่างประเทศ ต้องมุ่งเน้นให้นักศึกษาเห็นความสำคัญของการเรียนภาษาต่างประเทศ ในส่วนของการฝึกงาน มีการนำวิทยากรทางด้านออกแบบเข้ามาแนะนำการใช้ภาษาต่างประเทศควบคู่กับการออกแบบแฟชั่น อย่างน้อยเทอมละ 1 ครั้ง เพื่อให้นักศึกษามีพัฒนาการที่ดีขึ้นและเล็งเห็นถึงประโยชน์ต่อตนเองและองค์กร หรือเชิญเจ้าของภาษามาพูดคุยในชั้นเรียน ควรจัดกิจกรรมเสริมที่ต้องมีการติดต่อกับชาวต่างชาติให้นักศึกษาได้ลองปฏิบัติ เรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จากหนังสือหรือแหล่งความรู้เพื่อมาทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย ในการทำงานจะมีการสร้างบทสนทนาในทุกๆวันเพื่อให้ทุกคนได้ลองใช้ภาษาในรูปแบบต่าง ๆ การเรียนรู้นอกห้องเรียนหาประสบการณ์จริง การเปิดใจเรียนรู้ และฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ จะช่วยให้นักศึกษามีความรู้และทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศที่ดีขึ้น ดังคำให้สัมภาษณ์ต่อไปนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 1 “ทางบริษัท แพร์การ์เมนท์ จำกัด มีการรับนักศึกษาฝึกงานมาหลายรุ่นนะคะ ก็เห็นข้อแตกต่างของนักศึกษาแต่ละมหาวิทยาลัย คือก็เข้าใจนะคะว่านักศึกษาที่เก่งทางด้านการออกแบบ หรือมีหัวด้านดีไซน์ เหมือนสมองด้านภาษาจะดีกว่า ด้านครีเอทีฟ เป็นเรื่องปกติ และส่วนใหญ่ นักศึกษา จะแบ่งเป็น 2 กลุ่มใหญ่ คือนักศึกษาที่ใช้ ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ได้ดีเลย กับ นักศึกษาที่ไม่สามารถใช้ภาษาต่างประเทศได้เลย เนื่องจากว่านักศึกษาที่เก่งภาษาต่างประเทศจะมีการติดตามสื่อต่างประเทศ และต้องการฝึกทักษะด้านภาษาต่างประเทศด้วยทำให้เค้าเก่งภาษาต่างประเทศโดยอัตโนมัติ ในความคิดของพี่ พี่คิดว่า นักศึกษาที่ไม่สามารถใช้ภาษาต่างประเทศได้เลย เค้าก็จะไม่รับเลย แต่ในปัจจุบันมีสื่อจากต่างประเทศเข้ามามากมาย นักศึกษากลุ่มนี้จะไม่สามารถรับสื่อหรือเทคโนโลยีต่างๆ ได้ช้าหรือไม่รวดเร็วเหมือน นักศึกษากลุ่มที่มีความสามารถด้านภาษา ซึ่งจะส่งผลเสีย แน่นอนอาจส่งผลถึงการมีคุณสมบัติของนักออกแบบที่ดีด้วย ถ้าจะทำให้นักศึกษา เล็งเห็นความสำคัญ และปรับปรุงการใช้ภาษาต่างประเทศ นั้น ต้องชี้แนวทางให้เค้าเห็นถึงการใช้ภาษาต่างประเทศผ่าน การฟัง พูด อ่าน เขียนในการเรียนการสอน เช่นการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ในการออกแบบอาจารย์ผู้สอนควรให้นักศึกษาเรียนรู้ศัพท์ภาษาต่างประเทศผ่านเครื่องมือของโปรแกรมนั้น โดยให้อาจารย์ผู้สอนช่วยแปลให้ เพื่อที่นักศึกษาจะได้เรียนรู้ภาษาต่างประเทศผ่านคำศัพท์จากการเรียนผ่านเครื่องมือเหล่านั้น แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศของอาจารย์ผู้สอนสำคัญกว่า”

นักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 2 “จากประสบการณ์ที่ผ่านมา แบรินด์ Nhoor Matthews เคยรับนักศึกษาเข้าฝึกงานทั้งที่มาจากมหาวิทยาลัยของรัฐ มหาวิทยาลัยเอกชน และต่างประเทศ สิ่งที่เกิดขึ้นในเรื่องของการใช้ภาษาต่างประเทศคือ นักศึกษาไทยไม่สามารถ จะสื่อสาร หรือให้คำแนะนำกับลูกที่เป็นชาวต่างชาติได้เลย นั้นเป็นผลเสียอย่างมาก ตัวดิฉันคิดว่า นักศึกษาที่จะจบมาเป็นนักออกแบบแฟชั่นหรือจะประกอบอาชีพอื่นๆก็ตาม ควรมีความรู้ทักษะ ทางภาษาต่างประเทศบ้าง อย่างน้อยควรฟังได้ สื่อสารได้ เพื่อให้เป็นประโยชน์กับองค์กรหรือหน่วยงาน ในห้องเสื้อ Nhoor Matthews พี่จะให้น้องๆที่ฝึกงานกับพี่ได้เรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จากหนังสือหรือแหล่งความรู้ที่พี่มอบหมายงานให้ไปค้นหาเพื่อมาทำงานตามที่พี่มอบหมายให้ น้องๆทุกคนที่ฝึกงานกับพี่ จะต้องมีการทำโปรเจกงานใหญ่ 1 ผลงาน พี่ถึงจะให้ผ่านการฝึกงานและผลงานนั้นจะเป็นผลงานที่ได้ติดต่อกับลูกต่างชาติด้วย นี่แหละคะ คือการฝึกน้อง ๆ ในด้านภาษาต่างประเทศของพี่ พี่เชื่อว่าการซึมซับภาษาต่างชาติทุกวัน นั้นจะทำให้น้อง ๆ ไม่กลัวในการที่จะเรียนรู้และใช้ภาษาต่างประเทศ”

นักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 3 “จากประสบการณ์ที่ผ่านมา แบรินด์VINN PATARARIN เคยรับนักศึกษาเข้าฝึกงานทั้งที่มาจากมหาวิทยาลัยในกรุงเทพ และมหาวิทยาลัยต่างจังหวัด และต่างประเทศ สิ่งที่เกิดขึ้นคือ ส่วนใหญ่แล้วนักศึกษาในประเทศไทย จะใส่ใจกับงานออกแบบมากกว่าการสื่อสาร มีความใส่ใจว่าผลงานของตัวเองจะออกมาในรูปแบบไหน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มากกว่า การที่จะเล่าให้คนอื่นฟังว่าผลงานได้มาด้วยวิธีใด ทำให้นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ได้โฟกัสในเรื่องนี้ ภาษาไทยยังไม่สามารถสื่อสารได้ทำให้นักศึกษาเลยภาษาต่างประเทศมากขึ้นไปอีก นักศึกษาไทยเกลียดภาษาต่างประเทศเพราะรู้สึกว่ายาก กว่าจะต้องมาเรียบเรียงให้รู้เรื่องในภาษาเฉพาะอีก ยิ่งยากเข้าไปใหญ่ ไม่ว่าจะป็นเด็กในมหาวิทยาลัยในกรุงเทพหรือต่างจังหวัด ไม่ได้ผลแตกต่างกันเท่าไร เมื่อถึงเวลาที่เราจับนักศึกษามารวมกันกับนักศึกษาต่างประเทศ สิ่งที่ทำแบรนด์ทำคือมีการสร้างบทสนทนาในทุกๆวันเพื่อให้ทุกคนได้ลองใช้ภาษาในรูปแบบต่าง ๆ ไม่ใช่แค่เรื่องงานแต่เป็นเรื่องทั่วไปในชีวิตด้วย นี่คือนี่ที่แบรนด์พยายามทดลองทำเพื่อให้ห้องๆ ทำลายกำแพงด้านภาษาออกไปก่อน ส่วนสิ่งที่รู้สึกว่่านักศึกษาควรมีการปรับปรุงด้านภาษาต่างประเทศคือ ส่วนตัวคิดว่าในระยะเวลา 4 ปีของการเรียนการสอน หลักสูตรการสอนไม่ควรมุ่งเน้นแต่พัฒนาให้รู้คำศัพท์แต่ควรสร้างให้เกิดประสบการณ์ทางการพูดและการฟังมากกว่า ในห้องคลาสเรียนภาษาต่างประเทศควรสร้างให้นักศึกษาทุกคนเกิด Conversation กับผู้อื่น (จะดีมากถ้าสามารถมีคนต่างชาติอยู่ในคลาสด้วยได้) เพื่อทำลายกำแพงความกลัวในการไม่กล้าพูดภาษาที่ผิดก่อน และการฝึกนี้ควรยาวตลอดระยะเวลา 3 ปี ก่อนเข้าสู่การทำสารนิพนธ์ อีกสิ่งหนึ่งที่ต้องปรับปรุงคือ การฝึกให้นักศึกษานำเสนอผลงาน และการหาผลงาน ควรเน้นย้ำให้นักศึกษาได้ลองทำ research ภาษาอังกฤษ สิ่งนี้จะช่วยปลูกฝังให้ห้องๆ ค้นหาคำศัพท์โดยอัตโนมัติ”

นักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 4 “จากประสบการณ์ที่ เจียเตอร์ ได้รับนักศึกษาสาขาการออกแบบแฟชั่นจากหลายมหาวิทยาลัยเข้ามาฝึกงาน นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ สามารถ ติดต่อ สื่อสาร ให้คำแนะนำกับลูกค้าต่างชาติ ได้ไม่ดีเท่าที่ควรจะเป็น เพราะอย่าลืมว่า ถ้าคุณไม่สามารถสื่อสารกับลูกค้าได้นั้นคุณจะเสียลูกค้าไปเลย เพราะคุณไม่สามารถให้คำแนะนำหรือตอบข้อสงสัยของลูกค้าได้ พิจารณาว่าการที่นักศึกษาที่กำลังเรียนจบออกไปเป็นนักรออกแบบ ควรมีทักษะทางอาชีพกับทักษะทางภาษาควบคู่กัน อย่างน้อยฟังออกและพูดสื่อสารได้บ้างก็ยดี ซึ่งมันเป็นข้อได้เปรียบนะ สิ่งที่ยากให้ปรับปรุงเรื่องความรู้ด้านภาษาต่างประเทศน่าจะเป็นเรื่องการสื่อสาร นักศึกษาควรสื่อสารได้ ฟังออก ให้คำแนะนำกับลูกค้าต่างชาติได้ การเปิดใจเรียนรู้และฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ จะช่วยให้นักศึกษามีความรู้และทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศที่ดีขึ้น ”

นักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 5 “แบรนด์ อาซาว่า เคยรับนักศึกษาด้านออกแบบแฟชั่นมาฝึกงาน แต่ปัจจุบันเราไม่มีนโยบายการรับนักศึกษามาฝึกงานแล้วครับ พี่ก็ขอพูดในภาพรวมถึงนักศึกษาด้านออกแบบแฟชั่นที่จะจบมาเป็นนักรออกแบบละกันนะครับเพราะพี่ก็เคยได้ร่วมงานกับ Yong Designer หลายคน พี่มองว่าความพร้อมของนักรออกแบบแฟชั่นควรมีความรู้รอบด้านทั้งความรู้ด้านการออกแบบ ความรู้ด้านการตลาด ความรู้ด้านภาษา และความรู้ด้านอื่นๆ เพราะนักรออกแบบต้องใช้ความรู้รอบด้านในการทำงาน ไม่ใช่รู้แค่วิชาชีพของตัวเอง ถ้าจะให้พี่แนะนำ เรื่องการปรับปรุงความรู้ทางด้านภาษาต่างประเทศ พี่ขอแนะนำเรื่องการฝึก การฟัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กับการพูดสื่อสาร ครับ เพราะที่คิดว่าสองอย่างนี้ได้ใช้จริงในชีวิตประจำวันมากที่สุด แต่ที่ไม่ได้หมายความว่า การอ่าน ก็กับการเขียนไม่สำคัญนะ แต่มันอาจจะใช้น้อยในชีวิตการเป็นนักร้องแบบ การเรียนรู้ในห้องเรียนถ้าไม่พอก็ต้องออกไปเรียนรู้นอกห้องเรียนหาประสบการณ์จริง ที่คิดว่าทุกการเรียนรู้อยู่ที่ตัวเราเองว่าเราเปิดใจและพร้อมเรียนรู้กับมันมากแค่ไหน”

(1.2) ข้อเสนอแนะให้แก่มหาวิทยาลัยเกี่ยวกับ แนวทางและวิธีการ พัฒนาความรู้ ของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่นในการใช้ภาษาต่างประเทศในการ ฟัง พูด อ่าน เขียน ติดต่อสื่อสาร การนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ ในวิชาชีพทางการออกแบบ แฟชั่น

จากการสัมภาษณ์เจ้าของธุรกิจเสื้อผ้าแฟชั่น และนักร้องแบบเสื้อผ้าแฟชั่น พบว่า ผู้ให้ข้อมูลมีแนวทาง แนวทางและวิธีการพัฒนาความรู้ของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่นในการใช้ ภาษาต่างประเทศในการ ฟัง พูด อ่าน เขียน ติดต่อสื่อสาร การนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ ความรู้ ดังนี้

(1.2.1) แนวทางและวิธีการพัฒนา ความรู้ ทางภาษาต่างประเทศของนักศึกษา คิดว่านักศึกษาควรที่จะเห็นความสำคัญก่อน และกระตุ้น ด้วยการแนะนำจาก วิทยากรที่เก่งทางด้านการออกแบบแฟชั่นและเก่งทางด้านภาษา มาบอกเล่าประสบการณ์ให้นักศึกษา ได้เข้าใจและเห็นความสำคัญและข้อได้เปรียบของการมีความสามารถทางภาษา เชิญเจ้าของภาษามา พูดคุยในชั้นเรียน ในขณะที่เรียนรายวิชาทางด้านออกแบบแฟชั่น เพื่อเป็นการลดความกลัวในการใช้ ภาษาต่างประเทศกับเจ้าของภาษา การเสริมกิจกรรมในชั้นเรียนด้านแฟชั่นดีไซน์ แล้วใช้ ภาษาต่างประเทศในการ สื่อสาร สนทนา ในกิจกรรม นั้นจะช่วยให้นักศึกษาได้ซึมซับ การใช้ ภาษาต่างประเทศและไม่เกิดความกลัว หรือความกดดันในการร่วมกิจกรรม ฝึกการเผยแพร่งานสาร นิพนธ์ในรูปแบบการประชุมวิชาการระดับชาติ หรือระดับนานาชาติ ที่จัดในประเทศไทย การฝึกทำพรีเซนต์แบบFashion Talks และแบบNon-verbal presentation / Silent presentation แบบการ เรียนในต่างประเทศ ฝึกฝนในคลาสเรียน การฝึกงาน และการเรียนรู้ด้วยตัวเองนอกห้องเรียนเป็นสิ่ง สำคัญ ดังคำให้สัมภาษณ์ต่อไปนี้

นักปฏิบัติการณ์ด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 1 “แนวทางและวิธีการ พัฒนา ความรู้ทางภาษาต่างประเทศของนักศึกษา คิดว่านักศึกษาควรที่จะเห็นความสำคัญก่อนว่าการมี ความสามารถทางภาษานั้นจะมีประโยชน์อะไรกับการใช้ชีวิตของนักศึกษาบ้าง โดยกระตุ้น ด้วยการ แนะนำจากวิทยากรที่เก่งทางด้านการออกแบบแฟชั่นและเก่งทางด้านภาษา มาบอกเล่าประสบการณ์ ให้นักศึกษาได้เข้าใจและเห็นความสำคัญและข้อได้เปรียบของการมีความสามารถทางภาษา โดยนำ วิทยากรทางด้านออกแบบเข้ามาแนะนำการใช้ภาษาต่างประเทศควบคู่กับการออกแบบแฟชั่น อย่าง น้อยเทอมละ 1 ครั้ง เพื่อให้ศึกษามีพัฒนาการที่ดีขึ้น และเล็งเห็นถึงประโยชน์ ต่อตนเองและ องค์กร หรือเชิญเจ้าของภาษามาพูดคุยในชั้นเรียน ในขณะที่เรียนรายวิชาทางด้านออกแบบแฟชั่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เพื่อเป็นการลดความกลัวในการใช้ภาษาต่างประเทศกับเจ้าของภาษา การนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่น อย่างแรกเลย ต้องขุดความกล้า อาจารย์ต้องเชิญเจ้าของภาษาที่เป็นนักออกแบบมาเพื่อให้ นักศึกษากล้าที่จะสื่อสารก่อน โดยปกติเด็กไทยจะกลัว การสื่อสารภาษาต่างประเทศกับคนต่างชาติต่างภาษา แต่เชื่อว่านักศึกษาที่เรียนออกแบบมีความกล้าอยู่ในตัว แต่ขอแค่ผ่านด่านแรกจากการเริ่มพูดคุยแบบไม่เป็นทางการก่อน โดยฝึกจากการพูดคุยปกติด้วยภาษาต่างประเทศ โดยถ้านักศึกษากล้าที่จะพูดก็คิดว่า ไม่น่าจะยากให้การฝึกการใช้ภาษาต่างประเทศในการนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ในวิชาชีพได้ ”

นักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 2 “พี่ก็คิดว่า การเสริมกิจกรรมในชั้นเรียนด้านแฟชั่นดีไซน์ แล้วใช้ภาษาต่างประเทศในการ สื่อสาร สนทนา ในกิจกรรม นั้น จะช่วยให้ น้องๆ นักศึกษา ได้ซึมซับ การใช้ภาษาต่างประเทศและไม่เกิดความกลัว หรือความกดดัน ในการร่วมกิจกรรมด้วยค่ะ แต่กิจกรรมจะเป็นลักษณะแบบไหนนั้น คงต้องให้อาจารย์เป็นผู้คิด กิจกรรมแล้วละค่ะ ถ้าได้มีการจัดกิจกรรมขึ้นจริงๆ พี่ก็ยินดีไปร่วมกิจกรรมนะค่ะ ในมุมมองของพี่นะค่ะ การใช้ภาษาต่างประเทศ การนำเสนอผลงานหรือการถ่ายทอดองค์ความรู้ทางวิชาชีพ มันต้องมี ประสบการณ์และความชำนาญค่ะ ประสบการณ์จากอะไรบ้างหนะเธอคะ หนึ่งเลยน่าจะเป็น ประสบการณ์จากการขายงานให้ลูกค้า เพราะการขายงานให้ลูกค้าก็เหมือนกับการนำเสนอผลงานนั้นแหละค่ะ เราต้องพรีเซน ทั้งดีไซน์ ทั้งวัสดุ ทั้งกระบวนการตัดเย็บ ทุกอย่างก่อนจะนำเสนอผลงาน หรือการถ่ายทอดองค์ความรู้ทางวิชาชีพต้องผ่านการทำงานจริงมาแล้วทั้งนั้นค่ะ ส่วนตัวพี่ก็ยังคงมองว่า การฝึกฝนตั้งแต่ในชั้นเรียนนั้นมีผลอย่างมากจริงๆ น้องๆ ที่จบมาเป็นนักออกแบบจะมีความรู้ ความสามารถอะไรติดตัวมาบ้าง มันมาจากการเก็บเกี่ยวจากการเรียนการฝึกงานทั้งนั้นค่ะ พี่ว่าการที่ อาจารย์พานักศึกษาไปเผยแพร่โปรเจค ในรูปแบบการ ประชุมวิชาการระดับชาติ หรือระดับนานาชาติ ที่จัดในประเทศไทย ก็น่าจะเป็นการเสริมให้ น้องๆ มีประสบการณ์ในการ นำเสนอผลงานสู่ สาธารณชนนะค่ะ พี่ว่าวิธีการนี้น่าจะเป็นตัวช่วยในการฝึกทักษะ ด้านภาษาที่ดีเลยค่ะ”

นักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 3 “Skill การเรียนภาษาใน ประเทศไทยมักเน้นการท่องจำคำศัพท์มากกว่าการเรียนรู้ด้วยประสบการณ์เช่นการพูด การมองเห็น สิ่งที่จะช่วยในการพัฒนาความรู้ของเด็กในยุคนี้ได้น่าจะต้องเป็นการสอดแทรกภาษาต่างประเทศลงไปในคลาสเรียน มากกว่าการแยกคลาสออกมาให้เขาท่องจำแล้วสอบเป็นวิชาแยก การเรียนแพทเทิร์น การเรียนพรีเซนต์ การเรียนเกี่ยวกับผ้า ทุกวิชาในการออกแบบแฟชั่นสามารถสอดแทรกคำศัพท์ ภาษาอังกฤษได้หมด แต่ส่วนตัวคิดว่ายังไม่ควรเป็นถึงขั้นที่ทั้งคลาสจะเป็นภาษาต่างประเทศเลย เนื่องจากเด็กไทยมีพื้นฐานความกลัวในการไม่เข้าใจต่าง ๆ อาจทำให้เด็กไม่เข้าใจ และไม่สนใจในวิชา นั้นๆได้ เด็กแฟชั่นทุกคนควรทำ Presentation เป็นภาษาอังกฤษได้ค่ะ ไม่ว่าจะเป็นการเขียนหัวข้อ การเขียนคำบรรยายผลงาน ชื่อของชนิดผ้า รูปแบบของโครงสร้างต่าง ๆ เนื่องจากพื้นฐานของแฟชั่นที่ เราเรียนกันอยู่ในปัจจุบันเป็นพื้นฐานความรู้ที่มาจากต่างประเทศ เราไม่ได้เรียนประวัติศาสตร์ชุดไทย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กัน ดังนั้นสิ่งที่เราเรียนส่วนใหญ่ส่วนต้องใช้ศัพท์ต่างประเทศทั้งนั้น การปลูกฝังของพวกนี้จะมาจากการที่อาจารย์สอนให้เด็กทำ research เป็นภาษาอังกฤษ การค้นหาจากหนังสือ ไม่ใช่แค่เพียงเว็บไซต์ และควรมีหลักฐานยืนยันการค้นหาต่าง ๆ เพราะระบบพวกนี้จะช่วยให้น้อง ๆ จำได้โดยอัตโนมัติ สิ่งที่ต้องมาพัฒนาต่อไปคือ Skill การขายของหรือการเสนอ Presentation ของตัวเอง สิ่งเหล่านี้น้องๆ จะเห็น เข้าใจ และเรียนรู้ได้จากการทดลองฟังผู้อื่นพูด สิ่งทีในมหาวิทยาลัยต่างประเทศทำกันมากมีสองแบบสำหรับการทำพรีเซนต์ คือ 1. จัด Fashion Talks บ่อย ๆ ให้เด็กได้ลองฟังคนอื่น ๆ เล่าถึงสิ่งที่ตนเองคิด น้องๆจะรู้ว่าเค้าขายอะไรกันอยู่ เล่าอะไรกันอยู่ 2. Non-verbal presentation / Silent presentation การพรีเซนต์แบบไม่พูดอะไรเลย จะช่วยฝึกให้น้องทำบอร์ดพรีเซนต์ให้มีความหมาย มีเรื่องราวที่สามารถเล่าผ่านรูปภาพได้ โดยการตรวจจะแบ่งออกเป็น 2 รอบ รอบแรกคือนักเรียนไม่พูด อาจารย์เป็นคนแปลความหมาย รอบที่สองคือนักเรียนพูดอธิบายผลงานอีกครั้ง อาจเป็นการเล่าใหม่ทั้งหมดจากที่อาจารย์เล่า (ซึ่งแปลว่าทำพรีเซนต์มาได้ไม่ดี คนไม่เข้าใจ) กับการเล่าเสริมในบางส่วนของขาดหายไป (ซึ่งแปลว่าทำมาได้ดี เข้าใจทั้งรูปภาพและการทำพรีเซนต์) วิธีการพวกนี้น่าจะช่วยน้องๆ ได้บ้างนะค่ะ เพราะเป็นสิ่งที่แบรนด์ก็ลองทำอยู่แล้วค่อนข้างได้ผลดี เพราะเด็ก ๆ รู้สึกมีพื้นที่ของตัวเองในการเล่าเรื่องมากขึ้นกว่าเดิมที่กลัวว่าเค้าอะไรมาแล้วจะผิดและน้องๆสามารถจำคำศัพท์ได้มากขึ้นด้วยค่ะ”

นักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 4 “ในความคิดของพี่ พี่คิดว่า ในระดับอุดมศึกษาของไทย ไม่ค่อยเน้นเรื่องภาษาต่างประเทศเท่าไร จะเน้นศาสตร์ทางสาขาวิชาชีพที่เลือกเรียนมากกว่า ทำให้การพัฒนาความรู้ในการใช้ภาษาต่างประเทศในการ ฟัง พูด อ่าน เขียน ติดต่อสื่อสาร การนำเสนอผลงาน หรือการถ่ายทอดองค์ความรู้ ในงานด้านการออกแบบแฟชั่น สำหรับนักศึกษาอาจจะยังทำไม่ได้หรือทำได้ไม่ดีนัก เพราะทุกอย่างต้องมาจากการเรียนรู้ ฝึกฝนจนเกิดความชำนาญ แนวทางที่จะช่วยให้นักศึกษา มีทักษะ มีความรู้ทางด้านเหล่านี้ น่าจะมาจากการฝึกฝนในคลาสเรียน การฝึกงาน การเรียนรู้ด้วยตัวเองนอกห้องเรียน การให้นักศึกษา ได้ออกไปเรียนรู้ในห้องเรียนกับชาวต่างชาติต่างภาษาบ้างก็น่าจะเป็นอะไรที่ ช่วยให้นักศึกษา มีความตื่นตัวในการใช้ภาษาต่างประเทศ หรือทางมหาวิทยาลัย ควรจัดให้มีกิจกรรมทางด้านแฟชั่น และเชิญวิทยากรที่เป็นออกแบบชาวต่างชาติที่อยู่ในประเทศไทยหรือเชิญติไชนเนออร์ไทยที่มีความสามารถทางด้านภาษาต่างประเทศ หรือติไชนไไทยที่เรียนจบด้านแฟชั่นจากต่างเทศ มาร่วมกิจกรรม และใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร ตลอดทั้งกิจกรรม พี่คิดว่า เบื้องต้น น่าจะเริ่มแบบนี้ก่อน เพื่อให้ นักศึกษาได้ซึมซับการใช้ภาษาจากกิจกรรมแบบสนุกสนาน พี่ว่าทุกอย่างล้วนเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ นักศึกษาจบมาแล้วมีความสามารถในการใช้ภาษาได้ดี นักศึกษาไทยอ่อนเรื่องภาษานะและยังกลัวการใช้ภาษาต่างประเทศอีกมันเลยเสียโอกาสหลายอย่าง”

นักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 5 “การพัฒนาความรู้ความสามารถของนักศึกษาที่เรียนด้านแฟชั่น ในเรื่องของการใช้ภาษาต่างประเทศในการติดต่อ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สื่อสาร การนำเสนอผลงานที่มองว่าควรเริ่มจากการเรียนการสอนในชั้นเรียนที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับ การใช้ภาษาต่างประเทศในการใช้ภาษาต่างประเทศในการ ฟัง พูด อ่าน เขียน ติดต่อสื่อสาร การ นำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ เพราะการที่นักศึกษาจะมีความรู้ ทักษะ ต่างๆ ที่จะ นำไปประกอบอาชีพไปทำงาน ต้องเริ่มจากการได้เรียนรู้จากอาจารย์ผู้สอนแล้วมาฝึกฝนให้เกิดความ ชำนาญ วิธีการในการพัฒนาความรู้ความสามารถก็มีหลายวิธีนะ เช่นการฝึกพรีเซนต์ผลงานหน้าชั้น เรียน ซึ่งการนำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียน จะเป็นการฝึกการใช้ภาษาต่างประเทศทั้ง ฟัง พูด อ่าน เขียนและการใช้ทักษะการนำเสนอไปพร้อมๆกัน ให้อาจารย์ผู้สอนเชิญผู้เชี่ยวชาญภายนอกมาเป็นผู้ ร่วมฟังการนำเสนอผลงานและช่วยคอมเม้นผลงาน เพื่อเป็นการฝึกการสื่อสาร การสนทนา และการ นำเสนอผลงานแบบสถานการณ์จริง และนักศึกษาจะได้นำข้อเสนอแนะจากอาจารย์ผู้สอนและผู้เชี่ยวชาญ ไปปรับใช้ในการนำเสนอผลงานต่อไป”

(2) แนวทางและวิธีการในการพัฒนาสมรรถนะด้านทักษะ (ทักษะด้าน ภาษา ต่างประเทศ)

(2.1) ข้อเสนอแนะให้แก่มหาวิทยาลัยเกี่ยวกับ แนวทางและวิธีการ พัฒนาทักษะ ของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่นในการใช้ภาษาต่างประเทศในการ ฟัง พูด อ่าน เขียน ติดต่อสื่อสาร การนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ ในวิชาชีพทางการออกแบบ แฟชั่น

จากการสัมภาษณ์เจ้าของธุรกิจเสื้อผ้าแฟชั่น และนักออกแบบเสื้อผ้าแฟชั่น พบว่า ผู้ให้ข้อมูลมีความคิดเห็นต่อแนวทางและวิธีการพัฒนาทักษะ ของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่นใน การใช้ภาษาต่างประเทศในการ ฟัง พูด อ่าน เขียน ติดต่อสื่อสาร การนำเสนอผลงาน และการ ถ่ายทอดองค์ความรู้ ในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่น ดังนี้

(2.1.1) แนวทางและวิธีการในการพัฒนาทักษะด้าน ภาษาต่างประเทศ ทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียนและการสนทนา สื่อสาร การนำเสนอผลงาน และ การถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านแฟชั่น การเสริมทักษะการฟัง และการอ่าน ด้วยการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศด้วยตัวเอง จากแหล่งเรียนรู้ ที่อยู่ในประเทศไทย เช่น พิพิธภัณฑ์ ต่างๆทางด้าน ออกแบบหรือไปฟังการสัมมนาทางการออกแบบบ้าง จัดกิจกรรมการใช้ทักษะภาษาต่างประเทศ สอดแทรกในชั้นเรียน เพื่อให้ให้นักศึกษาเรียนรู้และฝึกฝนแบบไม่มีแรงกดดัน พานักศึกษาออกไปทำ กิจกรรมนอกห้องเรียนบ้างเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศการเรียนรู้ กิจกรรมเสริมทักษะควรมีชาวต่างชาติ เจ้าของภาษาเป็นผู้ดำเนินกิจกรรมคู่กับอาจารย์ผู้สอนการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยในการเรียนรู้ด้วย ตัวเองเพิ่มเติมจากการเรียนรู้ในห้องเรียน ถ้านักศึกษามีความพร้อมเรื่องปัจจัยทางการเงินก็ควรไปหา ความรู้ในวิชาชีพที่ต่างประเทศ สร้างศูนย์การเรียนรู้ด้านแฟชั่นในรู้แบบนานาชาติจากการร่วมตัวของ ผู้เกี่ยวข้องทั้งดีไซเนอร์ ภาครัฐและภาคเอกชน ดังคำให้สัมภาษณ์ต่อไปนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นักปฏิบัติการด้านการออกแบบแพชชั่น ท่านที่ 1 “การพัฒนาทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศในการ ฟัง พูด อ่าน เขียน ติดต่อสื่อสาร การนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ ด้านการออกแบบแพชชั่น พี่มีความเห็นว่าความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศของอาจารย์ผู้สอนสำคัญมาก ถ้าอาจารย์ผู้สอนมีทักษะภาษาต่างประเทศในการ ฟัง พูด อ่าน เขียน ติดต่อสื่อสาร การนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ แล้วนั้น อาจารย์ผู้สอนจะสามารถถ่ายทอด ความรู้ ทักษะ และประสบการณ์เชิงบวกให้กับนักศึกษาได้เป็นอย่างดี เพื่อให้นักศึกษาเรียนรู้และนำไปใช้ด้วยตัวเอง เนื่องจากอาจารย์ผู้สอนบางท่านก็ไม่สามารถใช้ภาษาต่างประเทศได้ดี จึงทำให้ถ่ายทอดได้ไม่ดี ซึ่งมีผลอย่างมากกับการเรียนรู้ ทักษะ การใช้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษา การเรียนรู้การใช้โปรแกรมทางด้านการออกแบบ การใช้สื่อต่างๆ ทั้งสื่อออนไลน์ที่ได้รับการนิยมนิยมความทันสมัย นักศึกษาต้องเรียนรู้สิ่งเหล่านี้จากสื่อต่างชาติ ในระบบการศึกษาไทยอาจารย์ผู้สอนควรเริ่มก่อน และถ่ายทอดทักษะเหล่านี้สู่ผู้เรียนได้เรียนรู้และนำไปฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอจนเกิดความชำนาญ”

นักปฏิบัติการด้านการออกแบบแพชชั่น ท่านที่ 2 “พี่มองว่า ทักษะ ด้านการฟัง พูดอ่าน เขียน ด้านภาษาต่างประเทศ มันเป็นเรื่องที่มาควบคู่กันนะคะ อย่างตัวพี่เองพี่ได้มีโอกาสไปเรียนต่อต่างประเทศ พี่ต้องเรียนรู้ด้วยตัวเองเพิ่มและพี่ว่ามันต้องใช้การสั่งสมประสบการณ์การด้วยค่ะ น้องๆ ที่จะจบไปเป็นนักออกแบบ ควรมีการเรียนรู้ด้านภาษาต่างประเทศด้วยตัวเองบ้างจากแหล่งเรียนรู้ ที่อยู่ในประเทศไทย เช่น พิพิธภัณฑสถานต่างๆ ทางด้านออกแบบ หรือไปฟังการสัมมนาทางด้านการออกแบบบ้าง พี่คิดว่าในประเทศไทยควรมีการก่อตั้งศูนย์การเรียนรู้ทางด้านแพชชั่น นะคะ เป็นศูนย์เฉพาะทางด้านแพชชั่นที่ครอบคลุมเรื่องแพชชั่น ทุกด้าน และมีการบรรยายเรื่องน่าสนใจเกี่ยวกับแพชชั่น จากดีไซเนอร์ไทยและต่างชาติ เพื่อให้น้องๆ ที่เรียนสาขาออกแบบแพชชั่นได้มีแหล่งข้อมูลในการเรียน พี่มองว่าในประเทศไทยมีหลายมหาวิทยาลัยนะคะ ที่สอนด้านออกแบบแพชชั่น ที่ต่างประเทศเค้าจะมีพิพิธภัณฑสถานที่เกี่ยวข้องกับงานแพชชั่นโดยตรง ประเทศไทยยังขาดแหล่งความรู้เฉพาะทางตรงนี้จริงๆ ในประเทศไทยมีหลายหน่วยงานนะคะ ที่เกี่ยวข้องกับแพชชั่น เสื้อผ้า แต่ไม่เกิดการรวมตัวของผู้เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน รวมทั้งดีไซเนอร์ที่เก่งๆ น่าจะรวมตัวกันสร้างศูนย์การเรียนรู้ด้านแพชชั่น ถ้าเกิดขึ้นจริงๆ น่าจะดีนะคะ ”

นักปฏิบัติการด้านการออกแบบแพชชั่น ท่านที่ 3 “ตามความคิดเห็นของพี่นะคะ ทักษะทางภาษาต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นการฟัง พูด อ่าน เขียน การนำเสนอผลงานหรืออื่นๆ ล้วนแต่ต้องอาศัยการมีความรู้ทางด้านนั้นๆ มาก่อน นำความรู้มาปฏิบัติใช้อย่างสม่ำเสมอ จนเกิดเป็นทักษะเพราะฉะนั้น สิ่งสำคัญในการพัฒนาทักษะ ควรเกิดจากการเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน กิจกรรมการเสริมทักษะทางภาษาเป็นสิ่งสำคัญในการกระตุ้นให้นักศึกษาตื่นตัว และได้เรียนรู้อย่างสนุกสนาน ลดความตึงเครียดและความกดดันในการใช้ภาษาต่างประเทศลงได้ อาจารย์ผู้สอนควรจัดกิจกรรมการใช้ทักษะภาษาต่างประเทศสอดแทรกในชั้นเรียน เพื่อให้นักศึกษาเรียนรู้และฝึกฝนแบบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ไม่มีแรงกดดัน พานักศึกษาออกไปทำกิจกรรมนอกห้องเรียนบ้างเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศการเรียนรู้ เช่น การไปแหล่งเรียนรู้ที่เกี่ยวกับการออกแบบแฟชั่น”

นักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 4 “ทักษะทุกๆด้าน มันเกิดจากการฝึกปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ จนเกิดเป็นทักษะ ส่วนตัวพี่ที่มีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษได้ดี ก็เพราะพี่ได้ไปเรียนด้านการออกแบบแฟชั่นเพิ่มเติมที่ต่างประเทศ จึงทำให้พี่ได้เรียนรู้การใช้ภาษาต่างประเทศไปในตัว พี่ได้ใช้มันทุกวันโดยเฉพาะ การอ่าน การฟัง การพูด การนำเสนอผลงาน การที่เด็กไทยเรียนภาษาต่างประเทศแล้วไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวันมันก็หมายถึงเค้าไม่ได้ฝึกฝนจนเกิดทักษะ ภาษาอังกฤษเรียนให้ตายถ้าไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวันก็ไม่เกิดประโยชน์ จริงๆแล้วการสอดแทรกกิจกรรมเพิ่มเพื่อเสริมทักษะทางภาษาต่างประเทศก็น่าจะมีประโยชน์กับนักศึกษานะ ก็ควรจัดกิจกรรมเสริมทักษะอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้นักศึกษาได้ใช้ความรู้ที่เรียนมาในการทำกิจกรรม แต่ถ้าเป็นไปได้ในกิจกรรมเสริมทักษะควรมีชาวต่างชาติเจ้าของภาษาเป็นผู้ดำเนินกิจกรรมคู่กับอาจารย์ผู้สอน เพื่อเป็นการลดความกลัวในการใช้ภาษาของนักศึกษา..เด็กไทยชอบกลัวฝรั่ง”

นักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 5 “สมัยนี้โลกมันเปลี่ยนไปแล้ว การเรียนภาษาต่างประเทศมันไม่ได้อยู่แต่ในห้องเรียนแล้ว การเรียนรู้เกิดขึ้นได้ทุกวินาที ทุกคนมีโทรศัพท์มือถือ มีแท็บเล็ต มีอุปกรณ์ต่างๆที่สามารถใช้สื่อออนไลน์ได้ เพราะฉะนั้นไม่จำเป็นจะต้องรอการเรียนรู้อาจารย์ในห้องเรียนเพียงอย่างเดียว พี่แนะนำให้ใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยเหล่านี้แหละ เป็นการสร้างทักษะทางภาษาของเรา การที่นักศึกษาจะให้ความสนใจหรือใส่ใจในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนั้นขึ้นอยู่กับเปิดใจรับของตัวนักศึกษาเอง อย่าลืมนะว่า สมัยนี้การจะถูกยอมรับในวงการออกแบบแฟชั่นนั้น คุณต้องเป็นผู้มีความรู้ความสามารถรอบด้าน ไม่ใช่แค่ ออกแบบเก่ง ตัดเย็บได้เท่านั้นนะ นักออกแบบแฟชั่นไทยหลายคนก็โกอินเตอร์ได้เพราะเค้ามีผลงานที่โดดเด่น และมีความสามารถรอบด้านในการพัฒนาแบรนด์ของเค้าให้เข้าสู่วงการแฟชั่นในต่างประเทศ จะว่าไปภาษาก็เป็นสิ่งสำคัญจริงๆนะสำหรับการทำงานด้านออกแบบแฟชั่น การหาข้อมูลเทรนด์แฟชั่นก็ต้องหาจากแหล่งข้อมูลที่ต่างประเทศ ถ้าเราขาดทักษะทางภาษาต่างประเทศก็คงยากกับการพัฒนาแบรนด์

(3) ข้อเสนอแนะ อื่น ๆ เกี่ยวกับการพัฒนาสมรรถนะของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่น

จากการสัมภาษณ์เจ้าของธุรกิจเสื้อผ้าแฟชั่น และนักออกแบบเสื้อผ้าแฟชั่น พบว่าผู้ให้ข้อมูลมีข้อเสนอแนะ อื่น ๆ เกี่ยวกับการพัฒนาสมรรถนะของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่น ดังนี้

(3.1) การสร้างทัศนคติที่ดีและการตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษ ควรปรับหลักสูตรให้มี วิชาภาษาต่างประเทศเพื่อการออกแบบแฟชั่น เพื่อให้ นักศึกษาได้เรียนรู้ การใช้ภาษาต่างประเทศควบคู่กับการออกแบบเน้นที่กระบวนการ การฟัง พูด

อ่าน เขียน เกี่ยวกับการออกแบบแฟชั่นแต่เป็นภาษาต่างประเทศ โดยที่อาจารย์ผู้สอนต้องเป็นผู้นำในการใช้ภาษาต่างประเทศด้วยเพราะฉะนั้น อาจารย์ผู้สอนทางด้านออกแบบแฟชั่น ต้องมีความรู้ ด้านภาษาต่างประเทศเป็นอย่างดี ดังคำให้สัมภาษณ์ต่อไปนี้

นักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 1 “ควรปรับหลักสูตรให้มีวิชาภาษาต่างประเทศเพื่อการออกแบบแฟชั่น เพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้ การใช้ภาษาต่างประเทศ ควบคู่กับการออกแบบเน้นที่กระบวนการการฟัง พูด อ่าน เขียน เกี่ยวกับการออกแบบแฟชั่นแต่เป็นภาษาต่างประเทศ โดยที่อาจารย์ผู้สอนต้องเป็นผู้นำในการใช้ภาษาต่างประเทศด้วยเพราะฉะนั้น อาจารย์ผู้สอนทางด้านออกแบบแฟชั่น ต้องมีความรู้ ด้านภาษาต่างประเทศเป็นอย่างดี”

นักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 2 “อาจารย์ผู้สอนควรมีความรู้ ทักษะด้านภาษาที่ดีก่อนค่ะ เพราะถ้าผู้สอนมีความรู้ทักษะด้านภาษาที่ดีแล้ว การถ่ายทอดองค์ความรู้ต่าง ๆ ด้านการออกแบบแฟชั่นด้วยภาษาต่างชาติ น่าจะไม่มีอุปสรรค และน้องๆ นักศึกษา ก็ จะซึมซับความรู้ด้านภาษาจากผู้สอนไปด้วย วิชาภาษาต่างประเทศ ที่น้องๆ ได้เรียนกันนั้นก็เป็นการใช้ภาษาต่างประเทศแบบทั่วไป ซึ่งจะต่างกับการใช้ภาษาต่างประเทศกับศาสตร์ด้านออกแบบ เพราะฉะนั้นการบูรณาการของ ทั้งสองศาสตร์นี้จึงสำคัญนะค่ะ การเรียนรู้ในห้องเรียนก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่สำคัญมาก มันจะช่วยเติมประสบการณ์ในชีวิตให้กับน้องๆ นักศึกษาได้ดีเลยคะ”

นักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 3 “การเรียนภาษาในยุคปัจจุบันมีหลากหลายวิธีมากค่ะ ขณะเดียวกันเด็กในยุคใหม่ก็มีการศึกษาหาความรู้ที่หลากหลาย สิ่งที่ผ่านมาแต่ค่ามากที่สุดคือสิ่งที่ทำให้เค้าจำมากที่สุด การเรียนภาษาต่างประเทศในปัจจุบันควรพัฒนาให้ตรงตามตัวนักเรียนด้วย ไม่ใช่แค่การออกแบบหลักสูตรให้เขาท่องจำได้อย่างไร ศัพท์ชุดไหนควรมาก่อนหลัง แกรมม่าแบบใดจะถูกต้อง แต่มันควรอยู่ในชีวิตประจำวันของเค้า ให้เค้ารู้สึกว่ามันไม่ใช่ภาษาที่ 3 ที่บังคับเรียน แต่เป็นสิ่งที่เราต้องใช้กันในอนาคต เราต้องพูดเป็น เข้าใจให้ได้ จะทำให้เค้า ขวนขวายที่จะเรียนมากขึ้นค่ะ ถ้ามันสามารถสอดแทรกลงในวิชาที่ละเล็กที่ละน้อยได้จะดีมากเลยคะ อาจารย์เองก็จะได้ฝึกทักษะในขณะเดียวกัน อาจารย์ก็จะเป็นด่านแรกในนักเรียนได้ทดลองพูด ทดลองใช้ Skill ภาษาของตัวเอง เพราะสูงสุดการศึกษาประเทศไทยคืออาจารย์เป็นผู้บอกว่าอะไรถูก และผิด สิ่งนี้เราคงแก้ไขไม่ได้ในเร็วๆ นี้ แต่การที่ทำให้เด็กรู้สึกที่อาจารย์ก็เปิดรับและพร้อมพัฒนาไปกับเค้า จะทำให้เด็กเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้ดีขึ้นนะค่ะ”

นักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 4 “ถ้าน้องๆ นักศึกษา มีความพร้อมด้านปัจจัยทางการเงิน แนะนำให้ไปเรียนรู้อาชีพเพิ่มเติมที่ต่างประเทศ มันจะช่วยในเรื่องการใช้ฝึกภาษาต่างประเทศได้ดีขึ้น และรู้จักแหล่งเรียนรู้ใหม่ที่นำสมัยในสายการออกแบบแฟชั่น”

นักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น ท่านที่ 5 “ฝากไปถึงอาจารย์ผู้สอน ด้านการออกแบบแฟชั่น อาจารย์ควรมีการพัฒนาตนเองอยู่เสมอไม่ว่าจะเป็นเรื่องทักษะทางวิชาชีพ ทักษะทางภาษา เพื่อจะได้มีความรู้ใหม่มาถ่ายทอดให้กับนักศึกษา การใช้สื่อการสอนก็ควร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปรับให้ทันสมัยตามให้ทันกับเทคโนโลยีใหม่ๆที่เกิดขึ้น ความรู้ ทักษะ ความสามารถของอาจารย์ผู้สอน คือสิ่งที่สำคัญที่สุดในการถ่ายทอดความรู้กับนักศึกษาในห้องเรียน”

ผลการศึกษานโยบายการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทยด้วยการสัมภาษณ์ นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่นและนักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น สรุปได้ว่าแนวทางในการพัฒนาสมรรถนะด้านความรู้ ทักษะทางภาษาต่างประเทศ และคุณลักษณะ สำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย มีดังนี้

4.2.2 แนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้านความรู้ ทักษะทางภาษาต่างประเทศ และคุณลักษณะ สำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

4.2.2.1 แนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้าน ความรู้ ทักษะ ภาษาต่างประเทศ สำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

(1) การปรับปรุงหลักสูตรทุก 5 ปี ตามที่ สกอ. กำหนด โดยเพิ่มการใช้ความรู้ ทักษะ การฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษาต่างประเทศในรายละเอียดของรายวิชาซีฟ โดยการสร้างรายละเอียดของรายวิชา ลงในแบบรายงาน มคอ.3 เพื่อถ่ายทอดความรู้ ทักษะ ดังกล่าวเพิ่มในการเรียนการสอนและมีการประเมินผลลงในแบบรายงาน มคอ.5 เพื่อให้ทราบผลสัมฤทธิ์

(2) การสอบวัดความรู้ ทักษะการ ฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษาต่างประเทศสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 แรกรับเข้าและ นักศึกษาชั้นปีสุดท้ายก่อนสำเร็จการศึกษา โดยใช้เกณฑ์วัดผลแบบสากล

(3) การบูรณาการผู้สอนร่วมกันระหว่างวิชาศึกษาทั่วไป (ภาษาต่างประเทศ) กับวิชาซีฟบังคับ (ออกแบบแฟชั่น)

(4) สอดแทรกกิจกรรมที่ใช้ ความรู้ ทักษะ การฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษาต่างประเทศ ในการเรียนการสอน

(5) วิชาศึกษาทั่วไปเพิ่มรายวิชาภาษาต่างประเทศ นอกเหนือจากวิชาภาษาอังกฤษ เช่น ภาษาในกลุ่มประเทศอาเซียน โดยเน้นความรู้ ทักษะ การฟัง พูด อ่าน เขียน ในวิชาซีฟทางการออกแบบแฟชั่น และรายวิชาซีฟอื่น ๆ

(6) อาจารย์ผู้สอนเพิ่มหรือแนะนำแหล่งเรียนรู้ใหม่ ด้วยการผลิตสื่อการสอนรูปแบบใหม่ โดยการใช้สื่อการสอนผ่านแอปพลิเคชันของต่างประเทศ เพื่อให้นักศึกษาเรียนรู้การใช้แอปพลิเคชันของต่างประเทศ ในการศึกษาเนื้อหาในบทเรียน การสร้างสรรค์ผลงาน การส่งงาน และการทำกิจกรรมในคลาสเรียน

(7) สร้างความเคยชินและลดความกลัวในการใช้ภาษาต่างประเทศในชั้นเรียน ด้วยการจัดอาจารย์ผู้สอนชาวต่างชาติเจ้าของภาษา (ภาษาต่างประเทศ) ทำการสอนควบคู่กับอาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(8) ผลักดันให้นักศึกษาเข้าร่วมการนำเสนอผลงานทางวิชาการในการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ ในรูปแบบ Oral Presentation ร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษาโครงการ หรือ สารนิพนธ์ระดับปริญญาตรี

(9) สนับสนุนให้มีโครงการค่ายภาษาต่างประเทศ โดยกำหนดให้เป็นกิจกรรมบังคับที่นักศึกษาต้องเข้าร่วมเพื่อเก็บคะแนนกิจกรรม โดยจัดกิจกรรมขึ้นเป็นประจำทุกปี

(10) ตรวจสอบคุณภาพของอาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตรให้มีความรู้ ทักษะ ด้านภาษาต่างประเทศ เป็นไปตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด ด้วยการสอบวัดความรู้ ทักษะ ด้านภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้เพื่อให้อาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตรมีการพัฒนาตนเองในด้าน ภาษาต่างประเทศอยู่เสมอ

4.2.2.2 แนวทางการพัฒนาสมรรถนะ ด้านคุณลักษณะ บทบาททางสังคม (ความ อดทนต่อภาวะความเครียด, ความกระตือรือร้นในการทำงาน, ความมุ่งมั่นพยายามอย่างต่อเนื่อง) สำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

(1) เสริมกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนแบบสัมมนา การระดมสมอง หรือแบบกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมเพื่อสาธารณะ เพื่อให้ศึกษามีบทบาทในการแสดงความคิดเห็น ร่วมกับผู้อื่น เป็นการฝึกความกระตือรือร้นในการทำงาน ฝึกการมีภาวะผู้นำและความรับผิดชอบ ตลอดจนการมีวินัยในตนเอง โดยจะต้องสร้างทัศนคติที่ดีให้กับนักศึกษาเพื่อให้นักศึกษาจะได้มีทัศนคติ ในเชิงบวก

(2) ใช้จิตวิทยาเชิงบวกในการติชมหรือแนะนำ มีการชื่นชมเมื่อทำดีหรือ ถูกต้อง มีการแนะนำเมื่อทำไม่ถูกต้อง สร้างความมุ่งมั่นพยายาม และความกระตือรือร้นในการทำงาน

(3) การใช้การสอนแบบกระบวนการกลุ่ม การสอนแบบวิพากษ์ และการ ประเมินแบบ 360 องศา เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการยอมรับในคำวิพากษ์จากผู้อื่น และนำไปปรับปรุงแก้ไข ตนเอง เป็นการฝึกความอดทนต่อสภาวะความเครียด สร้างการมีความมุ่งมั่นพยายามอย่างต่อเนื่อง และความกระตือรือร้นในการทำงาน

(4) การสอนรายวิชาการเตรียมความพร้อม ก่อนที่นักศึกษาจะออกฝึกสห กิจศึกษา การเรียนการสอนควรมีการสร้างสถานการณ์ในการสร้างแรงกดดันในการเรียนรู้ การฝึก ปฏิบัติงาน ให้กับนักศึกษาได้เรียนรู้วิธีการอดทนต่อสภาวะความเครียด การเพิ่มความมุ่งมั่นพยายาม เมื่อเกิดปัญหา เพื่อให้สามารถปรับตัวให้เข้ากับงาน และเพื่อนร่วมงาน เป็นการสร้างความพร้อม ก่อนการทำงานจริง

(5) สนับสนุนให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติด้วยการเรียนรู้นอกห้องเรียนจาก สถานการณ์จริง เช่นการฝึกงานหรือฝึกสหกิจศึกษาเพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้การอดทนต่อสภาวะ

ความเครียด การเพิ่มความพยายามเมื่อเกิดปัญหา และมีความกระตือรือร้นในการทำงาน เพื่อให้เกิดความสำเร็จ

4.2.2.3 ข้อเสนอแนะ อื่น ๆ เกี่ยวกับการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

(1) ปรับหลักสูตรการเรียนการสอนให้เข้ากับผู้เรียนในศตวรรษ ที่ 21 ทั้งทางด้าน ความรู้ ทักษะ คุณธรรมจริยธรรม ตลอดจนจรรยาบรรณวิชาชีพ

(2) การสนับสนุนทุนการศึกษาให้กับผู้เรียน ในการศึกษาเพิ่มเติมใน ศาสตร်วิชาชีพ หรือการฝึกงานฝึกสหกิจศึกษา ในต่างประเทศ

(3) การจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้และปฏิบัติการเฉพาะในวิชาชีพทางการ ออกแบบแฟชั่นในรูปแบบที่เป็นสากล ในประเทศไทย

4.2.3 ผลการประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

การประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย โดยอิงมาตรฐานของ “The Joint Committee on Standard of Educational Evaluation (1994)” มาประยุกต์ใช้ใน การประเมิน โมเดลประกอบด้วยมาตรฐาน 4 ด้านคือ มาตรฐานด้านอรรถประโยชน์ (Utility) มาตรฐานด้านความเป็นไปได้ (Feasibility) มาตรฐานด้านความเหมาะสม (Propriety) และมาตรฐานด้านความถูกต้องแม่นยำ (Accuracy) (Stufflebeam, 2001, 2008) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ประเมิน

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นในการประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย โดยนักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่น และนักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น

เกณฑ์การประเมินผล อรรถประโยชน์/ความเป็นไปได้/ความเหมาะสม/ความถูกต้อง มีดังนี้

5 หมายถึง มีอรรถประโยชน์/ความเป็นไปได้/ความเหมาะสม/ความถูกต้องระดับมากที่สุด

4 หมายถึง มีอรรถประโยชน์/ความเป็นไปได้/ความเหมาะสม/ความถูกต้องระดับมาก

3 หมายถึง มีอรรถประโยชน์/ความเป็นไปได้/ความเหมาะสม/ความถูกต้องระดับกลาง

2 หมายถึง มีอรรถประโยชน์/ความเป็นไปได้/ความเหมาะสม/ความถูกต้องระดับน้อย

1 หมายถึง มีอรรถประโยชน์/ความเป็นไปได้/ความเหมาะสม/ความถูกต้องระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ประเมิน

ตารางที่ 4.16 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ประเมิน

หัวข้อคำถาม	นักวิชาการและนักปฏิบัติการ	
	ความถี่ (n=100)	ร้อยละ
เพศ		
- ชาย	37	37.0
- หญิง	63	63.0
รวม	100	100.0
2. อายุ		
- ต่ำกว่า 30 ปี	10	10.0
- 30-40 ปี	32	32.0
- 41-50 ปี	30	30.0
- 51-60 ปี	24	24.0
- 60 ปีขึ้นไป	4	4.0
รวม	100	100.0
3. ระดับการศึกษา		
- มัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า	-	-
- อนุปริญญา/ปวส.หรือเทียบเท่า	7	7.0
- ปริญญาตรี	69	69.0
- ปริญญาโท	19	19.0
- ปริญญาเอก	5	5.0
รวม	100	100.0
4. ประสบการณ์ ในการทำงาน		
- ต่ำกว่า 1 ปี	-	-
- 1-5 ปี	6	6.0
- 6-10 ปี	38	38.0
- 11-15 ปี	14	14.0
- 16-20 ปี	26	26.0
- 21-25 ปี	11	11.0
- 25 ปีขึ้นไป	5	5.0
รวม	100	100.0
5. อาชีพ		
- นักวิชาการ (อาจารย์ด้านออกแบบแฟชั่น)	38	38.0
- นักปฏิบัติการ (นักร้องแบบแฟชั่น)	62	62.0
รวม	100	100.0

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.16 (ต่อ)

หัวข้อคำถาม	นักวิชาการและนักปฏิบัติการ	
	ความถี่ (n=100)	ร้อยละ
6. สถานที่ทำงาน		
- สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ	30	30.0
- สถาบันอุดมศึกษาเอกชน	8	8.0
- ห้างเสื้อ (Made-to-order)	14	14.0
- บริษัทอุตสาหกรรมขนาดเล็ก (Luxury Brand)	30	30.0
- บริษัทอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ (Ready-to-wear)	18	18.0
รวม	100	100.0

จากตารางที่ 4.16 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ประเมิน พบว่ากลุ่ม ตัวอย่าง เป็น เพศชายคิดเป็นร้อยละ 37.0 เพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 63.0 ช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่าง ช่วงอายุ 30-40 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 32.0 ช่วงอายุ 41-50 ปี คิดเป็นร้อยละ 30.0 ช่วงอายุ 51-60 ปี คิดเป็นร้อยละ 24.0 ช่วงอายุ 51-60 ปี คิดเป็นร้อยละ 24.0 ช่วงอายุต่ำกว่า 30 ปี คิดเป็นร้อยละ 10.0 และ ช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 4.0 ตามลำดับ ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างมีระดับการศึกษาปริญญาตรี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 69.0 ระดับปริญญาโท คิดเป็นร้อยละ 19.0 อนุปริญญา/ปวส.หรือเทียบเท่า คิดเป็นร้อยละ 7.0 และระดับ ระดับปริญญาเอก คิดเป็นร้อยละ 5.0 ตามลำดับ ประสบการณ์ในการทำงานของกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างมีประสบการณ์ทำงาน 6-10 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 38.0 มีประสบการณ์ทำงาน 16-20 ปี คิดเป็นร้อยละ 26.0 มีประสบการณ์ทำงาน 11-15 ปี คิดเป็นร้อยละ 14.0 มีประสบการณ์ทำงาน 21-25 ปี คิดเป็นร้อยละ 11.0 มีประสบการณ์ทำงาน 1-5 ปี คิดเป็นร้อยละ 6.0 และมีประสบการณ์ทำงาน 25 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 5.0 ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างประกอบอาชีพเป็นนักปฏิบัติการ (นักร้องแบบแฟชั่น) คิดเป็นร้อยละ 62.0 และอาชีพเป็นนักวิชาการ (อาจารย์ด้านออกแบบแฟชั่น) คิดเป็นร้อยละ 38.0 กลุ่มตัวอย่างปฏิบัติงานในสถานที่ทำงานสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ และบริษัทอุตสาหกรรมขนาดเล็ก (Luxury Brand) คิดเป็นร้อยละ 30.0 บริษัทอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ (Ready-to-wear) คิดเป็นร้อยละ 18.0 ห้างเสื้อ (Made-to-order) คิดเป็นร้อยละ 14.0 และสถาบันอุดมศึกษาเอกชน คิดเป็นร้อยละ 8.0 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 ผลการประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ด้านอรรถประโยชน์ ความเป็นไปได้ ความเหมาะสม ความถูกต้อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.17 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของผลประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะ สำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ด้านความมี วรรณประโยชน์ (Utility)

วรรณประโยชน์ (Utility)	\bar{X}	SD	ระดับ
แนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้าน ความรู้ ทักษะ ภาษาต่างประเทศ	4.32	0.612	มากที่สุด
1. การปรับปรุงหลักสูตรทุก 5 ปี ตามที่ สกอ. กำหนด โดยเพิ่มการใช้ ความรู้ ทักษะ การฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษาต่างประเทศในราย ละเอียดของรายวิชาชีพ	4.42	0.571	มากที่สุด
2. การสอบวัดความรู้ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษาต่างประเทศ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 แกรับเข้าและ นักศึกษาชั้นปีสุดท้ายก่อนสำเร็จ การศึกษา โดยใช้เกณฑ์วัดผลแบบสากล	4.34	0.567	มากที่สุด
3. การบูรณาการผู้สอนร่วมกันระหว่างวิชาศึกษาทั่วไป (ภาษาต่างประเทศ) กับวิชาชีพบังคับ (ออกแบบแฟชั่น)	4.32	0.622	มากที่สุด
4. สอดแทรกกิจกรรมที่ใช้ ความรู้ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษา ต่างประเทศ ในการเรียนการสอน	4.31	0.621	มากที่สุด
5. วิชาศึกษาทั่วไปเพิ่มรายวิชาภาษาต่างประเทศ นอกเหนือจากวิชาภาษาอังกฤษ เช่น ภาษาในกลุ่มประเทศอาเซียน โดยเน้นความรู้ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่นและรายวิชาชีพอื่นๆ	4.30	0.610	มากที่สุด
6. อาจารย์ผู้สอนเพิ่มหรือแนะนำแหล่งเรียนรู้ใหม่ ด้วยการผลิตสื่อการสอน รูปแบบใหม่ โดยการใช้สื่อการสอนผ่านแอปพลิเคชันของต่างประเทศ เพื่อให้ นักศึกษาเรียนรู้การใช้แอปพลิเคชันของต่างประเทศ ในการศึกษาเนื้อหาใน บทเรียน การสร้างสรรค์ผลงาน การส่งงาน และการทำกิจกรรมในคลาสเรียน	4.34	0.612	มากที่สุด
7. สร้างความเคยชินและลดความกลัวในการใช้ภาษาต่างประเทศในชั้นเรียน ด้วยการจัดอาจารย์ผู้สอนชาวต่างชาติเจ้าของภาษา (ภาษาต่างประเทศ) ทำ การสอนควบคู่กับอาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตร	4.34	0.620	มากที่สุด
8. ผลักดันให้นักศึกษาเข้าร่วมการนำเสนอผลงานทางวิชาการในการประชุม วิชาการระดับนานาชาติ ในรูปแบบ Oral Presentation ร่วมกับอาจารย์ที่ ปริญญาโครงการ หรือ สารนิพนธ์ระดับปริญญาตรี	4.30	0.625	มากที่สุด
9. สนับสนุนให้มีโครงการค่ายภาษาต่างประเทศ โดยกำหนดให้เป็นกิจกรรม บังคับเลือกที่นักศึกษาต้องเข้าร่วมเพื่อเก็บคะแนนกิจกรรม โดยจัดกิจกรรมขึ้น เป็นประจำทุกปี	4.30	0.595	มากที่สุด
10. ตรวจสอบคุณภาพของอาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตรให้มีความรู้ ทักษะ ด้านภาษาต่างประเทศ เป็นไปตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด ด้วยการสอบ วัดความรู้ ทักษะ ด้านภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้เพื่อให้อาจารย์ผู้สอนประจำ หลักสูตรมีการพัฒนาตนเองในด้านภาษาต่างประเทศอยู่เสมอ	4.27	0.678	มากที่สุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.17 (ต่อ)

อรรถประโยชน์ (Utility)	\bar{X}	SD	ระดับ
แนวทางการพัฒนาสมรรถนะ ด้านคุณลักษณะ บทบาททางสังคม	4.20	0.572	มาก
1. เสริมกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนแบบสัมมนา การระดมสมอง หรือแบบกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมเพื่อสาธารณะ เพื่อให้นักศึกษามีบทบาทในการแสดงความคิดเห็นร่วมกับผู้อื่น เป็นการฝึกความกระตือรือร้นในการทำงาน ฝึกการมีภาวะผู้นำและความรับผิดชอบ ตลอดจนการมีวินัยในตนเอง โดยจะต้องสร้างทัศนคติที่ดีให้กับนักศึกษาเพื่อนักศึกษาจะได้มีทัศนคติในเชิงบวก	4.29	0.652	มากที่สุด
2. ใช้จิตวิทยาเชิงบวกในการติชมหรือแนะนำ มีการชื่นชมเมื่อทำดีหรือถูกต้อง มีการแนะนำเมื่อทำไม่ถูกต้อง สร้างความมุ่งมั่นพยายาม และความกระตือรือร้นในการทำงาน	4.20	0.678	มาก
3. การใช้การสอนแบบกระบวนการกลุ่ม การสอนแบบวิพากษ์ และการประเมินแบบ 360 องศา เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการยอมรับในคำวิพากษ์จากผู้อื่น และนำไปปรับปรุงแก้ไขตนเอง เป็นการฝึกความอดทนต่อสภาวะความเครียด สร้างการมีความมุ่งมั่นพยายามอย่างต่อเนื่อง และความกระตือรือร้นในการทำงาน	4.20	0.680	มาก
4. การสอนรายวิชาการเตรียมความพร้อม ก่อนที่นักศึกษาจะออกฝึกสหกิจศึกษา การเรียนการสอนควรมีการสร้างสถานการณ์ในการสร้างแรงกดดันในการเรียนรู้ การฝึกปฏิบัติงาน ให้กับนักศึกษาได้เรียนรู้วิธีการอดทนต่อสภาวะความเครียด การเพิ่มความมุ่งมั่นพยายามเมื่อเกิดปัญหา เพื่อให้สามารถปรับตัวให้เข้ากับงาน และเพื่อนร่วมงาน เป็นการสร้างความพร้อมก่อนการทำงานจริง	4.18	0.712	มาก
5. สนับสนุนให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติด้วยการเรียนรู้นอกห้องเรียนจากสถานการณ์จริง เช่นการฝึกงานหรือฝึกสหกิจศึกษาเพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้การอดทนต่อสภาวะความเครียด การเพิ่มความมุ่งมั่นพยายามเมื่อเกิดปัญหา และมีความกระตือรือร้นในการทำงานเพื่อให้เกิดความสำเร็จ	4.12	0.760	มาก
ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย	4.22	0.676	มากที่สุด
1. ปรับหลักสูตรการเรียนการสอนให้เข้ากับผู้เรียนในศตวรรษ ที่ 21 ทั้งทางด้าน ความรู้ ทักษะ คุณธรรมจริยธรรม ตลอดจนจรรยาบรรณวิชาชีพ	4.24	0.667	มากที่สุด
2. การสนับสนุนทุนการศึกษาให้กับผู้เรียน ในการศึกษาเพิ่มเติมในศาสตร์วิชาชีพ หรือการฝึกงานฝึกสหกิจศึกษา ในต่างประเทศ	4.23	0.705	มากที่สุด
3. การจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้และปฏิบัติการเฉพาะในวิชาชีพทางด้านการออกแบบแฟชั่นในรูปแบบที่เป็นสากล ในประเทศไทย	4.20	0.657	มาก
ภาพรวม	4.27	0.646	มากที่สุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.17 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของผลประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทยด้านความมีรรถประโยชน์ (Utility) โดยภาพรวมพบว่า ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{x}=4.27, SD=0.646$) ในรายด้านพบว่า ด้าน “แนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้าน ความรู้ ทักษะ ภาษาต่างประเทศ” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{x}=4.32, SD=0.612$) รองลง ด้าน “ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{x}=4.22, SD=0.676$) และด้าน “แนวทางการพัฒนาสมรรถนะ ด้านคุณลักษณะ บทบาททางสังคม” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ($\bar{x}=4.20, SD=0.572$)

ด้านแนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้าน ความรู้ ทักษะ ภาษาต่างประเทศ โดยภาพรวมพบว่า ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{x}=4.32, SD=0.612$) ในรายข้อพบว่า ข้อ “การปรับปรุงหลักสูตรทุก 5 ปี ตามที่ สกอ. กำหนด โดยเพิ่มการใช้ ความรู้ ทักษะ การฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษาต่างประเทศในรายละเอียดของรายวิชาชีพ” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{x}=4.42, SD=0.571$) รองลงมา ข้อ “การสอบวัดความรู้ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษาต่างประเทศ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 แรกรับเข้าและ นักศึกษาชั้นปีสุดท้ายก่อนสำเร็จการศึกษา โดยใช้เกณฑ์วัดผลแบบสากล” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{x}=4.34, SD=0.567$) และข้อ “ตรวจสอบคุณภาพของอาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตรให้มีความรู้ ทักษะ ด้านภาษาต่างประเทศ เป็นไปตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด ด้วยการสอบวัดความรู้ ทักษะ ด้านภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้เพื่อให้อาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตรมีการพัฒนาตนเองในด้านภาษาต่างประเทศอยู่เสมอ” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ($\bar{x}=4.27, SD=0.678$)

ด้านแนวทางการพัฒนาสมรรถนะ ด้านคุณลักษณะ บทบาททางสังคม โดยภาพรวมพบว่า ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{x}=4.20, SD=0.572$) ในรายข้อพบว่า ข้อ “การปรับปรุงหลักสูตรทุก 5 ปี ตามที่ สกอ. กำหนด โดยเพิ่มการใช้ ความรู้ ทักษะ การฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษาต่างประเทศในรายละเอียดของรายวิชาชีพ” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{x}=4.29, SD=0.652$) รองลงมา ข้อ “ใช้จิตวิทยาเชิงบวกในการติชมหรือแนะนำ มีการชื่นชมเมื่อทำดีหรือถูกต้อง มีการแนะนำเมื่อทำไม่ถูกต้อง สร้างความมุ่งมั่นพยายาม และความกระตือรือร้นในการทำงาน” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{x}=4.20, SD=0.678$) และข้อ “สนับสนุนให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติด้วยการเรียนรู้นอกห้องเรียนจากสถานการณ์จริง เช่นการฝึกงานหรือฝึกสหกิจศึกษาเพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้การอดทนต่อสภาวะความเครียด การเพิ่มความมุ่งมั่นพยายามเมื่อเกิดปัญหา และมีความกระตือรือร้นในการทำงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เพื่อให้เกิดความสำเร็จ” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมาก มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ($\bar{x}=4.12, SD=0.670$)

ด้านข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย โดยภาพรวมพบว่า ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{x}=4.22, SD=0.676$) ในรายข้อพบว่า ข้อ “ปรับหลักสูตรการเรียนการสอนให้เข้ากับผู้เรียนในศตวรรษ ที่ 21 ทั้งทางด้าน ความรู้ ทักษะ คุณธรรมจริยธรรม ตลอดจนจรรยาบรรณวิชาชีพ” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{x}=4.24, SD=0.667$) รองลงมา ข้อ “การสนับสนุนทุนการศึกษาให้กับผู้เรียน ในการศึกษาเพิ่มเติมในศาสตร์วิชาชีพ หรือการฝึกงานฝึกสหกิจศึกษา ในต่างประเทศ” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{x}=4.23, SD=0.705$) และข้อ “การจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้และปฏิบัติการเฉพาะในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่นในรูปแบบที่เป็นสากล ในประเทศไทย” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ($\bar{x}=4.20, SD=0.657$)

ตารางที่ 4.18 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของผลประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะ สำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ด้านความเป็นไปได้ในการนำไปใช้

ความเป็นไปได้ (Feasibility)	\bar{x}	SD	ระดับ
แนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้าน ความรู้ ทักษะ ภาษาต่างประเทศ	4.19	0.654	มาก
1. การปรับปรุงหลักสูตรทุก 5 ปี ตามที่ สกอ. กำหนด โดยเพิ่มการใช้ ความรู้ ทักษะ การฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษาต่างประเทศในราย ละเอียดของรายวิชาชีพ	4.23	0.640	มากที่สุด
2. การสอบวัดความรู้ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษาต่างประเทศ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 แกรับเข้าและ นักศึกษาชั้นปีสุดท้ายก่อนสำเร็จ การศึกษา โดยใช้เกณฑ์วัดผลแบบสากล	4.17	0.618	มาก
3. การบูรณาการผู้สอนร่วมกันระหว่างวิชาศึกษาทั่วไป (ภาษาต่างประเทศ) กับวิชาชีพบังคับ (ออกแบบแฟชั่น)	4.16	0.636	มาก
4. สอดแทรกกิจกรรมที่ใช้ ความรู้ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษา ต่างประเทศ ในการเรียนการสอน	4.13	0.672	มาก
5. วิชาศึกษาทั่วไปเพิ่มรายวิชาภาษาต่างประเทศ นอกเหนือจากวิชาภาษาอังกฤษ เช่น ภาษาในกลุ่มประเทศอาเซียน โดยเน้นความรู้ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่นและรายวิชาชีพอื่นๆ	4.05	0.661	มาก
6. อาจารย์ผู้สอนเพิ่มหรือแนะนำแหล่งเรียนรู้ใหม่ ด้วยการผลิตสื่อการสอน รูปแบบใหม่ โดยการใช้สื่อการสอนผ่านแอปพลิเคชันของต่างประเทศ เพื่อให้ นักศึกษาเรียนรู้การใช้แอปพลิเคชันของต่างประเทศ ในการศึกษาเนื้อหาใน บทเรียน การสร้างสรรค์ผลงาน การส่งงาน และการทำกิจกรรมในคลาสเรียน	4.26	0.640	มากที่สุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารทบทวนเนื้อหาสำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้า ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.18 (ต่อ)

ความเป็นไปได้ (Feasibility)	\bar{X}	SD	ระดับ
7. สร้างความเคยชินและลดความกลัวในการใช้ภาษาต่างประเทศ ในชั้นเรียน ด้วยการจัดอาจารย์ผู้สอนชาวต่างชาติเจ้าของภาษา (ภาษาต่างประเทศ) ทำการสอนควบคู่กับอาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตร	4.25	0.666	มากที่สุด
8. ผลักดันให้นักศึกษาเข้าร่วมการนำเสนอผลงานทางวิชาการในการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ ในรูปแบบ Oral Presentation ร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษาโครงการ หรือ สารนิพนธ์ระดับปริญญาตรี	4.23	0.679	มากที่สุด
9. สนับสนุนให้มีโครงการค่ายภาษาต่างประเทศ โดยกำหนดให้เป็นกิจกรรมบังคับเลือกที่นักศึกษาต้องเข้าร่วมเพื่อเก็บคะแนนกิจกรรม โดยจัดกิจกรรมขึ้นเป็นประจำทุกปี	4.22	0.653	มากที่สุด
10. ตรวจสอบคุณภาพของอาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตรให้มีความรู้ ทักษะ ด้านภาษาต่างประเทศ เป็นไปตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด ด้วยการสอบวัดความรู้ ทักษะ ด้านภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้เพื่อให้อาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตรมีการพัฒนาตนเองในด้านภาษาต่างประเทศอยู่เสมอ	4.18	0.678	มาก
แนวทางการพัฒนาสมรรถนะ ด้านคุณลักษณะ บทบาททางสังคม	4.24	0.553	มากที่สุด
1. เสริมกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนแบบสัมมนา การระดมสมอง หรือ แบบกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมเพื่อสาธารณะ เพื่อให้ศึกษามีบทบาทในการแสดงความคิดเห็นร่วมกับผู้อื่น เป็นการฝึกความกระตือรือร้นในการทำงาน ฝึกการมีภาวะผู้นำและความรับผิดชอบ ตลอดจนการมีวินัยในตนเอง โดยจะต้องสร้างทัศนคติที่ดีให้กับนักศึกษาเพื่อให้นักศึกษาจะได้มีทัศนคติในเชิงบวก	4.28	0.658	มากที่สุด
2. ใช้จิตวิทยาเชิงบวกในการติชมหรือแนะนำ มีการชื่นชมเมื่อทำดีหรือถูกต้อง มีการแนะนำเมื่อทำไม่ถูกต้อง สร้างความมุ่งมั่นพยายาม และความกระตือรือร้นในการทำงาน	4.26	0.667	มากที่สุด
3. การใช้การสอนแบบกระบวนการกลุ่ม การสอนแบบวิพากษ์ และการประเมินแบบ 360 องศา เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการยอมรับในคำวิพากษ์จากผู้อื่น และนำไปปรับปรุงแก้ไขตนเอง เป็นการฝึกความอดทนต่อสภาวะความเครียด สร้างการมีความมุ่งมั่นพยายามอย่างต่อเนื่อง และความกระตือรือร้นในการทำงาน	4.23	0.640	มากที่สุด
4. การสอนรายวิชาการเตรียมความพร้อม ก่อนที่นักศึกษาจะออกฝึกสหกิจศึกษา การเรียนการสอนควรมีการสร้างสถานการณ์ในการสร้างแรงกดดันในการเรียนรู้ การฝึกปฏิบัติงาน ให้นักศึกษาได้เรียนรู้วิธีการอดทนต่อสภาวะความเครียด การเพิ่มความมุ่งมั่นพยายามเมื่อเกิดปัญหา เพื่อให้สามารถปรับตัวให้เข้ากับงาน และเพื่อนร่วมงาน เป็นการสร้างความพร้อมก่อนการทำงานจริง	4.23	0.646	มากที่สุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.18 (ต่อ)

ความเป็นไปได้ (Feasibility)	\bar{X}	SD	ระดับ
5. สนับสนุนให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติด้วยการเรียนรู้นอกห้องเรียนจากสถานการณ์จริง เช่นการฝึกงานหรือฝึกสหกิจศึกษาเพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้การอดทนต่อภาวะความเครียด การเพิ่มความมุ่งมั่นพยายามเมื่อเกิดปัญหา และมีความกระตือรือร้นในการทำงานเพื่อให้เกิดความสำเร็จ	4.20	0.661	มาก
ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย	4.12	0.692	มาก
1. ปรับหลักสูตรการเรียนการสอนให้เข้ากับผู้เรียนในศตวรรษ ที่ 21 ทั้งทางด้าน ความรู้ ทักษะ คุณธรรมจริยธรรม ตลอดจนจรรยาบรรณวิชาชีพ	4.14	0.692	มาก
2. การสนับสนุนทุนการศึกษาให้กับผู้เรียน ในการศึกษาเพิ่มเติมในศาสตร์วิชาชีพ หรือการฝึกงานฝึกสหกิจศึกษา ในต่างประเทศ	4.10	0.694	มาก
3. การจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้และปฏิบัติการเฉพาะในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่นในรูปแบบที่เป็นสากล ในประเทศไทย	4.11	0.690	มาก
ภาพรวม	4.19	0.661	มาก

จากตารางที่ 4.18 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของของผลประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

ด้านการนำไปใช้ (Feasibility) โดยภาพรวมพบว่า ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมาก ($\bar{x} = 4.19, SD=0.661$) ในรายด้านพบว่า ด้าน “แนวทางการพัฒนาสมรรถนะ ด้านคุณลักษณะ บทบาททางสังคม” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{x}=4.24$, $SD=0.553$) รองลง ด้าน“แนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้าน ความรู้ ทักษะ ภาษาต่างประเทศ” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมาก ($\bar{x}=4.19, SD=0.554$) และด้าน “ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมาก มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ($\bar{x} = 4.12, SD=0.692$)

ด้านแนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้าน ความรู้ ทักษะ ภาษาต่างประเทศ โดยภาพรวมพบว่า ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมาก ($\bar{x} = 4.19, SD=0.554$) ในรายข้อพบว่า ข้อ “อาจารย์ผู้สอนเพิ่มหรือนำแหล่งเรียนรู้ใหม่ ด้วยการผลิตสื่อการสอนรูปแบบใหม่ โดยการใช้สื่อการสอนผ่านแอปพลิเคชันของต่างประเทศ เพื่อให้นักศึกษาเรียนรู้การใช้แอปพลิเคชันของต่างประเทศ ในการศึกษาเนื้อหาในบทเรียน การสร้างสรรค์ผลงาน การส่งงาน และการทำกิจกรรมในคลาสเรียน” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{x} = 4.26, SD=0.650$) รองลงมา ข้อ “สร้างความเคยชินและลดความกลัวในการใช้ภาษาต่างประเทศในชั้น

เรียน ด้วยการจัดอาจารย์ผู้สอนชาวต่างชาติเจ้าของภาษา (ภาษาต่างประเทศ) ทำการสอนควบคู่กับ อาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตร” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{x} = 4.25, SD=0.666$) และข้อ “วิชาศึกษาทั่วไปเพิ่มรายวิชาภาษาต่างประเทศ นอกเหนือจากวิชาภาษาอังกฤษ เช่น ภาษาในกลุ่มประเทศอาเซียน โดยเน้นความรู้ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ในวิชาชีพ ทางด้านการออกแบบแฟชั่นและรายวิชาอื่นๆ” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมาก มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ($\bar{x} = 4.05, SD=0.661$)

ด้านแนวทางการพัฒนาสมรรถนะ ด้านคุณลักษณะ บทบาททางสังคม โดยภาพรวมพบว่า ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{x} = 4.24, SD=0.553$) ในรายข้อพบว่า ข้อ “เสริมกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนแบบสัมมนา การระดมสมอง หรือแบบกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมเพื่อสาธารณะ เพื่อให้ นักศึกษามีบทบาทในการแสดงความคิดเห็นร่วมกับผู้อื่น เป็นการฝึกความกระตือรือร้นในการทำงาน ฝึกการมีภาวะผู้นำและความรับผิดชอบ ตลอดจนการมีวินัยในตนเอง โดยจะต้องสร้างทัศนคติที่ดีให้กับนักศึกษาเพื่อให้นักศึกษาจะได้มีทัศนคติในเชิงบวก” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{x} = 4.28, SD=0.658$) รองลงมา ข้อ “ใช้จิตวิทยาเชิงบวกในการติชมหรือแนะนำ มีการชื่นชมเมื่อทำดีหรือถูกต้อง มีการแนะนำเมื่อทำไม่ถูกต้อง สร้างความมุ่งมั่นพยายาม และความกระตือรือร้นในการทำงาน” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{x} = 4.26, SD=0.667$) และข้อ “สนับสนุนให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติด้วยการเรียนรู้ในห้องเรียนจากสถานการณ์จริง เช่นการฝึกงานหรือฝึกสหกิจศึกษาเพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้ การอดทนต่อสภาวะความเครียด การเพิ่มความมุ่งมั่นพยายามเมื่อเกิดปัญหา และมีความกระตือรือร้นในการทำงานเพื่อให้เกิดความสำเร็จ” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมาก มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ($\bar{x} = 4.20, SD=0.661$)

ด้านข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย โดยภาพรวมพบว่า ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมาก ($\bar{x} = 4.05, SD=0.661$) ในรายข้อพบว่า ข้อ “ปรับหลักสูตรการเรียนการสอนให้เข้ากับผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ทั้งทางด้าน ความรู้ ทักษะ คุณธรรมจริยธรรม ตลอดจนจรรยาบรรณวิชาชีพ” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมาก มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{x} = 4.14, SD=0.692$) รองลงมา ข้อ “การจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้และปฏิบัติการเฉพาะในวิชาชีพทางด้าน การออกแบบแฟชั่นในรูปแบบที่เป็นสากล ในประเทศไทย” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{x} = 4.11, SD=0.690$) และข้อ “การสนับสนุนทุนการศึกษาให้กับผู้เรียน ในการศึกษาเพิ่มเติมในศาสตร์ วิชาชีพ หรือการฝึกงานฝึกสหกิจศึกษา ในต่างประเทศ” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมาก มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ($\bar{x} = 4.10, SD=0.694$)

ตารางที่ 4.19 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของผลประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะ สำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ด้านความเหมาะสม (Property)

ความเหมาะสม (Property)	\bar{X}	SD	ระดับ
แนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้าน ความรู้ ทักษะ ภาษาต่างประเทศ	4.24	0.580	มากที่สุด
1. การปรับปรุงหลักสูตรทุก 5 ปี ตามที่ สกอ. กำหนด โดยเพิ่มการใช้ ความรู้ ทักษะ การฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษาต่างประเทศในราย ละเอียดของรายวิชาชีพ	4.30	0.071	มากที่สุด
2. การสอบวัดความรู้ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษาต่างประเทศ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 แรกรับเข้าและ นักศึกษาชั้นปีสุดท้ายก่อนสำเร็จ การศึกษา โดยใช้เกณฑ์วัดผลแบบสากล	4.27	0.632	มากที่สุด
3. การบูรณาการผู้สอนร่วมกันระหว่างวิชาศึกษาทั่วไป (ภาษาต่างประเทศ) กับวิชาชีพบังคับ (ออกแบบแฟชั่น)	4.26	0.629	มากที่สุด
4. สอดแทรกกิจกรรมที่ใช้ ความรู้ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษา ต่างประเทศ ในการเรียนการสอน	4.22	0.646	มากที่สุด
5. วิชาศึกษาทั่วไปเพิ่มรายวิชาภาษาต่างประเทศ นอกเหนือจากวิชาภาษาอังกฤษ เช่น ภาษาในกลุ่มประเทศอาเซียน โดยเน้นความรู้ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่นรายวิชาชีพอื่นๆ	4.20	0.632	มาก
6. อาจารย์ผู้สอนเพิ่มหรือแนะนำแหล่งเรียนรู้ใหม่ ด้วยการผลิตสื่อการสอน รูปแบบใหม่ โดยการใช้สื่อการสอนผ่านแอปพลิเคชันของต่างประเทศ เพื่อให้ นักศึกษาเรียนรู้การใช้แอปพลิเคชันของต่างประเทศ ในการศึกษาเนื้อหาใน บทเรียน การสร้างสรรค์ผลงาน การส่งงาน และการทำกิจกรรมในคลาสเรียน	4.26	0.618	มากที่สุด
7. สร้างความเคยชินและลดความกลัวในการใช้ภาษาต่างประเทศในชั้นเรียน ด้วยการจัดอาจารย์ผู้สอนชาวต่างชาติเจ้าของภาษา (ภาษาต่างประเทศ) ทำ การสอนควบคู่กับอาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตร	4.25	0.610	มากที่สุด
8. ผลักดันให้นักศึกษาเข้าร่วมการนำเสนอผลงานทางวิชาการในการประชุม วิชาการระดับนานาชาติ ในรูปแบบ Oral Presentation ร่วมกับอาจารย์ที่ ปรึกษาโครงการ หรือ สารนิพนธ์ระดับปริญญาตรี	4.24	0.645	มากที่สุด
9. สนับสนุนให้มีโครงการค่ายภาษาต่างประเทศ โดยกำหนดให้เป็นกิจกรรม บังคับเลือกที่นักศึกษาต้องเข้าร่วมเพื่อเก็บคะแนนกิจกรรม โดยจัดกิจกรรมขึ้น เป็นประจำทุกปี	4.21	0.646	มากที่สุด
10. ตรวจสอบคุณภาพของอาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตรให้มีความรู้ ทักษะ ด้านภาษาต่างประเทศ เป็นไปตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด ด้วยการสอบ วัดความรู้ ทักษะ ด้านภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้เพื่อให้อาจารย์ผู้สอนประจำ หลักสูตรมีการพัฒนาตนเองในด้านภาษาต่างประเทศอยู่เสมอ	4.17	0.672	มาก
แนวทางการพัฒนาสมรรถนะ ด้านคุณลักษณะ บทบาททางสังคม	4.26	0.593	มากที่สุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.19 (ต่อ)

ความเหมาะสม (Property)	\bar{X}	SD	ระดับ
1. เสริมกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนแบบสัมมนา การระดมสมอง หรือแบบกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมเพื่อสาธารณะ เพื่อให้ นักศึกษามีบทบาทในการแสดงความคิดเห็นร่วมกับผู้อื่น เป็นการฝึกความกระตือรือร้นในการทำงาน ฝึกการมีภาวะผู้นำและความรับผิดชอบ ตลอดจนการมีวินัยในตนเอง โดยจะต้องสร้างทัศนคติที่ดีให้กับนักศึกษาเพื่อให้นักศึกษาจะได้มีทัศนคติในเชิงบวก	4.32	0.585	มากที่สุด
2. ใช้จิตวิทยาเชิงบวกในการติชมหรือแนะนำ มีการชื่นชมเมื่อทำดีหรือถูกต้อง มีการแนะนำเมื่อทำไม่ถูกต้อง สร้างความมุ่งมั่นพยายาม และความกระตือรือร้นในการทำงาน	4.28	0.570	มากที่สุด
3. การใช้การสอนแบบกระบวนการกลุ่ม การสอนแบบวิพากษ์ และการประเมินแบบ 360 องศา เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการยอมรับในคำวิพากษ์จากผู้อื่น และนำไปปรับปรุงแก้ไขตนเอง เป็นการฝึกความอดทนต่อสภาวะความเครียด สร้างการมีความมุ่งมั่นพยายามอย่างต่อเนื่อง และความกระตือรือร้นในการทำงาน	4.24	0.597	มากที่สุด
4. การสอนรายวิชาการเตรียมความพร้อม ก่อนที่นักศึกษาจะออกฝึกสหกิจศึกษา การเรียนการสอนควรมีการสร้างสถานการณ์ในการสร้างแรงกดดันในการเรียนรู้ การฝึกปฏิบัติงาน ให้กับนักศึกษาได้เรียนรู้วิธีการอดทนต่อสภาวะความเครียด การเพิ่มความมุ่งมั่นพยายามเมื่อเกิดปัญหา เพื่อให้สามารถปรับตัวให้เข้ากับงาน และเพื่อนร่วมงาน เป็นการสร้างความพร้อมก่อนการทำงานจริง	4.23	0.591	มากที่สุด
5. สนับสนุนให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติด้วยการเรียนรู้ในห้องเรียนจากสถานการณ์จริง เช่นการฝึกงานหรือฝึกสหกิจศึกษา เพื่อให้ นักศึกษาได้เรียนรู้การอดทนต่อสภาวะความเครียด การเพิ่มความมุ่งมั่นพยายามเมื่อเกิดปัญหา และมีความกระตือรือร้นในการทำงานเพื่อให้เกิดความสำเร็จ	4.21	0.624	มากที่สุด
ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย	4.23	0.622	มากที่สุด
1. ปรับหลักสูตรการเรียนการสอนให้เข้ากับผู้เรียนในศตวรรษ ที่ 21 ทั้งทางด้าน ความรู้ ทักษะ คุณธรรมจริยธรรม ตลอดจนจรรยาบรรณวิชาชีพ	4.25	0.615	มากที่สุด
2. การสนับสนุนทุนการศึกษาให้กับผู้เรียน ในการศึกษาเพิ่มเติมในศาสตร์วิชาชีพ หรือการฝึกงานฝึกสหกิจศึกษา ในต่างประเทศ	4.24	0.618	มากที่สุด
3. การจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้และปฏิบัติการเฉพาะในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่นในรูปแบบที่เป็นสากล ในประเทศไทย	4.20	0.634	มาก
ภาพรวม	4.24	0.591	มากที่สุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.19 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของของผลประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

ด้านความเหมาะสม (Property) โดยภาพรวมพบว่า ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{x} = 4.24, SD=0.591$) ในรายด้านพบว่า ด้าน “แนวทางการพัฒนาสมรรถนะ ด้านคุณลักษณะ บทบาททางสังคม” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{x}=4.26$, $SD=0.593$) รองลง ด้าน “แนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้าน ความรู้ ทักษะ ภาษาต่างประเทศ” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{x}=4.24, SD=0.580$) และด้าน “ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ($\bar{x}=4.23, SD=0.622$)

ด้านแนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้าน ความรู้ ทักษะ ภาษาต่างประเทศ โดยภาพรวมพบว่า ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{x}=4.24, SD=0.580$) ในรายข้อพบว่า ข้อ “การปรับปรุงหลักสูตรทุก 5 ปี ตามที่ สกอ. กำหนด โดยเพิ่มการใช้ ความรู้ ทักษะ การฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษาต่างประเทศในรายละเอียดของรายวิชาชีพ” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{x} = 4.30, SD=0.071$) รองลงมา ข้อ “การสอบวัดความรู้ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษาต่างประเทศ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 แรกรับเข้าและ นักศึกษาชั้นปีสุดท้ายก่อนสำเร็จการศึกษา โดยใช้เกณฑ์วัดผลแบบสากล” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{x} = 4.27, SD=0.632$) และข้อ “ตรวจสอบคุณภาพของอาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตร ให้มีความรู้ ทักษะ ด้านภาษาต่างประเทศ เป็นไปตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด ด้วยการสอบวัดความรู้ ทักษะ ด้านภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้เพื่อให้อาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตรมีการพัฒนาตนเองในด้านภาษาต่างประเทศอยู่เสมอ” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมาก มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ($\bar{x} = 4.17, SD=0.672$)

ด้านแนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้านคุณลักษณะ บทบาททางสังคม โดยภาพรวมพบว่า ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{x} = 4.23, SD=0.622$) ในรายข้อพบว่า ข้อ “เสริมกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนแบบสัมมนา การระดมสมอง หรือแบบกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมเพื่อสาธารณะ เพื่อให้นักศึกษามีบทบาทในการแสดงความคิดเห็นร่วมกับผู้อื่น เป็นการฝึกความกระตือรือร้นในการทำงาน ฝึกการมีภาวะผู้นำและความรับผิดชอบ ตลอดจนการมีวินัยในตนเอง โดยจะต้องสร้างทัศนคติที่ดีให้กับนักศึกษาเพื่อนักศึกษาจะได้มีทัศนคติในเชิงบวก” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{x} = 4.32, SD=0.585$) รองลงมา ข้อ “ใช้จิตวิทยาเชิงบวกในการติชมหรือแนะนำ มีการชื่นชมเมื่อทำดีหรือถูกต้อง มีการแนะนำเมื่อทำไม่ถูกต้อง สร้างความมุ่งมั่นพยายาม และความกระตือรือร้นในการทำงาน” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{x} = 4.28, SD=0.570$) และข้อ “สนับสนุนให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติด้วยการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เรียนรู้นอกห้องเรียนจากสถานการณ์จริง เช่นการฝึกงานหรือฝึกสหกิจศึกษาเพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้ การอดทนต่อสภาวะความเครียด การเพิ่มความมุ่งมั่นพยายามเมื่อเกิดปัญหา และมีความ กระตือรือร้นในการทำงานเพื่อให้เกิดความสำเร็จ” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมาก มี ค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ($\bar{x}=4.21,SD=0.624$)

ด้านข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชา การออกแบบแพชชันในประเทศไทย โดยภาพรวมพบว่า ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วย มากที่สุด ($\bar{x}=4.23,SD=0.622$) ในรายข้อพบว่า ข้อ “ปรับหลักสูตรการเรียนการสอนให้เข้ากับ ผู้เรียนในศตวรรษ ที่ 21 ทั้งทางด้าน ความรู้ ทักษะ คุณธรรมจริยธรรม ตลอดจนจรรยาบรรณ วิชาชีพ” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมาก มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{x}= 4.25,SD=0.615$) รองลงมา ข้อ “การสนับสนุนทุนการศึกษาให้กับผู้เรียน ในการศึกษาเพิ่มเติมในศาสตร์วิชาชีพ หรือ การฝึกงานฝึกสหกิจศึกษา ในต่างประเทศ” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{x} = 4.24,SD=0.618$) และข้อ “การจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้และปฏิบัติการเฉพาะในวิชาชีพทางการ ออกแบบแพชชันในรูปแบบที่เป็นสากล ในประเทศไทย” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วย มาก มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ($\bar{x}=4.20,SD=0.634$)

ตารางที่ 4.20 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของผลประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะ สำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแพชชันในประเทศไทย ด้านความถูกต้อง

ความถูกต้อง (Accuracy)	\bar{X}	SD	ระดับ
แนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้าน ความรู้ ทักษะ ภาษาต่างประเทศ	4.22	0.592	มากที่สุด
1. การปรับปรุงหลักสูตรทุก 5 ปี ตามที่ สกอ. กำหนด โดยเพิ่มการใช้ ความรู้ ทักษะ การฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษาต่างประเทศในราย ละเอียดของรายวิชาชีพ	4.20	0.584	มาก
2. การสอบวัดความรู้ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษาต่างประเทศ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 แกรับเข้าและ นักศึกษาชั้นปีสุดท้ายก่อนสำเร็จ การศึกษา โดยใช้เกณฑ์วัดผลแบบสากล	4.19	0.627	มาก
3. การบูรณาการผู้สอนร่วมกันระหว่างวิชาศึกษาทั่วไป (ภาษาต่างประเทศ) กับวิชาชีพบังคับ (ออกแบบแพชชัน)	4.19	0.640	มาก
4. สอดแทรกกิจกรรมที่ใช้ ความรู้ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษา ต่างประเทศ ในการเรียนการสอน	4.19	0.647	มาก
5. วิชาศึกษาทั่วไปเพิ่มรายวิชาภาษาต่างประเทศ นอกเหนือจากวิชาภาษาอังกฤษ เช่น ภาษาในกลุ่มประเทศอาเซียน โดยเน้นความรู้ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ในวิชาชีพทางการออกแบบแพชชันและรายวิชาชีพอื่นๆ	4.18	0.577	มาก
6. อาจารย์ผู้สอนเพิ่มหรือนำแหล่งเรียนรู้ใหม่ ด้วยการผลิตสื่อการสอน รูปแบบใหม่ โดยการใช้สื่อการสอนผ่านแอปพลิเคชันของต่างประเทศ เพื่อให้	4.30	0.302	มากที่สุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.20 (ต่อ)

ความถูกต้อง (Accuracy)	\bar{X}	SD	ระดับ
นักศึกษาเรียนรู้การใช้แอปพลิเคชันของต่างประเทศ ในการศึกษาเนื้อหาในบทเรียน การสร้างสรรค์ผลงาน การส่งงาน และการทำกิจกรรมในคลาสเรียน			
7. สร้างความเคยชินและลดความกลัวในการใช้ภาษาต่างประเทศ ในชั้นเรียน ด้วยการจัดอาจารย์ผู้สอนชาวต่างชาติเจ้าของภาษา (ภาษาต่างประเทศ) ทำการสอนควบคู่กับอาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตร	4.26	0.641	มากที่สุด
8. ผลักดันให้นักศึกษาเข้าร่วมการนำเสนอผลงานทางวิชาการในการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ ในรูปแบบ Oral Presentation ร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษาโครงการ หรือ สารนิพนธ์ระดับปริญญาตรี	4.24	0.627	มากที่สุด
9. สนับสนุนให้มีโครงการค่ายภาษาต่างประเทศ โดยกำหนดให้เป็นกิจกรรมบังคับเลือกที่นักศึกษาต้องเข้าร่วมเพื่อเก็บคะแนนกิจกรรม โดยจัดกิจกรรมขึ้นเป็นประจำทุกปี	4.24	0.633	มากที่สุด
10. ตรวจสอบคุณภาพของอาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตรให้มีความรู้ ทักษะด้านภาษาต่างประเทศ เป็นไปตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด ด้วยการสอบวัดความรู้ ทักษะ ด้านภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้เพื่อให้อาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตรมีการพัฒนาตนเองในด้านภาษาต่างประเทศอยู่เสมอ	4.22	0.646	มากที่สุด
แนวทางการพัฒนาสมรรถนะ ด้านคุณลักษณะ บทบาททางสังคม	4.13	0.635	มาก
1. เสริมกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนแบบสัมมนา การระดมสมอง หรือแบบกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมเพื่อสาธารณะ เพื่อให้นักศึกษามีบทบาทในการแสดงความคิดเห็นร่วมกับผู้อื่น เป็นการฝึกความกระตือรือร้นในการทำงาน ฝึกการมีภาวะผู้นำและความรับผิดชอบ ตลอดจนการมีวินัยในตนเอง โดยจะต้องสร้างทัศนคติที่ดีให้กับนักศึกษาเพื่อให้นักศึกษาจะได้มีทัศนคติในเชิงบวก	4.18	0.653	มาก
2. ใช้จิตวิทยาเชิงบวกในการติชมหรือแนะนำ มีการชื่นชมเมื่อทำดีหรือถูกต้อง มีการแนะนำเมื่อทำไม่ถูกต้อง สร้างความมุ่งมั่นพยายาม และความกระตือรือร้นในการทำงาน	4.13	0.617	มาก
3. การใช้การสอนแบบกระบวนการกลุ่ม การสอนแบบวิพากษ์ และการประเมินแบบ 360 องศา เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการยอมรับในคำวิพากษ์จากผู้อื่น และนำไปปรับปรุงแก้ไขตนเอง เป็นการฝึกความอดทนต่อสภาวะความเครียด สร้างการมีความมุ่งมั่นพยายามอย่างต่อเนื่อง และความกระตือรือร้นในการทำงาน	4.13	0.650	มาก
4. การสอนรายวิชาการเตรียมความพร้อม ก่อนที่นักศึกษาจะออกฝึกสหกิจศึกษา การเรียนการสอนควรมีการสร้างสถานการณ์การสร้างแรงกดดันในการเรียนรู้ การฝึกปฏิบัติงาน ให้นักศึกษาได้เรียนรู้วิธีการอดทนต่อสภาวะความเครียด การเพิ่มความมุ่งมั่นพยายามเมื่อเกิดปัญหา เพื่อให้สามารถปรับตัวให้เข้ากับงาน และเพื่อนร่วมงาน เป็นการสร้างความพร้อมก่อนการ	4.12	0.631	มาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.20 (ต่อ)

ความถูกต้อง (Accuracy)	\bar{X}	SD	ระดับ
ทำงานจริง			
5. สนับสนุนให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติด้วยการเรียนรู้นอกห้องเรียนจากสถานการณ์จริง เช่นการฝึกงานหรือฝึกสหกิจศึกษาเพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้การอดทนต่อสภาวะความเครียด การเพิ่มความมุ่งมั่นพยายามเมื่อเกิดปัญหา และมีความกระตือรือร้นในการทำงานเพื่อให้เกิดความสำเร็จ	4.11	0.623	มาก
ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย	4.23	0.617	มากที่สุด
1. ปรับหลักสูตรการเรียนการสอนให้เข้ากับผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ทั้งทางด้าน ความรู้ ทักษะ คุณธรรมจริยธรรม ตลอดจนจรรยาบรรณวิชาชีพ	4.25	0.621	มากที่สุด
2. การสนับสนุนทุนการศึกษาให้กับผู้เรียน ในการศึกษาเพิ่มเติมในศาสตร์วิชาชีพ หรือการฝึกงานฝึกสหกิจศึกษา ในต่างประเทศ	4.24	0.617	มากที่สุด
3. การจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้และปฏิบัติการเฉพาะในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่นในรูปแบบที่เป็นสากล ในประเทศไทย	4.20	0.613	มากที่สุด
ภาพรวม	4.20	0.608	มาก

จากตารางที่ 4.20 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของของผลประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

ด้านความถูกต้อง (Accuracy) โดยภาพรวมพบว่า ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมาก ($\bar{x} = 4.20, SD=0.608$) ในรายด้านพบว่า ด้าน “ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยสูงสุดที่ ($\bar{x} = 4.23, SD=0.617$) รองลง ด้าน “แนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้าน ความรู้ ทักษะ ภาษาต่างประเทศ” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{x} = 4.22, SD=0.592$) และด้าน “แนวทางการพัฒนาสมรรถนะ ด้านคุณลักษณะ บทบาททางสังคม” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมาก มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ($\bar{x} = 4.13, SD=0.635$)

ด้านแนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้าน ความรู้ ทักษะ ภาษาต่างประเทศ โดยภาพรวมพบว่า ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{x} = 4.22, SD=0.592$) ในรายข้อพบว่า ข้อ “อาจารย์ผู้สอนเพิ่มหรือนำแหล่งเรียนรู้ใหม่ ด้วยการผลิตสื่อการสอนรูปแบบใหม่ โดยการใช้สื่อการสอนผ่านแอปพลิเคชันของต่างประเทศ เพื่อให้นักศึกษาเรียนรู้การใช้แอปพลิเคชันของต่างประเทศ ในการศึกษาเนื้อหาในบทเรียน การสร้างสรรค์ผลงาน การส่งงาน และการทำกิจกรรมในคลาสเรียน” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{x} = 4.30, SD=0.302$) รองลงมา ข้อ “สร้างความเคยชินและลดความกลัวในการใช้ภาษาต่างประเทศ

ในชั้นเรียน ด้วยการจัดอาจารย์ผู้สอนชาวต่างชาติเจ้าของภาษา (ภาษาต่างประเทศ) ทำการสอน เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ควบคู่กับอาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตร” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{x} = 4.26, SD = 0.641$) และข้อ “วิชาศึกษาทั่วไปเพิ่มรายวิชาภาษาต่างประเทศ นอกเหนือจากวิชาภาษาอังกฤษ เช่น ภาษาในกลุ่มประเทศอาเซียน โดยเน้นความรู้ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่นและรายวิชาอื่นๆ” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมาก มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ($\bar{x} = 4.18, SD = 0.577$)

ด้านแนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้านคุณลักษณะ บทบาททางสังคม โดยภาพรวมพบว่า ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมาก ($\bar{x} = 4.13, SD = 0.635$) ในรายชื่อพบว่า ข้อ “เสริมกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนแบบสัมมนา การระดมสมอง หรือแบบกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมเพื่อสาธารณะ เพื่อให้ นักศึกษามีบทบาทในการแสดงความคิดเห็นร่วมกับผู้อื่น เป็นการฝึกความกระตือรือร้นในการทำงาน ฝึกการมีภาวะผู้นำและความรับผิดชอบ ตลอดจนการมีวินัยในตนเอง โดยจะต้องสร้างทัศนคติที่ดีให้กับนักศึกษาเพื่อให้นักศึกษาจะได้มีทัศนคติในเชิงบวก” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมาก มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{x} = 4.18, SD = 0.653$) รองลงมา ข้อ “ใช้จิตวิทยาเชิงบวกในการติชมหรือแนะนำ มีการชื่นชมเมื่อทำดีหรือถูกต้อง มีการแนะนำเมื่อทำไม่ถูกต้อง สร้างความมุ่งมั่นพยายาม และความกระตือรือร้นในการทำงาน” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{x} = 4.13, SD = 0.617$) และข้อ “สนับสนุนให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติด้วยการเรียนรู้ในห้องเรียนจากสถานการณ์จริง เช่นการฝึกงานหรือฝึกสหกิจศึกษาเพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้การอดทนต่อสภาวะความเครียด การเพิ่มความมุ่งมั่นพยายามเมื่อเกิดปัญหา และมีความกระตือรือร้นในการทำงานเพื่อให้เกิดความสำเร็จ” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมาก มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ($\bar{x} = 4.11, SD = 0.623$)

ด้านข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย โดยภาพรวมพบว่า ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{x} = 4.23, SD = 0.617$) ในรายชื่อพบว่า ข้อ “ปรับหลักสูตรการเรียนการสอนให้เข้ากับผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ทั้งทางด้าน ความรู้ ทักษะ คุณธรรมจริยธรรม ตลอดจนจรรยาบรรณวิชาชีพ” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมาก มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{x} = 4.25, SD = 0.621$) รองลงมา ข้อ “การสนับสนุนทุนการศึกษาให้กับผู้เรียน ในการศึกษาเพิ่มเติมในศาสตร์วิชาชีพ หรือการฝึกงานฝึกสหกิจศึกษา ในต่างประเทศ” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{x} = 4.24, SD = 0.617$) และข้อ “การจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้และปฏิบัติการเฉพาะในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่นในรูปแบบที่เป็นสากล ในประเทศไทย” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมาก มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ($\bar{x} = 4.20, SD = 0.613$)

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย: การประยุกต์ใช้การประเมินความต้องการจำเป็น เป็นการวิจัยเชิงผสมวิธี มีจุดมุ่งหมายของการวิจัยคือ เพื่อศึกษาความต้องการจำเป็นของนักปฏิบัติการและนักวิชาการ ต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย พร้อมทั้งนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย และการประเมินอรรถประโยชน์ ความเป็นไปได้ ความเหมาะสม ความถูกต้องของแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย การวิจัยในครั้งนี้ แบ่งเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 เพื่อศึกษาความต้องการจำเป็นของนักปฏิบัติการและนักวิชาการ ต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ผู้วิจัยใช้ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ประกอบด้วย ประชากรกลุ่มที่ 1 ได้แก่ นักวิชาการด้านการออกแบบแฟชั่นในสถาบันอุดมศึกษา จำนวน 23 แห่งในประเทศไทย มีจำนวน 207 คน กลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1 ได้แก่ นักวิชาการประจำหลักสูตรสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่น ในมหาวิทยาลัยของรัฐ มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล มหาวิทยาลัยราชภัฏ และมหาวิทยาลัยเอกชน จำนวน 23 แห่ง มีจำนวนนักวิชาการประจำหลักสูตรสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่น จำนวน 115 คน ประชากรกลุ่มที่ 2 ได้แก่ นักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น ในประเทศไทย จำนวน 184 แห่ง มีจำนวนนักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น จำนวน 639 คน กลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 2 ได้แก่ นักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น กลุ่มโอต์ กูตู (Haute Couture-Semi Couture) จำนวน 50 คน กลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดกลางถึงขนาดย่อม (Luxury Brand) จำนวน 100 คน กลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ (Ready to Wear) จำนวน 100 คน ผู้วิจัยใช้แบบประเมินความต้องการจำเป็นในการเก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ผลโดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์ค่าความต้องการจำเป็น ($PNI_{modified}$) ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป สถิติที่ใช้คือ ค่า ($PNI_{modified}$) ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ขั้นตอนที่ 2 เพื่อนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ประกอบด้วยการศึกษาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย และประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ประกอบด้วย นักวิชาการประจำหลักสูตรสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่น จำนวน 5 คน นักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น จำนวน 5 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลคือแบบสัมภาษณ์เชิงลึก และทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) และประเมินอรรถประโยชน์ ความเป็นไปได้ ความ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เหมาะสม ความถูกต้องของแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ผู้วิจัยใช้ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบแฟชั่นในการประเมิน จำนวน 100 ท่าน ใช้มาตรฐานการประเมินทางการศึกษาของ คณะกรรมการมาตรฐานการประเมินทางการศึกษา (Joint Committee on Standard Educational Evaluation, 2019) ในด้านความถูกต้อง อรรถประโยชน์ ความเป็นไปได้ และ ความเหมาะสม ผลการศึกษา ดังมีรายละเอียดตามลำดับดังนี้

- 5.1 สรุปผลการศึกษา
- 5.2 การอภิปรายผลการศึกษา
- 5.3 ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ
- 5.4 ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยและงานวิชาการในอนาคต
- 5.5 ข้อจำกัดในการศึกษา

5.1 สรุปผลการศึกษา

5.1.1 สรุปผลการศึกษา ขั้นตอนที่ 1 เพื่อศึกษาความต้องการจำเป็นของนักปฏิบัติการและนักวิชาการ ต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

5.1.1.1 สรุปผลการวิเคราะห์ การประเมินความต้องการจำเป็นแบบภาพรวมของสมรรถนะด้านความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะ

ผลการวิเคราะห์การประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการและนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ด้านความรู้ พบว่า นักวิชาการและนักปฏิบัติการมีความต้องการจำเป็น 3 ลำดับแรกที่สอดคล้องกัน ได้แก่ 1) ความรู้ด้านภาษาต่างประเทศ 2) ความรู้ด้านการจัดการสินค้า และ 3) ความรู้ด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยีตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์การประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการและนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ด้านทักษะ พบว่า นักวิชาการและนักปฏิบัติการมีความต้องการจำเป็น 3 ลำดับแรกที่สอดคล้องกัน ได้แก่ 1) ทักษะด้านภาษาต่างประเทศ 2) ทักษะด้านการจัดการสินค้าแฟชั่น และ 3) ทักษะด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยีตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์การประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการและนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ด้านคุณลักษณะ พบว่า นักวิชาการและนักปฏิบัติการมีความต้องการจำเป็น 3 ลำดับแรกที่สอดคล้องกัน ได้แก่ 1) บทบาททางสังคม 2) แรงขับภายในและ 3) มโนทัศน์เกี่ยวกับตัวเอง ตามลำดับ

5.1.1.2 สรุปผลการวิเคราะห์ การประเมินความต้องการจำเป็น แบบแยกย่อยตามสมรรถนะ ด้านความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะ

(1) ด้านความรู้

ผลการวิเคราะห์การประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการและนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทยในสมรรถนะความรู้ด้านการออกแบบ พบว่า นักวิชาการและนักปฏิบัติการมีความต้องการจำเป็น 3 ลำดับที่สอดคล้องกัน ได้แก่ 1) ความรู้เกี่ยวกับการออกแบบสินค้าแฟชั่นสำหรับช่วงระดับวัยต่างๆ 2) ความรู้เกี่ยวกับการออกแบบเพื่อสร้างตราสินค้าและ 3) ความรู้เกี่ยวกับลักษณะทางกายภาพและสมบัติของวัสดุที่ใช้ในการออกแบบและผลิตสินค้าแฟชั่น ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์การประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการและนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ในสมรรถนะความรู้ด้านการจัดการสินค้าพบว่า นักวิชาการและนักปฏิบัติการมีความต้องการจำเป็น 3 ลำดับแรกที่สอดคล้องกัน ได้แก่ 1) ความรู้เกี่ยวกับกฎและระเบียบต่างๆในการนำเข้าและส่งออกสินค้าแฟชั่น 2) ความรู้เกี่ยวกับการควบคุมคุณภาพและการตรวจสอบสินค้าแฟชั่น และ 3) ความรู้เกี่ยวกับพื้นฐานการตลาดสินค้าแฟชั่น ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์การประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการและนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ในสมรรถนะความรู้ด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยี พบว่า นักวิชาการและนักปฏิบัติการมีความต้องการจำเป็น 3 ลำดับแรกที่สอดคล้องกัน ได้แก่ 1) ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมและเทคโนโลยีในการส่งเสริมสินค้าแฟชั่นสู่เชิงพาณิชย์ 2) ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมและเทคโนโลยีในการตัดเย็บชิ้นรูป และ 3) ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมและเทคโนโลยีในการออกแบบ ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์การประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการและนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ในสมรรถนะความรู้ด้านภาษาต่างประเทศ พบว่า นักวิชาการและนักปฏิบัติการมีความต้องการจำเป็นสอดคล้องกันในลำดับที่ 3 ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์และสำนวนที่ใช้ในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่น และมีความต้องการจำเป็นที่ไม่สอดคล้องกันในลำดับที่ 1 และลำดับที่ 2 โดยนักวิชาการให้ค่าความต้องการจำเป็นในความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาต่างประเทศในการติดต่อ สื่อสาร ในงานอาชีพเป็นลำดับที่1 แต่นักปฏิบัติการให้ค่าความต้องการจำเป็นในความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาต่างประเทศในการติดต่อ สื่อสาร ในงานอาชีพ เป็นลำดับที่2 และนักวิชาการให้ค่าความต้องการจำเป็นในความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาต่างประเทศในการนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่นเป็น ลำดับที่ 2 แต่ นักปฏิบัติการให้ค่าความต้องการจำเป็นในความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาต่างประเทศในการนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่นเป็น ลำดับที่ 1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(2) ด้านทักษะ

ผลการวิเคราะห์การประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการ และนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ในสมรรถนะทักษะด้านการออกแบบ พบว่า นักวิชาการและนักปฏิบัติการมีความต้องการจำเป็น สอดคล้องกันในลำดับที่ 1 ได้แก่ ความสามารถพัฒนาสินค้าแฟชั่นต้นแบบสู่การผลิตเชิงพาณิชย์ และ มีความต้องการจำเป็นที่ไม่สอดคล้องกันในลำดับที่ 2 และลำดับที่ 3 โดยนักวิชาการให้ค่าความ ต้องการจำเป็นในความสามารถใช้แนวโน้มแฟชั่นในการออกแบบให้ตรงกับความคิดของตราสินค้า เป็นลำดับที่ 2 แต่นักปฏิบัติการให้ค่าความต้องการจำเป็นในความสามารถใช้แนวโน้มแฟชั่นในการ ออกแบบให้ตรงกับความคิดของตราสินค้า เป็นลำดับที่ 1 และนักวิชาการให้ค่าความต้องการจำเป็น ในความสามารถวิเคราะห์แนวโน้มแฟชั่นเพื่อประยุกต์ใช้สู่งานออกแบบสินค้าแฟชั่น ลำดับที่ 3 แต่นัก ปฏิบัติการให้ค่าความต้องการจำเป็นในความสามารถวิเคราะห์แนวโน้มแฟชั่นเพื่อประยุกต์ใช้สู่งาน ออกแบบสินค้าแฟชั่น ลำดับที่ 2

ผลการวิเคราะห์การประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการ และนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ใน สมรรถนะทักษะด้านการจัดการสินค้าแฟชั่น พบว่า นักวิชาการและนักปฏิบัติการมีความต้องการ จำเป็นสอดคล้องกันในลำดับที่ 1 ได้แก่ การวางแผนกลยุทธ์การออกแบบสินค้าแฟชั่น และมีความ ต้องการจำเป็นที่ไม่สอดคล้องกันในลำดับที่ 2 และลำดับที่ 3 โดยนักวิชาการให้ค่าความต้องการ จำเป็นในการวางแผนร่วมกับทีมงานผลิตสินค้าแฟชั่นตามชุดของสินค้า (Collection) เป็นลำดับที่ 2 แต่นักปฏิบัติการให้ค่าความต้องการจำเป็นในการวางแผนร่วมกับทีมงานผลิตสินค้าแฟชั่นตามชุดของ สินค้า (Collection) เป็นลำดับที่ 3 และนักวิชาการให้ค่าความต้องการจำเป็นในการกำหนดแนวคิด ในการออกแบบสินค้าแฟชั่นเชิงพาณิชย์ให้สอดคล้องกับนโยบายขององค์กร ลำดับที่ 3 แต่ นัก ปฏิบัติการให้ค่าความต้องการจำเป็นในการกำหนดแนวคิดในการออกแบบสินค้าแฟชั่นเชิงพาณิชย์ให้ สอดคล้องกับนโยบายขององค์กร ลำดับที่ 2

ผลการวิเคราะห์การประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการ และนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ใน สมรรถนะทักษะด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยี พบว่า นักวิชาการและนักปฏิบัติการมีความต้องการ จำเป็นสอดคล้องกันในลำดับที่ 1 และลำดับที่ 2 ได้แก่ การใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีได้เหมาะสม กับกระบวนการตกแต่งสินค้าแฟชั่นเป็นลำดับที่ 1 และการใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีได้เหมาะสมใน การส่งเสริมสินค้าแฟชั่นสู่เชิงพาณิชย์เป็นลำดับที่ 2 และมีความต้องการจำเป็นที่ไม่สอดคล้องกันใน ลำดับที่ 3 โดยนักวิชาการให้ค่าความต้องการจำเป็นในการใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีได้เหมาะสมกับ

การตัดเย็บขึ้นรูปสินค้าแฟชั่นเป็นลำดับที่ 3 แต่นักปฏิบัติการให้ค่าความต้องการจำเป็นในการใช้ นวัตกรรมและเทคโนโลยีได้เหมาะสมกับขั้นตอนการออกแบบสินค้าแฟชั่น เป็นลำดับที่ 3

ผลการวิเคราะห์การประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการ และนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ใน สมรรถนะทักษะด้านภาษาต่างประเทศพบว่านักวิชาการและนักปฏิบัติการมีความต้องการจำเป็น 3 ลำดับแรกที่สอดคล้องกัน ได้แก่ ลำดับที่ 1 ความสามารถในการฟังการสนทนาภาษาต่างประเทศ ได้ อย่างเข้าใจ ลำดับที่ 2 สามารถพูดภาษาต่างประเทศ สนทนา สื่อสาร การนำเสนอผลงาน และการ ถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านแฟชั่นได้ทั้งในองค์กรและนอกองค์กร และ ลำดับที่ 3 สามารถเขียน ภาษาต่างประเทศ เพื่อการติดต่อ สื่อสาร การนำเสนอและการถ่ายทอดองค์ความรู้งานด้านแฟชั่นได้ ตามลำดับ

(3) ด้านคุณลักษณะ

ผลการวิเคราะห์การประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการ และนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ใน สมรรถนะคุณลักษณะด้านบทบาททางสังคม พบว่านักวิชาการและนักปฏิบัติการมีความต้องการ จำเป็นสอดคล้องกันในลำดับที่ 1 ได้แก่ ความอดทนต่อภาวะความเครียด และมีความต้องการจำเป็น ที่ไม่สอดคล้องกันในลำดับที่ 2 และลำดับที่ 3 โดยนักวิชาการให้ค่าความต้องการจำเป็น ในความมุ มานะ พยายามอย่างต่อเนื่อง เป็นลำดับที่ 2 แต่นักปฏิบัติการให้ค่าความต้องการจำเป็นในความมุ มานะ พยายามอย่างต่อเนื่อง เป็นลำดับที่ 3 และนักวิชาการให้ค่าความต้องการจำเป็นในความ กระตือรือร้นในการทำงาน ลำดับที่ 3 แต่ นักปฏิบัติการให้ค่าความต้องการจำเป็นในความ กระตือรือร้นในการทำงาน ลำดับที่ 2

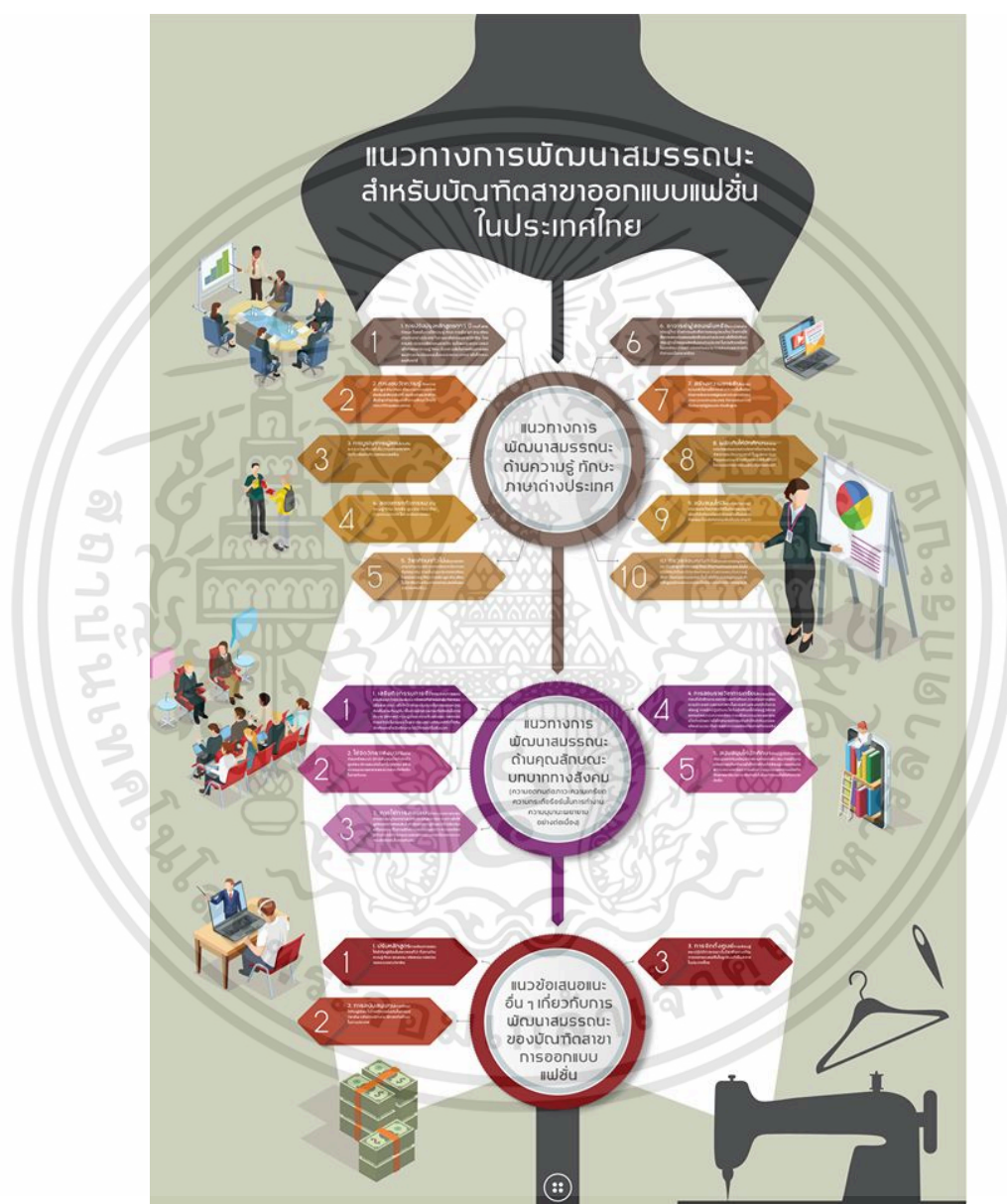
ผลการวิเคราะห์การประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการ และนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ใน สมรรถนะคุณลักษณะด้าน มโนทัศน์เกี่ยวกับตัวเอง พบว่า นักวิชาการและนักปฏิบัติการมีความ ต้องการจำเป็น 3 ลำดับที่สอดคล้องกัน ได้แก่ ลำดับที่ 1 มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ ลำดับที่ 2 มี ความรู้และทักษะพร้อมต่อการออกแบบแฟชั่น และ ลำดับที่ 3 บุคลิกภาพดี ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์การประเมินความต้องการจำเป็นของนักวิชาการ และนักปฏิบัติการต่อสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ใน สมรรถนะคุณลักษณะด้านแรงขับเคลื่อน พบว่า นักวิชาการและนักปฏิบัติการมีความต้องการจำเป็น 3 ลำดับที่สอดคล้องกัน ได้แก่ ลำดับที่ 1 สามารถปฏิบัติงานได้อย่างเต็มที่และถูกต้องโดยไม่ต้อง ควบคุมอย่างใกล้ชิด ลำดับที่ 2 สามารถแก้ปัญหาต่างๆเกี่ยวกับงานอย่างตั้งใจและรู้จักป้องกันปัญหา ที่เกิดขึ้นเพื่อให้การปฏิบัติงานมุ่งสู่ความสำเร็จ และ ลำดับที่ 3 มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในงานอยู่ ตลอดเวลาเพื่อมุ่งสู่ความสำเร็จ ตามลำดับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

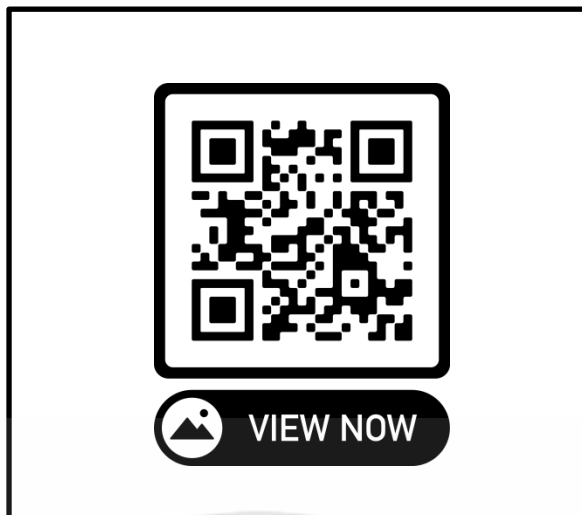
5.1.2 สรุปผลการศึกษา ขั้นตอนที่ 2 เพื่อนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

5.1.2.1 สรุปผลการวิเคราะห์การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบแฟชั่นพบว่าแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย มีดังนี้

ภาพที่ 5.1 แนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

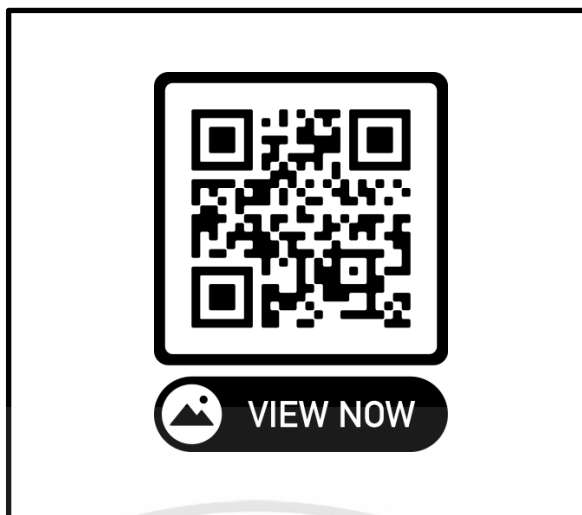
ภาพที่ 5.2 QR Code ภาพแนวทางการพัฒนาสมรรถนะ สำหรับบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

(1) แนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้าน ความรู้ ทักษะ ภาษาต่างประเทศ สำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

ภาพที่ 5.3 แนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้าน ความรู้ ทักษะ ภาษาต่างประเทศ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 5.4 QR Code ภาพแนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้าน ความรู้
ทักษะ ภาษาต่างประเทศ

สรุปแนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้าน ความรู้ ทักษะ ภาษาต่างประเทศ สำหรับบัณฑิต
สาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย มีดังนี้

- (1.1) การปรับปรุงหลักสูตรทุก 5 ปี ตามที่ สกอ. กำหนด โดยเพิ่ม
การใช้ ความรู้ ทักษะ การฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษาต่างประเทศในรายละเอียดของรายวิชาซีพ
โดยการสร้างรายละเอียดของรายวิชา ลงในแบบรายงาน มคอ.3 เพื่อถ่ายทอดความรู้ ทักษะ ดังกล่าว
เพิ่มในการเรียนการสอนและมีการประเมินผลลงในรูปแบบรายงาน มคอ.5 เพื่อให้ทราบผลสัมฤทธิ์
- (1.2) การสอบวัดความรู้ ทักษะการ ฟัง พูด อ่าน เขียน ด้าน
ภาษาต่างประเทศสำหรับผู้เรียนชั้นปีที่ 1 แรกรับเข้าและ ผู้เรียนชั้นปีสุดท้ายก่อนสำเร็จการศึกษา
โดยใช้เกณฑ์วัดผลแบบสากล
- (1.3) การบูรณาการผู้สอนร่วมกันระหว่างวิชาศึกษาทั่วไป
(ภาษาต่างประเทศ) กับวิชาซีพบังคับ (ออกแบบแฟชั่น)
- (1.4) สอดแทรกกิจกรรมที่ใช้ ความรู้ ทักษะ การฟัง พูด อ่าน เขียน
ด้านภาษาต่างประเทศ ในการเรียนการสอน
- (1.5) วิชาศึกษาทั่วไปเพิ่มรายวิชาภาษาต่างประเทศ นอกเหนือจาก
วิชาภาษาอังกฤษ เช่น ภาษาในกลุ่มประเทศอาเซียน โดยเน้นความรู้ ทักษะ การฟัง พูด อ่าน เขียน
ในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่น และรายวิชาซีพอื่น ๆ
- (1.6) อาจารย์ผู้สอนเพิ่มหรือแนะนำแหล่งเรียนรู้ใหม่ ด้วยการผลิต
สื่อการสอนรูปแบบใหม่ โดยการใช้สื่อการสอนผ่านแอปพลิเคชันของต่างประเทศ เพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้
การใช้แอปพลิเคชันของต่างประเทศ ในการศึกษาเนื้อหาในบทเรียน การสร้างสรรค์ผลงาน การส่ง
งาน และการทำกิจกรรมในคลาสเรียน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(1.7) สร้างความเคยชินและลดความกลัวในการใช้ภาษาต่างประเทศในชั้นเรียน ด้วยการจัดอาจารย์ผู้สอนชาวต่างชาติเจ้าของภาษา (ภาษาต่างประเทศ) ทำการสอนควบคู่กับอาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตร

(1.8) ผลักดันให้ผู้เรียนเข้าร่วมการนำเสนอผลงานทางวิชาการในการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ ในรูปแบบ Oral Presentation ร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษาโครงการ หรือ สารนิพนธ์ระดับปริญญาตรี

(1.9) สนับสนุนให้มีโครงการค่ายภาษาต่างประเทศ โดยกำหนดให้เป็นกิจกรรมบังคับเลือกที่ผู้เรียนต้องเข้าร่วมเพื่อเก็บคะแนนกิจกรรม โดยจัดกิจกรรมขึ้นเป็นประจำทุกปี

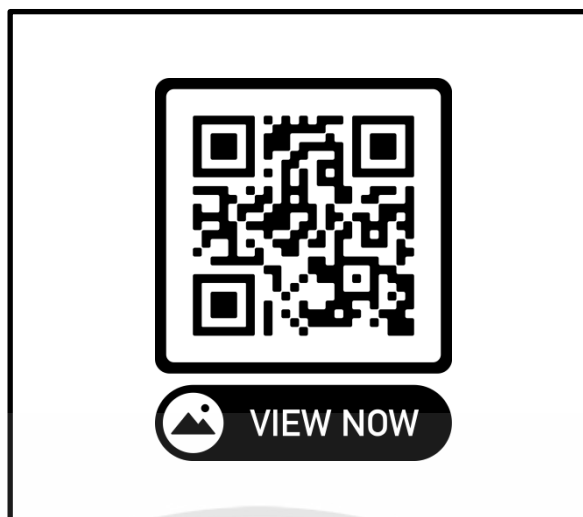
(1.10) ตรวจสอบคุณภาพของอาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตรให้มีความรู้ ทักษะ ด้านภาษาต่างประเทศ เป็นไปตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด ด้วยการสอบวัดความรู้ ทักษะ ด้านภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้เพื่อให้อาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตรมีการพัฒนาตนเองในด้านภาษาต่างประเทศอยู่เสมอ

(2) แนวทางการพัฒนาสมรรถนะ ด้านคุณลักษณะ บทบาททางสังคม (ความอดทนต่อภาวะความเครียด, ความกระตือรือร้นในการทำงาน, ความมุ่งมั่นพยายามอย่างต่อเนื่อง) สำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

ภาพที่ 5.5 แนวทางการพัฒนาสมรรถนะ ด้านคุณลักษณะ บทบาททางสังคม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 5.6 QR Code ภาพแนวทางการพัฒนาสมรรถนะ ด้าน คุณลักษณะ
บทบาททางสังคม

สรุปแนวทางการพัฒนาสมรรถนะ ด้านคุณลักษณะ บทบาททางสังคมสำหรับบัณฑิต
สาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

(2.1) เสริมกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนแบบสัมมนา การระดม
สมอง หรือแบบกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมเพื่อสาธารณะ เพื่อให้ผู้เรียนมีบทบาทในการแสดงความคิดเห็น
ร่วมกับผู้อื่น เป็นการฝึกความกระตือรือร้นในการทำงาน ฝึกการมีภาวะผู้นำและความรับผิดชอบ
ตลอดจนการมีวินัยในตนเอง โดยจะต้องสร้างทัศนคติที่ดีให้กับผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนจะได้มีทัศนคติในเชิง
บวก

(2.2) ใช้จิตวิทยาเชิงบวกในการติชมหรือแนะนำ มีการชื่นชมเมื่อทำ
ดีหรือถูกต้อง มีการแนะนำเมื่อทำไม่ถูกต้อง สร้างความมุ่งมั่นพยายาม และความกระตือรือร้นใน
การทำงาน

(2.3) การใช้การสอนแบบกระบวนการกลุ่ม การสอนแบบวิพากษ์
และการประเมินแบบ 360 องศา เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการยอมรับในคำวิพากษ์จากผู้อื่น และนำไป
ปรับปรุงแก้ไขตนเอง เป็นการฝึกความอดทนต่อสภาวะความเครียด สร้างการมีความมุ่งมั่นพยายาม
อย่างต่อเนื่อง และความกระตือรือร้นในการทำงาน

(2.4) การสอนรายวิชาการเตรียมความพร้อม ก่อนที่ผู้เรียนจะออก
ฝึกสหกิจศึกษา การเรียนการสอนควรมีการสร้างสถานการณ์ในการสร้างแรงกดดันในการเรียนรู้ การ
ฝึกปฏิบัติงาน ให้กับผู้เรียนได้เรียนรู้วิธีการอดทนต่อสภาวะความเครียด การเพิ่มความมุ่งมั่น
พยายามเมื่อเกิดปัญหา เพื่อให้สามารถปรับตัวให้เข้ากับงาน และเพื่อนร่วมงาน เป็นการสร้าง
ความพร้อมก่อนการทำงานจริง

(2.5) สนับสนุนให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติด้วยการเรียนรู้นอกห้องเรียนจาก
สถานการณ์จริง เช่นการฝึกงานหรือฝึกสหกิจศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การอดทนต่อสภาวะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความเครียด การเพิ่มความมุ่งมั่นพยายามเมื่อเกิดปัญหา และมีความกระตือรือร้นในการทำงาน เพื่อให้เกิดความสำเร็จ

(3) ข้อเสนอแนะ อื่น ๆ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

ภาพที่ 5.7 ข้อเสนอแนะอื่นๆ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

ภาพที่ 5.8 QR Code ภาพข้อเสนอแนะอื่นๆ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

สรุปผลข้อเสนอแนะ อื่น ๆ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(3.1) ปรับหลักสูตรการเรียนการสอนให้เข้ากับผู้เรียนในศตวรรษ ที่ 21 ทั้งทางด้าน ความรู้ ทักษะ คุณธรรมจริยธรรม ตลอดจนจรรยาบรรณวิชาชีพ

(3.2) การสนับสนุนทุนการศึกษาให้กับผู้เรียน ในการศึกษาเพิ่มเติม ในศาสตร์วิชาชีพ หรือการฝึกงานฝึกสหกิจศึกษา ในต่างประเทศ

(3.3) การจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้และปฏิบัติการเฉพาะในวิชาชีพ ทางด้านการออกแบบแฟชั่นในรูปแบบที่เป็นสากล ในประเทศไทย

5.1.2.2 ผลการประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการ ออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย โดยผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบแฟชั่น พบว่า

(1) ด้านความมีอรรถประโยชน์ (Utility) โดยภาพรวมพบว่า ผู้เชี่ยวชาญ มีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{x} = 4.27, SD=0.646$) ในรายด้านพบว่า ด้าน “แนวทางการ พัฒนาสมรรถนะด้าน ความรู้ ทักษะ ภาษาต่างประเทศ” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วย มากที่สุด มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{x}=4.32, SD=0.612$) รองลง ด้าน“ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับแนวทางการ พัฒนาสมรรถนะสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย” ผู้เชี่ยวชาญมี ความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{x}=4.22, SD=0.676$) และด้าน “แนวทางการพัฒนา สมรรถนะ ด้านคุณลักษณะ บทบาททางสังคม” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมาก มี ค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ($\bar{x}=4.20, SD=0.572$)

(2) ด้านการนำไปใช้ (Feasibility) โดยภาพรวมพบว่า ผู้เชี่ยวชาญมีความ คิดเห็นในระดับเห็นด้วยมาก $\bar{x} = 4.19, SD=0.661$) ในรายด้านพบว่า ด้าน “แนวทางการพัฒนา สมรรถนะ ด้านคุณลักษณะ บทบาททางสังคม” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{x}=4.24, SD=0.553$) รองลง ด้าน“แนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้าน ความรู้ ทักษะ ภาษาต่างประเทศ” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมาก ($\bar{x}=4.19, SD=0.554$) และด้าน “ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการ ออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมาก มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ($\bar{x}=4.12, SD=0.692$)

(3) ด้านความเหมาะสม (Property) โดยภาพรวมพบว่า ผู้เชี่ยวชาญมี ความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{x} = 4.24, SD=0.591$) ในรายด้านพบว่า ด้าน “แนวทางการ พัฒนาสมรรถนะ ด้านคุณลักษณะ บทบาททางสังคม” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วย มากที่สุด มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{x}=4.26, SD=0.593$) รองลง ด้าน“แนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้าน ความรู้ ทักษะ ภาษาต่างประเทศ” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{x} =4.24, SD=0.580$) และด้าน “ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสมรรถนะสำหรับ บัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมาก ที่สุด มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ($\bar{x}=4.23, SD=0.622$)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(4) ด้านความถูกต้อง (Accuracy) โดยภาพรวมพบว่า ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมาก ($\bar{x} = 4.20, SD=0.608$) ในรายด้านพบว่า ด้าน “ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับการพัฒนาสมรรถนะสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{x}=4.23, SD=0.617$) รองลงด้าน “แนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้าน ความรู้ ทักษะ ภาษาต่างประเทศ” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{x}=4.22, SD=0.592$) และด้าน “แนวทางการพัฒนาสมรรถนะ ด้านคุณลักษณะ บทบาททางสังคม” ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมาก มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ($\bar{x}=4.13, SD=0.635$)

5.2 การอภิปรายผล

จากการสรุปผลการศึกษาข้างต้น ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผล ได้ดังนี้

ผลจากงานวิจัย ในการศึกษาความต้องการจำเป็นสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย นักวิชาการและนักปฏิบัติการระบุถึงความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่น ในสมรรถนะด้านความรู้ ภาษาต่างประเทศมากที่สุดรองลงมาคือด้านความรู้เกี่ยวกับการจัดการสินค้า และ ด้านความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมและเทคโนโลยีตามลำดับ สอดคล้องกับงานวิจัยของ จันทน์ เพชรานนท์ 2550 ที่ระบุว่าสมรรถนะและความก้าวหน้าในการทำงาน และข้อเสนอแนะในการพัฒนาหลักสูตร ซึ่งต้องการความรู้จากวิชาการออกแบบในหมวดวิชาหลักควบคู่กับหมวดวิชาเทคโนโลยี และต้องการให้เสริมความรู้ ทักษะ ทางภาษาต่างประเทศในวิชาศึกษาทั่วไป นอกจากนี้ต้องการให้พัฒนาความรู้และประสบการณ์เพื่อวิชาชีพระดับสูงและควรให้ความรู้ในด้านบุคลิกภาพและจริยธรรมในการประกอบอาชีพอย่างสม่ำเสมอ อย่างไรก็ตาม ผลการศึกษาสะท้อนให้เห็นว่าในปัจจุบันธุรกิจเสื้อผ้าแฟชั่นของประเทศไทยมีการส่งออกไปยังต่างประเทศมากขึ้น ความจำเป็นในการติดต่อสื่อสารธุรกิจกับชาวต่างชาติจึงมีมากขึ้น ทำให้ความรู้ภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษซึ่งถือได้ว่าเป็นภาษาสากลที่ใช้กันอย่างแพร่หลายทั่วโลกจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง สำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นที่จะต้องออกสู่ตลาดแรงงานในอุตสาหกรรมเสื้อผ้าแฟชั่น การได้รับความรู้ ทักษะทางด้านภาษาต่างประเทศสำหรับบัณฑิตอาจยังไม่เพียงพอจากการศึกษาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะของบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่น นักปฏิบัติการให้ความเห็นว่า “จากประสบการณ์ในการให้ผู้เรียนสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นฝึกงานหรือฝึกสหกิจศึกษากับทางนักปฏิบัติการ พบว่าบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นที่ฝึกงานหรือฝึกสหกิจศึกษาให้ความสนใจแต่เรื่องของการออกแบบ แต่ไม่ค่อยให้ความสนใจกับการสื่อสาร โดยเฉพาะการสื่อสารด้วยภาษาต่างประเทศ กลัวที่จะใช้ภาษาต่างประเทศ ไม่ให้ความสนใจ ทำให้ขาดความรู้และทักษะในการสื่อสารภาษาอังกฤษ รวมถึงทักษะทางการนำเสนอผลงาน รวมถึงการให้คำแนะนำแก่ลูกค้า” ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ของ Yang ,Eunyong (2010) ที่ระบุว่า สมรรถนะโดยรวมของผู้ปฏิบัติงานในอุตสาหกรรม แพชั่นและนักวิชาการด้านแพชั่นให้ความสำคัญกับการมีทักษะการสื่อสารระหว่างบุคคลมากกว่า ทักษะทางเทคนิคหรือความรู้และประสบการณ์อุตสาหกรรม ซึ่งจะเห็นได้ว่าทักษะด้านการสื่อสาร มีความสำคัญต่อสมรรถนะของผู้ปฏิบัติงานเท่ากับทักษะด้านอื่นๆที่ผู้ปฏิบัติงานพึงมี อย่างไรก็ตาม ความรู้ ทักษะ ที่มีอยู่ในตัวของผู้ถ่ายทอดองค์ความรู้ให้แก่ผู้เรียนก็เป็นสิ่งสำคัญเช่นกัน จากการศึกษา แนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแพชั่น นักปฏิบัติการให้ความเห็นว่า “อาจารย์ผู้สอนควรมีความรู้ ทักษะด้านภาษาที่ดีก่อน เพราะถ้าผู้สอนมีความรู้ ทักษะด้านภาษาที่ดี แล้ว การถ่ายทอดความรู้ต่างๆ ด้านการออกแบบแพชั่นด้วยภาษาต่างประเทศ น่าจะไม่มีอุปสรรค และฝากไปถึงอาจารย์ผู้สอนด้านการออกแบบแพชั่น อาจารย์ควรมีการพัฒนาตนเองอยู่เสมอไม่ว่าจะเป็นเรื่องทักษะทางวิชาชีพ ทักษะทางภาษา เพื่อจะได้มีความรู้ใหม่ๆมาถ่ายทอดให้กับผู้เรียน การใช้สื่อการสอนก็ควรปรับให้ทันสมัยตามให้ทันกับเทคโนโลยีใหม่ๆที่เกิดขึ้น ความรู้ ทักษะ ความสามารถของอาจารย์ผู้สอนคือสิ่งที่สำคัญที่สุดในการถ่ายทอดความรู้กับผู้เรียนในห้องเรียน” สอดคล้องกับงานวิจัยของ Kajko-Mattsson et al. (2003) ระบุว่า สมรรถนะของผู้เรียนที่จบ การศึกษาระดับปริญญาตรี จะขึ้นอยู่กับหลักสูตรการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยของผู้เรียน ซึ่ง ในทางกลับกันขึ้นอยู่กับสมรรถนะของอาจารย์ผู้สอนของเขาเหล่านี้ ในบทความนี้ กลุ่มผู้วิจัยได้ศึกษา จากภาควิชา IT จำนวน 6 ภาควิชา ของมหาวิทยาลัยและสถาบันเทคโนโลยีในประเทศสวีเดน เพื่อหา ระดับสมรรถนะของอาจารย์ผู้สอนเหล่านี้ และเพื่อหาตำแหน่งของการเรียนรู้ที่ทำการศึกษาและเฝ้า ติดตามมัน ผลการวิจัยของบทความนี้แสดงว่าอาจารย์ผู้สอนโดยส่วนมากที่ตำแหน่งของการเรียนรู้ที่ ทำการศึกษาไม่ผ่านเกณฑ์ ข้อมูลเหล่านี้จะถูกนำไปใช้เพื่อการพัฒนาปรับปรุง และเฝ้าติดตาม สมรรถนะเหล่านี้ที่ยังขาดอยู่ อย่างไรก็ตามการให้ความสำคัญกับความรู้ ทักษะ ของอาจารย์ผู้สอน เป็นสิ่งสำคัญมาก ที่จะเป็นตัวนำพาความรู้และทักษะด้านต่างๆไปสู่ผู้เรียนให้ได้มีความรู้ความสามารถ เป็นไปตามกรอบคุณวุฒิวิชาชีพและสามารถใช้ภาษาต่างประเทศได้ดี การจัดการเรียนการสอนให้ ผู้เรียนมีสมรรถนะด้านความรู้ ทักษะ คุณลักษณะ ตามที่หลักสูตรหรือตามกรอบคุณวุฒิวิชาชีพ ต้องการหรือกำหนดได้นั้น ผู้วิจัยใช้ทฤษฎีในการพัฒนาสมรรถนะของบัณฑิตตามทฤษฎีของ McClelland (1973) โดยใช้ที่ไซโมเดลภูเขาน้ำแข็ง(Iceberg Model) มาอธิบายเรื่ององค์ประกอบ ของสมรรถนะ คือ สมรรถนะส่วนที่เห็นได้ง่าย (Visible) คือ ก้อนน้ำแข็งที่ลอยอยู่เหนือน้ำ ได้แก่ ความรู้ และทักษะที่ เป็นสมรรถนะที่มีโอกาสพัฒนาได้ง่ายด้วยการศึกษา ค้นคว้า ฝึกอบรม และการ ฝึกปฏิบัติ และสมรรถนะส่วนที่มองเห็นได้ยาก (Hidden) คือ เป็นก้อนน้ำแข็งส่วนใหญ่ที่สุด ที่อาศัย อยู่ใต้น้ำเป็นส่วนที่พัฒนาได้ยาก เนื่องจากเป็นส่วนที่อยู่ลึกลงไปหรือซ่อนอยู่ในตัวบุคคล ซึ่งมีผล ต่อพฤติกรรม ในการทำงานเป็นอย่างมาก ลักษณะส่วนบุคคลที่รู้จักกันดีคือแบบจำลองภูเขาน้ำแข็ง (Iceberg Model) ของ Spencer and Spencer (1993) การพัฒนาสมรรถนะควรพัฒนาควบคู่กัน ทั้ง2ส่วน ถึงแม้ว่าสมรรถนะส่วนที่มองเห็นได้ยาก จะไม่สามารถสังเกตได้โดยตรง แต่เป็นปัจจัยส่วน หนึ่งที่เป็นแรงขับให้เกิดพฤติกรรมความเป็นมืออาชีพของบุคคล ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Ojanen et al. (2002) ที่ระบุว่า กลยุทธ์การพัฒนาสมรรถนะในปัจจุบันได้มีการใช้กลยุทธ์การใช้ความร่วมมือ (Corporate Strategy) และสมรรถนะพื้นฐานแต่ละบุคคล (Individual-based Competencies) เป็นสิ่งที่แยกจากกัน แต่เป็นเรื่องที่เชื่อมโยงกัน ในยุคแห่งนวัตกรรมในปัจจุบัน เมื่อข้อได้เปรียบทางการแข่งขันขึ้นอยู่กับองค์ความรู้ และสมรรถภาพทางพลวัต (Dynamic Capabilities) สมรรถภาพเฉพาะบุคคล (Individual Capabilities) ของพนักงานที่มีองค์ความรู้หนึ่งๆ จำเป็นต้องบูรณาการอย่างเป็นระเบียบสู่กระบวนการทางกลยุทธ์การใช้ความร่วมมือ อย่างไรก็ตาม แนวทางการพัฒนาคุณลักษณะของบัณฑิต ถึงแม้การพัฒนาคุณลักษณะของบัณฑิตจะไม่ใช่ว่าเป้าหมายหลักของการศึกษาในสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่น แต่นักวิชาการประจำสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่น และนักปฏิบัติการณ์มองว่าคุณลักษณะของบัณฑิต มีความสำคัญต่อการอยู่ร่วมกับคนอื่นในองค์กร และคนในสังคม ดังนั้นถึงแม้การพัฒนาคุณลักษณะของบัณฑิตจะไม่ได้อยู่ในหลักสูตร แต่นักวิชาการ อาจารย์ผู้สอนสามารถปลูกฝังคุณลักษณะที่ดีให้แก่ผู้เรียน ด้วยการเสริมกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนแบบสัมมนา การระดมสมอง หรือแบบกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมเพื่อสาธารณะ เพื่อให้ผู้เรียนมีบทบาทในการแสดงความคิดเห็นร่วมกับผู้อื่น เป็นการฝึกความกระตือรือร้นในการทำงาน ฝึกการมีภาวะผู้นำและความรับผิดชอบ ตลอดจนการมีวินัยในตนเอง โดยจะต้องสร้างทัศนคติที่ดีให้กับผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนจะได้มีทัศนคติในเชิงบวกและจบออกไปเป็นนักออกแบบแฟชั่นที่มีคุณภาพตามที่ตลาดแรงงานต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5.3 ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

จากข้อสรุปที่กล่าวมาข้างต้น ซึ่งให้เห็นว่า สมรรถนะด้านความรู้ ทักษะภาษาต่างประเทศ และคุณลักษณะ ด้านบทบาททางสังคม เป็นสมรรถนะของบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทยที่มีความต้องการจำเป็นในได้รับการพัฒนา เนื่องจาก ความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะ เป็นส่วนสำคัญของสมรรถนะนักออกแบบแฟชั่นในปัจจุบัน ผู้วิจัยขอเสนอแนะการนำแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิต ที่ได้จากการศึกษาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะมาปรับประยุกต์ใช้กับบัณฑิตในสาขาวิชาชีพอื่นๆให้ตรงกับความต้องการจำเป็นในสมรรถนะของบัณฑิตที่สมควรได้รับการพัฒนาอย่างจริงจังเพื่อเป็นการสร้างบัณฑิตที่มีคุณภาพออกสู่ตลาดแรงงานอุตสาหกรรมเสื้อผ้าแฟชั่น เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาจากทฤษฎีความต้องการจำเป็น โดยมุ่งเน้นไปที่บัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นโดยตรง การนำแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิต ไปใช้ในสาขาวิชาชีพอื่นๆ อาจไม่เที่ยงตรงนัก ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะให้ทำการวิจัยด้วยเริ่มจากกระบวนการศึกษาความต้องการจำเป็นสมรรถนะของผู้เรียนในศาสตร์วิชานั้นๆและนำผลที่ได้มาหาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะของผู้เรียนต่อไป

5.4 ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยและงานวิชาการในอนาคต

ข้อเสนอแนะทางวิชาการในการทำวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยขอเสนอให้มีการศึกษาปัจจัยแวดล้อมและตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับสมรรถนะของบัณฑิตในสาขาวิชาชีพนั้นๆเพิ่มเติม เพื่อให้การพัฒนาสมรรถนะเป็นไปอย่างถูกต้องและสมบูรณ์เหมาะสมกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน และการนำทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาสมรรถนะด้านอื่นๆมาประยุกต์ใช้กับกระบวนการวิจัยเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดในการพัฒนาสมรรถนะ เน้นการวิจัยในรูปแบบการศึกษาและพัฒนาด้วยการนำแนวทางการพัฒนาสมรรถนะที่ได้จากกระบวนการวิจัยมาใช้ในการพัฒนากับกลุ่มตัวอย่างและทำการประเมินผลเพื่อทราบถึงประสิทธิผลของแนวทางในการพัฒนาสมรรถนะกับกลุ่มตัวอย่างอย่างแท้จริง และผู้วิจัยขอเสนอแนะให้มีการนำแนวทางการพัฒนาสมรรถนะนั้นมาสังเคราะห์เป็นภาพโมเดล ภาพ Infographic หรือคู่มือ เพื่อความสะดวกในการนำไปใช้ในการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาสมรรถนะของบัณฑิตต่อไป

5.5 ข้อจำกัดในการศึกษา

ข้อจำกัดในงานวิจัยนี้อาจมีส่วนสัมพันธ์หรือไม่สัมพันธ์กับแนวโน้มของผลลัพธ์ที่ได้ แต่ทั้งนี้ ผู้วิจัยนำมาบันทึกไว้เพื่อให้ผู้ที่ต้องการขยายขอบเขตงานวิจัยได้ทราบประเด็นที่อาจเป็นอุปสรรคในการดำเนินงานวิจัยพร้อมข้อเสนอแนะเพื่อให้การทำวิจัยในอนาคตประสบความสำเร็จได้ด้วยดี

1. ช่วงเวลาของการวิจัยเป็นช่วงที่มหาวิทยาลัยที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีการปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอนจึงทำให้การศึกษาโครงสร้างของหลักสูตรไม่ได้ข้อมูลของหลักสูตรที่เป็นปัจจุบัน
2. ระยะเวลาของการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างใช้เวลามากเกินไปเนื่องจากเป็นช่วงเวลาปิดภาคการศึกษาของบางมหาวิทยาลัยที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง บุคลากรนักวิชาการที่เป็นกลุ่มตัวอย่างติดต่อยาก จึงทำให้การเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างมีความล่าช้าจนเกินไป

บรรณานุกรม

- กอบสุข คงมันัส. (2549). การศึกษาสมรรถภาพของนักบริหารจัดการความรู้ในองค์กรภาคเอกชน. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาโสตทัศนศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชัชวาลย์ ทัดศิวัช. การวิเคราะห์และออกแบบสมรรถนะ. [ออนไลน์] 2554. [สืบค้นวันที่ 14 มีนาคม 2554]. จาก http://www.tpa.or.th/writer/read_this_book_topic.php?pageid=7&bookID=1288&read=true&count=true
- ฐิติพัฒน์ พิษณุธาตพงศ์. (2548). ยุทธวิธีการใช้ระบบสมรรถนะในการบริหารทรัพยากรมนุษย์เพื่อผลักดันองค์กรสู่ความเป็นเลิศเหนือคู่แข่ง. วารสารตำราราชานุกาภาพ 6(20): 16-78.
- ณรงค์วิทย์ แสนทอง. (2547). **มารู้จัก COMPETENCY กันเถอะ**. กรุงเทพมหานคร: เอช อาร์ เซ็นเตอร์.
- เทือน ทองแก้ว. (2545). “ภาวะผู้นำ : สมรรถนะหลักของผู้บริหารในยุคปฏิรูป **วารสารวิชาการ**. 5(9) : 35-43.
- อึ้งศักดิ์ คงคาสวัสดิ์ (2550). **Competency ภาคปฏิบัติ--เขาทำกันอย่างไร?** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร:สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี ไทย-ญี่ปุ่น.
- นพ ศรีบุญนาท. **หลักทั่วไปของการวิเคราะห์งาน**. [ออนไลน์] 2551. [สืบค้นวันที่ 10 กรกฎาคม 2561]. จาก <http://www.siamhrm.com>
- ประจักษ์ ทรัพย์อุดม. (2550). **หลักสมรรถนะ**. กรุงเทพฯ : เอ็กซ์เปอร์เน็ท.
- ประมา ศาสตร์รุจิ (2550).การพัฒนาเกณฑ์สมรรถนะในการประเมินผลการปฏิบัติงานของผู้บริหาร ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษาแห่งสำนักบริหารงานการศึกษาออกโรงเรียน. **รอบรู้วิทยาศาสตร์ นานาสาระ**.35(148):78-80.
- พรชัย เจดามาน. (2556). **การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์** (Online). <http://www.oknation.net/blog/jedaman/2013/03/29/entry-1>, 12 ตุลาคม 2557.
- รัชฎา ณ่าน. (2550). **สมรรถนะหลักของปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดน่าน**.วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาบริหารการศึกษา.บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สำนักงานข้าราชการพลเรือน. (2552). **คู่มือการประเมินผลการปฏิบัติราชการ**. สืบค้นจาก <http://www.ocsc.go.th/ocscms/uploads/File/Chapter4.pdf> วันที่ 15 มกราคม 2562

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ศุภชัย ยาวะประภาส. (2548). **การบริหารงานบุคคลภาครัฐไทย: กระแสใหม่และสิ่งท้าทาย**. กรุงเทพฯ:จุดทอง.
- สำนักงานพัฒนาระบบราชการ. (2547). **เอกสารเพื่อพัฒนาองค์ความรู้เกี่ยวกับการพัฒนาระบบราชการ หมายเลข 002**. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ
- สุกัญญา รัศมีธรรมโชติ(2551).**การจัดการทรัพยากรมนุษย์ด้วย Competency-Based HRM**.พิมพ์ครั้งที่ 2.กรุงเทพฯ:สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ.
- สุภาพร พิศาลบุตร.(2551) **ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์งาน**. [ออนไลน์]. [สืบค้นวันที่ 10 กรกฎาคม 2561]. จาก <http://www.siamhrm.com>
- สุรัชย์ พรหมพันธุ์. (2554). **ฆ่าแหลมสรณนะเพื่อการพัฒนา Competency**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ปัญญาชน
- อัจฉรา ไชยบุณย์. (2550). **การพัฒนารูปแบบการพัฒนาทักษะทางสังคมสำหรับนิสิตนักศึกษา**. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาอุดมศึกษาบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อานนท์ ศักดิ์วรวิชญ์ (2547).**แนวความคิดเรื่องสมรรถนะ (Competency): เรื่องเก่าที่เรายังหลงทาง**. **จุฬาลงกรณ์วารสาร**.16(64) : 57-78
- อาภรณ์ ภูวิทย์พันธุ์. (2548). **Competency Dictionary** กรุงเทพมหานคร: เอช อาร์ เซนเตอร์.
- Boyatzis, R.E. (1982). **The competent manager: a model for effective performance**. London: Wiley.
- Bryant, J. and Poustie, K. (2001) **Competencies Needed by Public Library Staff**: Bertelsmann Foundation.
- Burgoyne J. (1989). **Creating the Managerial Portfolio: Building on Competency – based Approaches to Management Development** .**Journal of Management Education and Development**, 20:56-61
- Clark. Donal. (2007). **Building the Leadership Competency Model**. Accessed 20 September 2018. Available from <http://mwilimk.com/-donclak/hrd/case/build.html>
- Dubois, D. D., Rothwell, W. J., Stern, D. J., & Kemp, L. K. (2004). **Competency-based human resource management**. Palo Alto, CA: Davies-Black Publishing
- Hughes, R.L., Ginnett, R.C. and Curphy, G.J. (2002) **Leadership: Enhancing the Lessons of Experience**. 4th Edition. Boston: McGraw-Hill/Irwin.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- McClelland, David. (1973). Testing for Competence Rather than for "Intelligence". *American Psychologist*. 1:1-14
- Nadler, Leonard. (1970). *Developing Human Resource*. Houston: Gulf
- Raja Suzana Raja Kasim. (2008). **The commercialization of knowledge management practices among public-listed organizations towards K-based development in Malaysia**. Paper presented at the Knowledge Management International Conference and Exhibition, University Utara Malaysia.
- Robert S. Kaplan, David P. Norton, (2004) "The strategy map: guide to aligning intangible assets", *Strategy & Leadership*, 32(5):10-17,
- Scott Parry. (1998). **Project Management Competency Development Framework**, PMI. Shandler, Donald. (2000) .*Competency and the Learning Organization*. CA:Crisp.
- Sherman, Ro; Bisshop, M; Eggengerger, T; Karden, R. (2007). Development of a Leadership competency model. *Journal of Nursing Administration*. 37(2):85-94.
- Spencer, L.M. and Spencer, S.M. (1993). **Competency at Work: Model for Superior Performance**. New York: Wily & Sons,
- Swanson, A.R. and Holton, F.E.(2001). **Foundation of Human Resource Development**. San Francisco : Berrett- Koehler.
- TFPL. (2003). **Knowledge and Information Management Competency**. Retrieved 20 December 2018 <http://www.tfpl.com/contactus/index.cfm>
- Woodruff, C. (1991). Competent by Any Other Name. *Personnel Management*, September, pp. 30 – 33.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ภาคผนวก ข การหาคุณภาพของเครื่องมือ

ภาคผนวก ค หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ภาคผนวก ง ภาพการเก็บรวบรวมข้อมูล

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสอบถามความต้องการจำเป็นเพื่องานวิจัย

เรื่อง แนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย: การประยุกต์ใช้การประเมินความต้องการจำเป็น

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับ **สภาพความต้องการจำเป็นเกี่ยวกับสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย** โดยแบบสอบถามประกอบด้วยข้อมูล 2 ตอนคือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพความต้องการจำเป็นสมรรถนะของบัณฑิตสาขานักออกแบบแฟชั่น 3 ด้าน ได้แก่ สมรรถนะด้านความรู้ สมรรถนะด้านทักษะ และคุณลักษณะจำนวน 80 ข้อ และข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะ

โปรดพิจารณาข้อความในแต่ละข้อคำถาม และขอความอนุเคราะห์ให้ท่านตอบแบบสอบถามให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด เพื่อให้การวิจัยนี้มีผลสรุปที่น่าเชื่อถือได้ และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างแท้จริง ข้อมูลที่ได้มาจากแบบสอบถามจะเป็นความลับและไม่มีผลกระทบต่อผู้ให้ข้อมูล

ขอขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างสูงที่เล็งเห็นถึงความสำคัญของการวิจัยในครั้งนี้ และให้ ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามด้วยดี

นางสาวกรชนก บุญทร

หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมดุสิต บัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม
 วิชาเอกการศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
 สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน หรือเติมข้อมูลลงในช่องว่างที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

1. เพศ

- ชาย หญิง

2. อายุ

- ต่ำกว่า 30 ปี 30-40 ปี
 41-50 ปี 51-60 ปี 60 ปีขึ้นไป

3. ระดับการศึกษา

- มัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า อนุปริญญา/ปวส.หรือเทียบเท่า
 ปริญญาตรี ปริญญาโท
 ปริญญาเอก อื่นๆ โปรดระบุ.....

4. ประสบการณ์ในการทำงาน

- ต่ำกว่า 1 ปี 1-5 ปี
 6-10 ปี 11-15 ปี
 16-20 ปี 21-25 ปี
 25 ปีขึ้นไป

5. อาชีพ

- นักวิชาการ (อาจารย์ ด้านออกแบบเสื้อผ้าและเครื่องแต่งกาย)
 นักปฏิบัติการ (นักออกแบบเสื้อผ้าและเครื่องแต่งกาย)

6. สถานที่ทำงาน

- สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ สถาบันอุดมศึกษาเอกชน
 ห้องเสื้อ (Made-to-order) บริษัทอุตสาหกรรมขนาดเล็ก (Luxury Brand)
 บริษัทอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ (Ready-to-wear) อื่นๆ.....

7. ชื่อสถานที่ทำงาน

.....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพความต้องการจำเป็นสมรรถนะของบัณฑิตสาขานอกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด โดยที่

- 5 หมายถึง มากที่สุด
- 4 หมายถึง มาก
- 3 หมายถึง ปานกลาง
- 2 หมายถึง น้อย
- 1 หมายถึง น้อยที่สุด

สภาพที่เป็นจริง หมายถึง สิ่งที่ปรากฏและเป็นอยู่จริงในปัจจุบันเกี่ยวกับสมรรถนะด้านความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะของบัณฑิตสาขานอกแบบแฟชั่น

สภาพที่ควรจะเป็น หมายถึง สิ่งที่นักวิชาการ และนักปฏิบัติการด้านนอกแบบแฟชั่นมีความต้องการ และคาดหวังให้บัณฑิตสาขานอกแบบแฟชั่นได้มีสมรรถนะด้านความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะตามระดับที่ควรจะเป็น

ข้อคำถามสมรรถนะ	สภาพที่เป็นจริง					สภาพที่ควรจะเป็น				
	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5
ด้านที่ 1 สมรรถนะด้านความรู้										
ความรู้ด้านการออกแบบ										
1. ความรู้เกี่ยวกับหลักการออกแบบเบื้องต้น										
2. ความรู้เกี่ยวกับการออกแบบสินค้าแฟชั่นสำหรับช่วงระดับวัยต่างๆ										
3. ความรู้เกี่ยวกับการออกแบบเพื่อสร้างตราสินค้า(Brand)										
4. ความรู้เกี่ยวกับแนวโน้มแฟชั่น										
5. ความรู้เกี่ยวกับลักษณะทางกายภาพและสมบัติของวัสดุที่ใช้ในการออกแบบและผลิตสินค้าแฟชั่น										
ความรู้ด้านการจัดการสินค้า										
1. ความรู้เกี่ยวกับการจัดทำข้อมูลเอกสารต่างๆในองค์กร										
2. ความรู้เกี่ยวกับการวางแผนและการเลือกวัสดุ										
3. ความรู้เกี่ยวกับพื้นฐานการตลาดสินค้าแฟชั่น										
4. ความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบต่างๆในการนำเข้าและส่งออก										
5. ความรู้เกี่ยวกับการควบคุมคุณภาพและการตรวจสอบสินค้าแฟชั่น										
ความรู้ด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยี										
1. ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมและเทคโนโลยีในการออกแบบ										
2. ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมและเทคโนโลยีในการตกแต่ง										
3. ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมและเทคโนโลยีในการตัดเย็บชิ้นรูป										
4. ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมและเทคโนโลยีในการส่งเสริมสินค้าแฟชั่นสู่เชิงพาณิชย์										

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อความคำถามสมรรถนะ	สภาพที่เป็นจริง					สภาพที่ควรจะเป็น				
	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5
ความรู้ด้านภาษาต่างประเทศ										
1. ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์และสำนวนที่ใช้ในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่น										
2. ความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาต่างประเทศในการติดต่อ สื่อสาร ในงานอาชีพ										
3. ความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาต่างประเทศในการนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่น										
ด้านที่ 2 สมรรถนะด้านทักษะ										
ทักษะด้านการออกแบบ										
1. ความสามารถสร้างสรรค์งานออกแบบสินค้าแฟชั่น										
2. ความสามารถในการนำความรู้ทางศิลปะที่เป็นสากลมาประยุกต์ใช้ในการออกแบบสินค้าแฟชั่น										
3. ความสามารถวาดภาพต้นแบบด้วยมือ										
4. ความสามารถวาดภาพต้นแบบด้วยคอมพิวเตอร์										
5. ทักษะในการใช้สีในการออกแบบ										
6. ความสามารถออกแบบแฟชั่นเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคสำหรับระดับช่วงวัยระดับต่างๆ										
7. ความสามารถออกแบบเพื่อสร้างชุดของสินค้าแฟชั่น(Collection) ตามฤดูกาล										
8. ความสามารถวิเคราะห์แนวโน้มแฟชั่นเพื่อประยุกต์ใช้สู่งานออกแบบสินค้าแฟชั่น										
9. ความสามารถใช้แนวโน้มแฟชั่นในการออกแบบให้ตรงกับความคิดของตราสินค้า										
10. ความสามารถเลือกใช้วัสดุได้เหมาะสมกับการออกแบบสินค้าแฟชั่น										
11. ความสามารถพัฒนาสินค้าแฟชั่นต้นแบบสู่การผลิตเชิงพาณิชย์										

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อความคำถามสมรรถนะ	สภาพที่เป็นจริง					สภาพที่ควรจะเป็น					
	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5	
ทักษะด้านการจัดการสินค้าแฟชั่น											
1. การวางแผนกลยุทธ์การออกแบบสินค้าแฟชั่น											
2. การวางแผนการประชุมทีมงานเพื่อนำเสนอกกลยุทธ์การออกแบบสินค้าแฟชั่นภายในองค์กร											
3. การวางแผนร่วมกับทีมงานผลิตสินค้าแฟชั่นตามชุดของสินค้า (Collection)											
4. การเลือกและการร่วมกำหนดแนวคิดการพัฒนาวัตถุดิบที่นำมาใช้ในการออกแบบสินค้าแฟชั่น											
5. การกำหนดแนวคิดในการออกแบบสินค้าแฟชั่นเชิงพาณิชย์ให้สอดคล้องกับนโยบายขององค์กร											
6. การวิเคราะห์กลยุทธ์เพื่อจัดจำหน่ายสินค้าแฟชั่นเชิงพาณิชย์											
7. การสื่อสารและวิเคราะห์ความต้องการของผู้บริโภคสินค้าแฟชั่น											
8. การวิเคราะห์สินค้าแฟชั่นต้นแบบและทดลองสวมใส่											
9. การวิเคราะห์และจัดทำข้อมูลให้เป็นระบบเพื่อใช้ในการพัฒนาการออกแบบสินค้าแฟชั่นในเชิงพาณิชย์											
10. การประมวลผลการจัดจำหน่ายเพื่อพัฒนา การออกแบบชุดของสินค้าแฟชั่น(Collection) ต่อไป											
11. การติดตามการสร้างผลิตภัณฑ์ต้นแบบ (Prototype)											
12. การติดตามการผลิตสินค้าแฟชั่นตามใบสั่งผลิต											
13. การตรวจสอบและแก้ไขสินค้าแฟชั่นตามใบสั่งผลิตให้ตรงกับแนวคิดการออกแบบ											
14. การติดตามผลการออกแบบสินค้าแฟชั่นในเชิงพาณิชย์หลังการจัดจำหน่าย											

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อคำถามสมรรถนะ	สภาพที่เป็นจริง					สภาพที่ควรจะเป็น				
	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5
ทักษะด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยี										
1. การใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีได้เหมาะสมกับขั้นตอนการออกแบบสินค้าแฟชั่นได้										
2. การใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีได้เหมาะสมกับกระบวนการตกแต่งสินค้าแฟชั่น										
3. การใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีได้เหมาะสมกับการตัดเย็บชิ้นรูปสินค้าแฟชั่น										
4. การใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีได้เหมาะสมในการส่งเสริมสินค้าแฟชั่นสู่เชิงพาณิชย์										
ทักษะด้านภาษาต่างประเทศ										
1. ความสามารถในการฟังการสนทนาภาษาต่างประเทศ ได้อย่างเข้าใจ										
2. สามารถพูดภาษาต่างประเทศ สนทนา สื่อสาร การนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านแฟชั่นได้ทั้งในองค์กรและนอกองค์กร										
3. สามารถอ่านภาษาต่างประเทศ และจับใจความสำคัญเกี่ยวกับงานด้านแฟชั่น										
4. สามารถเขียนภาษาต่างประเทศ เพื่อการติดต่อ สื่อสาร การนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านแฟชั่นได้										
ด้านที่ 3 คุณลักษณะ										
บทบาททางสังคม										
1. ไวต่อการรับรู้ในสภาพแวดล้อมทางสังคม										
2. ทะเยอทะยานมุ่งความสำเร็จ										
3. เปิดเผยตรงไปตรงมา										
4. ให้ความร่วมมือ										
5. ตัดสินใจดี										
6. พึ่งพาอาศัย										
7. ต้องการมีอำนาจเหนือและมีแรงจูงใจด้านอำนาจ										
8. กระตือรือร้นในการทำงาน										
9. มุมนานะ พยายามอย่างต่อเนื่อง										
10. มั่นใจในตนเอง										
11. อดทนต่อภาวะความเครียด										
12. เต็มใจแสวงหางานรับผิดชอบ										

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสอบถาม

แบบสอบถามการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview)

เรื่อง ปัจจัยการออกแบบสินค้าอุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย

คำชี้แจง

1. แบบสัมภาษณ์ชุดนี้ใช้เพื่อสัมภาษณ์นักวิชาการและนักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย
2. ข้อคำถามในแบบสัมภาษณ์ชุดนี้ มาจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลในแบบสอบถามสภาพความต้องการจำเป็นเกี่ยวกับสมรรถนะนักออกแบบของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ซึ่งเป็นความต้องการจำเป็นที่ต้องได้รับการพัฒนาสมรรถนะนักออกแบบของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย
3. ข้อมูลที่ได้จากแบบสัมภาษณ์ เพื่อนำไปใช้ในการเสนอแนวทางในการพัฒนาสมรรถนะนักออกแบบของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย
4. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย เป็นผู้ทำการสัมภาษณ์ และเก็บข้อมูลด้วยการบันทึกเสียงหรือจดบันทึก
5. แนวคำถามในการสัมภาษณ์เชิงลึกชุดนี้เป็นแบบสัมภาษณ์ แบบให้ตอบบรรยายตามความคิดเห็น
มี 4 ตอน ดังนี้
 - ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์
 - ตอนที่ 2 คำถามปลายเปิดเกี่ยวกับแนวทางและวิธีการในการพัฒนาสมรรถนะด้านความรู้ (ความรู้ด้านภาษาต่างประเทศ) ของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่น
 - ตอนที่ 3 คำถามปลายเปิดเกี่ยวกับแนวทางและวิธีการในการพัฒนาสมรรถนะด้านทักษะ (ทักษะด้านภาษาต่างประเทศ) ของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่น
 - ตอนที่ 4 คำถามปลายเปิดเกี่ยวกับแนวทางและวิธีการในการพัฒนาคุณลักษณะ (ด้านบทบาททางสังคม) ของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่น
 - ตอนที่ 5 ข้อเสนอแนะ อื่น ๆ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้สัมภาษณ์

1. ชื่อ – สกุล

.....

2. เชื้อชาติ

.....

3. อายุ

.....

4. ระดับการศึกษา

.....

5. สถานภาพ

.....

6. อาชีพ

.....

7. ตำแหน่ง

.....

ตอนที่ 2 คำถามปลายเปิดเกี่ยวกับแนวทางและวิธีการในการพัฒนาสมรรถนะด้าน “ความรู้” (ความรู้ด้านภาษาต่างประเทศ) ของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่น

ข้อคำถามสำหรับนักวิชาการ

1. ในฐานะที่ท่านมีส่วนสำคัญในการพัฒนาสมรรถนะด้าน “ความรู้” ของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่น ท่านมีแนวทางและวิธีการปรับปรุงหลักสูตรหรือปรับปรุงการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาสมรรถนะด้านความรู้ภาษาต่างประเทศ อย่างไร

2. ท่านมีแนวทางและวิธีการในการพัฒนา “ความรู้” ของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่น เกี่ยวกับการใช้ภาษาต่างประเทศ ในการติดต่อ สื่อสาร ในงานอาชีพทางการออกแบบแฟชั่น อย่างไร

แนวทางและวิธีการในการพัฒนา (ภาคทฤษฎี)

แนวทางและวิธีการในการพัฒนา (ภาคปฏิบัติ)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. ท่านมีแนวทางและวิธีการในการพัฒนา “ความรู้” ของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่น เกี่ยวกับการใช้ภาษาต่างประเทศในการนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่น อย่างไร

แนวทางและวิธีการในการพัฒนา (ภาคทฤษฎี)

แนวทางและวิธีการในการพัฒนา (ภาคปฏิบัติ)

ข้อคำถามสำหรับนักปฏิบัติการ

1. จากประสบการณ์ที่ท่านได้รับบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่นเข้าฝึกงานหรือฝึกสหกิจศึกษา ในองค์กรของท่าน ท่านมีความคิดเห็นที่บัณฑิตควรมีการปรับปรุงความรู้ด้านภาษาต่างประเทศ อย่างไร
2. ท่านมีข้อเสนอแนะให้แก่มหาวิทยาลัยเกี่ยวกับแนวทางและวิธีการในการพัฒนา “ความรู้” ของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่น ด้านภาษาต่างประเทศอย่างไร ในด้านต่อไปนี้
 - 2.1 ท่านมีแนวทางและวิธีการในการพัฒนา “ความรู้” ของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่นเกี่ยวกับการใช้ภาษาต่างประเทศ ในการติดต่อ สื่อสาร ในงานอาชีพทางการออกแบบแฟชั่น อย่างไร
 - 2.2 ท่านมีแนวทางและวิธีการในการพัฒนา “ความรู้” ของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่นเกี่ยวกับการใช้ภาษาต่างประเทศในการนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่น อย่างไร

ตอนที่ 3 คำถามปลายเปิดเกี่ยวกับแนวทางและวิธีการในการพัฒนาสมรรถนะด้าน “ทักษะ” (ทักษะด้านภาษาต่างประเทศ)

ข้อคำถามสำหรับนักวิชาการ

1. ในฐานะที่ท่านมีส่วนสำคัญในการพัฒนาสมรรถนะด้าน “ทักษะ” ของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่น ท่านมีแนวทางและวิธีการปรับปรุงหลักสูตรหรือปรับปรุงการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาสมรรถนะด้านทักษะภาษาต่างประเทศ อย่างไร
2. ท่านมีแนวทางและวิธีการในการพัฒนา “ทักษะ” ด้านภาษาต่างประเทศของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่น เกี่ยวกับความสามารถในการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน การนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านแฟชั่น ได้อย่างไร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แนวทางและวิธีการในการพัฒนา (ภาคทฤษฎี)
แนวทางและวิธีการในการพัฒนา (ภาคปฏิบัติ)

ข้อคำถามสำหรับนักปฏิบัติการ

1. จากประสบการณ์ที่ท่านได้รับบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่นเข้าฝึกงานหรือฝึกสหกิจศึกษาในองค์กรของท่าน ท่านมีความคิดเห็นที่บัณฑิตควรมีการปรับปรุง“ทักษะ”ด้านภาษาต่างประเทศ อย่างไร
2. ท่านมีข้อเสนอแนะให้แก่มหาวิทยาลัยเกี่ยวกับแนวทางและวิธีการในการพัฒนา“ทักษะ”ของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่น เกี่ยวกับความสามารถในการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน การนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านแฟชั่น ได้อย่างไร

ตอนที่ 4 คำถามปลายเปิดเกี่ยวกับแนวทางและวิธีการในการพัฒนา “คุณลักษณะ” (ด้านบทบาททางสังคม) ของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่น

ในฐานะที่ท่านมีส่วนสำคัญในการพัฒนาคุณลักษณะของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่น ท่านมีแนวทางและวิธีการในการพัฒนา “คุณลักษณะ” ด้านบทบาททางสังคม ซึ่งประกอบไปด้วย ความอดทนต่อภาวะความเครียด ความมุ่งมั่นพยายามอย่างต่อเนื่อง และความกระตือรือร้นในการทำงาน ได้อย่างไร

ตอนที่ 5 ข้อเสนอแนะ อื่น ๆ เกี่ยวกับการพัฒนาสมรรถนะของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่น

ผู้สัมภาษณ์.....
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....
เวลา.....ถึง.....

แบบประเมิน

เรื่อง แนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย

: การประยุกต์ใช้การประเมินความต้องการจำเป็น

คำชี้แจง

แบบประเมินนี้ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการประเมินความเหมาะสมเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย โดยแบบประเมินประกอบด้วยข้อมูล 2 ตอนคือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ประเมิน

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นในการประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะของบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่น

โปรดพิจารณาข้อความในแต่ละข้อคำถาม และขอความอนุเคราะห์ให้ท่านตอบแบบประเมินให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด เพื่อให้การวิจัยนี้มีผลสรุปที่น่าเชื่อถือได้ และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างแท้จริง ข้อมูลที่ได้มาจากแบบประเมินนี้จะเป็นความลับและไม่มีผลกระทบต่อผู้ให้ข้อมูล

ขอขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างสูงที่เล็งเห็นถึงความสำคัญของการวิจัยในครั้งนี้ และให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามด้วยดี

นางสาวกรชนก บุญทร

หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมดุสิต บัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม
 วิชาเอกการศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
 สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ประเมิน

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ที่ตรงกับข้อมูลส่วนตัวของท่านมากที่สุด เพียงคำตอบเดียว

1. เพศ

- ชาย หญิง

2. อายุ

- ต่ำกว่า 30 ปี 30-40 ปี
 41-50 ปี 51-60 ปี 60 ปีขึ้นไป

3. ระดับการศึกษา

- มัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า อนุปริญญา ปวส.หรือเทียบเท่า/
 ปริญญาตรี ปริญญาโท
 ปริญญาเอก อื่นๆ โปรดระบุ

4. ประสบการณ์ในการทำงาน

- ต่ำกว่า 1 ปี 1-5 ปี
 6-10 ปี 11-15 ปี
 16-20 ปี 21-25 ปี
 25 ปีขึ้นไป

5. อาชีพ

- นักวิชาการ (อาจารย์ ด้านออกแบบเสื้อผ้าและเครื่องแต่งกาย)
 นักปฏิบัติการ (นักออกแบบเสื้อผ้าและเครื่องแต่งกาย)

6 สถานที่ทำงาน .

- สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ สถาบันอุดมศึกษาเอกชน
 ห้องเสื้อ)Made-to-order(บริษัทอุตสาหกรรมขนาดเล็ก)Luxury Brand(
 บริษัทอุตสาหกรรมขนาดใหญ่)Ready-to-wear(อื่นๆ.....

7. ชื่อสถานที่ทำงาน

.....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

**ตอนที่ 2 ระดับความคิดเห็นในการประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิต
สาขาการออกแบบแฟชั่น**

ขอให้ท่านทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องการประเมินที่ท่านมีความคิดเห็น ดังนี้

- 5 หมายถึง มีอรรถประโยชน์/ความเป็นไปได้/ความเหมาะสม/ความถูกต้องในระดับมากที่สุด
4 หมายถึง มีอรรถประโยชน์/ความเป็นไปได้/ความเหมาะสม/ความถูกต้องในระดับมาก
3 หมายถึง มีอรรถประโยชน์/ความเป็นไปได้/ความเหมาะสม/ความถูกต้องในระดับปานกลาง
2 หมายถึง มีอรรถประโยชน์/ความเป็นไปได้/ความเหมาะสม/ความถูกต้องในระดับน้อย
1 หมายถึง มีอรรถประโยชน์/ความเป็นไปได้/ความเหมาะสม/ความถูกต้องในระดับน้อยที่สุด

หัวข้อการประเมิน	ความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
อรรถประโยชน์ (Utility)					
แนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้าน ความรู้ ทักษะ ภาษาต่างประเทศ					
1. การปรับปรุงหลักสูตรทุก 5 ปี ตามที่ สกอกำหนด . โดยเพิ่มการใช้ ความรู้ ทักษะ การฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษาต่างประเทศในรายละเอียดของรายวิชาชีพ					
2. การสอบวัดความรู้ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษาต่างประเทศ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 แรกรับเข้าและ นักศึกษาชั้นปีสุดท้ายก่อนสำเร็จการศึกษา โดยใช้เกณฑ์วัดผลแบบสากล					
3. การบูรณาการผู้สอนร่วมกันระหว่างวิชาศึกษาทั่วไป ภาษาต่างประเทศ) กับวิชาชีพบังคับ) (ออกแบบแฟชั่น)					
4. สอดแทรกกิจกรรมที่ใช้ ความรู้ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษา ต่างประเทศ ในการเรียนการสอน					
5. วิชาศึกษาทั่วไปเพิ่มรายวิชาภาษาต่างประเทศ นอกเหนือจากวิชาภาษาอังกฤษ เช่น ภาษาในกลุ่มประเทศอาเซียน โดยเน้นความรู้ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ในวิชาชีพทางการ ออกแบบแฟชั่นและรายวิชาชีพอื่นๆ					
6. อาจารย์ผู้สอนเพิ่มหรือแนะนำแหล่งเรียนรู้ใหม่ ด้วยการผลิตสื่อการสอนรูปแบบใหม่ โดยการใช้สื่อการสอนผ่านแอปพลิเคชันของต่างประเทศ เพื่อให้นักศึกษาเรียนรู้การใช้แอปพลิเคชันของต่างประเทศ ในการศึกษาเนื้อหาในบทเรียน การสร้างสรรค์ผลงาน การส่งงาน และการทำกิจกรรมในคลาสเรียน					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อการประเมิน	ความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
7. สร้างความเคยชินและลดความกลัวในการใช้ภาษาต่างประเทศในชั้นเรียน ด้วยการจัดอาจารย์ผู้สอนชาวต่างชาติเจ้าของภาษา ภาษาต่างประเทศ) ทำการสอนควบคู่กับอาจารย์ผู้สอนประจำ) หลักสูตร					
8. ผลักดันให้นักศึกษาเข้าร่วมการนำเสนอผลงานทางวิชาการในการประชุมวิชาการระดับนานาชาติในรูปแบบ Oral Presentation ร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษาโครงการ หรือ สารนิพนธ์ระดับปริญญาตรี					
9. สนับสนุนให้มีโครงการค่ายภาษาต่างประเทศ โดยกำหนดให้เป็นกิจกรรมบังคับเลือกที่นักศึกษาต้องเข้าร่วมเพื่อเก็บคะแนนกิจกรรม โดยจัดกิจกรรมขึ้นเป็นประจำทุกปี					
10. ตรวจสอบคุณภาพของอาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตรให้มีความรู้ ทักษะ ด้านภาษาต่างประเทศ เป็นไปตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด ด้วยการสอบวัดความรู้ ทักษะ ด้านภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้ เพื่อให้อาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตรมีการพัฒนาตนเองในด้านภาษาต่างประเทศอยู่เสมอ					
แนวทางการพัฒนาสมรรถนะ ด้านคุณลักษณะ บทบาททางสังคม					
1. เสริมกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนแบบสัมมนา การระดมสมอง หรือแบบกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมเพื่อสาธารณะ เพื่อให้นักศึกษามีบทบาทในการแสดงความคิดเห็นร่วมกับผู้อื่น เป็นการฝึกความกระตือรือร้นในการทำงาน ฝึกการมีภาวะผู้นำและความรับผิดชอบ ตลอดจนการมีวินัยในตนเอง โดยจะต้องสร้างทัศนคติที่ดีให้กับนักศึกษาเพื่อให้นักศึกษาจะได้มีทัศนคติในเชิงบวก					
2. ใช้จิตวิทยาเชิงบวกในการติชมหรือแนะนำ มีการชื่นชมเมื่อทำดีหรือถูกต้อง มีการแนะนำเมื่อทำไม่ถูกต้อง สร้างความมุ่งมั่นพยายาม และความกระตือรือร้นในการทำงาน					
3. การใช้การสอนแบบกระบวนการกลุ่ม การสอนแบบวิพากษ์ และการประเมินแบบ องศา 360 เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการยอมรับในคำวิพากษ์จากผู้อื่น และนำไปปรับปรุงแก้ไขตนเอง เป็นการฝึกความอดทนต่อสภาวะความเครียด สร้างการมีความมุ่งมั่นพยายามอย่างต่อเนื่อง และความกระตือรือร้นในการทำงาน					
4. การสอนรายวิชาการเตรียมความพร้อม ก่อนที่นักศึกษาจะออกฝึกสหกิจศึกษา การเรียนการสอนควรมีการสร้างสถานการณ์ในการสร้างแรงกดดันในการเรียนรู้ การฝึกปฏิบัติงาน ให้กับนักศึกษาได้เรียนรู้วิธีการอดทนต่อสภาวะความเครียด การเพิ่มความมุ่งมั่นพยายามเมื่อเกิดปัญหา เพื่อให้สามารถปรับตัวให้เข้ากับงาน และเพื่อนร่วมงาน เป็นการสร้างความพร้อมก่อนการทำงานจริง					
5. สนับสนุนให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติด้วยการเรียนรู้นอกห้องเรียนจากสถานการณ์จริง เช่นการฝึกงาน หรือฝึกสหกิจศึกษาเพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้การอดทนต่อสภาวะความเครียด การเพิ่มความมุ่งมั่นพยายามเมื่อเกิดปัญหา และมีความกระตือรือร้นในการทำงานเพื่อให้เกิดความสำเร็จ					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อการประเมิน	ความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
ข้อเสนอแนะ อื่นๆ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการ ออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย					
1. ปรับหลักสูตรการเรียนการสอนให้เข้ากับผู้เรียนในศตวรรษ ที่ 21 ทั้งทางด้าน ความรู้ ทักษะ คุณธรรมจริยธรรม ตลอดจนจรรยาบรรณวิชาชีพ					
2. การสนับสนุนทุนการศึกษาให้กับผู้เรียน ในการศึกษาเพิ่มเติมในศาสตร์วิชาชีพ หรือการฝึกงาน ฝึกสหกิจศึกษา ในต่างประเทศ					
3. การจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้และปฏิบัติการเฉพาะในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่นในรูปแบบที่ เป็นสากล ในประเทศไทย					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อการประเมิน	ความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
ความเป็นไปได้ (Feasibility)					
แนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้าน ความรู้ ทักษะ ภาษาต่างประเทศ					
1. การปรับปรุงหลักสูตรทุก 5 ปี ตามที่ สกอกำหนด . โดยเพิ่มการใช้ ความรู้ ทักษะ การฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษาต่างประเทศในรายละเอียดของรายวิชาชีพ					
2. การสอบวัดความรู้ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษาต่างประเทศ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 แรกรับเข้าและ นักศึกษาชั้นปีสุดท้ายก่อนสำเร็จการศึกษา โดยใช้เกณฑ์วัดผลแบบสากล					
3. การบูรณาการผู้สอนร่วมกันระหว่างวิชาศึกษาทั่วไป ภาษาต่างประเทศ) กับวิชาชีพบังคับ) (ออกแบบแพชชั่น)					
4. สอดแทรกกิจกรรมที่ใช้ ความรู้ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษา ต่างประเทศ ในการเรียนการสอน					
5. วิชาศึกษาทั่วไปเพิ่มรายวิชาภาษาต่างประเทศ นอกเหนือจากวิชาภาษาอังกฤษ เช่น ภาษาในกลุ่มประเทศอาเซียน โดยเน้นความรู้ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ในวิชาชีพทางการ ออกแบบแพชชั่นและรายวิชาชีพอื่นๆ					
6. อาจารย์ผู้สอนเพิ่มหรือแนะนำแหล่งเรียนรู้ใหม่ ด้วยการผลิตสื่อการสอนรูปแบบใหม่ โดยการใช้สื่อการสอนผ่านแอปพลิเคชันของต่างประเทศ เพื่อให้นักศึกษาเรียนรู้การใช้แอปพลิเคชันของต่างประเทศ ในการศึกษาเนื้อหาในบทเรียน การสร้างสรรค์ผลงาน การส่งงาน และการทำกิจกรรมในคลาสเรียน					
7. สร้างความเคยชินและลดความกลัวในการใช้ภาษาต่างประเทศในชั้นเรียน ด้วยการจัดอาจารย์ผู้สอนชาวต่างชาติเจ้าของภาษา ภาษาต่างประเทศ) ทำการสอนควบคู่กับอาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตร					
8. ผลักดันให้นักศึกษาเข้าร่วมการนำเสนอผลงานทางวิชาการในการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ ในรูปแบบ Oral Presentation ร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษาโครงการ หรือ สารนิพนธ์ระดับปริญญาตรี					
9. สนับสนุนให้มีโครงการค่ายภาษาต่างประเทศ โดยกำหนดให้เป็นกิจกรรมบังคับเลือกที่นักศึกษาต้องเข้าร่วมเพื่อเก็บคะแนนกิจกรรม โดยจัดกิจกรรมขึ้นเป็นประจำทุกปี					
10. ตรวจสอบคุณภาพของอาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตรให้มีความรู้ ทักษะ ด้านภาษาต่างประเทศ เป็นไปตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด ด้วยการสอบวัดความรู้ ทักษะ ด้านภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้เพื่อให้อาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตรมีการพัฒนาตนเองในด้านภาษาต่างประเทศอยู่เสมอ					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อการประเมิน	ความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
แนวทางการพัฒนาสมรรถนะ ด้านคุณลักษณะ บทบาททางสังคม					
1. เสริมกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนแบบสัมมนา การระดมสมอง หรือแบบกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมเพื่อสาธารณะ เพื่อให้นักศึกษามีบทบาทในการแสดงความคิดเห็นร่วมกับผู้อื่น เป็นการฝึกความกระตือรือร้นในการทำงาน ฝึกการมีภาวะผู้นำและความรับผิดชอบ ตลอดจนการมีวินัยในตนเอง โดยจะต้องสร้างทัศนคติที่ดีให้กับนักศึกษาเพื่อให้นักศึกษาจะได้มีทัศนคติในเชิงบวก					
2. ใช้จิตวิทยาเชิงบวกในการติชมหรือแนะนำ มีการชื่นชมเมื่อทำดีหรือถูกต้อง มีการแนะนำเมื่อทำไม่ถูกต้อง สร้างความมุ่งมั่นพยายาม และความกระตือรือร้นในการทำงาน					
3. การใช้การสอนแบบกระบวนการกลุ่ม การสอนแบบวิพากษ์ และการประเมินแบบ อิงค่า 360 เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการยอมรับในคำวิพากษ์จากผู้อื่น และนำไปปรับปรุงแก้ไขตนเอง เป็นการฝึกความอดทนต่อสภาวะความเครียด สร้างการมีความมุ่งมั่นพยายามอย่างต่อเนื่อง และความกระตือรือร้นในการทำงาน					
4. การสอนรายวิชาการเตรียมความพร้อม ก่อนที่นักศึกษาจะออกฝึกสหกิจศึกษา การเรียนการสอนควรมีการสร้างสถานการณ์ในการสร้างแรงกดดันในการเรียนรู้ การฝึกปฏิบัติงาน ให้กับนักศึกษาได้เรียนรู้วิธีการอดทนต่อสภาวะความเครียด การเพิ่มความมุ่งมั่นพยายามเมื่อเกิดปัญหา เพื่อให้สามารถปรับตัวให้เข้ากับงาน และเพื่อนร่วมงาน เป็นการสร้างความพร้อมก่อนการทำงานจริง					
5. สนับสนุนให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติด้วยการเรียนรู้นอกห้องเรียนจากสถานการณ์จริง เช่นการฝึกงานหรือฝึกสหกิจศึกษาเพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้การอดทนต่อสภาวะความเครียด การเพิ่มความมุ่งมั่นพยายามเมื่อเกิดปัญหา และมีความกระตือรือร้นในการทำงานเพื่อให้เกิดความสำเร็จ					
ข้อเสนอแนะ อื่นๆ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย					
1. ปรับหลักสูตรการเรียนการสอนให้เข้ากับผู้เรียนในศตวรรษ ที่ 21 ทั้งทางด้าน ความรู้ ทักษะ คุณธรรมจริยธรรม ตลอดจนจรรยาบรรณวิชาชีพ					
2. การสนับสนุนทุนการศึกษาให้กับผู้เรียน ในการศึกษาเพิ่มเติมในศาสตร์วิชาชีพ หรือการฝึกงาน ฝึกสหกิจศึกษา ในต่างประเทศ					
3. การจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้และปฏิบัติการเฉพาะในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่นในรูปแบบที่เป็นสากล ในประเทศไทย					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อการประเมิน	ความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
ความเหมาะสม (Property)					
แนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้าน ความรู้ ทักษะ ภาษาต่างประเทศ					
1. การปรับปรุงหลักสูตรทุก 5 ปี ตามที่ สกอกำหนด . โดยเพิ่มการใช้ ความรู้ ทักษะ การฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษาต่างประเทศในรายละเอียดของรายวิชาชีพ					
2. การสอบวัดความรู้ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษาต่างประเทศ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 แรกรับเข้าและ นักศึกษาชั้นปีสุดท้ายก่อนสำเร็จการศึกษา โดยใช้เกณฑ์วัดผลแบบสากล					
3. การบูรณาการผู้สอนร่วมกันระหว่างวิชาศึกษาทั่วไป กับวิชาชีพบังคับ (ภาษาต่างประเทศ) (ออกแบบแพชชั่น)					
4. สอดแทรกกิจกรรมที่ใช้ ความรู้ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษา ต่างประเทศ ในการเรียนการสอน					
5. วิชาศึกษาทั่วไปเพิ่มรายวิชาภาษาต่างประเทศ นอกเหนือจากวิชาภาษาอังกฤษ เช่น ภาษาในกลุ่มประเทศอาเซียน โดยเน้นความรู้ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ในวิชาชีพทางการ ออกแบบแพชชั่นและรายวิชาชีพอื่นๆ					
6. อาจารย์ผู้สอนเพิ่มหรือแนะนำแหล่งเรียนรู้ใหม่ ด้วยการผลิตสื่อการสอนรูปแบบใหม่ โดยการใช้สื่อการสอนผ่านแอปพลิเคชันของต่างประเทศ เพื่อให้นักศึกษาเรียนรู้การใช้แอปพลิเคชันของต่างประเทศ ในการศึกษาเนื้อหาในบทเรียน การสร้างสรรค์ผลงาน การส่งงาน และการทำกิจกรรมในคลาสเรียน					
7. สร้างความเคยชินและลดความกลัวในการใช้ภาษาต่างประเทศในชั้นเรียน ด้วยการจัดอาจารย์ผู้สอนชาวต่างชาติเจ้าของภาษา ภาษาต่างประเทศ) ทำการสอนควบคู่กับอาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตร					
8. ผลักดันให้นักศึกษาเข้าร่วมการนำเสนอผลงานทางวิชาการในการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ ในรูปแบบ Oral Presentation ร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษาโครงการ หรือ สารนิพนธ์ระดับปริญญาตรี					
9. สนับสนุนให้มีโครงการค่ายภาษาต่างประเทศ โดยกำหนดให้เป็นกิจกรรมบังคับเลือกที่นักศึกษาต้องเข้าร่วมเพื่อเก็บคะแนนกิจกรรม โดยจัดกิจกรรมขึ้นเป็นประจำทุกปี					
10. ตรวจสอบคุณภาพของอาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตรให้มีความรู้ ทักษะ ด้านภาษาต่างประเทศ เป็นไปตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด ด้วยการสอบวัดความรู้ ทักษะ ด้านภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้เพื่อให้อาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตรมีการพัฒนาตนเอง					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อการประเมิน	ความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
แนวทางการพัฒนาสมรรถนะ ด้านคุณลักษณะ บทบาททางสังคม					
1. เสริมกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนแบบสัมมนา การระดมสมอง หรือแบบกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมเพื่อสาธารณะ เพื่อให้นักศึกษามีบทบาทในการแสดงความคิดเห็นร่วมกับผู้อื่น เป็นการฝึกความกระตือรือร้นในการทำงาน ฝึกการมีภาวะผู้นำและความรับผิดชอบ ตลอดจนการมีวินัยในตนเอง โดยจะต้องสร้างทัศนคติที่ดีให้กับนักศึกษาเพื่อนักศึกษาจะได้มีทัศนคติในเชิงบวก					
2. ใช้จิตวิทยาเชิงบวกในการติชมหรือแนะนำ มีการชื่นชมเมื่อทำดีหรือถูกต้อง มีการแนะนำเมื่อทำไม่ถูกต้อง สร้างความมุ่งมั่นพยายาม และความกระตือรือร้นในการทำงาน					
3. การใช้การสอนแบบกระบวนการกลุ่ม การสอนแบบวิพากษ์ และการประเมินแบบ 360 เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการยอมรับในคำวิพากษ์จากผู้อื่น และนำไปปรับปรุงแก้ไขตนเอง เป็นการฝึกความอดทนต่อสภาวะความเครียด สร้างการมีความมุ่งมั่นพยายามอย่างต่อเนื่อง และความกระตือรือร้นในการทำงาน					
4. การสอนรายวิชาการเตรียมความพร้อม ก่อนที่นักศึกษาจะออกฝึกสหกิจศึกษา การเรียนการสอนควรมีการสร้างสถานการณ์ในการสร้างแรงกดดันในการเรียนรู้ การฝึกปฏิบัติงาน ให้กับนักศึกษาได้เรียนรู้วิธีการอดทนต่อสภาวะความเครียด การเพิ่มความมุ่งมั่นพยายามเมื่อเกิดปัญหา เพื่อให้สามารถปรับตัวให้เข้ากับงาน และเพื่อนร่วมงาน เป็นการสร้างความพร้อมก่อนการทำงานจริง					
5. สนับสนุนให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติด้วยการเรียนรู้นอกห้องเรียนจากสถานการณ์จริง เช่นการฝึกงานหรือฝึกสหกิจศึกษาเพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้การอดทนต่อสภาวะความเครียด การเพิ่มความมุ่งมั่นพยายามเมื่อเกิดปัญหา และมีความกระตือรือร้นในการทำงานเพื่อให้เกิดความสำเร็จ					
ข้อเสนอแนะ อื่นๆ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย					
1. ปรับหลักสูตรการเรียนการสอนให้เข้ากับผู้เรียนในศตวรรษ ที่ 21 ทั้งทางด้าน ความรู้ ทักษะ คุณธรรมจริยธรรม ตลอดจนจรรยาบรรณวิชาชีพ					
2. การสนับสนุนทุนการศึกษาให้กับผู้เรียน ในการศึกษาเพิ่มเติมในศาสตร์วิชาชีพ หรือการฝึกงาน ฝึกสหกิจศึกษา ในต่างประเทศ					
3. การจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้และปฏิบัติการเฉพาะในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่นในรูปแบบที่เป็นสากล ในประเทศไทย					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อการประเมิน	ความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
ความถูกต้อง (accuracy)					
แนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้าน ความรู้ ทักษะ ภาษาต่างประเทศ					
1. การปรับปรุงหลักสูตรทุก 5 ปี ตามที่ สกอกำหนด . โดยเพิ่มการใช้ ความรู้ ทักษะ การฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษาต่างประเทศในรายละเอียดของรายวิชาชีพ					
2. การสอบวัดความรู้ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษาต่างประเทศ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 แรกรับเข้าและ นักศึกษาชั้นปีสุดท้ายก่อนสำเร็จการศึกษา โดยใช้เกณฑ์วัดผลแบบสากล					
3. การบูรณาการผู้สอนร่วมกันระหว่างวิชาศึกษาทั่วไป กับวิชาชีพบังคับ (ภาษาต่างประเทศ) (ออกแบบแพชชั่น)					
4. สอดแทรกกิจกรรมที่ใช้ ความรู้ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษา ต่างประเทศ ในการเรียนการสอน					
5. วิชาศึกษาทั่วไปเพิ่มรายวิชาภาษาต่างประเทศ นอกเหนือจากวิชาภาษาอังกฤษ เช่น ภาษาในกลุ่มประเทศอาเซียน โดยเน้นความรู้ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ในวิชาชีพทางด้านการออกแบบแพชชั่นและรายวิชาชีพอื่นๆ					
6. อาจารย์ผู้สอนเพิ่มหรือแนะนำแหล่งเรียนรู้ใหม่ ด้วยการผลิตสื่อการสอนรูปแบบใหม่ โดยการใช้สื่อการสอนผ่านแอปพลิเคชันของต่างประเทศ เพื่อให้นักศึกษาเรียนรู้การใช้แอปพลิเคชันของต่างประเทศ ในการศึกษาเนื้อหาในบทเรียน การสร้างสรรค์ผลงาน การส่งงาน และการทำกิจกรรมในคลาสเรียน					
7. สร้างความเคยชินและลดความกลัวในการใช้ภาษาต่างประเทศในชั้นเรียน ด้วยการจัดอาจารย์ผู้สอนชาวต่างชาติเจ้าของภาษา ภาษาต่างประเทศ) ทำการสอนควบคู่กับอาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตร					
8. ผลักดันให้นักศึกษาเข้าร่วมการนำเสนอผลงานทางวิชาการในการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ ในรูปแบบ Oral Presentation ร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษาโครงการ หรือ สารนิพนธ์ระดับปริญญาตรี					
9. สนับสนุนให้มีโครงการค่ายภาษาต่างประเทศ โดยกำหนดให้เป็นกิจกรรมบังคับเลือกที่นักศึกษาต้องเข้าร่วมเพื่อเก็บคะแนนกิจกรรม โดยจัดกิจกรรมขึ้นเป็นประจำทุกปี					
10. ตรวจสอบคุณภาพของอาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตรให้มีความรู้ ทักษะ ด้าน					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อการประเมิน	ความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
ภาษาต่างประเทศ เป็นไปตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด ด้วยการสอบวัดความรู้ ทักษะ ด้านภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้เพื่อให้อาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตรมีการพัฒนาตนเองในด้านภาษาต่างประเทศอยู่เสมอ					
แนวทางการพัฒนาสมรรถนะ ด้านคุณลักษณะ บทบาททางสังคม					
1. เสริมกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนแบบสัมมนา การระดมสมอง หรือแบบกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมเพื่อสาธารณะ เพื่อให้ นักศึกษามีบทบาทในการแสดงความคิดเห็นร่วมกับผู้อื่น เป็นการฝึกความกระตือรือร้นในการทำงาน ฝึกการมีภาวะผู้นำและความรับผิดชอบ ตลอดจนการมีวินัยในตนเอง โดยจะต้องสร้างทัศนคติที่ดีให้กับนักศึกษาเพื่อให้นักศึกษาจะได้มีทัศนคติในเชิงบวก					
2. ใช้จิตวิทยาเชิงบวกในการติชมหรือแนะนำ มีการชื่นชมเมื่อทำดีหรือถูกต้อง มีการแนะนำเมื่อทำไม่ถูกต้อง สร้างความมุ่งมั่นพยายาม และความกระตือรือร้นในการทำงาน					
3. การใช้การสอนแบบกระบวนการกลุ่ม การสอนแบบวิพากษ์ และการประเมินแบบ อิงศา 360 เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการยอมรับในคำวิพากษ์จากผู้อื่น และนำไปปรับปรุงแก้ไขตนเอง เป็นการฝึกความอดทนต่อสภาวะความเครียด สร้างการมีความมุ่งมั่นพยายามอย่างต่อเนื่อง และความกระตือรือร้นในการทำงาน					
4. การสอนรายวิชาการเตรียมความพร้อม ก่อนที่นักศึกษาจะออกฝึกสหกิจศึกษา การเรียนการสอนควรมีการสร้างสถานการณ์ในการสร้างแรงกดดันในการเรียนรู้ การฝึกปฏิบัติงาน ให้กับนักศึกษาได้เรียนรู้วิธีการอดทนต่อสภาวะความเครียด การเพิ่มความมุ่งมั่นพยายามเมื่อเกิดปัญหา เพื่อให้สามารถปรับตัวให้เข้ากับงาน และเพื่อนร่วมงาน เป็นการสร้างความพร้อมก่อนการทำงานจริง					
5. สนับสนุนให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติด้วยการเรียนรู้นอกห้องเรียนจากสถานการณ์จริง เช่นการฝึกงานหรือฝึกสหกิจศึกษาเพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้การอดทนต่อสภาวะความเครียด การเพิ่มความมุ่งมั่นพยายามเมื่อเกิดปัญหา และมีความกระตือรือร้นในการทำงานเพื่อให้เกิดความสำเร็จ					
ข้อเสนอแนะ อื่นๆ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย					
1. ปรับหลักสูตรการเรียนการสอนให้เข้ากับผู้เรียนในศตวรรษ ที่ 21 ทั้งทางด้าน ความรู้ ทักษะ คุณธรรมจริยธรรม ตลอดจนจรรยาบรรณวิชาชีพ					
2. การสนับสนุนทุนการศึกษาให้กับผู้เรียน ในการศึกษาเพิ่มเติมในศาสตร์วิชาชีพ หรือการฝึกงานฝึกสหกิจศึกษา ในต่างประเทศ					
3. การจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้และปฏิบัติการเฉพาะในวิชาชีพทางด้านการออกแบบแฟชั่น					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก

ภาคผนวก ข การหาคุณภาพของเครื่องมือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบประเมินความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือวิจัย

เรื่อง แนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย: การประยุกต์ใช้การประเมินความต้องการจำเป็น

คำชี้แจง : แบบประเมินความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือการวิจัย เรื่อง แนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย: การประยุกต์ใช้การประเมินความต้องการจำเป็น เพื่อประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อข้อความในแบบประเมินความต้องการจำเป็นที่มีความเหมาะสมต่อการนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย ซึ่งจะทำการประเมินความเที่ยงตรงในข้อมูลเกี่ยวกับสภาพความต้องการจำเป็นสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย โดยได้กำหนดเกณฑ์ในการพิจารณาความเที่ยงตรง

- +1 = สอดคล้องกับนิยามปฏิบัติ
0 = ไม่แน่ใจว่าสอดคล้องกับนิยามปฏิบัติการ
-1 = ไม่สอดคล้องกับนิยามปฏิบัติการ

โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความคิดเห็นของท่านว่าข้อความมีความสอดคล้องกับนิยามปฏิบัติการเพียงใด

ด้านที่ 1 สมรรถนะด้านความรู้					
หมายถึง ความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะที่จำเป็นสำหรับการปฏิบัติงานได้สำเร็จของนักออกแบบแฟชั่น เป็นความรู้เฉพาะในเรื่องที่ต้องรู้ซึ่งประกอบด้วย ด้านการออกแบบ ด้านการจัดการ ด้านนวัตกรรมเทคโนโลยี และด้านภาษาต่างประเทศ เป็นความรู้สำคัญเกี่ยวกับแฟชั่น					
ข้อที่	ข้อความถามในแบบสอบถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
		สอดคล้อง (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่สอดคล้อง (-1)	
ความรู้ด้านการออกแบบ หมายถึง การมีความรู้ด้านการออกแบบแฟชั่นตั้งแต่ขั้นพื้นฐานถึงขั้นการประยุกต์ใช้ ในการผลิตสินค้าแฟชั่นของบัณฑิต					
1.	ความรู้เกี่ยวกับหลักการออกแบบเบื้องต้น				
2.	ความรู้เกี่ยวกับหลักการออกแบบสินค้าแฟชั่น				
3.	ความรู้เกี่ยวกับการออกแบบสินค้าแฟชั่นสำหรับช่วงระดับวัยต่างๆ				
4.	ความรู้เกี่ยวกับการออกแบบเพื่อสร้างตราสินค้า(Brand)				
5.	ความรู้เกี่ยวกับแนวโน้มแฟชั่น				
6.	ความรู้เกี่ยวกับลักษณะทางกายภาพและสมบัติของวัสดุที่ใช้ในการออกแบบและผลิตสินค้าแฟชั่น				

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อที่	ข้อความคำถามในแบบสอบถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
		สอดคล้อง (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่สอดคล้อง (-1)	
ความรู้ด้านการจัดการ					
หมายถึง การมีความรู้ด้านการจัดการสินค้าแฟชั่น อย่างเป็นระบบในประเด็นการวางแผน การจัด บุคคล การร่วมตัดสินใจ และการควบคุมติดตาม และประเมินผลของบัณฑิต					
1.	ความรู้เกี่ยวกับการจัดทำข้อมูลเอกสาร ต่างๆในองค์กร				
2.	ความรู้เกี่ยวกับการวางแผนและการเลือก วัสดุดิบ				
3.	ความรู้เกี่ยวกับพื้นฐานการตลาดสินค้า แฟชั่น				
4.	ความรู้เกี่ยวกับกฎและระเบียบต่างๆในการ นำเข้าและส่งออก				
5.	ความรู้เกี่ยวกับการควบคุมคุณภาพและการ ตรวจสอบสินค้าแฟชั่น				
ความรู้ด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยี					
หมายถึง การมีความรู้เกี่ยวกับ สิ่งใหม่ๆทางด้าน แฟชั่นที่ยังไม่เคยมีใช้มาก่อนของบัณฑิต					
1.	ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมและเทคโนโลยีใน การออกแบบ				
2.	ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมและเทคโนโลยีใน การตกแต่ง				
3.	ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมและเทคโนโลยีใน การตัดเย็บชิ้นรูป				
4.	ความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมและเทคโนโลยีใน การส่งเสริมสินค้าแฟชั่นสู่เชิงพาณิชย์				
ความรู้ด้านภาษาต่างประเทศ					
หมายถึง การมีความรู้เกี่ยวกับการใช้ ภาษาต่างประเทศในสายวิชาชีพทางการออกแบบ แฟชั่น เพื่อการสื่อสารและถ่ายทอดอย่างถูกต้อง ของบัณฑิต					
1.	ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์และสำนวนที่ใช้ใน วิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่น				
2.	ความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาต่างประเทศใน การติดต่อ สื่อสาร ในงานอาชีพ				
3.	ความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาต่างประเทศใน การนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ ความรู้ในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่น				

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ด้านที่ 2 สมรรถนะด้านทักษะ หมายถึง ความสามารถ ความชำนาญหรือความคล่องแคล่วในการปฏิบัติงานเกี่ยวกับแฟชั่น ด้านการออกแบบ ด้านการจัดการ ด้านนวัตกรรมเทคโนโลยี และด้านภาษาต่างประเทศ โดยที่นักออกแบบใช้อวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่ง ของร่างกายหรือการใช้สมองเพื่อคิดสิ่งต่างๆ					
ข้อที่	ข้อความถามในแบบสอบถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
		สอดคล้อง (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่สอดคล้อง (-1)	
	ทักษะด้านการออกแบบ หมายถึง บัณฑิตมีความสามารถ ความเชี่ยวชาญในใช้ความคิด การปฏิบัติกรงานด้วยมือและคอมพิวเตอร์ การนำความรู้พื้นฐานทางศิลปะมาประยุกต์ใช้ในการออกแบบสินค้าแฟชั่น ให้ตอบสนองความต้องการของผู้บริโภค การใช้แนวโน้มแฟชั่นในการออกแบบให้ตรงกับความคิดของตราสินค้าและมีการพัฒนาสู่การผลิตเชิงพาณิชย์				
1.	ความสามารถสร้างสรรค์งานออกแบบสินค้าแฟชั่น				
2.	ความสามารถในการนำความรู้ทางศิลปะที่เป็นสากลมาประยุกต์ใช้ในการออกแบบสินค้าแฟชั่น				
3.	ความสามารถวาดภาพต้นแบบด้วยมือ				
4.	ความสามารถวาดภาพต้นแบบด้วยคอมพิวเตอร์				
5.	ทักษะในการใช้สีในการออกแบบ				
6.	ความสามารถออกแบบแฟชั่นเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคสำหรับระดับช่วงวัยระดับต่างๆ				
7.	ความสามารถออกแบบเพื่อสร้างชุดของสินค้าแฟชั่น(Collection) ตามฤดูกาล				
8.	ความสามารถวิเคราะห์แนวโน้มแฟชั่นเพื่อประยุกต์ใช้สู่งานออกแบบสินค้าแฟชั่น				
9.	ความสามารถใช้แนวโน้มแฟชั่นในการออกแบบให้ตรงกับความคิดของตราสินค้า				
10.	ความสามารถเลือกใช้วัสดุได้เหมาะสมกับการออกแบบสินค้าแฟชั่น				
11.	ความสามารถพัฒนาสินค้าแฟชั่นต้นแบบสู่การผลิตเชิงพาณิชย์				

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อที่	ข้อความคำถามในแบบสอบถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
		สอดคล้อง (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่สอดคล้อง (-1)	
	ทักษะด้านการจัดการสินค้าแฟชั่น หมายถึงบัณฑิตมีความสามารถ ความเชี่ยวชาญในการจัดการสินค้าแฟชั่น ด้วยการวางแผน การจัดบุคคล การร่วมตัดสินใจ และการควบคุมติดตามและประเมินผลเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กร				
1.	การวางแผนกลยุทธ์การออกแบบสินค้าแฟชั่น				
2.	การวางแผนการประชุมทีมงานเพื่อนำเสนอกลยุทธ์การออกแบบสินค้าแฟชั่นภายในองค์กร				
3.	การวางแผนร่วมกับทีมงานผลิตสินค้าแฟชั่นตามชุดของสินค้า (Collection)				
4.	การเลือกและการร่วมกำหนดแนวคิดการพัฒนาวัตถุดิบที่นำมาใช้ในการออกแบบสินค้าแฟชั่น				
5.	การกำหนดแนวคิดในการออกแบบสินค้าแฟชั่นเชิงพาณิชย์ให้สอดคล้องกับนโยบายขององค์กร				
6.	การวิเคราะห์กลยุทธ์เพื่อจัดจำหน่ายสินค้าแฟชั่นเชิงพาณิชย์				
7.	การสื่อสารและวิเคราะห์ความต้องการของผู้บริโภคสินค้าแฟชั่น				
8.	การวิเคราะห์สินค้าแฟชั่นต้นแบบและทดลองสวมใส่				
9.	การวิเคราะห์และจัดทำข้อมูลให้เป็นระบบเพื่อใช้ในการพัฒนาการออกแบบสินค้าแฟชั่นในเชิงพาณิชย์				
10.	การประมวลผลการจัดจำหน่ายเพื่อพัฒนาการออกแบบชุดของสินค้าแฟชั่น (Collection)ต่อไป				
11.	การติดตามการสร้างผลิตภัณฑ์ต้นแบบ (Prototype)				
12.	การติดตามการผลิตสินค้าแฟชั่นตามใบสั่งผลิต				
13.	การตรวจสอบและแก้ไขสินค้าแฟชั่นตามใบสั่งผลิตให้ตรงกับแนวคิดการออกแบบ				
14.	การติดตามผลการออกแบบสินค้าแฟชั่นในเชิงพาณิชย์หลังการจัดจำหน่าย				

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อที่	ข้อความคำถามในแบบสอบถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
		สอดคล้อง (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่สอดคล้อง (-1)	
ทักษะด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยี					
หมายถึง บัณฑิตมีความสามารถ ความเชี่ยวชาญ ในการใช้สิ่งใหม่ๆทางด้านแฟชั่นที่ยังไม่เคยมีใช้มาก่อน ในกระบวนการ ออกแบบ ตกแต่ง ตัดเย็บขึ้นรูป และส่งเสริมสินค้าแฟชั่นสู่เชิงพาณิชย์					
1.	การใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีได้เหมาะสมกับขั้นตอนการออกแบบสินค้าแฟชั่นได้				
2.	การใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีได้เหมาะสมกับกระบวนการตกแต่งสินค้าแฟชั่น				
3.	การใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีได้เหมาะสมกับการตัดเย็บขึ้นรูปสินค้าแฟชั่น				
4.	การใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีได้เหมาะสมในการส่งเสริมสินค้าแฟชั่นสู่เชิงพาณิชย์				
ทักษะด้านภาษาต่างประเทศ หมายถึง บัณฑิตมีความสามารถและความเชี่ยวชาญการใช้ภาษาต่างประเทศ ในสายวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่นมีความสามารถในการฟัง พูด อ่าน เขียน เพื่อสื่อสารและถ่ายทอดอย่างถูกต้อง					
1.	ความสามารถในการฟังการสนทนาภาษาต่างประเทศ ได้อย่างเข้าใจ				
2.	สามารถพูดภาษาต่างประเทศ สนทนาสื่อสาร การนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านแฟชั่นได้ทั้งในองค์กรและนอกองค์กร				
3.	สามารถอ่านภาษาต่างประเทศ และจับใจความสำคัญเกี่ยวกับงานด้านแฟชั่น				
4.	สามารถเขียนภาษาต่างประเทศ เพื่อการติดต่อ สื่อสาร การนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้งานด้านแฟชั่นได้				

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ด้านที่ 3 คุณลักษณะ					
หมายถึง ลักษณะพื้นฐานของบุคคลสำหรับอาชีพนักออกแบบแฟชั่นจำเป็น บทบาททางสังคม มโนทัศน์เกี่ยวกับตัวเอง และ แรงขับภายใน					
ข้อที่	ข้อความคำถามในแบบสอบถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
		สอดคล้อง (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่สอดคล้อง (-1)	
บทบาททางสังคม หมายถึง พฤติกรรมของบัณฑิตที่ประกอบอาชีพนักออกแบบแฟชั่น ที่พึงกระทำต่อสถานภาพหรือตำแหน่งงาน					
1.	ไวต่อการรับรู้ในสภาพแวดล้อมทางสังคม				
2.	ทะเยอทะยานมุ่งความสำเร็จ				
3.	เปิดเผยตรงไปตรงมา				
4.	ให้ความร่วมมือ				
5.	ตัดสินใจดี				
6.	พึ่งพาอาศัย				
7.	ต้องการมีอำนาจเหนือและมีแรงจูงใจด้านอำนาจ				
8.	กระตือรือร้นในการทำงาน				
9.	มุมนะ พยายามอย่างต่อเนื่อง				
10.	มั่นใจในตนเอง				
11.	อดทนต่อภาวะความเครียด				
12.	เต็มใจแสวงหางานรับผิดชอบ				
มโนทัศน์เกี่ยวกับตัวเอง หมายถึง คุณลักษณะของบัณฑิตมีต่อตนเองในด้านรูปร่าง หน้าตา ลักษณะท่าทาง บุคลิกภาพ สุขภาพ และพฤติกรรมของบัณฑิตการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลในครอบครัวและสังคมรวมถึงความสามารถและทักษะในการออกแบบแฟชั่น					
1.	บุคลิกภาพดี				
2.	สุขภาพแข็งแรง				
3.	มีความมั่นใจในตนเอง				
4.	มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว				
5.	มีความซื่อสัตย์สุจริต				
6.	มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่				
7.	มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้ร่วมงานและบุคคลอื่นๆ				
8.	มีความประพฤติปฏิบัติต่อสิ่งต่างๆ ในทางบวก				
9.	มีการยอมรับตนเองและยินดีต่อตนเองเมื่อประสบความสำเร็จ				
10.	มีความรู้และทักษะพร้อมต่อการปฏิบัติงาน				

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อที่	ข้อความคำถามในแบบสอบถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
		สอดคล้อง (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่สอดคล้อง (-1)	
	แรงขับเคลื่อน หมายถึง แรงผลักดันในตัวของบัณฑิตที่ทำให้เกิดความมุ่งมั่นและแสดงพฤติกรรมเพื่อมุ่งไปสู่เป้าหมายหรือมุ่งสู่ความสำเร็จ ในการทำงาน				
1.	แรงขับเคลื่อน				
2.	1. มีความสามารถในการทำงานให้ประสบผลสำเร็จอย่างดี				
3.	2. สามารถแก้ปัญหาต่างๆเกี่ยวกับงานอย่างตั้งใจและรู้จักป้องกันปัญหาที่เกิดขึ้นเพื่อให้การปฏิบัติงานมุ่งสู่ความสำเร็จ				
4.	3. มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในงานอยู่ตลอดเวลาเพื่อมุ่งสู่ความสำเร็จ				
5.	4. มีความสามารถในการทำงานอย่างเต็มศักยภาพตั้งแต่ต้นจนจบ				
6.	5. สามารถปฏิบัติงานใหม่ๆที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มประสิทธิภาพและตั้งใจ				
7.	6. สามารถปฏิบัติงานได้อย่างเต็มที่และถูกต้องโดยไม่ต้องควบคุมอย่างใกล้ชิด				

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบประเมินความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือวิจัย

เรื่อง แนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย: การประยุกต์ใช้การประเมินความต้องการจำเป็น

คำชี้แจง : แบบประเมินความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ของเครื่องมือการวิจัย เรื่องปัจจัยการออกแบบสินค้าอุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย เพื่อประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อข้อความที่มีความเหมาะสมในการนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย จะทำการประเมินความเที่ยงตรงในข้อมูลเกี่ยวกับข้อความแบบสัมภาษณ์เพื่อหาแนวทางและพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ซึ่งเป็นปัจจัยสู่การออกแบบสินค้าอุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย โดยได้กำหนดเกณฑ์ในการพิจารณาความเที่ยงตรง

- +1 = สอดคล้องกับนิยามปฏิบัติ
0 = ไม่แน่ใจว่าสอดคล้องกับนิยามปฏิบัติการ
-1 = ไม่สอดคล้องกับนิยามปฏิบัติการ

โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความคิดเห็นของท่านว่าข้อความมีความสอดคล้องกับนิยามปฏิบัติการเพียงใด

ตอนที่ 2 คำถามปลายเปิดเกี่ยวกับแนวทางและวิธีการในการพัฒนาสมรรถนะด้านความรู้ (ความรู้ด้านภาษาต่างประเทศ) ของบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่น					
ด้านที่ 1 สมรรถนะด้านความรู้					
หมายถึง ความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมที่จำเป็นสำหรับการปฏิบัติงานได้สำเร็จของนักออกแบบแฟชั่น เป็นความรู้เฉพาะในเรื่องที่ต้องรู้ ซึ่งประกอบด้วย ด้านการออกแบบ ด้านการจัดการ ด้านนวัตกรรมเทคโนโลยี และด้านภาษาต่างประเทศ เป็นความรู้สำคัญเกี่ยวกับ แฟชั่น					
ข้อที่	ข้อความคำถามในแบบสอบถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
		สอดคล้อง (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่สอดคล้อง (-1)	
	ความรู้ด้านภาษาต่างประเทศ หมายถึง การมีความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาต่างประเทศในสายวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่น เพื่อการสื่อสารและถ่ายทอดอย่างถูกต้องของบัณฑิต				
ข้อความคำถามสำหรับนักวิชาการ					
1.	ในฐานะที่ท่านมีส่วนสำคัญในการพัฒนาสมรรถนะด้านความรู้ของบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่น ท่านมีแนวทางและวิธีการปรับปรุงหลักสูตรหรือปรับปรุงการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาสมรรถนะด้านความรู้ภาษาต่างประเทศ อย่างไร				

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อที่	ข้อความคำถามในแบบสอบถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
		สอดคล้อง (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่สอดคล้อง (-1)	
2.	ท่านมีแนวทางและวิธีการในการพัฒนาความรู้ของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่นเกี่ยวกับการใช้ภาษาต่างประเทศ ในการติดต่อ สื่อสาร ในงานอาชีพทางการออกแบบแฟชั่น อย่างไร				
3.	ท่านมีแนวทางและวิธีการในการพัฒนาความรู้ของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่นเกี่ยวกับการใช้ภาษาต่างประเทศในการนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่นอย่างไร				
ข้อความคำถามสำหรับนักปฏิบัติการ					
1.	จากประสบการณ์ที่ท่านได้รับบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่นเข้าฝึกงานหรือฝึกสหกิจศึกษา ในองค์กรของท่าน ท่านมีความคิดเห็นว่าบัณฑิตควรมีการปรับปรุงความรู้ด้านภาษาต่างประเทศ หรือไม่ เพราะเหตุใด				
2.	ท่านมีข้อเสนอแนะให้แก่มหาวิทยาลัยเกี่ยวกับแนวทางและวิธีการในการพัฒนาความรู้ของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่นด้านภาษาต่างประเทศอย่างไร ในด้านต่อไปนี้				
2.1	ท่านมีแนวทางและวิธีการในการพัฒนาความรู้ของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่นเกี่ยวกับการใช้ภาษาต่างประเทศ ในการติดต่อ สื่อสาร ในงานอาชีพทางการออกแบบแฟชั่น อย่างไร				
2.2	ท่านมีแนวทางและวิธีการในการพัฒนาความรู้ของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่นเกี่ยวกับการใช้ภาษาต่างประเทศในการนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่นอย่างไร				

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 3 คำถามปลายเปิดเกี่ยวกับแนวทางและวิธีการในการพัฒนาสมรรถนะด้านทักษะ (ทักษะด้านภาษาต่างประเทศ)					
ด้านที่ 2 สมรรถนะด้านทักษะ					
หมายถึง ความสามารถ ความชำนาญหรือความคล่องแคล่วในการปฏิบัติงานเกี่ยวกับแพชชั่น ด้านการออกแบบ ด้านการจัดการ ด้าน นวัตกรรมเทคโนโลยี และด้านภาษาต่างประเทศ โดยที่นักออกแบบใช้วิถีสวนใดส่วนหนึ่งของร่างกายหรือการใช้สมองเพื่อคิดสิ่ง ต่างๆ					
ข้อที่	ข้อคำถามในแบบสอบถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
		สอดคล้อง (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่สอดคล้อง (-1)	
ทักษะด้านภาษาต่างประเทศ					
หมายถึง บัณฑิตมีความสามารถและความเชี่ยวชาญการใช้ภาษาต่างประเทศ ในสายวิชาชีพทางการออกแบบแพชชั่นมีความสามารถในการฟัง พูด อ่าน เขียน เพื่อสื่อสารและถ่ายทอดอย่างถูกต้อง					
ข้อคำถามสำหรับนักวิชาการ					
1.	ในฐานะที่ท่านมีส่วนสำคัญในการพัฒนาสมรรถนะด้านทักษะของบัณฑิตสาขาการออกแบบแพชชั่น ท่านมีแนวทางและวิธีการปรับปรุงหลักสูตรหรือปรับปรุงการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาสมรรถนะด้านทักษะภาษาต่างประเทศ อย่างไร				
2.	ท่านมีแนวทางและวิธีการในการพัฒนาทักษะด้านภาษาต่างประเทศของบัณฑิตสาขาการออกแบบแพชชั่น เกี่ยวกับความสามารถในการฟัง และการสนทนาภาษาต่างประเทศให้เข้าใจได้อย่างไร				
3.	ท่านมีแนวทางและวิธีการในการพัฒนาทักษะด้านภาษาต่างประเทศของบัณฑิตสาขาการออกแบบแพชชั่น เกี่ยวกับความสามารถในการพูดภาษาต่างประเทศ การสนทนาสื่อสาร การนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านแพชชั่นทั้งในองค์กรและนอกองค์กร อย่างไร				
4.	ท่านมีแนวทางและวิธีการในการพัฒนาทักษะด้านภาษาต่างประเทศของบัณฑิตสาขาการออกแบบแพชชั่น เกี่ยวกับความสามารถในการเขียนภาษาต่างประเทศเพื่อการติดต่อสื่อสาร การนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านแพชชั่น อย่างไร				

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อที่	ข้อความคำถามในแบบสอบถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
		สอดคล้อง (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่สอดคล้อง (-1)	
ข้อความคำถามสำหรับนักปฏิบัติการ					
1.	จากประสบการณ์ที่ท่านได้รับบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่นเข้าฝึกงานหรือฝึกสหกิจศึกษาในองค์กรของท่าน ท่านมีความคิดเห็น ว่าบัณฑิตควรมีการปรับปรุงทักษะด้านภาษาต่างประเทศ หรือไม่ เพราะเหตุใด				
2.	ท่านมีข้อเสนอแนะให้แก่มหาวิทยาลัยเกี่ยวกับแนวทางและวิธีการในการพัฒนาทักษะของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่นด้านภาษาต่างประเทศอย่างไร ในด้านต่อไปนี้				
2.1	ท่านมีแนวทางและวิธีการในการพัฒนาทักษะด้านภาษาต่างประเทศของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่น เกี่ยวกับความสามารถในการฟัง และการสนทนาภาษาต่างประเทศให้เข้าใจ ได้อย่างไร				
2.2	ท่านมีแนวทางและวิธีการในการพัฒนาทักษะด้านภาษาต่างประเทศของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่น เกี่ยวกับความสามารถในการพูดภาษาต่างประเทศ การสนทนาสื่อสาร การนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านแฟชั่นทั้งในองค์กรและนอกองค์กร อย่างไร				
2.3	ท่านมีแนวทางและวิธีการในการพัฒนาทักษะด้านภาษาต่างประเทศของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่น เกี่ยวกับความสามารถในการเขียนภาษาต่างประเทศเพื่อการติดต่อสื่อสาร การนำเสนอผลงาน และการถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านแฟชั่น อย่างไร				

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 4 คำถามปลายเปิดเกี่ยวกับแนวทางและวิธีการในการพัฒนาคุณลักษณะ (ด้านบทบาททางสังคม) ของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่น					
ด้านที่ 3 คุณลักษณะ					
หมายถึง ลักษณะพื้นฐานของบุคคลสำหรับอาชีพนักออกแบบแฟชั่นจำแนกเป็น บทบาททางสังคม มโนทัศน์เกี่ยวกับตัวเอง และแรงขับภายใน					
ข้อที่	ข้อความคำถามในแบบสอบถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
		สอดคล้อง (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่สอดคล้อง (-1)	
บทบาททางสังคม หมายถึง พฤติกรรมของบัณฑิตที่ประกอบอาชีพนักออกแบบแฟชั่น ที่พึงกระทำต่อสถานภาพหรือตำแหน่งงาน					
ข้อความสำหรับนักวิชาการ					
1.	ในฐานะที่ท่านมีส่วนสำคัญในการพัฒนาคุณลักษณะของบัณฑิตสาขาการออกแบบแฟชั่น ท่านมีแนวทางและวิธีการในการพัฒนาคุณลักษณะด้านบทบาททางสังคม ซึ่งประกอบไปด้วย ความอดทนต่อภาวะความเครียด ความมุ่งมั่นพยายามอย่างต่อเนื่อง และ ความกระตือรือร้นในการทำงาน ได้อย่างไร				

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบประเมินความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือวิจัย

คำชี้แจง: แบบประเมินความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ของเครื่องมือการวิจัย เรื่อง แนวทางการพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย: การประยุกต์ใช้การประเมินความต้องการจำเป็น

เพื่อประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อข้อความที่มีความเหมาะสมในการนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย จะทำการประเมินความเที่ยงตรงในข้อมูลเกี่ยวกับข้อความแบบสัมภาษณ์เพื่อหาแนวทางและพัฒนาสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย ซึ่งเป็นปัจจัยสู่การออกแบบสินค้าอุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย โดยได้กำหนดเกณฑ์ในการพิจารณาความเที่ยงตรง

- +1 = สอดคล้องกับนิยามปฏิบัติ
- 0 = ไม่แน่ใจว่าสอดคล้องกับนิยามปฏิบัติการ
- 1 = ไม่สอดคล้องกับนิยามปฏิบัติการ

โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความคิดเห็นของท่านว่าข้อความมีความสอดคล้องกับนิยามปฏิบัติการเพียงใด

ข้อที่	ข้อความคำถามในแบบสอบถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
		สอดคล้อง (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่สอดคล้อง (-1)	
	อรรถประโยชน์ (Utility)				
	แนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้าน ความรู้ ทักษะ ภาษาต่างประเทศ				
1.	การปรับปรุงหลักสูตรทุก 5 ปี ตามที่ สกอ . กำหนด โดยเพิ่มการใช้ ความรู้ ทักษะ การฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษาต่างประเทศในรายละเอียดของรายวิชาชีพ				
2.	การสอบวัดความรู้ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษาต่างประเทศ สำหรับนักศึกษา ชั้นปีที่ 1 แกรับเข้าและ นักศึกษาชั้นปีสุดท้าย ก่อนสำเร็จการศึกษา โดยใช้เกณฑ์วัดผลแบบสากล				
3.	การบูรณาการผู้สอนร่วมกันระหว่างวิชาศึกษาทั่วไป ออกแบบ กับวิชาชีพบังคับ (ภาษาต่างประเทศ) (แฟชั่น)				
4.	สอดแทรกกิจกรรมที่ใช้ ความรู้ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษา ต่างประเทศ ในการเรียนการสอน				

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อที่	ข้อความคำถามในแบบสอบถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
		สอดคล้อง (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่สอดคล้อง (-1)	
5.	วิชาศึกษาทั่วไปเพิ่มรายวิชาภาษาต่างประเทศ นอกเหนือจากวิชาภาษาอังกฤษ เช่น ภาษาในกลุ่มประเทศอาเซียน โดยเน้นความรู้ ทักษะ การฟัง พูด อ่าน เขียน ในวิชาชีพทางการ ออกแบบแฟชั่นและรายวิชาอื่นๆ				
6.	อาจารย์ผู้สอนเพิ่มหรือแนะนำแหล่งเรียนรู้ใหม่ ด้วยการผลิตสื่อการสอนรูปแบบใหม่ โดยการ ใช้สื่อ การสอนผ่าน แอปพลิเคชัน ของ ต่างประเทศ เพื่อให้นักศึกษาเรียนรู้การใช้ แอปพลิเคชันของต่างประเทศ ในการศึกษา เนื้อหาในบทเรียน การสร้างสรรค์ผลงาน การ ส่งงาน และการทำกิจกรรมในคลาสเรียน				
7.	สร้างความเคยชินและลดความกลัวในการใช้ ภาษาต่างประเทศในชั้นเรียน ด้วยการ จัด อาจารย์ผู้สอนชาวต่างชาติเจ้าของภาษา ทำการสอนควบคู่กับ (ภาษาต่างประเทศ) อาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตร				
8.	ผลักดันให้นักศึกษาเข้าร่วมการนำเสนอผลงาน ทางวิชาการในการประชุมวิชาการระดับ นานาชาติ ในรูปแบบ Oral Presentation ร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษาโครงการ หรือ สาร นิพนธ์ระดับปริญญาตรี				
9.	สนับสนุนให้มีโครงการค่ายภาษาต่างประเทศ โดยกำหนดให้เป็นกิจกรรมบังคับเลือกที่ นักศึกษาต้องเข้าร่วมเพื่อเก็บคะแนนกิจกรรม โดยจัดกิจกรรมขึ้นเป็นประจำทุกปี				
10.	ตรวจสอบคุณภาพของอาจารย์ผู้สอนประจำ หลักสูตรให้มีความรู้ ทักษะ ด้าน ภาษาต่างประเทศ เป็นไปตามเกณฑ์ที่ มหาวิทยาลัยกำหนด ด้วยการสอบวัดความรู้ ทักษะ ด้านภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้เพื่อให้ อาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตรมีการพัฒนา ตนเองในด้านภาษาต่างประเทศอยู่เสมอ				

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อที่	ข้อความคำถามในแบบสอบถาม	ของผู้เชี่ยวชาญความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
		สอดคล้อง (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่สอดคล้อง (-1)	
แนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้านคุณลักษณะ บทบาททางสังคม					
1.	เสริมกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนแบบ สัมมนา การระดมสมอง หรือแบบกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมเพื่อสาธารณะ เพื่อให้ นักศึกษามี บทบาทในการแสดงความคิดเห็นร่วมกับผู้อื่น เป็นการฝึกความกระตือรือร้นในการทำงาน ฝึก การมีภาวะผู้นำและความรับผิดชอบ ตลอดจน การมีวินัยในตนเอง โดยจะต้องสร้างทัศนคติที่ดี ให้กับนักศึกษา เพื่อนักศึกษาจะได้มีทัศนคติใน เชิงบวก				
2.	ใช้จิตวิทยาเชิงบวกในการติชมหรือแนะนำ มี การชื่นชมเมื่อทำดีหรือถูกต้อง มีการแนะนำ เมื่อทำไม่ถูกต้อง สร้างความมุ่งมั่นพยายาม และความกระตือรือร้นในการทำงาน				
3.	การใช้การสอนแบบกระบวนการกลุ่ม การสอน แบบวิพากษ์ และการประเมินแบบ อิงศา 360 เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการยอมรับในคำวิพากษ์จาก ผู้อื่น และนำไปปรับปรุงแก้ไขตนเอง เป็นการ ฝึกความอดทนต่อสภาวะความเครียด สร้าง การมีความมุ่งมั่นพยายามอย่างต่อเนื่อง และ ความกระตือรือร้นในการทำงาน				
4.	การสอนรายวิชาการเตรียมความพร้อม ก่อนที่ นักศึกษาจะออกฝึกสหกิจศึกษา การเรียนการ สอนควรมีการสร้างสถานการณ์ในการสร้างแรง กดดันในการเรียนรู้ การฝึกปฏิบัติงาน ให้กับ นักศึกษาได้เรียนรู้วิธีการอดทนต่อสภาวะ ความเครียด การเพิ่มความมุ่งมั่นพยายามเมื่อ เกิดปัญหา เพื่อให้สามารถปรับตัวให้เข้ากับ งาน และเพื่อนร่วมงาน เป็นการสร้างความ พร้อมก่อนการทำงานจริง				
5.	สนับสนุนให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติด้วยการเรียนรู้ นอกห้องเรียนจากสถานการณ์จริง เช่นการ ฝึกงานหรือฝึกสหกิจศึกษาเพื่อให้นักศึกษาได้ เรียนรู้การอดทนต่อสภาวะความเครียด การ				

เอกสารนี้เป็นเอกสารทสวจนวสสหรับการใชงานเพื่อการศกษาเท่านั้น ไมอนุญาตให้นำไปใชประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อที่	ข้อความคำถามในแบบสอบถาม	ของผู้เชี่ยวชาญความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
		สอดคล้อง (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่สอดคล้อง (-1)	
	เพิ่มความพยายามพยายามเมื่อเกิดปัญหา และมีความกระตือรือร้นในการทำงานเพื่อให้เกิดความสำเร็จ				
	ข้อเสนอแนะ อื่นๆ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย				
1.	ปรับหลักสูตรการเรียนการสอนให้เข้ากับผู้เรียนในศตวรรษ ที่ 21 ทั้งทางด้าน ความรู้ ทักษะ คุณธรรมจริยธรรม ตลอดจนจรรยาบรรณวิชาชีพ				
2.	การสนับสนุนทุนการศึกษาให้กับผู้เรียน ในการศึกษาเพิ่มเติมในศาสตร์วิชาชีพ หรือการฝึกงานฝึกสหกิจศึกษา ในต่างประเทศ				
3.	การจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้และปฏิบัติการเฉพาะในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่นในรูปแบบที่เป็นสากล ในประเทศไทย				

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อที่	ข้อความคำถามในแบบสอบถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
		สอดคล้อง (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่สอดคล้อง (-1)	
	ความเป็นไปได้ (Feasibility)				
	แนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้าน ความรู้ ทักษะ ภาษาต่างประเทศ				
1.	การปรับปรุงหลักสูตรทุก 5 ปี ตามที่ สกอ . กำหนด โดยเพิ่มการใช้ ความรู้ ทักษะ การฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษาต่างประเทศในรายละเอียดของรายวิชาชีพ				
2.	การสอบวัดความรู้ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษาต่างประเทศ สำหรับนักศึกษา ชั้นปีที่ 1 แรกรับเข้าและ นักศึกษาชั้นปีสุดท้าย ก่อนสำเร็จการศึกษา โดยใช้เกณฑ์วัดผลแบบสากล				
3.	การบูรณาการผู้สอนร่วมกันระหว่างวิชาศึกษาทั่วไป ออกแบบ) กับวิชาชีพบังคับ (ภาษาต่างประเทศ) (แพชชั่น				
4.	สอดแทรกกิจกรรมที่ใช้ ความรู้ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษา ต่างประเทศ ในการเรียนการสอน				
5.	วิชาศึกษาทั่วไปเพิ่มรายวิชาภาษาต่างประเทศ นอกเหนือจากวิชาภาษาอังกฤษ เช่น ภาษาในกลุ่มประเทศอาเซียน โดยเน้นความรู้ ทักษะ การฟัง พูด อ่าน เขียน ในวิชาชีพทางการ ออกแบบแพชชั่นและรายวิชาชีพอื่นๆ				
6.	อาจารย์ผู้สอนเพิ่มหรือแนะนำแหล่งเรียนรู้ใหม่ ด้วยการผลิตสื่อการสอนรูปแบบใหม่ โดยการใช้สื่อ การสอนผ่านแอปพลิเคชันของต่างประเทศ เพื่อให้นักศึกษาเรียนรู้การใช้ แอปพลิเคชันของต่างประเทศ ในการศึกษา เนื้อหาในบทเรียน การสร้างสรรค์ผลงาน การส่งงาน และการทำกิจกรรมในคลาสเรียน				
7.	สร้างความเคยชินและลดความกลัวในการใช้ ภาษาต่างประเทศในชั้นเรียน ด้วยการจัด อาจารย์ผู้สอนชาวต่างชาติเจ้าของภาษา ทำการสอนควบคู่กับ (ภาษาต่างประเทศ) อาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตร				

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อที่	ข้อความคำถามในแบบสอบถาม	ของผู้เชี่ยวชาญความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
		สอดคล้อง (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่สอดคล้อง (-1)	
8.	ผลักดันให้นักศึกษาเข้าร่วมการนำเสนอผลงานทางวิชาการในการประชุมวิชาการระดับนานาชาติในรูปแบบ Oral Presentation ร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษาโครงการ หรือ สารนิพนธ์ระดับปริญญาตรี				
9.	สนับสนุนให้มีโครงการค่ายภาษาต่างประเทศ โดยกำหนดให้เป็นกิจกรรมบังคับเลือกที่นักศึกษาต้องเข้าร่วมเพื่อเก็บคะแนนกิจกรรมโดยจัดกิจกรรมขึ้นเป็นประจำทุกปี				
10.	ตรวจสอบคุณภาพของอาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตรให้มีความรู้ ทักษะ ด้านภาษาต่างประเทศ เป็นไปตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด ด้วยการสอบวัดความรู้ ทักษะ ด้านภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้เพื่อให้อาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตรมีการพัฒนาตนเองในด้านภาษาต่างประเทศอยู่เสมอ				
แนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้านคุณลักษณะ บทบาททางสังคม					
1.	เสริมกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนแบบสัมมนา การระดมสมอง หรือแบบกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมเพื่อสาธารณะ เพื่อให้นักศึกษามีบทบาทในการแสดงความคิดเห็นร่วมกับผู้อื่น เป็นการฝึกความกระตือรือร้นในการทำงาน ฝึกการมีภาวะผู้นำและความรับผิดชอบ ตลอดจนการมีวินัยในตนเอง โดยจะต้องสร้างทัศนคติที่ดีให้กับนักศึกษาเพื่อนักศึกษาจะได้มีทัศนคติในเชิงบวก				
2.	ใช้จิตวิทยาเชิงบวกในการชื่นชมหรือแนะนำ มีการชื่นชมเมื่อทำดีหรือถูกต้อง มีการแนะนำเมื่อทำไม่ถูกต้อง สร้างความมุ่งมั่นพยายาม และความกระตือรือร้นในการทำงาน				
3.	การใช้การสอนแบบกระบวนการกลุ่ม การสอนแบบวิพากษ์ และการประเมินแบบ 360 เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการยอมรับในคำวิพากษ์จาก				

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อที่	ข้อความคำถามในแบบสอบถาม	ของผู้เชี่ยวชาญความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
		สอดคล้อง (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่สอดคล้อง (-1)	
	ฝึกความอดทนต่อสภาวะความเครียด สร้างการมีความมุ่งมั่นพยายามอย่างต่อเนื่อง และความกระตือรือร้นในการทำงาน				
4.	การสอนรายวิชาการเตรียมความพร้อม ก่อนที่นักศึกษาจะออกฝึกสหกิจศึกษา การเรียนการสอนควรมีการสร้างสถานการณ์ในการสร้างแรงกดดันในการเรียนรู้ การฝึกปฏิบัติงาน ให้นักศึกษาได้เรียนรู้วิธีการอดทนต่อสภาวะความเครียด การเพิ่มความมุ่งมั่นพยายามเมื่อเกิดปัญหา เพื่อให้สามารถปรับตัวให้เข้ากับงาน และเพื่อนร่วมงาน เป็นการสร้างความพร้อมก่อนการทำงานจริง				
5.	สนับสนุนให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติด้วยการเรียนรู้ นอกห้องเรียนจากสถานการณ์จริง เช่นการฝึกงานหรือฝึกสหกิจศึกษาเพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้การอดทนต่อสภาวะความเครียด การเพิ่มความมุ่งมั่นพยายามเมื่อเกิดปัญหา และมีความกระตือรือร้นในการทำงานเพื่อให้เกิดความสำเร็จ				
ข้อเสนอแนะ อื่นๆ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการ ออกแบบแพชชั่นในประเทศไทย					
1.	ปรับหลักสูตรการเรียนการสอนให้เข้ากับผู้เรียนในศตวรรษ ที่ 21 ทั้งทางด้าน ความรู้ ทักษะ คุณธรรมจริยธรรม ตลอดจนจรรยาบรรณวิชาชีพ				
2.	การสนับสนุนทุนการศึกษาให้กับผู้เรียน ในการศึกษาเพิ่มเติมในศาสตร์วิชาชีพ หรือการฝึกงานฝึกสหกิจศึกษา ในต่างประเทศ				
3.	การจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้และปฏิบัติการเฉพาะในวิชาชีพทางการออกแบบแพชชั่นในรูปแบบที่เป็นสากล ในประเทศไทย				

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อที่	ข้อความคำถามในแบบสอบถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
		สอดคล้อง (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่สอดคล้อง (-1)	
	ความเหมาะสม (Property)				
	แนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้าน ความรู้ ทักษะ ภาษาต่างประเทศ				
1.	การปรับปรุงหลักสูตรทุก 5 ปี ตามที่ สกอ . กำหนด โดยเพิ่มการใช้ ความรู้ ทักษะ การฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษาต่างประเทศในรายละเอียดของรายวิชาชีพ				
2.	การสอบวัดความรู้ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษาต่างประเทศ สำหรับนักศึกษา ชั้นปีที่ 1 แรกรับเข้าและ นักศึกษาชั้นปีสุดท้าย ก่อนสำเร็จการศึกษา โดยใช้เกณฑ์วัดผลแบบ สากล				
3.	การบูรณาการผู้สอนร่วมกันระหว่างวิชาศึกษาทั่วไป ออกแบบ) กับวิชาชีพบังคับ (ภาษาต่างประเทศ) (แพชชั่น				
4.	สอดแทรกกิจกรรมที่ใช้ ความรู้ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษา ต่างประเทศ ในการเรียนการสอน				
5.	วิชาศึกษาทั่วไปเพิ่มรายวิชาภาษาต่างประเทศ นอกเหนือจากวิชาภาษา อังกฤษ เช่น ภาษาในกลุ่มประเทศอาเซียน โดยเน้นความรู้ ทักษะ การฟัง พูด อ่าน เขียน ในวิชาชีพทางการ ออกแบบแพชชั่นและรายวิชาชีพอื่นๆ				
6.	อาจารย์ผู้สอนเพิ่มหรือแนะนำแหล่งเรียนรู้ใหม่ ด้วยการผลิตสื่อการสอนรูปแบบใหม่ โดยการ ใช้สื่อ การสอนผ่าน แอปพลิเคชัน ของ ต่างประเทศ เพื่อให้นักศึกษาเรียนรู้การใช้ แอปพลิเคชันของต่างประเทศ ในการศึกษา เนื้อหาในบทเรียน การสร้างสรรค์ผลงาน การ ส่งงาน และการทำกิจกรรมในคลาสเรียน				
7.	สร้างความเคยชินและลดความกลัวในการใช้ ภาษาต่างประเทศในชั้นเรียน ด้วยการ จัด อาจารย์ผู้สอนชาวต่างชาติเจ้าของภาษา ทำการสอนควบคู่กับ (ภาษาต่างประเทศ) อาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตร				

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อที่	ข้อความคำถามในแบบสอบถาม	ของผู้เชี่ยวชาญความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
		สอดคล้อง (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่สอดคล้อง (-1)	
8.	ผลักดันให้นักศึกษาเข้าร่วมการนำเสนอผลงานทางวิชาการในการประชุมวิชาการระดับนานาชาติในรูปแบบ Oral Presentation ร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษาโครงการ หรือ สาระนิพนธ์ระดับปริญญาตรี				
9.	สนับสนุนให้มีโครงการค่ายภาษาต่างประเทศ โดยกำหนดให้เป็นกิจกรรมบังคับเลือกที่นักศึกษาต้องเข้าร่วมเพื่อเก็บคะแนนกิจกรรมโดยจัดกิจกรรมขึ้นเป็นประจำทุกปี				
10.	ตรวจสอบคุณภาพของอาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตรให้มีความรู้ ทักษะ ด้านภาษาต่างประเทศ เป็นไปตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด ด้วยการสอบวัดความรู้ ทักษะ ด้านภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้เพื่อให้อาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตรมีการพัฒนาตนเองในด้านภาษาต่างประเทศอยู่เสมอ				
แนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้านคุณลักษณะ บทบาททางสังคม					
1.	เสริมกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนแบบสัมมนา การระดมสมอง หรือแบบกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมเพื่อสาธารณะ เพื่อให้นักศึกษามีบทบาทในการแสดงความคิดเห็นร่วมกับผู้อื่น เป็นการฝึกความกระตือรือร้นในการทำงาน ฝึกการมีภาวะผู้นำและความรับผิดชอบ ตลอดจนการมีวินัยในตนเอง โดยจะต้องสร้างทัศนคติที่ดีให้กับนักศึกษาเพื่อนักศึกษาจะได้มีทัศนคติในเชิงบวก				
2.	ใช้จิตวิทยาเชิงบวกในการติชมหรือแนะนำ มีการชื่นชมเมื่อทำดีหรือถูกต้อง มีการแนะนำเมื่อทำไม่ถูกต้อง สร้างความมุ่งมั่นพยายาม และความกระตือรือร้นในการทำงาน				
3.	การใช้การสอนแบบกระบวนการกลุ่ม การสอนแบบวิพากษ์ และการประเมินแบบ อิงศา 360 เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการยอมรับในคำวิพากษ์จากผู้อื่น และนำไปปรับปรุงแก้ไขตนเอง เป็นการ				

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อที่	ข้อความคำถามในแบบสอบถาม	ของผู้เชี่ยวชาญความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
		สอดคล้อง (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่สอดคล้อง (-1)	
	ฝึกความอดทนต่อสภาวะความเครียด สร้างการมีความมุ่งมั่นพยายามอย่างต่อเนื่อง และความกระตือรือร้นในการทำงาน				
4.	การสอนรายวิชาการเตรียมความพร้อม ก่อนที่นักศึกษาจะออกฝึกสหกิจศึกษา การเรียนการสอนควรมีการสร้างสถานการณ์ในการสร้างแรงกดดันในการเรียนรู้ การฝึกปฏิบัติงาน ให้นักศึกษาได้เรียนรู้วิธีการอดทนต่อสภาวะความเครียด การเพิ่มความมุ่งมั่นพยายามเมื่อเกิดปัญหา เพื่อให้สามารถปรับตัวให้เข้ากับงาน และเพื่อนร่วมงาน เป็นการสร้างความพร้อมก่อนการทำงานจริง				
5.	สนับสนุนให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติด้วยการเรียนรู้ นอกห้องเรียนจากสถานการณ์จริง เช่นการฝึกงานหรือฝึกสหกิจศึกษาเพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้การอดทนต่อสภาวะความเครียด การเพิ่มความมุ่งมั่นพยายามเมื่อเกิดปัญหา และมีความกระตือรือร้นในการทำงานเพื่อให้เกิดความสำเร็จ				
ข้อเสนอแนะ อื่นๆ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นในประเทศไทย					
1.	ปรับหลักสูตรการเรียนการสอนให้เข้ากับผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ทั้งทางด้าน ความรู้ ทักษะ คุณธรรมจริยธรรม ตลอดจนจรรยาบรรณวิชาชีพ				
2.	การสนับสนุนทุนการศึกษาให้กับผู้เรียน ในการศึกษาเพิ่มเติมในศาสตร์วิชาชีพ หรือการฝึกงานฝึกสหกิจศึกษา ในต่างประเทศ				
3.	การจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้และปฏิบัติการเฉพาะในวิชาชีพทางการออกแบบแฟชั่นในรูปแบบที่เป็นสากล ในประเทศไทย				

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อที่	ข้อความคำถามในแบบสอบถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
		สอดคล้อง (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่สอดคล้อง (-1)	
	ความถูกต้อง (Accuracy)				
	แนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้าน ความรู้ ทักษะ ภาษาต่างประเทศ				
1.	การปรับปรุงหลักสูตรทุก 5 ปี ตามที่ สกอ . กำหนด โดยเพิ่มการใช้ ความรู้ ทักษะ การฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษาต่างประเทศในรายละเอียดของรายวิชาชีพ				
2.	การสอบวัดความรู้ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษาต่างประเทศ สำหรับนักศึกษา ชั้นปีที่ 1 แรกรับเข้าและ นักศึกษาชั้นปีสุดท้าย ก่อนสำเร็จการศึกษา โดยใช้เกณฑ์วัดผลแบบ สากล				
3.	การบูรณาการผู้สอนร่วมกันระหว่างวิชาศึกษาทั่วไป ออกแบบ) กับวิชาชีพบังคับ (ภาษาต่างประเทศ) (แพชชั่น				
4.	สอดแทรกกิจกรรมที่ใช้ ความรู้ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ด้านภาษา ต่างประเทศ ในการเรียนการสอน				
5.	วิชาศึกษาทั่วไปเพิ่มรายวิชาภาษาต่างประเทศ นอกเหนือจากวิชาภาษา อังกฤษ เช่น ภาษาในกลุ่มประเทศอาเซียน โดยเน้นความรู้ ทักษะ การฟัง พูด อ่าน เขียน ในวิชาชีพทางการ ออกแบบแพชชั่นและรายวิชาชีพอื่นๆ				
6.	อาจารย์ผู้สอนเพิ่มหรือแนะนำแหล่งเรียนรู้ใหม่ ด้วยการผลิตสื่อการสอนรูปแบบใหม่ โดยการ ใช้สื่อ การสอนผ่านแอปพลิเคชัน ของ ต่างประเทศ เพื่อให้นักศึกษาเรียนรู้การใช้ แอปพลิเคชันของต่างประเทศ ในการศึกษา เนื้อหาในบทเรียน การสร้างสรรค์ผลงาน การ ส่งงาน และการทำกิจกรรมในคลาสเรียน				
7.	สร้างความเคยชินและลดความกลัวในการใช้ ภาษาต่างประเทศในชั้นเรียน ด้วยการ จัด อาจารย์ผู้สอนชาวต่างชาติเจ้าของภาษา ทำการสอนควบคู่กับ (ภาษาต่างประเทศ) อาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตร				

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อที่	ข้อความคำถามในแบบสอบถาม	ของผู้เชี่ยวชาญความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
		สอดคล้อง (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่สอดคล้อง (-1)	
8.	ผลักดันให้นักศึกษาเข้าร่วมการนำเสนอผลงานทางวิชาการในการประชุมวิชาการระดับนานาชาติในรูปแบบ Oral Presentation ร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษาโครงการ หรือ สาระนิพนธ์ระดับปริญญาตรี				
9.	สนับสนุนให้มีโครงการค่ายภาษาต่างประเทศ โดยกำหนดให้เป็นกิจกรรมบังคับเลือกที่นักศึกษาต้องเข้าร่วมเพื่อเก็บคะแนนกิจกรรม โดยจัดกิจกรรมขึ้นเป็นประจำทุกปี				
10.	ตรวจสอบคุณภาพของอาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตรให้มีความรู้ ทักษะ ด้านภาษาต่างประเทศ เป็นไปตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด ด้วยการสอบวัดความรู้ ทักษะ ด้านภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้เพื่อให้อาจารย์ผู้สอนประจำหลักสูตรมีการพัฒนาตนเองในด้านภาษาต่างประเทศอยู่เสมอ				
แนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้านคุณลักษณะ บทบาททางสังคม					
1.	เสริมกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนแบบสัมมนา การระดมสมอง หรือแบบกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมเพื่อสาธารณะ เพื่อให้นักศึกษามีบทบาทในการแสดงความคิดเห็นร่วมกับผู้อื่น เป็นการฝึกความกระตือรือร้นในการทำงาน ฝึกการมีภาวะผู้นำและความรับผิดชอบ ตลอดจนการมีวินัยในตนเอง โดยจะต้องสร้างทัศนคติที่ดีให้กับนักศึกษาเพื่อนักศึกษาจะได้มีทัศนคติในเชิงบวก				
2.	ใช้จิตวิทยาเชิงบวกในการติชมหรือแนะนำ มีการชื่นชมเมื่อทำดีหรือถูกต้อง มีการแนะนำเมื่อทำไม่ถูกต้อง สร้างความมุ่งมั่นพยายาม และความกระตือรือร้นในการทำงาน				
3.	การใช้การสอนแบบกระบวนการกลุ่ม การสอนแบบวิพากษ์ และการประเมินแบบ เพื่อให้องศา 360 ผู้เรียนเกิดการยอมรับในคำวิพากษ์จากผู้อื่น และนำไปปรับปรุงแก้ไขตนเอง เป็นการฝึกความอดทนต่อสภาวะความเครียด สร้างการมีความมุ่งมั่นพยายามอย่างต่อเนื่อง และความกระตือรือร้น				

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อที่	ข้อความคำถามในแบบสอบถาม	ของผู้เชี่ยวชาญความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
		สอดคล้อง (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่สอดคล้อง (-1)	
4.	การสอนรายวิชาการเตรียมความพร้อม ก่อนที่นักศึกษาจะออกฝึกสหกิจศึกษา การเรียนการสอนควรมีการสร้างสถานการณ์ในการสร้างแรงกดดันในการเรียนรู้ การฝึกปฏิบัติงาน ให้กับนักศึกษาได้เรียนรู้วิธีการอดทนต่อสภาวะความเครียด การเพิ่มความมุ่งมั่นพยายามเมื่อเกิดปัญหา เพื่อให้สามารถการปรับตัวให้เข้ากับงาน และเพื่อนร่วมงาน เป็นการสร้างความพร้อมก่อนการทำงานจริง				
5.	สนับสนุนให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติด้วยการเรียนรู้ นอกห้องเรียนจากสถานการณ์จริง เช่นการฝึกงานหรือฝึกสหกิจศึกษาเพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้การอดทนต่อสภาวะความเครียด การเพิ่มความมุ่งมั่นพยายามเมื่อเกิดปัญหา และมีความกระตือรือร้นในการทำงานเพื่อให้เกิดความสำเร็จ				
ข้อเสนอแนะ อื่นๆ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะสมรรถนะสำหรับบัณฑิตสาขาวิชาการ ออกแบบแพชชั่นในประเทศไทย					
1.	ปรับหลักสูตรการเรียนการสอนให้เข้ากับผู้เรียนในศตวรรษ ที่ 21 ทั้งทางด้าน ความรู้ ทักษะ คุณธรรมจริยธรรม ตลอดจนจรรยาบรรณวิชาชีพ				
2.	การสนับสนุนทุนการศึกษาให้กับผู้เรียน ในการศึกษาเพิ่มเติมในศาสตร์วิชาชีพ หรือการฝึกงานฝึกสหกิจศึกษา ในต่างประเทศ				
3.	การจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้และปฏิบัติการเฉพาะในวิชาชีพทางการออกแบบแพชชั่นในรูปแบบที่เป็นสากล ในประเทศไทย				

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก

ภาคผนวก ค หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ อว ๗๐๐๔/๐๔๕๑

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ ๑๐๕๒๐

๑๘ มิถุนายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ดร.ก้องเกียรติ มหาอินทร์

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์
๒. แบบสอบถาม

ด้วย นางสาวกรชนก บุญทร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
ดุสิตบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยการ
ออกแบบสินค้าอุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย” โดยมี ผศ.ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่
ปรึกษา และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๙

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านให้ นางสาว
กรชนก บุญทร เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ
โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

Smit abn
(ดร.ราตรี ศิริพันธุ์)

รองคณบดี กำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. ๐๒-๓๒๙-๘๐๐๐ ต่อ ๓๖๙๒

โทรสาร. ๐๒- ๓๒๙-๘๔๓๖

ติดต่อนักศึกษา โทร.๐๖๑-๙๔๕-๑๕๔๑

Smit abn
๑๐. ๑๐๖/๑๖๓๗ ๑๖๓๗

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งยังมีเขตลิขสิทธิ์และสงวนลิขสิทธิ์ของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ อว ๗๐๐๔/ ๒๕๕๑

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ ๑๐๕๒๐

๑๘ มิถุนายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ดร.จรัสพิมพ์ วั่งเย็น

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์
๒. แบบสอบถาม

ด้วย นางสาวกรชนก บุญทร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
ดุขฎิบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยการ
ออกแบบสินค้าอุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย” โดยมี ผศ.ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่
ปรึกษา และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๙

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านให้ นางสาว
กรชนก บุญทร เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ
โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.ราตรี ศิริพันธ์)

รองคณบดี กำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. ๐๒-๓๒๙-๘๐๐๐ ต่อ ๓๖๙๒

โทรสาร. ๐๒- ๓๒๙-๘๔๓๖

ติดต่อนักศึกษา โทร.๐๖๑-๙๔๕-๑๕๔๑

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ อว ๗๐๐๔/ ๒๔๕๑

คณะกรรมการอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ ๑๐๕๒๐

๑๖ มิถุนายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ดร.เกศทิพย์ กรี่เงิน

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์
๒. แบบสอบถาม

ด้วย นางสาวกรชนก บุญทร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
ดุขฎิบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยการ
ออกแบบสินค้าอุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย” โดยมี ผศ.ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่
ปรึกษา และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๙

คณะกรรมการอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านให้ นางสาว
กรชนก บุญทร เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ
โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

Smmr abh
(ดร.ราตรี ศิริพันธ์)

รองคณบดี กำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. ๐๒-๓๒๙๙-๘๐๐๐ ต่อ ๓๖๙๒

โทรสาร. ๐๒- ๓๒๙๙-๘๔๓๖

ติดต่อนักศึกษา โทร.๐๖๑-๙๔๕-๑๕๔๑

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ อว ๗๐๐๔/๒๕๕๑

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ ๑๐๕๒๐

๑๘ มิถุนายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน รศ.ดร.จรรพวรรณ ทรัพย์ปรุง

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์
๒. แบบสอบถาม

ด้วย นางสาวกรชนก บุญทร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
ดุสิตบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยการ
ออกแบบสินค้าอุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย” โดยมี ผศ.ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่
ปรึกษา และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๙

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านให้ นางสาว
กรชนก บุญทร เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ
โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

Suvit Anur
(ดร.ราตรี ศิริพันธุ์)

รองคณบดี กำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติกรแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. ๐๒-๓๒๙-๘๐๐๐ ต่อ ๓๖๙๒

โทรสาร. ๐๒- ๓๒๙-๘๔๓๖

ติดต่อนักศึกษา โทร.๐๖๑-๙๔๕-๑๕๔๑

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ อว ๓๐๐๔ / ๐๔๕๑

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ ๑๐๕๒๐

๑๗ มิถุนายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน คุณพลพัฒน์ อัครวะประภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์
๒. แบบสอบถาม

ด้วย นางสาวกรชนก บุญทร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
ดุสิตบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยการ
ออกแบบสินค้าอุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย” โดยมี ผศ.ดร.ธนินทร์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่
ปรึกษา และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๙

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านให้ นางสาว
กรชนก บุญทร เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ
โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

Somrat Siriphan
(ดร.ราตรี ศิริพันธ์)

รองคณบดี กำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. ๐๒-๓๒๙-๘๐๐๐ ต่อ ๓๖๙๒

โทรสาร. ๐๒- ๓๒๙-๘๔๓๖

ติดต่อนักศึกษา โทร.๐๖๑-๙๔๕-๑๕๔๑

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ อว ๗๐๐๔ / ๐๔๕๑

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ ๑๐๕๒๐

๑๗ มิถุนายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน คุณศิริชัย ทหรานนท์

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์
๒. แบบสอบถาม

ด้วย นางสาวกรชนก บุญทร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
ดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยการ
ออกแบบสินค้าอุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย” โดยมี ผศ.ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่
ปรึกษา และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๙

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านให้ นางสาว
กรชนก บุญทร เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ
โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

Smr Chan
(ดร.ราตรี ศิริพันธ์)

รองคณบดี กำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. ๐๒-๓๒๙-๘๐๐๐ ต่อ ๓๖๙๒

โทรสาร. ๐๒- ๓๒๙-๘๔๓๖

ติดต่อนักศึกษา โทร.๐๖๑-๙๔๕-๑๕๔๑

ที่ อว ๗๐๐๔ / ๐๔๕๑

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ ๑๐๕๒๐

๑๘ มิถุนายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน คุณภทรฤณ พงษ์ประสิทธิ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์
๒. แบบสอบถาม

ด้วย นางสาวกรชนก บุญทร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
ดุขุฎิบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยการ
ออกแบบสินค้าอุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย” โดยมี ผศ.ดร.ธนินทร์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่
ปรึกษา และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๕

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านให้ นางสาว
กรชนก บุญทร เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ
โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.ราตรี ศิริพันธ์)

รองคณบดี กำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. ๐๒-๓๒๕-๘๐๐๐ ต่อ ๓๖๙๒

โทรสาร. ๐๒- ๓๒๕-๘๔๓๖

ติดต่อนักศึกษา โทร.๐๖๑-๙๔๕-๑๕๔๑

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ อว ๗๐๐๔ / ๐๔๕๑

คณะกรรมการอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ ๑๐๕๒๐

๑๘ มิถุนายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน คุณสุตาภรณ์ แมทธิวส์

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์
๒. แบบสอบถาม

ด้วย นางสาวกรชนก บุญทร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
ดุขฎิบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยการ
ออกแบบสินค้าอุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย” โดยมี ผศ.ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่
ปรึกษา และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๙

คณะกรรมการอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านให้ นางสาว
กรชนก บุญทร เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ
โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

Sunee Anu
(ดร.ราตรี ศิริพันธุ์)

รองคณบดี กำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. ๐๒-๓๒๙-๘๐๐๐ ต่อ ๓๖๙๒

โทรสาร. ๐๒- ๓๒๙-๘๔๓๖

ติดต่อนักศึกษา โทร.๐๖๑-๙๔๕-๑๕๔๑

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ อว ๗๐๐๔ / ๒๕๕๑

คณะกรรมการอุดมศึกษาและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ ๑๐๕๒๐

๑๘ มิถุนายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน คุณภาวินี อินทวิวัฒน์

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์
๒. แบบสอบถาม

ด้วย นางสาวกรชนก บุญทร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตรบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยการออกแบบสินค้าอุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย” โดยมี ผศ.ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๙

คณะกรรมการอุดมศึกษาและเทคโนโลยี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านให้ นางสาวกรชนก บุญทร เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

Smmr ohw
(ดร.ราตรี ศิริพันธ์)

รองคณบดี กำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. ๐๒-๓๒๙-๘๐๐๐ ต่อ ๓๖๙๒

โทรสาร. ๐๒- ๓๒๙-๘๔๓๖

ติดต่อนักศึกษา โทร.๐๖๑-๙๔๕-๑๕๔๑

ที่ อว.7004/ 0452

คณะกรรมการอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

18 มิถุนายน 2562

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจและประเมินแบบสัมภาษณ์

เรียน ผศ.กมล พรหมหล้าวัน

ด้วย นางสาวกรชนก บุญทร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมดุสิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยการออกแบบสินค้าอุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย” โดยมี ผศ.ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

คณะกรรมการอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจและประเมินแบบสัมภาษณ์นี้ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจและประเมินของท่านจะช่วยให้งานวิจัยของนางสาวกรชนก บุญทร มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.ราตรี ศิริพันธ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร. 061-945-1541

ดร.ราตรี ศิริพันธ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ อว.7004/ 0452

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

18 มิถุนายน 2562

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจและประเมินแบบสัมภาษณ์

เรียน ผศ.ดร.อำนาจ เอี่ยมสำอาง

ด้วย นางสาวกรชนก บุญทร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมดุสิตบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยการออกแบบสินค้าอุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย” โดยมี ผศ.ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจและประเมินแบบสัมภาษณ์นี้ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจและประเมินของท่านจะช่วยให้งานวิจัยของ นางสาวกรชนก บุญทร มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

Sinnu abn
(ดร.ราตรี ศิริพันธ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร. 061-945-1541

รศ.ดร.ชอนดา...
ดร.ชอนดา...

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ อว.7004/ 0452

คณะกรรมการอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

18 มิถุนายน 2562

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจและประเมินแบบสัมภาษณ์

เรียน ผศ.วาสนา ช่างม่วง

ด้วย นางสาวกรชนก บุญทร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมดุสิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยการออกแบบสินค้าอุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย” โดยมี ผศ.ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

คณะกรรมการอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจและประเมินแบบสัมภาษณ์นี้ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจและประเมินของท่านจะช่วยให้งานวิจัยของนางสาวกรชนก บุญทร มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

สมร อหุ
(ดร.ราตรี ศิริพันธ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ
โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692
โทรสาร. 02- 329-8436
ติดต่อนักศึกษา โทร. 061-945-1541

อหุ / 18 มิถุนายน 2562

วาสนา
(ผศ.วาสนา ช่างม่วง)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ อว.7004/ 0452

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

18 มิถุนายน 2562

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจและประเมินแบบสัมภาษณ์

เรียน ผศ. ดร. กิตติศักดิ์ อริยะเศศรี

ด้วย นางสาวกรชนก บุญทร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมดุสิตบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยการออกแบบสินค้าอุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย” โดยมี ผศ.ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจและประเมินแบบสัมภาษณ์นี้ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจและประเมินของท่านจะช่วยให้งานวิจัยของ นางสาวกรชนก บุญทร มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.ราตรี ศิริพันธ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร. 061-945-1541

อริยะเศศรี จ.

(ผศ.ดร.กิตติศักดิ์ อริยะเศศรี)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ อว.7004/ 0452

คณะกรรมการอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

18 มิถุนายน 2562

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจและประเมินแบบสัมภาษณ์

เรียน ดร.ทวีศักดิ์ สาสงเคราะห์

ด้วย นางสาวกรชนก บุญทร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมดุสิตบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยการออกแบบสินค้าอุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย” โดยมี ผศ.ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

คณะกรรมการอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจและประเมินแบบสัมภาษณ์นี้ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจและประเมินของท่านจะช่วยให้งานวิจัยของ นางสาวกรชนก บุญทร มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.ราตรี ศิริพันธ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติกรแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร. 061-945-1541

ที่ ศธ 0524.04/ 4136

คณะกรรมการอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

6 ธันวาคม 2561

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน หัวหน้าสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่น คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสอบถาม

ด้วยนางสาวกรชนก บุญทร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมดุสิต บัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยการออกแบบสินค้า อุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย” โดยมี ผศ.ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2559 คณะครุศาสตร์ อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวกรชนก บุญทร เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับอาจารย์ประจำสาขาวิชาออกแบบแฟชั่น ภายในสถานศึกษาของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้
ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.ราตรี ศิริพันธ์)

รองคณบดี กำกับดูแลงานวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติกรแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-4836

ติดต่อนักศึกษา โทร. 061-945-51541

ที่ ศธ 0524.04/

คณะกรรมการอุตสาหกรรมเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

6 ธันวาคม 2561

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน หัวหน้าสาขาวิชาแพชชั่นดีไซน์ วิทยาลัยการออกแบบ มหาวิทยาลัยรังสิต

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสอบถาม

ด้วยนางสาวกรชนก บุญทร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมดุษฐ์บัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยการออกแบบสินค้าอุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย” โดยมี ผศ.ดร.พัทธภรณ์ ทิพย์โสธร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2559 คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวกรชนก บุญทร เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับอาจารย์ประจำสาขาวิชาออกแบบแฟชั่น ภายในสถานศึกษาของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้
ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

Sinnat

(ดร.ราตรี ศิริพันธ์)

รองคณบดี กำกับดูแลงานวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติกรแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-4836

ติดต่อนักศึกษา โทร. 061-945-51541

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 4136

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

6 ธันวาคม 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน หัวหน้าสาขาวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกาย คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสอบถาม

ด้วยนางสาวกรชนก บุญทร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมดุสิต บัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยการออกแบบสินค้าอุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย” โดยมี ผศ.ดร.ธนิษฐ์ รัตน์โอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2559 คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวกรชนก บุญทร เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับอาจารย์ประจำสาขาวิชาออกแบบแฟชั่น ภายในสถานศึกษาของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้
ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.ราตรี ศิริพันธ์)

รองคณบดี กำกับดูแลงานวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ
โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692
โทรสาร. 02- 329-4836
ติดต่อนักศึกษา โทร. 061-945-51541

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 4136

คณะกรรมการอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

6 ธันวาคม 2561

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน หัวหน้าสาขาวิชาการออกแบบสิ่งทอและแฟชั่น คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสอบถาม

ด้วยนางสาวกรชนก บุญทร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมดุสิต
บัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ สถาบัน
เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยการออกแบบสินค้า
อุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย” โดยมี ผศ.ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2559 คณะครุศาสตร์
อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวกรชนก บุญทร
เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับอาจารย์ประจำสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่น ภายในสถานศึกษาของ
ท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้
ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.ราตรี ศิริพันธ์)

รองคณบดี กำกับดูแลงานวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติกรแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-4836

ติดต่อนักศึกษา โทร. 061-945-51541

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 4136

คณะกรรมการอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

6 ธันวาคม 2561

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน หัวหน้าสาขาวิชาออกแบบแฟชั่นและศิลปะสิ่งทอ ภาควิชาศิลปะการออกแบบและเทคโนโลยี
คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสอบถาม

ด้วยนางสาวกรชนก บุญทร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรครุศาสตรอุตสาหกรรมดุष्ฎิ
บัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตรอุตสาหกรรม วิชาเอกการศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ สถาบัน
เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยการออกแบบสินค้า
อุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย” โดยมี ผศ.ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอสฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2559 คณะครุศาสตร
อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวกรชนก บุญทร
เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับอาจารย์ประจำสาขาวิชาออกแบบแฟชั่น ภายในสถานศึกษาของ
ท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้
ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

Smr ah

(ดร.ราตรี ศิริพันธ์)

รองคณบดี กำกับดูแลงานวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติกรแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-4836

ติดต่อนักศึกษา โทร. 061-945-51541

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 4136

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

6 ธันวาคม 2561

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน หัวหน้าสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสอบถาม

ด้วยนางสาวกรชนก บุญทร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยการออกแบบสินค้าอุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย” โดยมี ผศ.ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2559 คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวกรชนก บุญทร เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับอาจารย์ประจำสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่น ภายในสถานศึกษาของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้
ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.ราตรี ศิริพันธ์)

รองคณบดี กำกับดูแลงานวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติกรแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-4836

ติดต่อนักศึกษา โทร. 061-945-51541

ที่ ศธ 0524.04/ 4136

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

6 ธันวาคม 2561

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน หัวหน้าสาขาวิชาศิลปกรรมและการออกแบบเครื่องแต่งกาย (สาขาวิชาการออกแบบแฟชั่น
และสิ่งทอ) คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสอบถาม

ด้วยนางสาวกรชนก บุญทร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมดุสิต
บัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ สถาบัน
เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยการออกแบบสินค้า
อุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย” โดยมี ผศ.ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2559 คณะครุศาสตร์
อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวกรชนก บุญทร
เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับอาจารย์ประจำสาขาวิชาออกแบบแฟชั่น ภายในสถานศึกษาของ
ท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้
ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.ราตรี ศิริพันธุ์)

รองคณบดี กำกับดูแลงานวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-4836

ติดต่อนักศึกษา โทร. 061-945-51541

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 4136

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

6 ธันวาคม 2561

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน หัวหน้าสาขาวิชาการออกแบบ (สิ่งทอและเครื่องประดับ) คณะศิลปกรรมและสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสอบถาม

ด้วยนางสาวกรชนก บุญทร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมดุษฐ์บัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยการออกแบบสินค้าอุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย” โดยมี ผศ.ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2559 คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวกรชนก บุญทร เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับอาจารย์ประจำสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่น ภายในสถานศึกษาของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้
ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

Smmr akh

(ดร.ราตรี ศิริพันธุ์)

รองคณบดี กำกับดูแลงานวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-4836

ติดต่อนักศึกษา โทร. 061-945-51541

ที่ ศธ 0524.04/ 4136

คณะกรรมการอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

6 ธันวาคม 2561

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน หัวหน้าสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่นและเครื่องแต่งกาย คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตปัตตานี

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสอบถาม

ด้วยนางสาวกรชนก บุญทร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมดุสิต
บัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ สถาบัน
เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยการออกแบบสินค้า
อุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย” โดยมี ผศ.ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2559 คณะครุศาสตร์
อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวกรชนก บุญทร
เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับอาจารย์ประจำสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่น ภายในสถานศึกษาของ
ท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้
ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

Sunee
(ดร.ราตรี ศิริพันธ์)

รองคณบดี กำกับดูแลงานวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-4836

ติดต่อนักศึกษา โทร. 061-945-51541

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 4136

คณะกรรมการอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

6 ธันวาคม 2561

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน หัวหน้าสาขาวิชาการออกแบบ (แขนงวิชาการออกแบบสิ่งทอและแฟชั่น) คณะศิลปประยุกต์และ
สถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสอบถาม

ด้วยนางสาวกรชนก บุญทร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมดุสิต
บัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ สถาบัน
เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยการออกแบบสินค้า
อุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย” โดยมี ผศ.ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2559 คณะครุศาสตร์
อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวกรชนก บุญทร
เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับอาจารย์ประจำสาขาวิชาออกแบบแฟชั่น ภายในสถานศึกษาของ
ท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้
ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

Smw Olu

(ดร.ราตรี ศิริพันธุ์)

รองคณบดี กำกับดูแลงานวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-4836

ติดต่อนักศึกษา โทร. 061-945-51541

ที่ ศธ 0524.04/ 4136

คณะกรรมการอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

6 ธันวาคม 2561

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน หัวหน้าสาขาวิชาการออกแบบนิเทศศิลป์ (การออกแบบแฟชั่น) คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสอบถาม

ด้วยนางสาวกรชนก บุญทร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมดุสิต บัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยการออกแบบสินค้า อุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย” โดยมี ผศ.ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2559 คณะครุศาสตร์ อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวกรชนก บุญทร เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับอาจารย์ประจำสาขาวิชาออกแบบแฟชั่น ภายในสถานศึกษาของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้
ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

Sirrat Atin

(ดร.ราตรี ศิริพันธ์)

รองคณบดี กำกับดูแลงานวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-4836

ติดต่อนักศึกษา โทร. 061-945-51541

ที่ ศธ 0524.04/4136

คณะกรรมการอุตสาหกรรมเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

6 ธันวาคม 2561

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน หัวหน้าสาขาวิชาการออกแบบเครื่องแต่งกาย คณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสอบถาม

ด้วยนางสาวกรชนก บุญทร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรครุศาสตรอุตสาหกรรมดุสิต บัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตรอุตสาหกรรม วิชาเอกการศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยการออกแบบสินค้าอุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย” โดยมี ผศ.ดร.พัทธกรรณ์ ทิพย์โสธร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2559 คณะครุศาสตร์ อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวกรชนก บุญทร เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับอาจารย์ประจำสาขาวิชาการออกแบบแฟชั่น ภายในสถานศึกษาของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้
ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

Smr oho

(ดร.ราตรี ศิริพันธุ์)

รองคณบดี กำกับดูแลงานวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-4836

ติดต่อนักศึกษา โทร. 061-945-51541

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 4136

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

6 ธันวาคม 2561

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน หัวหน้าสาขาวิชาศิลป (แฟชั่นดีไซน์) ภาควิชาอุตสาหกรรมศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสอบถาม

ด้วยนางสาวกรชนก บุญทร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมดุสิต
บัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ สถาบัน
เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยการออกแบบสินค้า
อุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย” โดยมี ผศ.ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2559 คณะครุศาสตร์
อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวกรชนก บุญทร
เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับอาจารย์ประจำสาขาวิชาออกแบบแฟชั่น ภายในสถานศึกษาของ
ท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้
ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

Somrat

(ดร.ราตรี ศิริพันธุ์)

รองคณบดี กำกับดูแลงานวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติกรแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-4836

ติดต่อนักศึกษา โทร. 061-945-51541

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 4181

คณะกรรมการอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

11 ธันวาคม 2561

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน พริษฐ์ เศรษฐ์พิพัฒน์ จำกัด

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสอบถาม

ด้วยนางสาวกรชนก บุญทร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมดุสิต บัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยการออกแบบสินค้า อุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย” โดยมี ผศ.ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2559 คณะครุศาสตร์ อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวกรชนก บุญทร เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้
ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

Smmv dm
(ดร.ราตรี ศิริพันธ์)

รองคณบดี กำกับดูแลงานวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติกรแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-4836

ติดต่อนักศึกษา โทร. 061-945-51541

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 4181

คณะกรรมการอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

11 ธันวาคม 2561

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน หัวหน้าหน่วยงานผลิตคนแห่งเดียว หรือหลายแห่ง การแข่งขัน

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสอบถาม

ด้วยนางสาวกรชนก บุญทร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรครุศาสตรอุตสาหกรรมดุสิต บัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตรอุตสาหกรรม วิชาเอกการศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยการออกแบบสินค้าอุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย” โดยมี ผศ.ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2559 คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวกรชนก บุญทร เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้
ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.ราตรี ศิริพันธ์)

รองคณบดี กำกับดูแลงานวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-4836

ติดต่อนักศึกษา โทร. 061-945-51541

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 4181

คณะกรรมการอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

11 ธันวาคม 2561

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้จัดการฝ่ายบุคคล บริษัทฯ พหลโยธิน จำกัด (มหาชน)

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสอบถาม

ด้วยนางสาวกรชนก บุญทร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมดุสิต บัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยการออกแบบสินค้า อุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย” โดยมี ผศ.ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2559 คณะครุศาสตร์ อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวกรชนก บุญทร เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้
ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.ราตรี ศิริพันธ์)

รองคณบดี กำกับดูแลงานวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02-329-4836

ติดต่อนักศึกษา โทร. 061-945-51541

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศร 0524.04/ 4181

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

11 ธันวาคม 2561

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน พริษฐ์ เพ็ญพิชญ์ คำกิจ

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสอบถาม

ด้วยนางสาวกรชนก บุญทร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมดุสิต บัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยการออกแบบสินค้าอุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย” โดยมี ผศ.ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2559 คณะครุศาสตร์ อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวกรชนก บุญทร เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้
ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.ราตรี ศิริพันธ์)

รองคณบดี กำกับดูแลงานวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-4836

ติดต่อนักศึกษา โทร. 061-945-51541

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 4181

คณะกรรมการอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

11 ธันวาคม 2561

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ศาสตราจารย์ ดร. เก่งกาฬวดี

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสอบถาม

ด้วยนางสาวกรชนก บุญทร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมดุสิต บัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยการออกแบบสินค้าอุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย” โดยมี ผศ.ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2559 คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวกรชนก บุญทร เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในกรรมอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้
ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.ราตรี ศิริพันธ์)

รองคณบดี กำกับดูแลงานวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-4836

ติดต่อนักศึกษา โทร. 061-945-51541

ที่ ศธ 0524.04/ 4181

คณะกรรมการอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

11 ธันวาคม 2561

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน *คุณภรตฤกษ์ พงษ์ประสิทธิ์*

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสอบถาม

ด้วยนางสาวกรชนก บุญทร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมดุสิต บัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการศึกษาสถาปัตยกรรมและการออกแบบ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยการออกแบบสินค้าอุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย” โดยมี ผศ.ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2559 คณะครุศาสตร์ อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวกรชนก บุญทร เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้
ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

Smmv abm
(ดร.ราตรี ศิริพันธ์)

รองคณบดี กำกับดูแลงานวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-4836

ติดต่อนักศึกษา โทร. 061-945-51541

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ทางการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้
20 ธ.ค. 61

บันทึกข้อความ

หน่วยงาน คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี สจล. ส่วนสนับสนุนวิชาการ โทร.3692
ที่ ศธ 0524.04 / 3458 วันที่ 2 ตุลาคม 2561

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจและประเมินเครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน รศ.อุดมศักดิ์ สารีบุตร

ด้วย นางสาวกรชนก บุญทร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมดุสิต บัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกสถาปัตยกรรมและการออกแบบ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยการออกแบบสินค้าอุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย” โดยมี ผศ.ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจและประเมินแบบสอบถามนี้ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจและประเมินของท่านจะช่วยให้งานวิจัย ของ นางสาวกรชนก บุญทร มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น พร้อมกันนี้ได้แนบแบบสอบถามมาด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ให้กับนักศึกษาดังกล่าวและหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

Somrat Siripanth

(ดร.ราตรี ศิริพันธุ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

สมศักดิ์ สารีบุตร
[Signature]
3 ตุลาคม 2561

ที่ ศธ 0524.04/ 3458

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

๙ ตุลาคม 2561

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจและประเมินเครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผศ.เสาวลักษณ์ คงฉาย

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

ด้วย นางสาวกรชนก บุญทร นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมดุสิต บัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกสถาปัตยกรรมและการออกแบบ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยการออกแบบสินค้าอุตสาหกรรมแฟชั่นในประเทศไทย” โดยมี ผศ.ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจและประเมินแบบสอบถามนี้ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจและประเมินของท่านจะช่วยให้งานวิจัย ของ นางสาวกรชนก บุญทร มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

Smmv olw
(ดร.ราตรี ศิริพันธุ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติกรแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร. 061-945-1541

ยื่นเป็นผู้ตรวจและประเมินเครื่องมือเพื่อการวิจัย

[Signature]

๙ ตุลาคม ๒๕๖๑

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก

ภาคผนวก ง ภาพการเก็บรวบรวมข้อมูล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบประเมินความต้องการจำเป็น

นักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น
บริษัท ธนุลักษณ์ จำกัด (มหาชน)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น

บริษัท โอเอซิสการ์เมนท์ จำกัด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น
ห้องเสื้อ Nhoo Matthews

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การสัมภาษณ์เชิงลึก

นักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นักปฏิบัติการด้านการออกแบบแฟชั่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นางสาวกรชนก บุญทร
วัน-เดือน-ปีเกิด	17 ธันวาคม 2527
สถานที่เกิด	จังหวัดกรุงเทพมหานคร
ที่อยู่ปัจจุบัน	เลขที่ 100/280 หมู่ 10 หมู่บ้านทรัพย์บุญชัย ถนนศรีนครินทร์ ตำบลบางเมือง อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ 10270
สถานที่ทำงาน	คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
ตำแหน่ง	อาจารย์
ประวัติการศึกษา	ปีการศึกษา 2550 สำเร็จการศึกษาปริญญาตรี เทคโนโลยีบัณฑิต (ทล.บ.) สาขาวิชาออกแบบสิ่งทอ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ปีการศึกษา 2555 สำเร็จการศึกษาปริญญาโท ครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาบัณฑิต (ค.อ.ม.) สาขาวิชาเทคโนโลยีการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ปี พ.ศ. 2562 สำเร็จการศึกษาปริญญาเอก ครุศาสตร์อุตสาหกรรมดุษฎี บัณฑิต (ค.อ.ด.) สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม (วิชาเอกการศึกษา สถาปัตยกรรมและการออกแบบ) สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ ทหารลาดกระบัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้